

Lấy Chồng Nhà Giàu

Contents

Lấy Chồng Nhà Giàu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	20
4. Chương 4	27
5. Chương 5	36
6. Chương 6	41
7. Chương 7	51
8. Chương 8	62
9. Chương 9	72
10. Chương 10	78
11. Chương 11	88
12. Chương 12	97
13. Chương 13	107
14. Chương 14	114
15. Chương 15	122
16. Chương 16	127
17. Chương 17	137
18. Chương 18	148

Lấy Chồng Nhà Giàu

Giới thiệu

Edit: HY HY. Beta: Hà Lê NguyễnThế loại: Đam Mỹ, Văn học phương Đông. Nam chính là Lạc Tiếu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-chong-nha-giau>

1. Chương 1

TẬP 1

Thế giới bình thường

Năm 1990, tỉnh Thiểm Tây huyện bản cùng làng nghèo rớt hẻm Lộ gia nhà ông Lộ có một ông lớn thăm.

Dân làng chen chúc tùm tùm trước cửa nhà ông, ngó nghía chiếc ô tô đen bóng trở qua con đường dài gập ghềnh đến trước căn nhà gạch ngói. Đối với tầng lớp bình dân mà nói, ô tô bốn bánh chính biểu tượng cho địa vị xã hội, bởi lẽ cái thời kỳ này, người sở hữu ô tô bốn bánh sẽ chỉ có hai dạng, một là ông chủ, hai là làm quan.

“Ông nhón ở thủ đô đó!” Con gái nhà họ Phùng tức hàng xóm cách nhà họ Lộ chỉ một bức tường đất tuôn tin.

Dân làng lạnh người. Kể từ sau công cuộc “cải cách mở cửa” do Đặng Tiểu Bình khởi xướng và lãnh đạo bắt đầu vào năm 1978 đến giờ, ngay cả Chủ tịch huyện cũng chẳng còn xuống làng, ai ngờ nhà họ Lộ lại được hẳn một ông lớn ghé qua, dân làng xì xầm bàn tán, ánh mắt vừa hâm mộ, vừa hoang mang làm sao nhà họ Lộ tự dưng có một vị khách quý từ trên trời rơi xuống.

Thực ra ba Lộ cũng hoang mang lắm nè. Căn bản người quen ngại khách quý không phải ông mà là bố ông, hồi kháng Nhật cụ làm mật vụ rồi mất giữa biển cơ, hồi đó ông còn vừa mới ra đời nữa.

“Năm đó đồng chí Lộ đã hy sinh anh dũng vì yểm hộ chúng tôi, tôi vẫn luôn muốn đến thăm người thân của cụ để đáp trả tình hữu nghị cách mạng cụ dành cho chúng tôi, mỗi tội lai rai lắm chuyện quá nên đến hôm nay mới ghé thăm được.” Trước mặt ba Lộ một người đàn ông vận đồ Tây, bề ngoài người đó có phần không đoán ra tuổi, tóc bạc phếch trong khi mặt mũi có vẻ trẻ, hơn nữa dáng người dong dỏng, đeo kính gọng vàng, thoát nhìn phong độ hết sức, không hề giống một ông quan cán bộ mà giống một nhà giả học hơn.

Ba Lộ thộn mặt, thộn mặt vì cái tình hữu nghị đã hơn bốn mươi năm mươi năm này.

Bối Mạc Sa đẩy gọng kính: “Là thế này, năm đó tôi từng thỏa thuận với bố ông, nếu sau này tôi có con sẽ làm thông gia với nhà các ông. Tôi đây... kết hôn hơi muộn, hơn bốn mươi tuổi mới cưới vợ, nên là ước định với đồng chí Lộ đành phải kéo dài tới tận ngày hôm nay.”

Ba Lộ mới chỉ làm thợ mỏ than vài bữa luýnh quýnh đứng dậy: “Hồng dấm, hồng dấm!”

Bối Mạc Sa phẩy tay đầy phong thái, hòa nhã nói: “Đây là ước định của chúng tôi, một lời quân tử nặng hơn ngàn vàng, huống hồ việc này xuất phát từ giao hẹn tình nghĩa cách mạng giữa đồng chí chúng tôi, tôi đã quyết định gả con bé nhà tôi cho con trai ông tức cháu trai của cụ rồi.”

Hai mắt ba Lộ lại đại ra, lúc này đây ông chẳng dám nói thêm gì nữa, chỉ ngắc ngứ tôi ra ngoài một xí rồi bật cửa chạy đi.

Lần này đổi thành Bối Mạc Sa hoang mang.

Bàn về tuổi tác Bối Mạc Sa thì lão cũng hơn sáu rồi. Năm xưa lão làm mật vụ trên biển đã quen biết bố của ông Lộ đã qua đời từ lâu, cụ Lộ nhận được tin bà nhà ở quê sinh được một thằng con bụ bẫm (là ba Lộ ấy, đam ra nhất thời vui hết biết đời kết thông gia với đồng nghiệp Bối Mạc Sa.

Vốn ấy chỉ là một câu nói linh tinh thôi, cho đến giờ Bối Mạc Sa cũng không coi nó là nghiêm túc. Lão bình sinh đã gia cảnh giàu có, sống trong nhung lụa, dù sau đó có làm mật vụ tham gia kháng Nhật, che giấu thân phận thì vẫn là công tử nhà giàu, nói theo tiếng Thượng Hải thì là dân ăn không ngồi rồi

Sau khi Trung Quốc Mới được thành lập, Bối Mạc Sa vẫn không có tình cảm sâu đậm với bất kỳ nhà cách mạng nữ nào. Mãi đến năm 1965, Bối Mạc Sa đã hơn tứ tuần, làm chuyến đến Hồng Kông, bắt ngờ lại có quan hệ tình cảm với con gái rượu của một ông chủ Hồng Kông.

Cô tiểu thư Thẩm Ngô Bích Thị dứt khoát bỏ cái hồ giai cấp tư sản đương lửa bỏng dầu sôi, nhào vào vòng tay của giai cấp vô sản. Việc lên phương Bắc cùng Bối Mạc Sa mang ý nghĩa giác ngộ, thoát khỏi trụ lạc

thối rữa đối với Thẩm Ngô Bích Thị. Mà bấy giờ xã hội đánh giá rất cao về hành động bằng lòng với cuộc sống bần hàn của giai cấp vô sản này.

Thẩm Ngô Bích Thị nở mày nở mặt thôi rồi.

Đáng tiếc giai thoại phu thê ân ái chưa được bao lâu, vở kịch Hải Thụy bãi quan đã đẩy lên cuộc sửa đổi của phái phản hữu 1966, cuốn cả Bối Mạt Sa vào.

Vì Hải Thụy bãi quan minh oan cho phái hữu, đâm ra diễn viên kinh kịch nghiệp dư lương thiện làm việc ở Tòa Thụy chinh Bối Mạt Sa cũng diễn vở Hải Thụy bãi quan ấy, vô hình trung bị biến thành lão minh oan cho phái hữu, Bối Mạt Sa oan quá đi mất.

Mà lý do chính yếu gắn Bối Mạt Sa với phái ấy còn một nữa, đó là bao nhiêu nhà cách mạng nữ vô sản chính thống lão không cần, lại đi cưới một tiểu thư Tư Sản Hồng Kông, có thể thấy căn nguyên của tư tưởng này chính là từ giai cấp tư sản, chính là từ sự hủ bại.

(Orz tới đây thôi hôm nào chỉnh sử típ,,,mỗi cả cổ)

Thế là Bối Mạt Sa bị nhốt vào chuồng bò, tiểu thư tư sản Thẩm Ngô Bích Thị bị đày vào nhà máy chịu sự giám sát và cải tạo của giai cấp công nhân.

Năm 1975, tin đồn lảng xuống, Thẩm Ngô Bích Thị dẫn con tai Bối Luật Thanh sáu tuổi về Hồng Kông, chẳng buồn quay đầu, bỏ lại con gái Bối Luật Tâm mới ba tuổi.

Bối Mạt Sa đã bị giam từ sớm khi mười năm cách mạng văn hóa diễn ra, thành ra lại tránh được một kiếp nạn sau đó. Cách mạng văn hóa kết thúc, lão nhanh chóng được bổ nhiệm chức vụ phân công quản lý kinh tế quan trọng.

Mà Thẩm Ngô Bích Thị, lúc này đã thừa kế sự nghiệp của cha, không biết là vì mối tình lãng mạn khó quên năm đó hay từ nhận thức nhạy bén với kinh tế của tiểu thư giai cấp tư sản, bà giao con trai Bối Luật Thanh mười sáu tuổi về ở với Bối Mạt Sa.

Sau đó Bối Mạt Sa mới phát hiện, hai đứa con cách nhau ba tuổi của lão lại khác nhau khùng khiếp. Trong khi Bối Luật Thanh ham học, lễ phép, hiển nhiên là một tinh anh xã hội tương lai, thì cô con gái Bối Luật Tâm lại ăn chơi sa đọa. Tại sao giai cấp tư sản lại kết ra trái ngon mà giai cấp vô sản lại kết ra trái hỏng, vấn đề này Bối Mạt Sa cũng không định tìm hiểu kỹ.

Bởi vì chưa gì Bối Luật Tâm lại hắt cho lão một cái họa to tổ bố: Chưa cưới đã có thai! Lại còn không biết bố cháu là ai!

Tin đồn lan truyền quá nhanh, Lão Phật Gia bắt đầu phân vân có phải con đường chủ nghĩa xã hội đã đi chệch rồi? Họ nói mèo đen hay mèo trắng, miễn là bắt được chuột thì là mèo tốt, song dù họ có để mèo đen bắt chuột cũng không để mèo đen lo liệu việc nhà.

Lại có lời đồn, Lão Phật Gia muốn tịch biên một lượng tài sản tư nhân nhất định, tin này vừa ra, nếp sống xã hội rục rịch chỉnh đốn. Ấy thế mà đúng lúc này Bối Luật Tâm lại mang thai trước hôn nhân, chiếu theo luật chấn chỉnh nếp sống xã hội những năm 80, thì rõ ràng cô đã mắc phải tội đàn bà.

Tánh mạng lần tiên đồ đều gặp nguy ngập, đương thời điểm nguy cấp đột nhiên Bối Mạt Sa sức nhớ ra vụ giao ước đính hôn với cụ Lộ.

Sau khi thẩm dò, ba Lộ đích thực có hai thằng con phù hợp.

Ba Lộ có bốn đứa nhỏ. Thằng cả đang học đại học ở Tây An, thằng thứ bỏ học ở nhà vì điều kiện kinh tế, đứa thứ ba là con gái, còn thằng út hăng còn bé loét quắt, năm nay mới có mười tuổi.

Cơ mà thằng cả và thằng thứ đều hai mươi rồi, Bối Mạt Sa thật sự có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết. Xét địa vị lão mà đi đề nghị kết thông gia với ba Lộ nghèo túng, nhất định ba Lộ sẽ mừng như điên mà đồng ý tấp lự ấy chứ, ai biết đầu ông lại chạy trốn cái vào như rứa.

Hay là không chịu? Thế nên Bối Mạt Sa hoang mang hết sức.

Thực ra lão nghĩ oan cho ba Lộ rồi. Cái chuyện này đối với nhà họ Lộ nghèo rớt mồng tơi nghèo rơi nước mắt mà nói, chẳng khác nào một cái bánh siêu siêu bị thiên hạ quăng ra, bị đèn nõi đèn bẹp gì cả ba Lộ, cho nên tiếp hay không tiếp, ba Lộ không tự quyết được.

Ông đánh bài chuẩn là hồng tìm người có thể tự quyết được, người tự quyết được chính là má Lộ đó.

Tục lệ nông thôn Thiểm Tây là phụ nữ không nắm quyền kinh tế gia đình, có ccos khách cũng không được nông nghênh ra phòng khách truyện trò. Đây là phong tục tập quán, không liên quan gì đến bình đẳng nam nữ.

Vì đa số phụ nữ đều tất bật nơi gian bếp nên có rất nhiều đại sự gia đình đều được giải quyết tại bếp. Ví dụ như hiện tại.

“Má Lộ ơi, đồng chí Bối muốn kết thông gia với nhà ta kìa!” Ba Lộ hú hét chạy xộc vào.

Má Lộ đang nhào bột, vừa nghe thấy, mắt tức thời đại ra, ngược lại thẳng cả Lộ Tiểu Bình đang giúp mẹ Kéo bề trên bề bếp lò lại sung sướng nhảy tưng tưng, gào oang oang: “Thiệt ă?!”

Nói gì thì nói má Lộ cũng quen tự quyết công việc rồi, bà hếch cằm nói: “Tiểu Bình, mày ra bưng nước cho con gái nhà người ta trước đi, xem xem cổ có ghét bỏ gì không!”

Lộ Tiểu Bình ngằm hiểu, lập tức rót nước, ôm một bồ khắp khởi chạy đi.

Má Lộ tiếp tục nhào bột, ba Lộ biết má Lộ nhào bột là do đang suy nghĩ.

Tuy má Lộ cũng từng tham gia lớp học thời công tác xã nông thôn song toàn học trước quên sau, đến giờ chữ nghĩa vẫn mù tịt, nhưng điều này lại không hề ảnh hưởng gì đến việc bà suy xét và lèo lái nhà cửa, thậm chí nhiều khi bà còn nghĩ ra được cách trực tiếp và hiệu quả số dách luôn.

“Đây là chuyện tốt!” Trước hết má Lộ khẳng định.

“Đương nhiên.” Ba Lộ hồ hởi, “Cưới được vợ Bắc Kinh, con mình một bước lên giời, leo đến thủ đô luôn.”

Má Lộ trầm ngâm: “Không phải cưới, mà là gả!”

Ba Lộ nhảy dựng lên: “Mình để con mình đi ở rể cho nhà người ta á? Mình để tử tôn nhà mình theo họ người ta á? Hồng được!”

Má Lộ vất ngang miếng bột trong tay lên mặt bàn, bảo: “Mình có tiền cưới vợ cho con hử? Con gái nhà người ta chịu ở cái nhà hằm choen hoén xệp xệ này với con nhà mình hử? Con nhà mình được lên thành phố, ăn cơm nhà người ta, người ta bằng lòng nuôi con thay mình, nói đi nói lại, lại chịu nuôi tử tôn nhà mình hử? Mình có thể đảm bảo cháu mình theo họ mình nhưng sẽ nhận mình làm ông nội hử?”

Má Lộ hỏi vặn tới tấp khiến ba Lộ câm nín hoàn toàn. Đôi mắt mình mẫn của má Lộ sáng nhấp nháy: “Cho nên con nhà mình cưới con gái họ, chắc chắn nhà mình sẽ mất một đứa con, đứa con này nhà mình không thể mất trắng được!”

Ba Lộ không hó hé nửa lời, cầm tẩu ngời phì phèo tại một xó bếp.

Lộ Tiểu Bình liếc cái đã thấy Bối Luật Tâm đứng dưới gốc cây óc chó. Cô khoác một tấm áo cánh dơi bằng lông đồ chót, bên dưới mặc quần giãm gót và một đôi guốc cao gót, kết hợp với mái tóc ngắn xoắn bông bành, đọng vào mắt Lộ Tiểu Bình thành một kinh khủng, một hơn gái Tây An không biết bao nhiêu lần.

Hắn vừa thấy Bối Luật Tâm đã thích. Dù Bối Luật Tâm tỏ vẻ ghét ra mặt nhưng vẫn chẳng hề chi đối với nhịp tim hắn đập rộn ràng vì cô nàng dong dong, sành điệu, toát ra vẻ siêu phàm từ đầu đến chân này.

Bối Luật Tâm dọc đường đi đã say xe ngất ngư, từ Tây An đến cái chốn quê mùa này, gần như cô đã gặp hết tất cả nhà đất, đường đất mà đời cô có thể gặp rồi. Xe tránh tránh khiến lục phủ ngũ tạng cô sắp nôn ra hết sạch sành sanh, cô không khỏi oán hận nôn ra cả cái thứ mắc dịch trong bụng ra theo thì quá tốt.

“Ồn không? Uống nhiều nước đi!” Nghĩ đến chuyện cô gái này sẽ trở thành bà xã mình trong tương lai, giọng điệu bắt chuyện của Lộ Tiểu Bình dịu dàng hơn hẳn.

Bối Luật Tâm nhìn lướt cái bát, do ám khói trường kỳ nên men bát nhà họ Lộ đều bám bụi, Bối Luật Tâm lấy làm ghê đẩy tay Lộ Tiểu Bình ra, trở về hướng dân làng đang lẩn nhẩn dòm họ: “Mấy kẻ này có phải bị bệnh gì không?”

Lộ Tiểu Bình vội phân trần: “Không có, không có, dân làng đều khỏe mạnh đấy chứ, lần trước huyện tổ chức khám sức khỏe toàn diện, dân làng còn chẳng mấy người bị cao huyết áp nữa là!”

Quét mắt nhìn anh chàng quần áo bạc màu, quê một cục mà cứ thích ra vẻ tài giỏi phong độ lắm, nghĩ cảnh phải sống với người như thế cả đời, đôi môi đỏ phơn phớt của cô khinh thường nhếch lên, phun ra một câu tiếng Quảng: Ông nói gà bà nói vịt.

Dứt lời, cô lộp cộp guốc bỏ đi, bỏ lại Lộ Tiểu Bình đằng sau ngẫm nghĩ câu tiếng Quảng kia mãi.

Phải nói là Lộ Tiểu Bình tự phụ chuyện mình học đại học quá, lơ mơ tự suy ra câu thứ nhất trong câu kia của Bối Luật Tâm là... Gay, mấy từ sau theo băng ca nhạc tiếng Quảng luyện nghe ở trường, thì hình như là chữ “vịt”.

Ông nói Gay bà nói vịt, Lộ Tiểu Bình hiểu thành ngữ bắt nhịp hòa hợp với nhau, dù lòng sượng âm ỉ nhưng vẫn thấy con gái con đũa mà nói kiểu thế này thì... Sau này về làm vợ mình phải tận tình trò chuyện chút mới được được.

Hắn một đằng nghĩ quàng nghĩ xiên, vừa vặn thấy thằng em Lộ Tiểu Phàm gánh nước về, loại cảm xúc vui mừng tất nhiên là muốn chia sẻ đầu tiên với em trai ruột rồi.

Xuất phát từ lòng kính trọng dành cho bộ tiểu thuyết Thế giới bình thường về đề tài thợ mỏ nổi tiếng của tác giả Lộ Dao, ba Lộ đặt tên cho bốn đứa con mình lần lượt là, Lộ Tiểu Bình, Lộ Tiểu Phàm, cô con gái thứ ba tội nghiệp đang yên đang lành bị đặt thành Lộ Tiểu Đích, cuối cùng là nhóc Lộ Tiểu Thế. Có điều ba Lộ và má Lộ chắc không để thêm được đứa nữa, ba Lộ đành nuối tiếc cuộc đời này không gom đủ Bình Phàm Đích Thế Giới rồi.

“Biết ông lớn đấy tới làm chi không?” Lộ Tiểu Bình túm em hỏi.

Lộ Tiểu Phàm buộc phải hạ đòn gánh trên vai xuống, thắc mắc: “Tới làm gì ạ?”

Khác hẳn với dáng vẻ hoạt bát của Lộ Tiểu Bình, trông Lộ Tiểu Phàm trầm lặng hơn. Cậu gầy, eo uột và lù khà lù khù, còn đeo cặp kính gọng đen to đùng, người mặc bộ đồ thể thao màu xanh nước biển lụng thụng. Thế nên, so ra, cậu không được ba má yêu quý bằng Lộ Tiểu Bình.

Trên thực tế, trong số bốn đứa con, thằng thứ Lộ Tiểu Phàm vừa không phải con trưởng, vừa phải con gái độc nhất, cũng vừa không phải con út, khi ba má cậu đếm con mình một hai ba bốn, cậu là người được đếm qua nhanh nhất.

“Cầu hôn tao đó!” Lộ Tiểu Bình đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “cầu hôn”.

“Hả?” Quả nhiên Lộ Tiểu Phàm thẳng thốt.

“Tao sẽ cưới một cô vợ thành phố!” Lộ Tiểu Bình xì mũi đắc chí.

Lộ Tiểu Phàm ngờ nghệch nói: “Anh hai, em thấy cưới hỏi như vậy không hay lắm đâu. Mình là dân quê, người ta là dân thành phố, cưới cô ấy dễ bị khinh lắm, chẳng phải anh thích tiểu Phượng nhà hàng xóm ư?” Cậu đã đi gánh nước cả chuyến, rành rành coi được sự khinh khỉnh của Bối Luật Tâm rồi, người ta rõ ràng xem thường nông dân các cậu.

Lộ Tiểu Bình khịt mũi bảo: “Nên tao mới bảo mày kiến thức nông cạn. Tao sống ở thành phố mấy năm cũng hiểu rồi, chả sao hết, chả can hệ ai, mà nhờ có thật thì cũng chả ảnh hưởng, cưới được vợ ngon như thế phải phấn đấu biết bao nhiêu năm. Tiểu Phượng thì sao, tiểu thư Bối mới là phượng hoàng!” Lộ Tiểu Bình theo học ở Tây An vài năm, cứ một năm lại qua một năm, hắn càng cảm thấy mình khó trao đổi được với người nhà bởi không cùng trình độ, không cùng tri thức.

Cho nên hắn vỗ vai Lộ Tiểu Phàm nói: “Thôi, nói mày cũng không hiểu, đừng chỉ ếch ngồi đáy giếng. Làm người, phải nhìn xa trông rộng biết chưa? Mày cứ yên tâm, anh hai đến Bắc Kinh rồi, với năng khiếu của

tao lại thêm gia thế nhà họ nữa, chắc chắn sẽ ăn nên làm ra, đến lúc đó tao tuyệt đối không quên ba má anh chị em đâu, nhứt là Tiểu Phàm đấy!”

Năm ngoái Lộ Tiểu Phàm có thi đại học, kết quả thi thực chất không kém chút nào, thậm chí còn cao hơn năm Tiểu Bình thi. Song vì nhà cậu phải chu cấp cho Lộ Tiểu Bình, chi tiêu của hắn tăng dần từng năm, cây trái trong nhà cũng chỉ còn lại ít ỏi, thật sự không thể nuôi thêm một miệng sinh viên được nữa.

Má Lộ lại gặm Lộ Tiểu Phàm không lành lợi được như Lộ Tiểu Bình, có học cũng không có tiền đồ rộng mở, nếu phải cộng thêm một khoản học phí trên lưng thì nuôi nấng hai đứa con nhỏ thế nào đây. Cho nên, Lộ Tiểu Phàm nghỉ học ở nhà làm ruộng.

Ý Lộ Tiểu Bình là xem như Lộ Tiểu Phàm đã hy sinh vì hắn, hắn sẽ không quên.

Lộ Tiểu Bình vung vẩy tay trần bỏ đi, còn lại Lộ Tiểu Phàm tiếp tục quẩy đòn gánh lên vai, thế rồi đột nhiên cậu nghe thấy đồng rơm bên cạnh phát ra âm thanh, vừa ngừng đầu đã thấy trên đồng rơm đang ngồi một anh chàng còn trẻ, đồ thể thao trắng tinh tươm, da dẻ cũng trắng trẻo, điển trai không kém, không phải Bối Luật Thanh con trai nhà Bối thì là ai.

Cậu lập tức nghĩ đến việc Bối Luật Thanh đã nghe trọn vẹn lời nói ban nãy của Lộ Tiểu Bình rồi, nhất thời mặt cậu đỏ gay y chang mào gà.

Cặp chân thon dài của Bối Luật Thanh nhảy xuống nhẹ tênh khỏi đồng rơm, hơi nghiêng đầu với cậu, đoạn rút tai nghe ra khỏi lỗ tai ngụ ý này giờ anh không nghe thấy gì hết, sau đó anh phẩy rơm dính trên người rồi cũng đi khỏi đó.

Lộ Tiểu Phàm đỏ mặt nhìn theo bóng người ta. Cậu đâu có dần, nếu Bối Luật Thanh không nghe thấy Lộ Tiểu Bình nói gì thì cần gì phải gây động tĩnh, thế nhưng nhớ lại hành động anh giúp cậu đỡ xấu hổ, cậu lại sinh ấn tượng tốt với anh nhiều hơn.

Thật ra từ cái nhìn đầu tiên cậu đã có ấn tượng tốt về anh rồi, vì Bối Luật Thanh là người đẹp nhất cậu từng gặp. Những người cậu từng gặp từ bạn học đến hàng xóm, dân làng, miễn nói con trai, dẫu là con gái cũng chẳng ai có được phong thái của Bối Luật Thanh.

Hẻm nhà Lộ lấm gió bụi, vải áo quần có sáng mấy, bị gió bụi thổi lâu ngày cũng mang màu lem luốc, vậy mà mặc luôn đồ tối màu đen, xanh sẫm, ghi còn hơn.

Do đó, khi Bối Luật Thanh đeo tai nghe xuất hiện trước mặt Lộ Tiểu Phàm với bộ đồ trắng tinh, tầm mắt cậu như thể bừng sáng. Anh đứng giữa họ, chính là hình ảnh hạc giữa đàn gà, khiến một cậu bé như Lộ Tiểu Phàm ngưỡng mộ hết sức, tôn sùng hết sức, và cũng tự ti hết sức.

Bối Mạt Sa ngồi trong nhà, nghe xong đề nghị của ba Lộ, không khỏi có chút ngạc nhiên. Gả con gái mình cho nhà Lộ, lão vẫn canh cánh nỗi thẹn, thế nhưng nhà Lộ lại chủ động muốn gửi con mình cho lão thực tình làm lão cảm nín quá đỗi.

Thấy lão không hé răng, má Lộ lại tưởng lão không muốn, bèn mặc kệ tập tục, vội vén rèm đi ra góp lời: “Đồng chí Bối, à không, ông thông gia, nhà chúng tôi muốn con trai ở rể nhà các ông cũng là chuyện bất đắc dĩ. Ông thấy đấy, chúng tôi nhà cửa khó khăn, tôi không đành lòng để cháu về nhà chịu khổ với chúng tôi nên đành để đứa con trai theo các ông trở về!” Đoạn, bà vén chéo áo chấm chấm nước mắt, “Chúng tôi biết ông sẽ không để bụng, nhưng con đi rồi chúng tôi có không nở mặt cũng chịu thôi, chỉ mong duy nhất là nhà thông gia có thể đối xử tốt với nó!”

“Đó là dĩ nhiên rồi!” Bối Mạt Sa vội vàng đón ý. Lão là quý tộc, một trong những điều tối kỵ nhất của quý tộc là nhìn thấy phụ nữ rơi nước mắt.

Má Lộ lại nói: “Vậy đứa con nì cũng coi như là con trai nhà các ông, chỉ là mỗi tâm tư nhỏ nhỏ nhà chúng tôi thôi, ông thông gia liệu có thể thông cảm?”

Bối Mạt Sa đành phải đáp: “Tất nhiên!”

Má Lộ thở phào nhẹ nhõm, mặt mày hồng hào quay sang nói với ba Lộ: “Tôi biết ông thông gia là người thấu tình đạt lý mà, mình xem, tôi nói đúng heng!”

Trong niềm tin bất biến của ba Lộ thì má Lộ là người số dách, chuyện gì vào tay cũng ngon ơ, đúng lúc này Bối Luật Tâm vào nhà, ông liền làm bộ mà rằng: “Đây là chuyện hiển nhiên, đàn bà như mình người ta nói tầm xàm làm gì!” Ông là muốn thay con trai phủ đầu một câu trước mặt cô con dâu tương lai thôi.

Cơ mà “bài ca” của ba Lộ còn chưa xong đã sức nhớ là người ta rước con mình chứ không phải con mình rước người ta, cố làm bộ mà lại phản tác dụng đâm ra đau đớn quá, may mà Bối Luật Tâm lại làm như không nghe thấy ông nói gì, chỉ ngồi xuống cái ghế gỗ cạnh bàn, xoa xoa cổ chân.

Má Lộ cũng như không nghe thấy lời ba Lộ, tiếp tục tranh thủ thời điểm nói tiếp: “Ông thông gia, không gạt ông, ông cũng thấy gia cảnh nhà chúng tôi rồi đấy, tiền học đại học của Tiểu Bình cao quá, nhưng chúng tôi đã quyết có phải bán hết đồ đạc đi cũng phải để con trai ăn học tới nơi tới chốn!” Lộ Tiểu Bình học lên được cả đại học chính là điểm đáng hãnh diện nhất của má Lộ mà lại, hể nói đến má Lộ lại hùng hồn. Cuối cùng, bà nói: “Nên ông thông gia à, chúng tôi cũng không ngại nói thẳng ra, nhà chúng tôi nghèo, chỉ e chi phí đám cưới cho tụi nhỏ...”

Bối Mạt Sa cũng coi như đã có kinh nghiệm, dù hiện giờ tư tưởng giai cấp tư sản vẫn có phần phức tạp song cũng đã chột trúng nhọt lão, lão bèn tuyên bố: “Bà an chí, chi phí cưới hỏi của hai đứa đã có chúng tôi, hơn nữa là cưới con nhà ông bà về thì sinh lễ do nhà chúng tôi phụ trách là đúng mà!”

Má Lộ rơm rớm nước mắt, trao đổi ánh mắt với ba Lộ một cái rồi mạnh mẽ nói: “Con chúng tôi từ nay xin trông cậy vào nhà thông gia.”

Bối Luật Tâm ngồi một bên cười khẩy một tiếng khinh thường.

Bối Mạt Sa nghĩ một chốc, đáp trả: “Để con cả nhà ông bà về ở rể nhà chúng tôi xét cả tình cả lý cũng không hợp lắm, thế này đi, để cậu thứ Lộ Tiểu Phàm về ở rể nhà chúng tôi cũng được.”

Vừa hay Lộ Tiểu Phàm đang gánh nước mở cửa đi vào, nhác thấy mọi người trong nhà đều đồng loạt dòm cậu chòng chọc, cậu luống cuống hạ ang nước xuống rồi kiểm tra người ngợm. Cậu nào có biết trong lúc cậu hãy còn ngu ngơ, có một cái sừng cong veo veo và sáng chéo léo đã rơi tự do từ trên trời xuống, chính tề cắm thẳng đầu cậu.

Bối Mạt Sa chỉ định Lộ Tiểu Phàm về ở rể quả tình khiến má Lộ giật nảy, vì họ có nghĩ nát óc cũng cho rằng nhà Bối sẽ phải chọn thằng con cả sinh viên học hành đang hoàng và có tiền đồ nhất nhà họ, thậm chí họ còn chẳng thêm định giới thiệu thằng thứ mờ nhạt cho Bối Luật Tâm nữa là.

Nhưng xét lại thì họ vẫn vui, dù sao cũng là đưa con trai đi ở rể nhà người khác, không phải tiến bước thằng con cả có thể làm rạn vỡ tổ tông quả thực là được liệt tổ liệt tông phù hộ.

Má Lộ vẫy tay gọi Lộ Tiểu Phàm: “Phàm Phàm, lại đây con!”

Lộ Tiểu Phàm tưởng mẹ muốn sai gì, bèn tạm gác việc lại, ngoan ngoãn đi qua.

Má Lộ nhìn đứa con gầy gò, thường ngày cũng không gây rắc rối gì cho gia đình, nén nước mắt nói: “Quỳ xuống trước mặt ba con đi!”

Cậu quay đầu nhìn ba Lộ, tự hỏi ba còn khỏe như vâm mắc gì phải quỳ?

“Không phải, đây cơ mà!” Má Lộ chỉ sang Bối Mạt Sa, “Từ nay về sau ông ấy là ba con!”

Cậu há hốc mồm, Bối Mạt Sa không khỏi xấu hổ mà can: “Khỏi cần, khỏi cần, có phải thời xưa đâu!”

Mặt má Lộ nghiêm túc: “Đây không liên quan xã hội cũ mới, đây là quy củ cơ bản nhất nhà chúng tôi!”

Bà đã nói vậy rồi, Bối Mạt Sa cũng không biết ngăn sao nữa, còn Lộ Tiểu Phàm thì sốc ơ là sốc, bị má Lộ kiên quyết ấn đầu bắt lạy Bối Mạt Sa ba cái.

Dập đầu xong, đương choáng váng chẳng biết trời ơi đất hỡi gì, cậu lại nghe thấy tiếng Bối Luật Tâm kiêu căng nạt khê: “Rõ là làm trò!”

Cậu ngơ ngác nhìn khắp chung quanh, ngoảnh mặt thấy Bối Luật Thanh đeo tai nghe, tay đút túi quần, đứng tựa nghiêng bên cửa, cạnh là Lộ Tiểu Bình đang kinh ngạc nhìn cậu, rồi kề tai lại có tiếng Bối Mạt Sa ho chứa ngượng: “Nếu mọi người đều có mặt rồi, tôi đây thông báo chút về đám cưới cho Lộ Tiểu Phàm

và Bối Luật Tâm, bố mẹ Lộ Tiểu Phàm nhà xa đi đứng không tiện nên đám cưới sẽ tổ chức tại hẻm nhà Lộ!” Lão thoảng ngừng mới nói, “Lộ Tiểu Phàm còn có huyết thống dân tộc Khương(*) thiếu số, năm nay mười tám tuổi, theo luật hôn nhân quốc gia, nó không cần phải tuân thủ luật hai mươi hai tuổi mới được cưới. Đám cưới giữa hai đứa hoàn toàn hợp pháp!”

(*) Một trong 56 dân tộc Trung Quốc. Họ là nhóm sắc tộc sinh sống chủ yếu tại miền Tây tỉnh Tứ Xuyên. Hiện nay, người Khương chỉ chiếm một tỷ lệ nhỏ của dân cư Trung Quốc.

Đoạn cuối cùng Bối Mạt Sa nhấn mạnh cực kỳ, rõ ràng là nói cho cả dân làng lơ nhô ngoài tường cũng nghe thấy, trách cho ai chưa hiểu hết luật về sau lại đồn đại điều tiếng không hay rằng nhà Bối không tuân thủ luật hôn nhân.

Đối với một nhà chính trị gia khôn ngoan và có tầm nhìn xa như Bối Mạt Sa mà nói, cuộc hôn nhân này lão chu toàn đến mức không để lọt sơ hở nào.

Lộ Tiểu Bình nghe thế liền xoay người chạy vọt khỏi cổng, Lộ Tiểu Phàm quýu lên, toan đuổi theo anh trai lại bị mẹ gọi giạt: “Phàm Phàm, sắp cưới rồi đừng chạy lung tung, ngã hay đâm vào đầu đều mất vui.”

Cậu cứ ngơ ra, chẳng nhìn thấy một ai cả, chỉ thấy mỗi Bối Luật Thanh để lộ hàm răng trắng, nở nụ cười với cậu.

Rõ ràng Lộ Tiểu Bình đã bị ăn một quả sốc lớn, nguyên một tối chả thấy mặt mũi chàng ta đâu, ấy vậy mà má Lộ xưa nay cứng hần như châu như bảo lại tựa thể không đoái hoài, chỉ bình tĩnh lo liệu hôn lễ.

Hôm sau Bối Mạt Sa phải lên huyện, giao cho má Lộ hai nghìn đồng, trong đó một nghìn là tiền tổ chức đám cưới, một nghìn là sính lễ.

Má Lộ nhận số tiền ấy, tâm có rộng rãi mấy cũng bất thần run rẩy. Đây không chỉ là một khoản tiền lớn mà đây còn là con trai bà, đứa con trai bà từng ôm ấp, nhưng đây lại không chỉ là đứa con trai bà từng ôm ấp, đây vẫn là một khoản tiền lớn bà chưa gặp bao giờ, thậm chí cả chưa nghe nói bao giờ.

Trên nhà dưới nhà dường như chỉ còn Lộ Tiểu Phàm lo lắng cho Lộ Tiểu Bình, chỉ mỗi cậu rõ Lộ Tiểu Bình chỉ khi cao khi được nghe tin về vụ đám cưới đã mang kỳ vọng to lớn cỡ nào, còn ôm cả kế hoạch lên đời. Lộ Tiểu Phàm thực sự không muốn cướp đoạt ý chí của anh trai cậu.

Hơn nữa, khác với Lộ Tiểu Bình, cậu hoàn toàn không muốn cưới một cô gái thành phố.

Lúc cậu ấp úng bày tỏ quan điểm, bà Lộ thở phì phò: “Tiểu Phàm, mày có nghĩ gì cho nhà cửa không? Anh mày là ai? Là sinh viên. Nhà mình cực khổ thế mãi mới nuôi được một sinh viên? Mấy nữ nhần tâm để người ta chi tiền mua mất toi đứa duy nhất có thể làm rang rỡ tổ tông à?”

Cậu cúi gằm đầu đứng trước mặt bà, cậu cúi gằm đầu hổ thẹn không phải vì mình không suy xét việc gia đình, mà là vì anh trai quan trọng hơn cậu rất nhiều.

Người Thiểm Tây cưới là không thể thiếu bánh bao hấp, mặt bánh được vẽ đủ mẫu hình phong phú, hoa mang hình tượng phú quý, thú nhỏ cũng rất sống động, trong đó tay nghề là cực kỳ quan trọng, đặc biệt là bánh bao hồ để treo lên cổ cô dâu trong đám cưới.(*)

(*) Một phong tục cưới hỏi lưu hành ở huyện Hoa tỉnh Thiểm Tây. Khi đón dâu, ông cậu nhà trai sẽ hấp một cặp bánh bao hình con hổ, buộc chung lại bằng dây đỏ, khi cô dâu đến thì treo bánh bao hồ lên cổ cô dâu, sau khi vào cửa thì tháo xuống, cô dâu chú rể chia nhau tổ ý hai người cùng chung lòng. Trên trán hổ được vẽ chữ “Vương”, trán hổ cái vẽ một đôi chim bay. Trước cổ hổ còn có một con hổ con mang hàm nghĩa chúc hai người sớm sinh quý tử.

Má Lộ khéo tay, cũng tự mình có thể làm, nhưng con trai nay cưới con gái rệu nhà ông lớn thành phố, nhằm tỏ vẻ long trọng, má Lộ mời riêng bà Lưu – mẹ trưởng làng – đến giúp làm đôi hổ.

Bối Mạt Sa không hiểu phong tục lắm nhưng hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Cả mẹ trưởng làng cũng sang giúp, có thể thấy quan địa phương cũng kính trọng và hỗ trợ lão lắm, mà trưởng làng ấy hổ, đương nhiên cảm thấy được một dịp tiếp xúc gần gũi với ông lớn thành phố như vậy là vinh hạnh lớn lao rồi.

Hai bên cùng “happy”, rõ ràng má Lộ cũng được lòng bà con thôn xóm ở quê lắm.

Bối Luật Tâm chữa sấp ba tháng đúng thời điểm phản ứng tường minh nhất, mấy nay bụng dạ bứt rứt lại càng phát tán tợn, nôn đến xây xẩm mặt mày, không khỏi khiến người ta nghi ngờ. Nếu nói là phản xạ cung(*) do say xe thì cũng hơi bị dài rồi.

(*) Phản ứng sinh học của con người về thụ cảm và phản xạ, nôn na trong trường hợp này là khi ngồi xe, những chuyển động êm làm cho ta cảm giác như không chuyển động nhưng thực chất vẫn có chuyển động, tiền đình phát tín hiệu về thần kinh trung ương đòi hỏi giữ thăng bằng dẫn đến tình trạng say (đau đầu chóng mặt, buồn nôn), xuống xe rồi vẫn có cảm giác đang chuyển động nên vẫn bị tình trạng buồn nôn lai rai.

Ba Lộ không dám hỏi thẳng, má Lộ cũng gắng giữ bình tĩnh. Thâm tâm hai người rối như tơ vò, rốt cuộc má Lộ mở lời trước: “Đừng nói con bé bầu bí rồi ghen?”

Ba Lộ nhất thời biến sắc, vớ cây tẩu rít phì phèo mấy hơi, hồi lâu sau mới bảo: “Phải xác nhận xem, tôi không thể để con mình lấy một đứa hư hỏng được!”

Má Lộ hỏi: “Minh tính xác nhận sao đây? Cũng đâu thể kéo con gái nhà người ta ra bệnh viện kiểm tra chứ?”

Ba Lộ vốn đã bắt mần con trai, giờ nghe má Lộ nói thế bèn sùng lên: “Tôi đã nói mà, móc đâu ra chuyện tốt rửa, kêu nhớ đến ông cụ mất gần bốn mươi năm của tôi trật té ra là nhét đứa con gái hư hỏng về cho nhà mình!”

“Mình nói bé thôi!” Má Lộ vội ấn ba Lộ lại, “Để bị nghe thấy thì không hay đâu!”

Ba Lộ đỏ mặt tía tai nạt: “Nghe được thì đã làm sao! Cùng lắm thì khỏi cưới xin gì sát!”

“Còn chưa chắc mà, mình gào gì?”

“Tôi biết là mình tiếc hai nghìn tiền cưới!” Ba Lộ nổi đoá gào cũng to hơn, chỉ tẩu thuốc vào mặt má Lộ.

Má Lộ cười lạnh: “Sao tôi phải bỏ qua? Xưa nay chèo chống gia đình là phận đàn ông, chỉ cần mình lo được đủ tiền sinh hoạt, rồi tiền ăn hỏi của Tiểu Bình, tiền hồi môn cho Tiểu Dích, tiền học đại học cho Tiểu Thế, tôi còn có cái gì tiếc, cái gì không tiếc nữa?”

Má Lộ đánh đúng thất thốn(*) của ba Lộ, ba Lộ bị “đánh” đau lắm, bèn ngheh cổ nói: “Khi tôi làm thợ mỏ có được dạy nam nữ bình đẳng nhé!”

(*) Ý chỉ nhược điểm. Người Trung Quốc có câu “đả xà đả thất thốn” cũng tương đương nghĩa “đánh rắn phải đánh đập đầu” cũng chính là do vậy. Ở đây, “thất thốn” nhược điểm của ba Lộ cũng là của đàn ông nói chung chính là mặt mũi, sĩ diện.

Nam nữ bình đẳng thực ra chả có liên quan gì thợ mỏ, chẳng qua ba Lộ thường kiêu ngạo vì mấy ngày từng làm thợ mỏ nên nhắc đi nhắc lại miết, về trước bao giờ cũng là “khi tôi làm thợ mỏ” nhằm tỏ vẻ mình đầy hiểu nhiều biết rộng, nói toàn chân lý.

Và mỗi lần ba Lộ nhắc lại lịch sử làm thợ mỏ của ông, má Lộ lại đánh đường vòng. Cây phải có vỏ, người phải có mặt mũi, tự tôn đàn ông giống như vết sẹo, không thể vạch toét ra.

Hai ông bà bắn khoản cả ngày mới quyết định thử nòng dẫu mới này một lần.

Má Lộ bảo khi bà mang bầu không chịu nổi được mùi cá tanh, người bầu bí mà người phải mùi cá thì có cách mấy bức tường cũng ối lên ối xuống, thế nên phân công ba Lộ bắt cá mang về. Bận đang ?

Ba Lộ: “Con sông cách làng mình gần nhất cũng mười dặm lận, mình gửi mùi cá chỗ mô?”

Má Lộ đáp không mặn không nhạt: “Mỗi lần trường làng về cho mình cái chi trong bao rứa?”

Ba Lộ ngậm tăm, đi mượn xe đạp, thở phì phì đạp hơn ba mươi dặm đến chỗ bán cá duy nhất trong huyện xách về hai con cá diếc.

Má Lộ hỏi thăm bà Lưu, làm cá. Miền quê Thiểm tây họa hoàn lắm mới ăn thịt với cá, trong nhà không có rượu gừng, má Lộ dùng hoa tiêu(*) và tỏi nấu thành một nồi canh cá, nấu đến nước canh trắng đục(**).

(*) Một loại tiêu Trung Quốc giống hạt tiêu, không cay mà chỉ hơi tê lưỡi.

(**) Ở đây má Lộ đang làm một món canh Trung Quốc có tên là “nải bạch tức ngự thang”. Sau khi rán cá với dầu sao cho hai mặt cá đều vàng thì đổ một bát nước tương đương với lượng canh vào và đun sôi, đun khoảng 20 phút sau, nước canh sẽ tự biến thành màu trắng đục giống sữa nên được gọi là “nải bạch” (trắng sữa, trắng đục).

Trưa, vừa đặt bát canh lên bàn, Bối Luật Tâm ngửi mùi đã chạy biến ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Mặt cô xanh đã đành, mặt ba Lộ còn xanh hơn, còn má Lộ lại đỏ ửng. Đủ mặt người trên bàn ăn gồm cả Lộ Tiểu Bình đều long lanh mắt nhìn bát canh cá trắng sữa. Bà đẩy bát canh qua chỗ Lộ Tiểu Phàm, nhìn con mình và nói bằng giọng điệu chưa bao giờ dịu dàng hơn: “Phàm Phàm, con ăn hết canh đi!”

Lộ Tiểu Phàm luôn được dạy là kính trên nhường dưới, chưa từng được ba má chiều chuộng đặc biệt như thế, mặt cậu đỏ ửng, cơ thể còi cọc run run: “Để anh hai ăn đi ạ, hai ngày nữa anh lại lên trường rồi!”

Má Lộ hiền hòa nói: “Tiền trong nhà dồn hết cho nó rồi, uống bớt đi một bát canh cũng không thiệt thòi gì nó!”

Lời bà chọc giận Lộ Tiểu Bình, hấn quăng đĩa đẩy cửa bỏ đi, Lộ Tiểu Phàm càng áy náy tợn, nói líu ríu: “Má, để em gái với thằng út ăn đi ạ!”

Lộ Tiểu Đích là con gái độc nhất trong nhà nên bấy nay được ba Lộ cưng nhất, Lộ Tiểu Bình mà không ở nhà thì có gì tốt đều đưa cho nhỏ chọn. Nghe Lộ Tiểu Phàm nói, nhỏ hoan hô đi bưng canh, chồm chạm tay vào đã bị má Lộ vỗ một cái. Má Lộ mắng nghiêm khắc: “Con gái con đứa, ham ăn mà không chịu động tay động chân, hư quá!”

Lộ Tiểu Đích xoa mu bàn tay đỏ ửng, nhảy qua bên ba mách: “Ba ơi, má vô lý kìa!”

Ba Lộ làm thỉnh hút thuốc, một tiếng cũng không hé răng, Lộ Tiểu Đích đang chuẩn bị nhõng nhẽo rút cuộc phát hiện ra không khí không ổn đành phải tức tưởi ngồi xuống, vừa gặm bánh bao vừa khóc tu tu.

Lộ Tiểu Thế tuy mới mười tuổi, nhưng cuộc sống mười năm đã giúp nhóc tự giác ngộ phải xem anh chị hành động trước có được không rồi mới dám làm theo, cho nên nhóc chỉ im thin thít ăn cơm, tránh được đại họa.

“Vậy ba má ăn đi!” Lộ Tiểu Phàm cảm giác cái thìa trong tay nặng nghìn cân.

“Ăn lẹ coi! Cá nguội chừ!” Lời má Lộ càng hiền hậu hơn.

Mũi Lộ Tiểu Phàm cay cay, xưa nay má chưa hiền hậu như thế bao giờ, lại dường như lúc nào má cũng hiền hậu như thế.

Món canh cá quả nhiên vô cùng ngon, là món ăn ngon nhất từ tám bé Lộ Tiểu Phàm chưa từng được ăn, húp xì xụp liền mấy thìa, rữ hết tâm tư, ăn đến khi dốc hết bát chống thẳng lên trời, xương cá nhiều, cậu vẫn ăn, ăn đến khi sạch bong mới thêm thường nhìn bát canh không sót một giọt.

Má Lộ ngồi bên ngắm con ăn canh cá, mắt không chớp lấy một cái. Lộ Tiểu Phàm ăn xong mới sượng sùng thưa: “Má, con ăn xong rồi ạ!”

“Ừ, ngoan!”

Lộ Tiểu Đích ngậm ngùi khóc một hồi mà không ai để ý cũng nín, giờ mím môi than oán: “Sau này anh ba lên thành phố muốn ăn gì chả có, đâu có như nhà mình? Má xem Bối Luật Tâm Bối Luật Thanh có gì thiếu thốn? Nhà mình thì ăn bánh bao chạy cũng còn phải mượn phiếu lương thực(*).

(*) Đại lục trước năm 1993 sử dụng chế độ tem phiếu phân phối. Mao Trạch Đông dùng chế độ này để nắm chặt trong tay nguồn nhu yếu phẩm phục vụ đời sống nhân sinh, người dân không thể tự do có được các nhu yếu phẩm đó. Khi mua lương thực không những cần có sổ mà còn cần cả tem phiếu gọi là phiếu lương thực, có tiền cũng không mua được định mức quy định theo tháng. Mọi lương thực đều được phân phối theo phiếu: phiếu dầu ăn, phiếu trứng, phiếu đường, phiếu thịt...

Lộ Tiểu Đích là điển hình cho tâm lý ghét kẻ giàu, hễ thấy người nhà giàu, suy nghĩ đầu tiên của nhỏ không phải hâm mộ mà là ghét bỏ.

Từ bé, nhỏ đã được dạy, nghèo tập thể là vinh quang, giàu cá nhân là nhục nhã. Nhưng trong tháng năm trưởng thành đặng đặng, nhỏ phát hiện sự thật hoàn toàn không phải vậy, nên nhỏ không thể giữ lại lời dạy không màng vật chất nữa mà chỉ còn nổi thù hằn với vinh hoa phú quý, người ta giàu đồng nghĩa là người ta nợ nhỏ.

Em gái nói thế, Lộ Tiểu Phàm lại càng xấu hổ, trộm nghĩ đáng ra vừa rồi cậu nên giả vờ như nuốt không trôi mới phải, trong khi đó má Lộ bình thản lên tiếng: “Đã bảo con tham ăn rồi mà, thời con gái, má tầm tuổi con cũng ăn không nhiều bằng một nửa của con!”

Lộ Tiểu Đích cúi kính ném miếng bánh bao thừa vào bát: “Ừ ăn nữa!”

2. Chương 2

Lộ Tiểu Thế đã chuẩn từ sớm, bàn ăn chỉ còn lại ba má Lộ và Lộ Tiểu Phàm. Bấy giờ ba Lộ gọi: “Phàm Phàm, đám cưới này...”

“Đám cưới này phải làm thật nở mày nở mặt, Tiểu Phàm, con phải nhớ ba má dù quyết định gì cũng đều vì muốn tốt cho con, muốn tốt cho nhà!” Má Lộ ngắt ngang lời ba Lộ, rành rọt từng chữ: “Các cụ có câu, nhân cùng chí đoan(*), ăn còn không đủ no thì ham cái giả tạo này được ích chi, con nói phải không? Phàm Phàm à, con còn bé, chưa sôi đời, không có chuyện gì là tốt mười mươi cũng không có chuyện gì là xấu mười mươi. Đôi lúc chuyện tốt cũng có khi là chuyện xấu, chuyện xấu cũng chưa chừng là chuyện tốt.”

(*) Ý chỉ người vì cái nghèo hay hoàn cảnh khó khăn trước mắt mà sống phó mặc, đánh mất đi lý tưởng sống của mình.

Má Lộ giải thích uyên thâm quá thành ra rối rắm, nhất thời làm ba Lộ lơ mơ không dám tùy tiện xen lời vợ, Lộ Tiểu Phàm cũng như lạc vào sương mù.

“Chuyện này cứ quyết thế đi!” Má Lộ kết luận.

Hôm sau, Bối Mạt Sa và Bối Luật Thanh đi Tây An mua đồ cho đám cưới trở về, Bối Mạt Sa chu đáo tặng ba Lộ một chiếc áo len đại cán, tặng má Lộ bánh tô len.

Má Lộ chỉ thản nhiên nhận quà, còn không buồn cảm ơn, Bối Mạt Sa chột dạ và hổ thẹn cũng không dám so đo.

Bối Luật Thanh thay sang quần áo bò, Lộ Tiểu Phàm cảm thấy chân anh xỏ quần bò lại càng có vẻ dài hơn. Chân Lộ Tiểu Bình cũng dài song khăng kheo như chân cò, lại còn dài, đâm ra chẳng khác hai cái sào tre là bao, mà chân Bối Luật Thanh là sự thuần dài mang theo độ cung và nhịp điệu, cân đối mà cực kỳ khỏe khoắn.

Lộ Tiểu Phàm chỉ mãi dòm chân người ta, Lộ Tiểu Đích mãi dòm cái tai nghe nhét trong lỗ tai anh, thế là Bối Luật Thanh đi đâu, bốn con mắt bám theo anh đến đấy, trong mắt lấp lóe lòng ngưỡng mộ lẫn thèm muốn.

Người nông dân vừa kín đáo vừa trắng trợn, thường thường họ không giỏi biểu đạt suy nghĩ nhưng lại giỏi biểu đạt ham muốn, chẳng hạn như đám con nhà họ Lộ vậy.

Đến tối, Bối Mạt Sa phát lì xì cho ba đứa con nhà Lộ. Lộ Tiểu Đích vừa nhận đã háp tấp mở bao, nhanh đến nỗi má Lộ không kịp ngăn cản. Nhỏ nhác thấy trong bao chỉ có vốn vẹn mười đồng, mặt liền tiu nghỉu. Một ông lớn giàu thế mà... Mười đồng mà cũng bỏ thêm vào được mấy tờ(*).

(*) Những năm 90, Trung Quốc chưa có tiền mệnh giá một trăm đồng.

Lộ Tiểu Bình thì ngược lại, qua đêm bữa bình ổn tâm trạng, vốn đã trải đời, Lộ Tiểu Bình đã vạch chiến lược mới. Thôi thì không được làm con rể người ta, nhưng nhận thấy mình sắp tốt nghiệp, có thể lên Bắc Kinh làm việc hay không, nhà Bối chính là yếu tố then chốt.

“Bác Bối, tiền này chúng cháu không cần, sau này bác thay chúng cháu chiếu cố Tiểu Phàm là chúng cháu cảm kích lắm rồi, đã không biết làm sao báo đáp bác thì nào dám nhận cả tiền của bác nữa!” Lộ Tiểu Bình giống mẹ nhiều hơn, cực kỳ khéo léo, hiện tại trình bày rành rọt ý tứ đã chuẩn bị từ trước, về sau có lên Bắc Kinh thì cũng là mang nghĩa báo đáp nhà Bối.

Dù Bối Mạt Sa từng chịu khổ ải nhưng phần lớn cuộc đời vẫn chìm đắm trong sa đọa, nhìn xa trông rộng lúc buôn bán kinh tế còn được, chứ đấu trí với hạng dân thường tận cùng đáy xã hội hăng còn chưa quen.

Lộ Tiểu Bình khách sáo thế, Bối Mạt Sa phải giữ tay hấn liên tục, gằn: “Cầm đi, cầm đi, đây là lì xì, lấy may là chính!”

Lộ Tiểu Bình vẫn khăng khăng trả tiền cho Bối Mạt Sa, mặt mày nghiêm nghị: “Bác Bối, chúng cháu nợ bác nhiều lắm, tiền này cháu tuyệt đối không nhận được đâu!”

Bối Mạt Sa cầm bao lì xì mười đồng trong tay mà xấu hổ, má Lộ hiểu con nhất, bèn cười nói: “Thôi, ông thông gia, cũng là tâm ý thằng bé, lớn tướng rồi, ông không cần lì xì nó đâu!”

Bối Luật Thanh tháo tai nghe xuống, chen vào một câu: “Cho Tiểu Đích đi!”

Bối Mạt Sa được gợi ý, liền đưa mười đồng Lộ Tiểu Bình từ chối cho đứa con khác nhà họ Lộ. Lộ Tiểu Đích mừng rỡ mặc kệ anh hai lần má lườm mình, lạnh lẹn cầm bao lì xì, cười cảm kích nhìn Bối Luật Thanh.

Bối Luật Thanh cũng nhàn nhạt cười lại, hình tượng của anh lại tăng vọt vài phân trong cảm thụ của Lộ Tiểu Phàm. Anh điển trai bất phàm, sinh viên trường nổi tiếng, lại tốt tính, một người hoàn mỹ ngần ấy Lộ Tiểu Phàm xưa nay chưa được gặp.

Túm lại, địa vị của Bối Luật Thanh đã thăng cao trong lòng Lộ Tiểu Phàm, sắp thăng đến cả cổ họng cậu luôn rồi.

Lộ Tiểu Đích cầm hai mươi đồng tiền hoan hỉ suốt cả ngày, hỏi Lộ Tiểu Bình hai mươi đồng này có thể mua được một máy nghe băng giống Bối Luật Thanh không.

Lộ Tiểu Bình vẫn còn khó chịu vì em gái ban nãy, bèn bảo: “Có hai mươi đồng bộ mà đòi mua máy nghe băng của Bối Luật Thanh? Máy của anh ta là hàng nhập khẩu hơn trăm đồng lận! Ngu!”

Niềm hân hoan của cô nhóc Lộ Tiểu Đích tựa một hòn than bị hất cả chậu nước lạnh, tức thời thành tro nguội.

Sinh hoạt làng quê rất mực buồn tẻ, không có trò gì để chơi, Bối Luật Tâm hàng ngày ngủ thẳng cẳng tới khi trăng treo mới chịu “bình minh” cũng không chịu nổi, hên thay nhà bà Lưu mẹ trưởng làng có một cái ti vi 9 inch đen trắng. Từ hồi Bối Mạt Sa đến làng, trưởng làng cũng không đi, bằng lòng chiêu đãi Bối Luật Tâm, cô toàn sang nhà họ xem ti vi.

Lộ Tiểu Đích ăn cơm tối xong, tranh thủ Bối Luật Tâm chung phòng chưa về liền xúi Lộ Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm, anh hỏi anh vợ anh cho em mượn máy nghe băng hai hôm được hôn?”

Lộ Tiểu Phàm vừa nghe đã lắc như trống bỏi, mặc em gái dễ ngon dễ ngọt cũng sống chết không chịu, khiến Lộ Tiểu Đích giận dữ chỉ vào mũi cậu: “Sau này anh ăn sung mặc sướng ở thành phố rồi, em gái có tí nguyện vọng thôi mà anh cũng không chịu giúp, nếu là anh hai thì ảnh chẳng đời nào vô tình vô nghĩa như anh đâu!”

Lộ Tiểu Phàm nghĩ đến Lộ Tiểu Bình tháo vát giỏi giang, không tránh khỏi tự ngược, vì thế đành phải thu hết dũng khí, gõ cửa phòng Bối Luật Thanh trong tâm mắt dè dặt của em gái.

Nhà họ Lộ sửa từ hai cái nhà hầm, thoát nhìn có hơi cũ kỹ song đồng ấm hạ mát còn hơn điều hòa.

Chiếc áo bò của Bối Luật Thanh đã cởi ra, bên trong là một chiếc áo phông màu đen bó sát. Khi đến gần, người anh thoang thoang mùi hương, cụ thể là hương gì Lộ Tiểu Phàm cũng không rõ lắm, nhưng ngửi rất dễ chịu.

Mặt Lộ Tiểu Phàm đỏ như mào gà, hỏi bằng giọng nhỏ rí: “Có thể mượn anh máy nghe băng một lát không ạ?”

Bối Luật Thanh cũng không tỏ vẻ kinh ngạc khi thấy Lộ Tiểu Phàm đột nhiên gõ cửa phòng mình, nhưng tại cậu nói bé quá, anh không thể không “hở” tới ba lần.

Lộ Tiểu Phàm cúi gằm đầu, nắm tay, người cậu không cao, càng cúi lại càng lùn, Bối Luật Thanh chỉ thấy được cái gáy cậu. Cuối cùng Lộ Tiểu Phàm bạo gan hỏi: “Có thể mượn anh máy nghe băng một lát được không ạ? Em gái em muốn nghe thử...”

Bối Luật Thanh cười nhe răng. Kỳ thực anh hiếm khi cười nhe răng vì răng cửa anh hơi nhỏ, cười hở răng sẽ làm anh có phần hơi thanh tú, cùng với khí chất hòa ái của anh lại lộ đôi chút nét giảo quyệt.

Lộ Tiểu Phàm cúi đầu nghe thấy tiếng anh cười, tim bỗng cồn cào, lại ngẩng đầu năn nỉ: “Chỉ mượn một lát thôi, sẽ không làm hỏng đâu!”

Đất Thiểm Tây ít mưa, nên hầu như trắng đêm luôn sáng rõ lạ lùng. Lộ Tiểu Phàm mặc bộ đồ thể thao rộng thùng thình, mái tóc hơi dài bị gió thổi bù xù chút đỉnh, khuôn mặt nhỏ và ít thịt lại đeo cặp kính cồng kềnh, nụ cười lấy lòng càng bị ánh trăng phóng đại sự tầm thường đặc biệt, thậm chí sự tầm thường ấy còn có chút tục tằn.

Người như cậu, biểu cảm như cậu không xa lạ gì trong cái thế giới thấp kém, còn bình thường là đằng khác. Lộ Tiểu Phàm là loại hình thấp kém tiêu biểu, tầm thường, tục tằn, gây cho người ta cảm giác như đối đãi với một con gián: giẫm phất bẹp luôn, hoặc là cảm giác mắc cười.

“Anh không có máy nghe băng!” Bối Luật Thanh điềm nhiên nói.

Nét ửng đỏ mới thoát khỏi gương mặt cậu lại bùng lên, cậu tưởng anh không muốn cho cậu mượn, lúng túng như gà mắc thóc.

Bối Luật Thanh giải thích: “Máy của anh gọi là máy nghe CD!”

“Máy nghe xi... đi!” Lộ Tiểu Phàm lặp lại.

“Ừ, anh mua ở Nhật Bản, nước mình không có nhiều, em chưa thấy bao giờ cũng là lẽ tất yếu thôi.” Bối Luật Thanh xoay đi chỗ khác lục một vật tròn tròn màu bạc ra từ áo khoác.

Lộ Tiểu Phàm vừa nghe thấy Nhật Bản, trong đầu liền nhảy ra mấy chữ: quý, đất, làm hư,v.v., sợ tới toát mồ hôi hột, thấy tay Bối Luật Thanh đưa qua cũng không dám nhận, tay khua khoắng loạn xị, mồm miệng cà lăm: “Không mượn đâu, không mượn đâu!”

Bối Luật Thanh cũng không ép, chỉ cười, quăng cái máy sang một bên.

Lộ Tiểu Phàm trở về cùng bản mặt nhăn nhó. Lộ Tiểu Đích chong mắt đứng hóng, thấy cậu bước vô liền tíu tít hỏi: “Anh ba, sao rồi, mượn được chưa?”

Lộ Tiểu Phàm lầu bầu: “Cái đó người ta mua từ Nhật về, anh không dám mượn!”

Nhác nghe là mặt Lộ Tiểu Đích biến sắc: “Bộ hỏng cho anh ba mượn hỉ?”

Lộ Tiểu Phàm nghĩ lại thấy Bối Luật Thanh từ đầu chí cuối đều không có ý mượn mà cho mượn, bản thân mình lại nói không mượn thì coi như Bối Luật Thanh đã nghiễm nhiên không cho mượn bằng lý do chính đáng rồi, chỉ sợ cũng không có lòng cho cậu mượn đâu, thế là hơi bực, nhưng vẫn cứng rắn trả lời: “Không phải, người ta cho mượn, nhưng anh sợ mượn làm hư, không hay cho ba má! Đồ mua từ Nhật lận, kể cả ba ảnh làm to cũng không dễ dàng đâu!”

Lộ Tiểu Đích nguýt dài: “Anh ba là em rể người ta kia mà, nhà họ có gì anh ba cũng có một nửa, hư thì thôi có chi to tát chứ, lý do lý trấu, chẳng qua là coi thường em rể là anh ba chân đất mắt toét thôi!”

Lộ Tiểu Phàm buột miệng: “Ảnh không phải người như vậy đâu!”

Lộ Tiểu Đích ầm ục cãi: “Anh ba biết ảnh là người như nào chắc? Anh ba quen ảnh được mí bữa?”

Lộ Tiểu Phàm nhất thời nín thính, sau mới ngập ngừng: “Người như anh Bối, có xem thường nhà mình cũng là chuyện bình thường, mình có gì đòi người ta coi trọng?”

Lộ Tiểu Đích bực bội hết chỗ nói, đẩy anh ba ra ngoài cửa, đóng sầm cửa một cái rung nhà, má Lộ nghe thấy quát: “Con nhóc này, thừa hơi quá không có việc để làm hả, ngứa tay quá hả?”

Lộ Tiểu Phàm ủ dột về phòng.

Lộ Tiểu Bình không được nằng dâu thành phố, chẳng biết lại hú hí trong đồng rơm nào với Tiểu Phượng cạnh nhà rồi, một mình Lộ Tiểu Phàm trần trọc cả đêm trong phòng mãi mới ngủ được, lúc tỉnh thì nhận ra mặt trời đã lên quá đỉnh đầu.

Cậu vội vàng xuống giường, xỏ giày định ra giếng gánh nước, lại gặp Lộ Tiểu Bình đang uất ức xoa vai, mấy vại nước to trong nhà đều đã đầy.

Lộ Tiểu Phàm lập tức hoảng như vừa tỉnh mộng, Hoàng Thượng lại đang đổ nước rửa mặt, tuy là đổ cho chính hấn thật nhưng phận thái giám như cậu vẫn là tội đáng chết đó.

“Anh hai, anh hai, sao mà đi gánh nước thế này?”

Lộ Tiểu Bình u oán liếc sang bên cạnh, má Lộ đứng kế bình thản nói: “Con sắp làm chú rể rồi, bị đau bị va thì không hay. Vả lại, nuôi nó lớn tổng ngồng ra, gánh mấy thùng nước là chuyện đương nhiên, không thì sau này ai gánh?”

Lộ Tiểu Bình đau đớn kêu: “Con học đại học có phải để về quê gánh nước đâu má!”

Má Lộ hừ lạnh: “Như mày thì biết đời thế nào. Một con gà mái mà mày còn không phân biệt được thì đi trước đi sau liệu đi được bao xa, không về gánh nước thì đi mô?”

Lộ Tiểu Bình đành ngậm bồ hòn. Má Lộ phát uy, Lộ Tiểu Phàm tất nhiên cũng không dám hó hé. Má Lộ lại tiếp: “Tiểu Phàm sắp làm chú rể rồi, mày xem xem đỡ được việc gì thì làm đi!”

Lộ Tiểu Bình cằn nhằn trong mồm, mặt mày quạu quọ, Lộ Tiểu Phàm bèn nói với: “Hổng có gì chuẩn bị nữa má!”

Má Lộ thở dài sườn sượt: “Hai anh em sau này thiên Nam địa Bắc muốn gặp cũng không dễ dàng, có tâm sự, người ngoài chẳng thể cậy nhờ, chỉ biết dựa vào gia đình thôi!”

Má Lộ chỉ nói đến đó nhưng Lộ Tiểu Bình vốn thông minh, tầm nhìn là một lớp cửa sổ giấy mỏng tang, chỉ điểm một cái là thông ngay.

Lập tức Lộ Tiểu Bình niềm nở với Lộ Tiểu Phàm hấn, hấn khoác vai cậu nói: “Anh em một nhà còn ngại gì, so với anh em nhà khác còn tốt gấp mấy lần. Tiểu Phàm nói xem, anh hai đối xử với em thế nào?”

“Tốt ạ!” Lộ Tiểu Phàm gật đầu.

Lộ Tiểu Bình bảo: “Đúng thế, em nói xem quần áo em đang vận là ai cho?”

Lộ Tiểu Phàm đáp: “Quần áo cũ của anh hai!”

Lộ Tiểu Bình tặc lưỡi: “Cũ gì mà cũ, là anh hai tặng riêng cho em!”

“Dạ!” Lộ Tiểu Phàm gật đầu.

Lộ Tiểu Bình chỉ đôi giày thể dục cậu đang xỏ: “Cái này đâu có cũ, cũng là anh hai cho em, đúng không?”

Con mắt sau gọng kính của cậu mở lớn: “Cái này là do anh hai đi không vừa nữa mà, anh hai còn cắt một cái lỗ ở mũi giày nhưng vẫn đi không vừa!”

Lộ Tiểu Bình cụt hứng, mặt đành lại: “Theo kiểu nói của mày thì, anh hai không đối xử tốt với mày?”

Lộ Tiểu Phàm lấy làm áy náy: “Em không có ý đó!”

Lộ Tiểu Bình lại giáo dục cậu một trận, bắt thẳng em phải hiểu sâu sắc mấy năm nay cậu đã được anh hai quan tâm và chăm sóc chu đáo cỡ nào.

Hai người đương đứng tám nhăm trong sân, cửa nhà hầm phía Tây mở, Bối Luật Thanh vẫn mặc áo phong đen và quần bò bước ra, day day hai đầu lông mày như thể ngủ không ngon. Nhưng kể cả vậy, dù đằng sau anh là hai cái lò gạch cũ nát, anh vẫn đẹp trai vô cùng, dáng người cao ráo, ngũ quan tuấn tú, càng tôn vẻ quê mùa của hai thằng nhóc nhà họ Lộ hơn bao giờ hết, y chang hai hòn than thô chưa đốt.

Bối Luật Thanh cầm chậu nước hỏi: “Chào, có nước nóng không vậy?”

Chân Lộ Tiểu Phàm toan nhúc nhích, Lộ Tiểu Bình đã sấn lên vồn vã: “Anh Bối, để bọn em múc nước cho anh là được rồi!” “Bọn em” của Lộ Tiểu Bình ý chỉ hấn nhận việc, Lộ Tiểu Phàm làm việc, thế là hấn quay qua đẩy cái chậu rửa mặt cho Lộ Tiểu Phàm, giục, “Lẹ, đi múc nước cho anh mày đi!”

Lộ Tiểu Phàm vì mong tâm trạng Bối Luật Thanh khá khẩm trở lại nên vui vẻ cầm cái chậu, Lộ Tiểu Bình đứng sau hô: “Đừng có để nước nóng quá!”

Lộ Tiểu Bình kêu chán mới quay đầu cười tươi rói với Bối Luật Thanh: “Tay chân thô kệch cứ phải nói nhiều mới biết!”

Bối Luật Thanh không đáp, chỉ hơi mỉm cười. Lộ Tiểu Bình tiếp tục cười khê: “Độ rầy tình hình ở thành phố không tốt lắm phải không?”

Hấn dùng loại giọng thăm thì và thân thiết như thể người một nhà, song Bối Luật Thanh cũng không ý định có qua có lại với hấn, anh chỉ nhìn hấn bằng đôi mắt đẹp và sáng tỏ, hàng lông mày đen đậm, kiên cường hơi nhướng lên, như là không hiểu hấn đang nói gì.

Lộ Tiểu Bình bèn phì cười: “Chứ không sao bác Bối lại ưng Tiểu Phàm, con gái như Tiểu Tâm bao dân thành phố mơ còn chưa với tới, Tiểu Phàm xấu người lại còn không bằng cấp, sao có thể xứng đôi với cổ. Bác Bối chọn Lộ Tiểu Phàm chẳng phải vì nhà bọn em là gia đình liệt sĩ hay sao, anh nói có phải không?”

Bối Luật Thanh vẫn giữ im lặng, chỉ mỉm cười lại, lần này anh cười hở răng.

Lộ Tiểu Bình phát hiện, Bối Luật Thanh là người có khả năng không cần thốt câu nào, cũng không sợ nhàm chán, đã có thể làm bạn tự biên tự diễn trước mặt anh ta.

Lộ Tiểu Phàm nhanh chóng bê nước đến, Lộ Tiểu Bình giả đồ ho, nói em đi hái trái cây giúp má đoạn cuống cuống bỏ đi, lúc này mới xem như kết thúc Lộ - Bối lần đầu tiên thảo luận về quan hệ thông gia hai nhà.

Đứng đúng lúc Bối Luật Tâm cũng bê chậu nước ra, nhác thấy anh trai, cô tựa hồ có vẻ sững sốt, đưa tay vuốt tóc theo phản xạ mới hỏi han: “Luật Thanh, tối qua ngủ có ngon không?”

“Ừ, cũng được!”

Lộ Tiểu Phàm thấy Bối Luật Tâm cầm chậu, nghĩ cô gái này sắp thành vợ mình, tay cậu vừa mới đưa qua, Bối Luật Tâm trông thấy cậu, khoe môi đang cong cong bỗng thu lại, nét mặt hiền lành cũng thoát cái lạnh lùng, chồi non thân mật mới nhú trong lòng Lộ Tiểu Phàm lập tức bị cô giấm phát chết queo.

Cô gái thành phố xinh đẹp, cao ráo, thời trang đứng đó, cầm hếch lên, ánh mắt mang vẻ cáu kỉnh, khoe miệng mang vẻ ảm ức. Cô đến, không làm cho căn nhà hầm lụp xụp này huy hoàng hơn vì có khách quý ghé thăm, mà làm nó tự thấy nhục hơn.

“Không đâu, nhà hầm thoải mái phết!” Bối Luật Thanh khẳng định căn nhà hầm lụp xụp không phải thứ chẳng đáng một xu, khiến Lộ Tiểu Phàm cảm kích không ngớt.

Bối Luật Thanh rửa mặt, Lộ Tiểu Phàm khúm núm đứng kế, phòng khi cậu chủ Bối còn có nhu cầu nào khác.

Lộ Tiểu Đích ư ử một ca khúc trật lất nhịp điệu cũng ra khỏi phòng, Lộ Tiểu Phàm trông thấy trong tay nhỏ đang cầm chính là máy nghe CD của Bối Luật Thanh, tức thì lấp bắp: “Tiểu... Tiểu... Tiểu Đích... Máy nghe CD của em!”

Thấy hai người đang trong sân, Lộ Tiểu Đích liền tháo tay nghe xuống lễ phép nói: “Em mượn anh Bối, anh Bối nói anh ba hỏi qua ảnh rùi nên ảnh cho em mượn luôn!”

Cậu nhìn mặt Bối Luật Thanh, dường như máu trong cậu đều ừng ục trào lên, đỏ bừng, đỏ bừng. Bối Luật Tâm khinh thường liếc Lộ Tiểu Đích, không nói một chữ, về phòng.

Bối Luật Thanh bỏ khăn mặt xuống, dợm bưng chậu thì Lộ Tiểu Phàm đã nhào qua, giằng cái chậu về phía mình: “Để em! Để em!”

Từ đó, hề Bối Luật Thanh ở đâu, Lộ Tiểu Phàm đều cách anh hai bước chân, chỉ cần tay anh trên bàn hơi nhấc, cậu đã chuyển đĩa qua cho anh; chỉ cần tay anh cạnh cửa vừa nhấc, rèm đã được cậu vén lên rồi. Tóm lại, ngoại trừ nhà xí Lộ Tiểu Phàm không thể đưa giấy vệ sinh cho anh, thì mọi nơi khác, ánh mắt anh đảo qua đâu, cậu đã làm giùm đến đó.

Ông lớn thành phố như Bối Mạt Sa, lẽ hiển nhiên có rất đông người xếp lịch hẹn. Bối Luật Tâm à người cả ngày ở nhà bà Lưu xem ti vi. Bối Luật Thanh dẫn Lộ Tiểu Phàm ra ngoài dạo loanh quanh, còn lại mỗi người nhà họ Lộ ngồi bên bàn.

Lộ Tiểu Bình thở dài se se: “Cuối cùng con mới nhìn ra, trước cứ nghĩ thằng thứ vung về, ai dè nó tinh như ranh. Má xem nó nịnh bợ người ta sợ chưa kia, thế nên con mới nói làm sao nhà Bối lại không chọn sinh viên ngồi ngồi như con!”

Lộ Tiểu Đích xen mồm: “Đúng rồi đó, con nhờ anh ba đi mượn cái CD chỗ anh Bối, anh ba nói không muốn làm hư đồ người ta, kết quả anh Bối rõ ràng có cho mượn. Anh ba biết mình sắp sửa thành họ Bối nên hông chịu cho con cái gì đó!”

Ba Lộ ngồi bên rít tẩu, má Lộ thu dọn ra giường và khăn mặt được hàng xóm tặng, cười lạnh một tiếng: “Thì đều là mặt tiểu thư, mệnh nha đầu cả. Nói cho tụi bây hay, sau này tụi bây bay cao được bao nhiêu đều phải dựa vào anh ba tụi bây có nịnh bợ hay không đấy!”

Thường ngày ba má mà nói ba câu thì hai câu sẽ cho Lộ Tiểu Bình, một câu cho Lộ Tiểu Đích. Từ ngày Lộ Tiểu Phàm leo cao thì mọi chuyện trái ngược đi, hai người họ liên tiếp mấy ngày trời không bị ăn mắng thì cũng bị nghe giảng, rốt cuộc hết nhịn nổi, Lộ Tiểu Đích Lộ Tiểu Bình đều bất bình rời bàn.

Lộ Tiểu Đích hầm hầm hừ hừ với Lộ Tiểu Bình: “Má rõ thực dụng, anh ba leo cao một cái là má làm như cả thiên hạ có anh ba giỏi nhất không bằng, anh hai sinh viên như rứa mà má cũng hồng thêm để vô mặt.”

Lộ Tiểu Bình thở dài thườn thượt: “Em cũng đừng trách má, do giới hạn của phụ nữ nông thôn chỉ đến thế thôi, suốt ngày bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, chỉ biết có loanh quanh hai thước trong phạm vi xó bếp. Thiến cận, nông cận. Tiểu Đích, em đừng nên trở thành một phụ nữ nông thôn như vậy.”

Sắc mặt Lộ Tiểu Đích tức khắc thay đổi, cảm phẫn nói: “Em mà thành phụ nữ nông thôn như vậy á?”

Lộ Tiểu Bình vỗ vai Lộ Tiểu Đích tỏ vẻ khen ngợi, song sắc mặt Lộ Tiểu Đích không khá lên được. Nhỏ học hết cấp Ba xác định là không thi đỗ đại học rồi. Đã chả có hộ khẩu thành phố, không làm phụ nữ nông thôn thì có khả năng làm cái gì?

Lộ Tiểu Phàm mở cửa, dẫn Bối Luật Thanh vào nhà. Nắng sớm chiếu trên mái tóc ngắn của anh, tôn lên làn da trắng trẻo, sống mũi anh thẳng tắp và mi mày sáng tỏ, Lộ Tiểu Đích bất giác đỏ mặt.

Lộ Tiểu Phàm bắt gặp anh trai em gái đứng nói chuyện trong sân bèn chào một câu.

Lộ Tiểu Đích liền hớn hở đi qua, bắt chuyện: “Luật Thanh, thấy làng tụi em sao?”

“Đẹp lắm.” Bối Luật Thanh đáp rành rọt.

Xét ra mà nói thì Bối Luật Thanh hăng còn khá xa lạ đối với nhà họ Lộ. Thời gian này, bởi chuyện ông lớn ở chốn kinh đô về kén rể đã khiến nhà Lộ lộn tung phèo, tất cả sự chú ý của mọi người đều dồn về Bối Mạt Sa – người đã mang đến sự thay đổi nghiêng trời lật đất cho nhà họ Lộ và Bối Luật Tâm – người trở thành một phần nhà họ, còn Bối Luật Thanh từ đầu tới cuối ngoài việc đề nghị cho Lộ Tiểu Đích mười đồng mà Lộ Tiểu Bình không cần, thì dường như anh chẳng còn biểu đạt ý kiến nào nữa.

Ấn tượng của người nhà Lộ dành cho Bối Luật Thanh chỉ dừng ở một khắc gặp mặt mà thôi. Cao lớn, bảnh bao, ít nói, trông rất có học thức, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra anh không thuộc một thế giới với họ, mà loại cảm giác xa cách này còn trội hơn hẳn hai người còn lại. Cảm xúc nhà họ Lộ dành cho Bối Luật

Thanh pha trộn giữa hâm mộ và một sự kính nể không tên, hơn nữa theo bản năng còn cố giữ khoảng cách cùng anh.

So với những người còn lại trong nhà, Lộ Tiểu Bình thực coi trọng bản thân mình, thành thử nhân thời gian cuộc hôn nhân sẽ đạt kết quả tốt, vì tiền đồ của mình, hẳn tự thấy nên thử giao thiệp cùng vị Thái tử gia này.

Bối Luật Thanh trả lời rất mực thẳng thắn, thậm chí còn có thể tả là lễ độ.

Nhưng Lộ Tiểu Bình lại cứ mập mờ thấy không đơn giản như vậy. Mọi câu nói của Bối Luật Thanh đều dùng ngữ điệu ôn hòa, song lại khiến người ta vô phương tiếp tục câu chuyện được nữa, bởi lẽ mỗi một lời của anh đều là câu kết thúc sau cùng, thí dụ hiện tại:

“Nông thôn với thành phố chênh lệch nhau nhiều ghê.” Hắn ra vẻ lờ đời, bổ sung một câu.

“Chung quy vẫn có một chút.” Bối Luật Thanh cười mỉm, dỗi thẳng vào mắt bạn, nhưng vóc dáng cao gầy đứng đó, nhìn xuống bạn từ trên cao hệt như đang hỏi: Xin hỏi anh còn gì cần tôi trả lời không?

Lộ Tiểu Bình có không biết điều mấy cũng tưởng tỏ là ông anh vợ của Lộ Tiểu Phàm không hứng nói chuyện cùng hắn.

Bất kể người nhà họ Lộ suy nghĩ thế nào về người nhà họ Bối, ngày họ chung một mái nhà rồi sẽ đến rất nhanh: Đám cưới của Lộ Tiểu Phàm và Bối Luật Tâm bắt đầu rồi.

Đám cưới này được cho là sự kiện long trọng nhất hơn mười năm trở lại đây ở hẻm nhà Lộ, thậm chí còn ăn đứt cả nhà trưởng làng cưới vợ.

Về tiệc cưới, Bối Mạt Sa bao trọn một nhà hàng trên huyện, nhà Lộ cho mấy chiếc xe đến chở toàn bộ dân làng lên huyện ăn tiệc. Đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Tiệc cưới nhà trưởng làng có mời khách trên huyện nhưng cũng chỉ mời toàn ông bà đức cao vọng trọng, nào có như nhà Lộ chẳng phân biệt sang hèn, với cả mấy ông thợ máy, nội vụ này thôi đã nhận được vô số khen ngợi khắp làng rồi.

Về khách khứa, dù Bối Mạt Sa đã giảm thiểu hết mức có thể, thậm chí còn tận lực không rò rỉ tin, thế nhưng cũng do liên quan tới trưởng làng nên mấy ông quan trấn khác đều nhận được tin đến dự tiệc, đã thế còn gửi cả mấy lẵng hoa đang mót, cao ngang một người trưởng thành, trên viết nào là trăm năm hạnh phúc, nào là xứng đôi vừa lứa, v.v. để chặt cửa nhà hàng, quả thực đầy ắp không khí chúc mừng hân hoan may mắn.

Ngoài những cái trên, lại càng không cần bàn tới mấy chậu bánh bột nhà Lộ làm không biết để đâu, rải từ bàn thờ cho tới mặt đất.

Bánh bao hồ sẽ tròng lên cổ cô dâu được nặn vô cùng sinh động, hồ hồ sinh uy(*).

(*) Cụm từ chỉ khí thế làm người ta kính sợ giống con hổ, ở đây còn là chỉ hai cái bánh bao hồ của cô dâu và chú rể.

Lộ Tiểu Phàm có phần phấn khởi tự đeo cho mình trước, má Lộ đứng bên xem, bỗng dưng cảm thấy giống như hai người đàn bà hư hỏng đang đu trên cổ con mình. Bà bước đến giật xuống, dứt khoát đập bẹp bánh bao hồ.

Chú rể Lộ Tiểu Phàm căng thẳng hỏi: “Má, má làm chi vậy?”

Má Lộ trả lời, không mặn không nhạt: “Nhà Bối đến từ thành phố lớn, không hợp phong tục này, tẹo nữa bà nội mà có hỏi, con cứ nói không cần thận nên làm bể bánh rồi!”

Lộ Tiểu Phàm dạ một tiếng. Làm một anh chú rể hời, cuộc đời thoát cái thay đổi một trăm tám mươi độ, ban đầu chẳng ma nào để ý cậu mà nay đi đến chỗ nào trong làng cũng có người xáp tới tâng bốc cậu. Dù Lộ Tiểu Phàm luôn biết thân biết phận và khiêm nhường, song vẫn không tài nào chịu nổi sự đu bám của trưởng làng, trưởng thôn, thậm chí của cả mấy ông tai to mặt lớn trên huyện.

Chưa nói đến cái nhìn của họ hàng nhà Lộ, ngay cả Lộ Tiểu Phàm cũng có một ít cảm giác rằng, có lẽ, bản thân cậu thực sự có điểm gì đó đặc biệt, mới lọt được vào mắt xanh của một ông lớn như Bối Mạt Sa.

Khi khoác vào bộ đồ Tây màu cà phê ngả vàng, Lộ Tiểu Phàm nghĩ cậu sắp cưới Bối Luật Tâm, một cô gái thành phố chính hiệu, cậu sẽ có họ hàng với ông anh vợ chói mắt như Bối Luật Thanh, lòng dạ cậu liền lâng lâng.

Nơi cửa dãy vang tiếng chiêng trống, má Lộ gài đóa hoa đỏ thắm lên cổ áo màu cà phê của cậu, giọng bà run run: “Phàm Phàm à, từ hôm nay con là người lớn rồi.”

Lộ Tiểu Phàm đáp lời, ngoái lại chào ba. Ba Lộ đứng hút thuốc trong phòng mãi, nghe thấy giọng con, chỉ phẩy tay mà rằng: “Đi đi! Đi đi!”

Bối Luật Tâm chờ ở nhà bà Lưu kế bên, Lộ Tiểu Phàm đi qua hai lần cửa cũng coi như là rước dâu rồi. Giữa trùng trùng người vây quanh, cậu bước vào nhà, gõ cửa phòng Bối Luật Tâm, nhưng gõ suốt bao lâu mà cô cũng không mở cửa.

Dân làng sau lưng đã bắt đầu xôn xao bàn tán, Lộ Tiểu Phàm cuống tới nổi mồ hôi ướt đầm ngực, mà ngay lúc cậu đâm lao phải theo lao, có người đến bên cậu, cậu ngửi thấy mùi hương phảng phất ấy, bất thần phần chấn hơn.

“Luật Tâm, mở cửa ra.” Bối Luật Thanh chỉ gọi ngắn gọn nhưng có tác dụng hơn cả Lộ Tiểu Phàm cà lăm, liên tục gõ cửa không dưới một tiếng đồng hồ.

Cửa nhanh chóng mở ra, Bối Luật Tâm mặc bộ váy cưới trắng tinh ngồi nơi đó, khuôn mặt không tô son điểm phấn, nhưng trong quầng sáng tinh khôi của bộ váy, lại hiện màu đỏ ửng tự nhiên.

Cô cao ngạo, và cô oán hờn nhìn Lộ Tiểu Phàm mới cắt tóc, nhỏ thó trong bộ đồ Tây mới, biểu cảm nơi cô đau xót và không cam tâm, như thể loài cú cu gãy chết, khiến Lộ Tiểu Phàm cảm thấy thành thân cùng cô chẳng khác nào phạm tội.

Dân làng có vẻ kinh hãi khi thấy có người mặc đồ trắng kết hôn. Đây có phải đám ma đâu chứ!

Cũng may trong số khách khứa cũng có vị đã từng trải, giải thích người phương tây chuộng kết hôn mặc đồ trắng, tiểu thư người ta đến từ thành phố lớn muốn dùng nghi lễ kết hôn của Tây thôi.

“Tây thú vị thật, cưới thì bạn đồ trắng, tang thì bạn đồ đỏ.”

“Xi, người ta cưới bạn đồ trắng, tang thì bạn đồ đen!”

“Mụ xem bao giờ chưa, tui chắc chắn là đồ đỏ!”

Lộ Tiểu Phàm bắt gặp anh trai em gái đứng nói chuyện trong sân bèn chào một câu. Nguồn :

Lộ Tiểu Đích liền hớn hờ đi qua, bắt chuyện: “Luật Thanh, thấy làng tụi em sao?”

“Đẹp lắm.” Bối Luật Thanh đáp rành rọt.

Xét ra mà nói thì Bối Luật Thanh hẳn còn khá xa lạ đối với nhà họ Lộ. Thời gian này, bởi chuyện ông lớn ở chốn kinh đô về kén rể đã khiến nhà Lộ lộn tung phèo, tất cả sự chú ý của mọi người đều dồn về Bối Mạt Sa – người đã mang đến sự thay đổi nghiêng trời lật đất cho nhà họ Lộ và Bối Luật Tâm – người trở thành một phần nhà họ, còn Bối Luật Thanh từ đầu tới cuối ngoài việc đề nghị cho Lộ Tiểu Đích mười đồng mà Lộ Tiểu Bình không cần, thì dường như anh chẳng còn biểu đạt ý kiến nào nữa.

Ấn tượng của người nhà Lộ dành cho Bối Luật Thanh chỉ dừng ở một khắc gặp mặt mà thôi. Cao lớn, bảnh bao, ít nói, trông rất có học thức, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra anh không thuộc một thế giới với họ, mà loại cảm giác xa cách này còn trội hơn hẳn hai người còn lại. Cảm xúc nhà họ Lộ dành cho Bối Luật Thanh pha trộn giữa hâm mộ và một sự kính nể không tên, hơn nữa theo bản năng còn cố giữ khoảng cách cùng anh.

So với những người còn lại trong nhà, Lộ Tiểu Bình thực coi trọng bản thân mình, thành thử nhân thời gian cuộc hôn nhân sẽ đạt kết quả tốt, vì tiền đồ của mình, hẳn tự thấy nên thử giao thiệp cùng vị Thái tử gia này.

Bối Luật Thanh trả lời rất mực thẳng thắn, thậm chí còn có thể tả là lễ độ.

Nhưng Lộ Tiểu Bình lại cứ mập mờ thấy không đơn giản như vậy. Mọi câu nói của Bối Luật Thanh đều dùng ngữ điệu ôn hòa, song lại khiến người ta vô phương tiếp tục câu chuyện được nữa, bởi lẽ mỗi một lời của anh đều là câu kết thúc sau cùng, thí dụ hiện tại:

“Nông thôn với thành phố chênh lệch nhau nhiều ghê.” Hắn ra vẻ lờ đời, bổ sung một câu.

“Chung quy vẫn có một chút.” Bối Luật Thanh cười mỉm, dỗi thẳng vào mắt bạn, nhưng vóc dáng cao gầy đứng đó, nhìn xuống bạn từ trên cao hệt như đang hỏi: Xin hỏi anh còn gì cần tôi trả lời không?

Lộ Tiểu Bình có không biết điều mấy cũng tưởng tỏ là ông anh vợ của Lộ Tiểu Phàm không hứng nói chuyện cùng hắn.

Bất kể người nhà họ Lộ suy nghĩ thế nào về người nhà họ Bối, ngày họ chung một mái nhà rồi sẽ đến rất nhanh: Đám cưới của Lộ Tiểu Phàm và Bối Luật Tâm bắt đầu rồi.

Đám cưới này được cho là sự kiện long trọng nhất hơn mười năm trở lại đây ở hẻm nhà Lộ, thậm chí còn ăn đứt cả nhà trưởng làng cưới vợ.

Về tiệc cưới, Bối Mạt Sa bao trọn một nhà hàng trên huyện, nhà Lộ cho mấy chiếc xe đến chở toàn bộ dân làng lên huyện ăn tiệc. Đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Tiệc cưới nhà trưởng làng có mời khách trên huyện nhưng cũng chỉ mời toàn ông bà đức cao vọng trọng, nào có như nhà Lộ chẳng phân biệt sang hèn, với cả mấy ông thợ máy, nội vụ này thôi đã nhận được vô số khen ngợi khắp làng rồi.

Về khách khứa, dù Bối Mạt Sa đã giảm thiểu hết mức có thể, thậm chí còn tận lực không rò rỉ tin, thế nhưng cũng do liên quan tới trưởng làng nên mấy ông quan trấn khác đều nhận được tin đến dự tiệc, đã thế còn gửi cả mấy lẵng hoa đang mót, cao ngang một người trưởng thành, trên viết nào là trăm năm hạnh phúc, nào là xứng đôi vừa lứa, v.v. để chận cửa nhà hàng, quả thực đây ắp không khí chúc mừng hân hoan may mắn.

Ngoài những cái trên, lại càng không cần bàn tới mấy chậu bánh bột nhà Lộ làm không biết để đâu, rải từ bàn thờ cho tới mặt đất.

Bánh bao hồ sẽ tròng lên cổ cô dâu được nặn vô cùng sinh động, hồ hồ sinh uy(*).

(*) Cụm từ chỉ khí thế làm người ta kính sợ giống con hổ, ở đây còn là chỉ hai cái bánh bao hồ của cô dâu và chú rể.

Lộ Tiểu Phàm có phần phấn khởi tự đeo cho mình trước, má Lộ đứng bên xem, bỗng dưng cảm thấy giống như hai người đàn bà hư hỏng đang đu trên cổ con mình. Bà bước đến giật xuống, dứt khoát đập bẹp bánh bao hồ.

Chú rể Lộ Tiểu Phàm căng thẳng hỏi: “Má, má làm chi vậy?”

Má Lộ trả lời, không mặn không nhạt: “Nhà Bối đến từ thành phố lớn, không hợp phong tục này, tẹo nữa bà nội mà có hỏi, con cứ nói không cần thận nên làm bể bánh rồi!”

Lộ Tiểu Phàm dạ một tiếng. Làm một anh chú rể hời, cuộc đời thoát cái thay đổi một trăm tám mươi độ, ban đầu chẳng ma nào để ý cậu mà nay đi đến chỗ nào trong làng cũng có người xáp tới tâng bốc cậu. Dù Lộ Tiểu Phàm luôn biết thân biết phận và khiêm nhường, song vẫn không tài nào chịu nổi sự đu bám của trưởng làng, trưởng thôn, thậm chí của cả mấy ông tai to mặt lớn trên huyện.

Chưa nói đến cái nhìn của họ hàng nhà Lộ, ngay cả Lộ Tiểu Phàm cũng có một ít cảm giác rằng, có lẽ, bản thân cậu thực sự có điểm gì đó đặc biệt, mới lọt được vào mắt xanh của một ông lớn như Bối Mạt Sa.

Khi khoác vào bộ đồ Tây màu cà phê ngả vàng, Lộ Tiểu Phàm nghĩ cậu sắp cưới Bối Luật Tâm, một cô gái thành phố chính hiệu, cậu sẽ có họ hàng với ông anh vợ chói mắt như Bối Luật Thanh, lòng dạ cậu liền lâng lâng.

Nơi cửa dãy vang tiếng chiêng trống, má Lộ gài đóa hoa đỏ thắm lên cổ áo màu cà phê của cậu, giọng bà run run: “Phàm Phàm à, từ hôm nay con là người lớn rồi.”

Lộ Tiểu Phàm đáp lời, ngoái lại chào ba. Ba Lộ đứng hút thuốc trong phòng mãi, nghe thấy giọng con, chỉ phẩy tay mà rằng: “Đi đi! Đi đi!”

Bối Luật Tâm chờ ở nhà bà Lưu kế bên, Lộ Tiểu Phàm đi qua hai lần cửa cũng coi như là rước dâu rồi. Giữa trùng trùng người vây quanh, cậu bước vào nhà, gõ cửa phòng Bối Luật Tâm, nhưng gõ suốt bao lâu mà cô cũng không mở cửa.

Dân làng sau lưng đã bắt đầu xôn xao bàn tán, Lộ Tiểu Phàm cuống tới nổi mồ hôi ướt đầm ngực, mà ngay lúc cậu đâm lao phải theo lao, có người đến bên cậu, cậu ngửi thấy mùi hương phảng phất ấy, bất thần phần chấn hơn.

“Luật Tâm, mở cửa ra.” Bối Luật Thanh chỉ gọi ngắn gọn nhưng có tác dụng hơn cả Lộ Tiểu Phàm cà lăm, liên tục gõ cửa không dưới một tiếng đồng hồ.

Cửa nhanh chóng mở ra, Bối Luật Tâm mặc bộ váy cưới trắng tinh ngồi nơi đó, khuôn mặt không tô son điểm phấn, nhưng trong quầng sáng tinh khôi của bộ váy, lại hiện màu đỏ ửng tự nhiên.

Cô cao ngạo, và cô oán hờn nhìn Lộ Tiểu Phàm mới cắt tóc, nhỏ thó trong bộ đồ Tây mới, biểu cảm nơi cô đau xót và không cam tâm, như thể loài cú cu gãy chết, khiến Lộ Tiểu Phàm cảm thấy thành thân cùng cô chẳng khác nào phạm tội.

Dân làng có vẻ kinh hãi khi thấy có người mặc đồ trắng kết hôn. Đây có phải đám ma đâu chứ!

Cũng may trong số khách khứa cũng có vị đã từng trải, giải thích người phương tây chuộng kết hôn mặc đồ trắng, tiểu thư người ta đến từ thành phố lớn muốn dùng nghi lễ kết hôn của Tây thôi.

“Tây thú vị thật, cưới thì bạn đồ trắng, tang thì bạn đồ đỏ.”

“Xi, người ta cưới bạn đồ trắng, tang thì bạn đồ đen!”

“Mụ xem bao giờ chưa, tui chắc chắn là đồ đỏ!”

3. Chương 3

“Không cần biết thế nào, tôi đây đâu phải Tây, cưới mà ăn vận như đám ma, cái cô này là đang bày trò ra oai với nhà Lộ ư?”

“Mấy người thì biết gì, người ta kén rể đấy, nhà ông Lộ là tặng không con gái cho người ta, xem mặt bà Lộ đi kìa!”

“A, té ra là rứa! Thảo nào con gái lấy chồng lại bạn đồ trắng, ý là cổ lấy chồng có nghĩa cổ đi đưa tang má chồng hử?”

“Thì thế, phô trương có gì hay? Tương lai còn phải sống. Chớ thấy Tiểu Phượng nhà tôi không được là cô dâu Tây, nhưng ít ra nó có thể vững vàng sống qua ngày. Cái cô thành phố này chả bằng nổi một góc Tiểu Phượng nhà tôi, xem thẳng cả Lộ Tiểu Bình nhà họ ấy, đường đường một sinh viên, sao lại theo đuổi Tiểu Phượng nhà tôi chứ không thèm theo đuổi con gái ông lớn? Người ta đọc sách nhiều, có học là phải thế!”

Dân làng lập tức a dua theo má Tiểu Phượng: “Đúng đúng, đón nàng dâu về cũng hổng phải để ngấm mà phải lo toan nhà cửa các kiểu. Tiểu Phượng nhà bà nhìn là biết đảm đang! Sách đọc nhiều, đạo lý này cũng phải hiểu ít nhiều!”

Trăm miệng một lời, cứ như thể nhà Lộ treo cao cuộc hôn nhân này mà không cưới gái làng, quả tình quá sai lầm, hơn nữa lại nói, thẳng bé Lộ Tiểu Phàm này... có khi gái làng còn chẳng thèm ưng cậu nữa là.

Dân làng vốn quen có sự gì mong muốn mà không đạt được, sẽ giẫm nó xuống lòng bàn chân. Giữa đủ cái miệng đàm tiếu của họ, Lộ Tiểu Phàm rước cô con gái độc nhất của ông lớn kinh đô vào cửa.

Bối Luật Tâm vừa vào nhà đã nôn ọe, Lộ Tiểu Phàm cà cuống cà kê đỡ cô ngồi xuống, lật đặt chạy đi rót nước cho cô. Lộ Tiểu Bình ở ngoài cửa bắt đầu bố trí cho dân làng lên xe đến nhà hàng, dân làng đi ồ ạt, sân vườn nhà họ Lộ nhất thời thanh tĩnh hẳn.

Lộ Tiểu Phàm dợm vào nhà, bất thành linh nghe ba Lộ rống tướng: “Việc này phải đòi nhà Bối cho ý kiến cái đi!” Đừng chỉ nhìn ba Lộ đi đường ngẩng đầu, phong độ, mặt ngăm, oai như Bao Công mà lầm, thực ra ông ít khi nào rống to lắm, lại càng đừng nói rống to trước mặt má Lộ.

Ngữ khí má Lộ trước sau như một, bình thản mà nhuốm đôi phần gay gắt: “Muốn ý kiến gì? Từ hôn à?”

“Từ ngay và luôn, đã làm sao? Con gái rõ ràng không trong sạch, bụng chứa cả con thằng nào rồi, làm sao mà không từ hôn? Nó liên lụy đến Tiểu Phàm nhà mình, nhà mình từ hôn nó, không cần sính lễ của nó nữa!”

Về cái bụng của Bối Luật Tâm, má Lộ chẳng mảy may cho ý kiến, vài lần ba Lộ muốn chỉ trích đều bị bà can. Nay tận mắt thấy cô gái không trong trắng này bước vào nhà mình, ba Lộ rốt cuộc bùng nổ.

Má Lộ cười lạnh: “Mình muốn toàn thể trên dưới làng đều biết con dâu mình chưa lấy chồng mà đã có thai, con trai mình bị cấm sùng? Nếu từ hôn, thằng bé cũng không ngóc mặt lên nổi đâu! Lộ Chấn Hưng, tôi nói cho mình biết, đừng tưởng Trương Thái Phụng tôi đây tầm nhìn hạn hẹp như mình, chỉ thèm cái món sính lễ hai nghìn đồng! Con gái nhà Bối không trong trắng, giấu giếm xin cưới con nhà Lộ mình, thì là nhà Bối họ nợ nhà Lộ chúng ta!”

Ba Lộ đó giờ cũng chỉ biết nhún nhường trước má Lộ. Má lộ không nói to nhưng nghiêm khắc, ba Lộ lập tức không dám hé răng.

Má lộ hít sâu một hơi, thả chậm ngữ điệu: “Tiểu Phàm phải chịu thiệt thòi, có điều có thiệt thòi mấy cũng còn tốt chán ở quê làm ruộng. Chưa kể, mình xem thằng Tiểu Bình đi, sang năm nó tốt nghiệp rồi, chỉ dựa vào mỗi mình nó cũng chỉ về làm sếp quèn ở huyện, có nhà Bối, nó có thể lên thành phố, có thể lên thành phố là có thể làm quan ở kinh đô! Mình xem cả Lộ Tiểu Đích nữa, mình chịu để con gái tôi sau này cũng chân lấm tay bùn như mình, tương lai cũng bán con? Còn cả Tiểu Thế, mai mốt nó lớn cũng được lên thành phố học đại học, làm người thành thị!”

Không ai ngờ má Lộ lại cất giấu tính toán sâu như vậy, Lộ Tiểu Bình mới chỉ nghĩ cuộc hôn nhân này có thể nâng đỡ hẳn, thế nhưng má Lộ đã ý đồ nâng đỡ cả gia đình mình lên nhờ vào cuộc hôn nhân.

Bà làm ba Lộ rung động, ngay cả Lộ Tiểu Phàm cũng bị bà làm rung động đến nỗi rơi từ trên mây xuống, cảm giác đương bỗng bênh trên cao của kẻ sắp bước vào cửa quyền quý bỗng chốc mất trọng lượng, ngã rớt xuống đất.

Cậu vẫn cho rằng mình chẳng có điểm nào bằng Lộ Tiểu Bình khéo ăn khéo nói, nên khi ba má thờ ơ cậu, biết ba má bất công, cậu không trách song mỗi lần nhớ tới, sâu trong tâm khảm cậu vẫn ảo não.

Đâu biết có chuyện tốt xảy ra, cậu được lên thành phố, ba má đồng ý để cậu đi, Lộ Tiểu Phàm lại thấy ba má vẫn suy nghĩ cho cậu. Dù ba Lộ nói rằng không nỡ để người ta mua mất người anh trai có khả năng làm rạng rỡ tổ tông, Lộ Tiểu Phàm cũng không nghĩ má Lộ quá đặt nặng dòng họ Lộ.

Có thể lên thành phố, có thể lấy một cô gái thành phố, còn có bố vợ làm chức to, có mẹ vợ là bà chủ máu mặt, Lộ Tiểu Phàm tin chắc có vô số người muốn xếp hàng bán con mình.

Một cơ hội tốt nhường ấy, mà má Lộ chẳng buồn lẫn tẩn, trao nó ngay cho cậu. Lộ Tiểu Phàm chợt cảm thấy trong lòng ba má thực ra cậu vẫn có chỗ nặng, càng nghĩ càng thấy phải, thậm chí đỉnh điểm là còn tưởng trong lòng ba má, chưa biết chừng vẫn hằng thiên vị cậu.

Dù ba Lộ không phải vậy, thì cũng là má Lộ phải vậy.

Đến giờ mới biết, người nào cũng không phải vậy!

Sống lưng gượng thẳng cả đêm của cậu lại rã rời. Bối Luật Thanh cầm theo áo khoác bước vào từ một gian phòng khác, gặp Lộ Tiểu Phàm run run bờ vai gầy, lưng không xuống, đưa ngón tay gạt xuống hạt nước trên mặt sau cặp kính đen.

Bước chân anh hơi khựng lại, chìa qua một tấm khăn mùi soa cho cậu.

Cậu nhận khăn, ngượng ngùng nhìn thoáng anh, giờ phút này cậu lại không quá để ý đến cái sừng cắm trên đầu cậu, mà càng sợ Bối Luật Thanh thấy cậu đứng khóc ở cửa nên đứng đó, nghe hết lời má Lộ nói xong sẽ sinh ý nghĩ không hay ho về cậu.

Mỗi tội cậu đã lo bò trắng răng rồi. Anh chỉ thuận tay đưa khăn mùi soa cho cậu, rồi cầm áo khoác đi ra, lên xe nhà anh luôn.

Thêm một lần nữa cậu cảm kích sự ý nhị của anh, cũng không dám dùng chiếc khăn, chỉ vén tay áo chùi nước mắt bằng lớp áo sơ mi bên trong. Nước mắt chỉ có ý nghĩa khi có người thương nó, tấm khăn mùi soa của Bối Luật Thanh được chìa qua khoảnh khắc ấy khiến cậu cảm thấy bản thân mình cũng không hẳn là rẻ mạt như vậy, tâm trạng cũng bớt suy sụp.

Nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng bước chân, hiển nhiên ba má đã nhất trí xong, cậu vội lau mắt kính, gọi to: “Má ơi, Luật Tâm không khỏe!”

Cửa mở ra “két”, má Lộ vén rèm đi ra, bảo: “Được rồi, con gái người ta hồi hộp ấy mà, con mang vỏ quýt cho cổ, buồn ói thì hít mấy hơi!” Lộ Tiểu Phàm đáp dạ, nhìn gương mặt trấn tĩnh của má, lời đến bên miệng cũng nuốt trở về, vâng lời mang vỏ quýt cho Bối Luật Tâm.

Nhà hàng tối hôm đó tưng bừng hết biết, đầu tiên là bậc bô lão trên huyện chủ trì hôn lễ khiến dân làng vinh hạnh tột cùng, tiếp theo đồ ăn được bưng lên càng làm họ vui ngất trời.

Mức thết đã cao nhất trong một đám cưới cùng lắm là cỡ mười món(*), thế nhưng đám cưới nhà họ Lộ, nhà hàng xếp tận ba lần tám món, chia ra làm tám món nguội, tám món bảy đĩa, tám món bột mỳ(**), tổng cộng hai mươi tư món ăn, gần như gấp đôi cả mức thết đãi cao nhất.

(*) Đám cưới ở quê, nhà tổ chức luôn tự nấu một mâm gồm mười món ăn.

(**) Vùng Tây Bắc lấy lúa mỳ làm lương thực chính, với các món như bánh bao, bánh mỳ, bánh nướng mặn...

Thiếu Tây thập niên 90 bắt đầu chuộng chọc phá bố mẹ chồng và chú rể, Lộ Tiểu Phàm vốn đã chẳng có tửu lượng gì, bị người ta chuốc tới tấp, uống tới nổi chả còn biết trời trăng.

Khi trời hửng sáng, cậu mới mơ màng và ngật ngưỡng đi về phía phòng tân hôn được đặt tại khách sạn cao cấp nhất huyện, vừa mới mềm oặt gieo mình xuống giường, đã bị ăn đập ngã lộn xuống.

Bối Luật Tâm nhìn cậu đầy căm ghét, khinh miệt nói: “Tôi nói cho cậu hay, đừng tưởng cưới tôi là được bò lên giường tôi!”

Lộ Tiểu Phàm ăn một cú đập xong tỉnh cả rượu, thốt nhiên cậu hiểu trong cuộc hôn nhân này, ai nấy đều chỉ cần một cái đám cưới danh nghĩa, không có lấy một ai mong cuộc hôn nhân này là thật.

Cậu cầm áo khoác ra cửa. Dân làng có đùa thả phanh tới đâu cũng không dám quậy tới phòng tân hôn của con gái ông lớn, chỉ dám quậy phá ba Lộ má Lộ. Cửa phòng tân hôn yên ắng không ngờ.

Lộ Tiểu Phàm không dám đi quá xa, đành ngồi bó gối ngay trước cửa phòng, một lát sau, trong tầm mắt cậu xuất hiện một đôi giày du lịch thời trang, ngược lên thấy gương mặt đẹp của Bối Luật Thanh cũng không đáng kinh ngạc cho lắm, chỉ nghe anh bảo: “Sang phòng anh ngủ đi, còn giường!”

Lộ Tiểu Phàm đang không có chỗ để đi, lúng túng vì được quan tâm: “Liệu có... có quấy rầy anh không?”

“Không!” Bối Luật Thanh luôn luôn nói chuyện đơn giản. Cậu thấy anh hồi đáp một chữ xong là quay người đi về phòng luôn, bèn luống cuống đứng dậy chạy theo, nói: “Em ngủ hay nghiêng răng lắm anh...”

Anh rút chìa khóa, điềm nhiên nói: “Không sao!”

Cậu lại ngăn ngữ: “Thỉnh thoảng em còn nói mơ nữa!”

Anh mở cửa: “Vào đi!”

Cậu vội càng vào. Ở cạnh cửa, Bối Luật Thanh đóng cửa lại, cởi áo khoác nói: “Không còn sớm nữa, rửa ráy rồi ngủ!” Anh chỉ vào đầu giường, “Dép lê dưới gầm, em thay dép xong rồi tắm rửa đi!”

“Vâng!” Ngoài miệng thì nói thế, nhưng Lộ Tiểu Bình từ hồi lên đại học thích tận hưởng, mua mấy đôi tất, có đôi nào bị thủng thì thay cho Lộ Tiểu Phàm.

Má Lộ tân trang cho cậu từ đầu đến chân, lại quên thay mỗi đôi tất, cho nên sau đôi giày da mới toanh chính là một đôi tất thủng.

Cậu xòe bàn chân, nghiêm túc rửa sạch, sau đó cởi chiếc quần Tây mới mua ra một cách quý trọng, để lại mỗi cái quần boxer briefs(*) bên trong, xỏ dép lê đi ra.

(*) Loại quần lót cho đàn ông kết hợp giữa hai loại quần lót boxer và briefs, có kiểu dáng gần giống như quần boxer giúp cho người mặc cảm thấy thoải mái, đồng thời khả năng ôm sát và “tạo dáng” lại chẳng thua kém gì briefs, thích hợp mặc bên trong quần Tây bởi nó sẽ giúp tránh được những trường hợp đồ lót hở ra ngoài quần mà vẫn tôn dáng.

“Em tắm xong rồi?” Thấy cậu ra nhanh không ngờ, tưởng như Bối Luật Thanh có chút ngạc nhiên, mắt lia từ trên xuống dưới quan sát cậu.

Không rõ có phải trời đã tối, ánh đèn khiến cho kính cậu hơi lấp loáng hay không, cậu thấy ánh mắt anh có chút đáng sợ, kỳ lạ vô cùng, nhưng chưa chờ cậu dụi mắt cho tỉnh, ánh nhìn của anh đã phóng trên quyển sách.

“Dạ xong rồi!” Cậu vội trả lời.

Ồ què, tối mà còn nhớ phải rửa chân đã là người sạch sẽ, còn chuyện tắm, Lộ Tiểu Phàm thực không có khái niệm, huống hồ tối qua mới tắm do sắp cưới vợ, Lộ Tiểu Bình còn giục cậu cả ngày chỉ để nhắc cậu tắm như thể muốn cậu đến chết cũng phải nhớ là hẳn đã gọi cậu đi tắm không bằng.

Đến lượt Bối Luật Thanh vào tắm. Cậu nhìn lướt qua quyển sách đặt trên giường, một quyển sách chi chít chữ tiếng Anh, cậu bỗng nể Bối Luật Thanh ghê lắm. Hồi học cấp III, cậu ấn nhất chính là môn Anh văn.

Ôm theo lòng sùng kính dành cho anh sinh viên tài năng, cậu đá đá đôi giày da của mình lọt vào gầm giường, tránh cho mùi giày mình ảnh hưởng tới anh.

Chờ tới lúc Bối Luật Thanh đi ra, cậu nhìn mái tóc sũng nước của anh mới hiểu “tắm rửa” của anh có nghĩa là gì. Hóa ra người thành phố tắm rửa ý là tắm rửa từ đầu xuống chân chứ không phải chỉ dội mỗi bàn chân.

Bối Luật Thanh để nửa thân trần ra ngoài, dùng khăn mặt trắng tinh lau tóc. Lộ Tiểu Phàm ngồi bên hăm mộ ngắm nghía cơ ngực người ta, cân đối rắn rỏi quá đi, ngắm nghía hông eo người ta, cong chuẩn quá đi, nguyên tấm lưng hết như một cánh cung lên dây, mang theo độ cung kéo dài xuống cặp quần. Mặt cậu tràn đầy sự ngưỡng mộ mà nhìn anh, đàn ông như anh muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài có tài, muốn đức có đức...

“Em nhìn gì thế?” Bàn tay đang lau tóc của Bối Luật Thanh dừng lại, hơi ngoảnh sang hỏi.

“Không, không!” Cậu khẩn cấp cúi xuống nhìn đầu ngón chân.

Bối Luật Thanh bỏ khăn mặt qua một bên, tựa lưng vào giường tiếp tục đọc sách, thấy Lộ Tiểu Phàm còn ngồi im re bên giường, bèn gấp sách, nói: “Ngủ sớm đi, mai còn phải đi Hàm Dương!”

Lộ Tiểu Phàm như nhận được mệnh lệnh, mau mau lên giường rồi chui vào chăn. Cậu quả thật đã mệt mỏi, hơn nữa do cồn, chỉ chốc lát đã lâm vào mộng đẹp, nằm một lúc cậu bắt đầu ngáy o o.

Bối Luật Thanh hơi hé mắt nhìn cậu một chút. Cậu vận quần boxer briefs, chân cong lên trong chăn bông, khuôn mặt bỏ kính trông thanh tú hẳn. Cậu không nghiến răng cũng chẳng nói mớ, nhưng cứ ngáy làm anh lặn qua lộn lại mãi, cuối cùng đành phải trở dậy đọc sách.

Sáng sớm hôm sau, Bối Mạt Sa vốn nóng lòng muốn về thành phố, liền đưa con trai, con gái và cả con rể mới quay về Hàm Dương để bay.

Lộ Tiểu Phàm nghe ba má căn dặn, cũng chỉ loanh quanh là đi rồi phải cố gắng làm việc, làm người đứng đắn, hiếu kính bề trên, yêu quý vợ con, vân vân và vân vân. Chuẩn bị lên đường, Lộ Tiểu Phàm mới nhớ ra là chưa hỏi Lộ Tiểu Đích về cái máy nghe CD của Bối Luật Thanh.

Lộ Tiểu Đích ập a ập ứng, bồn chồn một lúc mới kêu: “Em cho bọn nó nghe một xí, nào biết tụi nó mần hư lun!”

Cậu lúng búng hỏi lại: “Em... Em làm gì cơ? Sao em có thể làm hư đồ của anh Bối?”

Má Lộ thính tai, chớp nghe hai chữ “làm hư” đã cao giọng: “Làm hư gì đấy?”

Lộ Tiểu Đích nháy mắt ra hiệu liên tục với Lộ Tiểu Phàm, cậu đành nói nhỏ: “Thế đưa cho anh, lên thành phố anh kiếm người sửa coi!”

Lộ Tiểu Đích vẫn ập ứng như ngậm hột thị, cậu mới sốt ruột giục già: “Còn không mau đi lấy đi!”

“Mất rùi!” Lộ Tiểu Đích trề môi, “Hư cũng hư, em đâu để ý nữa, đâu biết ai cầm!”

Mặt Lộ Tiểu Phàm thoát chốc trắng bệch, không khỏi nói lớn: “Gì chứ, em đánh mất cả máy ư?”

Nghe thấy cậu to giọng, Lộ Tiểu Đích sợ má hỏi tội liền quỳnh lên: “Anh ba gào cái chi á? Cũng chỉ là một vật chẳng đáng bao nhiêu thôi!”

Bối Luật Tâm đứng cạnh hừ lạnh một tiếng: “Đã mượn đồ người ta mà lúc thì kêu làm hỏng, lúc thì kêu làm mất. Tôi thấy cô cố tình không muốn trả thì có. Đồ của anh tôi chẳng có cái nào không đắt cả, mất thì đền, thế thôi!”

Má Lộ bước vội tới, đánh lưng con gái: “Cái con này! Mang máy ra đây!”

Lộ Tiểu Đích nhiều ngày liền bị chèn ép, hôm nay vừa vừa bị mắng vừa bị đánh cũng không nao núng, gân cổ lên cãi: “Hổng phải chỉ là một cái máy nghe CD sao? Anh ba con cưới con gái nhà họ cơ mà, tặng con một cái máy nghe CD thì đáng bao nhiêu tiền?”

Bối Luật Tâm cười khẩy: “Chà, con nhà họ Lộ các cô đáng giá bao nhiêu cũng chỉ có thể đem bán, thu hai nghìn tiền sinh lễ đấy. Máy của anh tôi hơn ba nghìn, là quà sinh nhật mẹ tôi tặng, dù cô có lấy ba nghìn ra đền chắc gì anh tôi đã chịu nhận. Mà kể cả có nhận, cô đem anh trai cô đền cho nhà Bối chúng tôi cũng còn thiếu một nghìn nữa!”

Bối Mạt Sa và Bối Luật Thanh nghe thấy trong nhà ồn ào bèn đi vào xem, bắt gặp cảnh cãi nhau lão còn đang định gờ tay can, ai dè Bối Luật Tâm ăn nói chanh chua quá, đến cả mặt bà thông gia cũng tái mét đi, lão la tăng tăng: “Tiểu Tâm, đừng có láo! Ăn nói với bề trên mà thế à?”

Má Lộ không thốt lấy một chữ, nhiệt độ trong sân bỗng chốc rét căm căm. Hồi lâu sau, chỉ nghe má Lộ bình thần nói: “Lộ Tiểu Phàm, qua sân bên kia lấy đòn gánh cho má!”

Lộ Tiểu Phàm không biết má Lộ lúc này muốn gánh nước hay làm gì, ngờ nghếch chạy đi lấy đòn gánh. Má Lộ vừa cầm đã hung hăng quát Lộ Tiểu Đích, đánh đến nổi nhỏ chạy khắp nhà.

Đòn gánh thô ráp quật bụp bụp xuống người làm ai ai có mặt trong sân cũng điếng hồn, Lộ Tiểu Phàm sợ đến mức phải đi kéo má Lộ.

Bối Mạt Sa cũng quỳnh quáng tiến lên ngăn: “Bỏ đi, bỏ đi, đồ chơi trẻ con thôi mà!”

Bấy giờ má Lộ mới vờ như ngừng tay: “Ông thông gia, để ông chê cười rồi, nhưng con gái không dạy từ nhỏ sau này cá không ăn mắm cá ươn, bậc cha mẹ mất hết mặt mũi, làm sao có thể vờ vang đúng không?”

Bối Mạt Sa dĩ nhiên nghe ra ý tứ má Lộ, mắt giật một cái, không dám đào sâu hơn, buộc phải cười nói: “Bà thông gia nói chí phải!” Đoạn lão quay lại quát Bối Luật Tâm, “Còn không nhanh lên xe!”

Bối Luật Tâm tức giận giậm chân bình bịch, đẩy phăng cửa ra ngoài. Bối Mạt Sa và Bối Luật Thanh – người trước sau chưa phát biểu một câu nào – cũng đi ra cửa.

Má Lộ hỏi Lộ Tiểu Phàm: “Phàm Phàm, con hỏi Luật Thanh chút, chả lẽ muốn nhà mình đền ba ngàn thật?”

Lộ Tiểu Phàm cúi đầu. Thấy cậu không động đậy, má Lộ không khỏi trầm mặt: “Phàm Phàm, nhà mình mãi luôn là gia đình con, em gái con mãi luôn là em gái ruột thịt của con, dù con có cưới công chúa, con và nhà mình vẫn là máu mủ ruột rà. Cái máy CD đắt vậy, nó không biết, đuềnh đoảng đánh mất, con nhẫn tâm đòi nó đền thật sao? Ba ngàn, thà con bán em gái con luôn cho rồi.”

Lộ Tiểu Phàm thấy má Lộ giận, giọng cũng run run, cậu bèn đánh liều nói: “Để con đi nói xem!”

Má Lộ bảo: “Ừ đi đi, nó là anh vợ, nhẽ nào không thể cho chút thể diện?”

Lộ Tiểu Phàm mở cửa, thấy Bối Luật Tâm ngồi trên xe cười nhếch mép, sống lưng vô thức ớn lạnh. Cố thu hết dũng khí, cậu nói với Bối Luật Thanh: “Anh Bối, anh vào đây một lát được không?”

Bối Luật Thanh hơi trầm ngâm, rồi cũng xuống xe theo cậu vào nhà. Cậu cúi gầm mặt nói khẽ: “Tiểu Đích... nhờ may làm mất máy nghe CD của anh rồi, anh đừng bắt đền nó được không?”

Má Lộ quay qua lườm Lộ Tiểu Đích đang đứng thút thít một góc: “Cái con này, còn không mau ra xin lỗi anh Bối!”

Lộ Tiểu Đích sục sục đi tới, lén nhòm Bối Luật Thanh, im thin thít quẹt nước mắt.

Bối Luật Thanh nói nhẹ nhàng: “Bỏ qua đi, cũng không phải món gì đáng giá quá, mất thì thôi!”

Lộ Tiểu Đích như được ủng hộ, méu máo liếc má, bị má Lộ trừng một cái, quở: “Cảm ơn anh Bối đi!”

Lộ Tiểu Đích xoay người nói ngọt ngào: “Cảm ơn anh Bối ạ!”

Bối Luật Thanh chỉ thản nhiên nói với Lộ Tiểu Phàm một câu: “Không sao, Tiểu Phàm giờ là em rể cháu, người nhà cả, máy CD này là em ấy mượn thì tất nhiên tính là em ấy làm mất.”

Anh nói như vậy, không chỉ có má Lộ thở phào nhẹ nhõm mà cả Lộ Tiểu Đích cũng nín khóc nhoẽn cười, duy chỉ có Lộ Tiểu Phàm cảm giác ngữ điệu Bối Luật Thanh lạnh nhạt lạ lùng, nhất là khi anh nhắc đến “người nhà”, càng như thể đang châm chọc.

Cậu không khỏi đỏ mặt tới tận mang tai, khúm núm theo anh ra cửa.

Lúc Bối Luật Thanh đến gần cửa xe, cậu nhanh chóng vượt lên trước mở cửa cho anh. Anh khẽ khàng nói một câu cảm ơn rồi ngồi xuống, cậu chờ anh ngồi vào chỗ rồi mới dè dặt ngồi vào xe theo, sau đó nhìn lại cánh cửa sài(*) nhà mình cách lớp kính thủy tinh.

(*) Loại cửa đơn sơ của nhà nghèo, được làm bằng tre, củi, hoặc ken bằng cỏ.

Tuy má Lộ đã tổ chức đám cưới cực kỳ linh đình, song Lộ Tiểu Phàm biết bà nhất định không dùng đến một nghìn đồng nhà Bối đưa cho. Thịt thà ở nhà hàng là má Lộ để người mỗ mấy con heo mang đến, xe đón khách là trưởng làng nhờ người hỗ trợ miễn phí, hướng chi Bối Luật Tâm vận bộ váy cưới để tay trần không chịu ra hứng gió ở cửa, người tiếp khách đều là má Lộ, thu tiền mừng cũng là má Lộ.

Lộ Tiểu Phàm nhắm tính má Lộ gộp cả tiền sinh lễ thì đám cưới này cũng thu vào được ba nghìn, ấy vậy mà Tiểu Đích tự dưng đánh mất máy nghe CD của người ta, bà lại vất cổ chày ra nước. Lộ Tiểu Phàm nghĩ tới đây, lưng không thẳng nổi nữa, toàn thân mềm như cọng bún.

Mà khiến cậu lo lắng nhất là thái độ của Bối Luật Thanh. Hễ nghĩ chuyện anh sẽ khinh thường người nhà cậu, thất lưng cậu càng gập thấp.

Đang lúc nghĩ ngợi vớ vẩn, xe dừng bánh, Bối Luật Tâm bực mình nói: “Rời khỏi chỗ này nhanh lên, đừng làm cái gì?”

Bối Mạt Sa bắn khoăn: “Hay xe hỏng?”

Bối Luật Thanh chỉ nhắc: “Lộ Tiểu Phàm, mẹ em đuổi đằng sau kia!”

Cậu hốt hoảng ngoái đầu, thấy má Lộ đang hồng hộc đuổi theo xe ô tô, mái tóc lấm tấm hoa râm bị gió cát nơi triền núi Hoàng Thổ thổi tung rối bù. Bạn đang ?

Cậu vội xuống xe đón má: “Má, sao má chạy ra đây?”

Má Lộ thở lên thở xuống, dịu dịu được chút mới nhét một bọc khăn vào bàn tay đứa con: “Con nhóc kia gây chuyện suýt nữa quên bém việc chính. Phàm Phàm nè, con cất cho kỹ, có chuyện gì thì gọi điện cho trưởng làng, gọi cho má ghen, nhà Bối họ nếu mà dám đối xử tệ bạc với con, yên tâm má trị được họ!”

Lộ Tiểu Phàm chạm vào bọc khăn kia, cứng cứng như là một xấp tiền, bất đồ lấy làm sửng sốt. Xưa nay má Lộ giám sát chi li từng đồng một, trong nhà ngay cả một hào cũng đừng mơ thó được. Cậu lắp bắp: “Má, má...”

Má Lộ trừng mắt: “Cầm chắc!”

Hai má con nói chuyện, Bối Mạt Sa cũng xuống xe, má Lộ thuận tay nhét bọc khăn vào túi quần cậu con.

“Bà thông gia yên tâm, chúng tôi sẽ đối xử tốt với Phàm Phàm.” Bối Mạt Sa gọi.

Má Lộ gật đầu, khịt khịt mũi, dắt tay Lộ Tiểu Phàm đưa cậu đến cửa xe ô tô, căn dặn: “Đến nhà mới, đừng quên má Lộ ghen...”

Lộ Tiểu Phàm đáp dạ, nước mắt thiếu điều tuôn trào. Xe tiếp tục lăn bánh, cậu vẫn mãi ngoái đầu, nhìn má vận chiếc áo cũ rách đứng nơi đầu gió ngóng nhìn theo xe, không khỏi cay mũi và rơi nước mắt.

Mà Lộ không phải không thương đứa thứ nhà mình, chỉ là bà làm mẹ, bà sẽ không tính trái công thức toán, một cộng một bằng hai, hai chắc chắn lớn hơn một, hai đứa con đương nhiên sẽ quan trọng hơn một đứa chút ít.

Lộ Tiểu Phàm cũng không dám khóc lâu vì Bối Luật Tâm đã gắt gỏng nạt: “Lưu luyến mẹ thì đừng đi theo chúng tôi nữa!”

Lộ Tiểu Phàm nuốt nước mắt, theo phản xạ nhìn qua bên Bối Luật Thanh, thấy anh chỉ chú ý phong cảnh bên ngoài, ngón tay thuận dài gõ nhịp trên cửa sổ. Cậu chợt nhớ tới chiếc máy CD của anh đã bị Lộ Tiểu Đích đánh mất, hổ thẹn khôn cùng.

Chuyến bay từ Hàm Dương đến Bắc Kinh là vào buổi chiều, trời còn sớm, Bối Mạt Sa nêu ý kiến chỉ bằng đi thăm thú Tây An, hai anh em nhà Bối đồng ý tấp lự, Lộ Tiểu Phàm làm sao dám phản đối.

Tới Tây An, Bối Mạt Sa để tùy ba người cậu chơi tự do, còn lão ngồi xe đi hội ngộ chiến hữu. Anh em nhà Bối dạo chơi một vòng, Bối Luật Tâm đang thai nghén lại thêm ăn, liền đề nghị đi thưởng thức món bánh nhúng canh thịt dê(*) nức tiếng Tây An.

Món ăn này trong cảm nhận của phần đông người Tây Bắc chính là thức ăn đỉnh của đỉnh, hơn nữa đối với dân quê nghèo khó, giữa tiết trời mùa đông giá rét được ăn một bát bánh nhúng đã đủ cho họ khoe khoang cả tuần. Cho nên Lộ Tiểu Phàm vừa nghe nhắc đến đi ăn bánh nhúng thịt dê, hai mắt liền sáng rực.

Bối Luật Thanh nhìn cậu một cái, bèn đồng ý: “VẬY thì đi!”

Có một số người cho thuê xe lái thẳng đến quán bánh nhúng, ban đầu Lộ Tiểu Phàm đề nghị đi bộ, song thấy sắc mặt Bối Luật Tâm không tốt lắm lại thôi.

Vừa vào cửa, mùi canh thịt dê đậm đà đã xộc thẳng vô xoang mũi, canh và bánh được bung lên, Bối Luật Tâm nghe mùi đã bịt khăn vì buồn nôn. Bối Luật Thanh rút giấy ăn chậm chậm lau đũa, thấy Lộ Tiểu Phàm cứ dăm dăm nhìn bát canh mà không dám đụng, bèn nhắc: “Ăn đi, không đủ lại gọi thêm!”

Lộ Tiểu Phàm vâng vâng dạ dạ, bèn cúi mặt ăn vô vấp. Bánh của Bối Luật Thanh còn chưa nhúng xong, cậu đã xì xụp ăn hết, anh liền vẫy tay gọi bát nữa, cậu ngượng ngùng nhìn thoáng anh, rồi lại cúi mặt ăn tiếp. Bối Luật Tâm thấy cậu ăn sung ăn sướng thì càng buồn nôn, ăn chưa được mấy miếng, bát thứ hai của cậu đã cạn đáy, cô nàng tức tới nỗi đáp đũa, bỏ ra ngoài hóng gió. Bát thứ hai của cậu ăn xong, anh thấy cậu như vẫn còn thòm thèm liền bảo: “Gọi thêm bát nữa nhé!”

Cậu lắc đầu quầy quậy, anh nói nhẹ nhàng: “Ăn cho no đi!”

“Em ăn bát của Luật Tâm cũng được!” Lộ Tiểu Phàm cầm bát của Bối Luật Tâm qua, ăn đến nửa cả bát lên trời.

Bối Luật Thanh ăn được một nửa thì hạ đũa, thấy Lộ Tiểu Phàm đã ăn xong bát của Bối Luật Tâm giờ đang nhìn bát mình, thế là đẩy bát qua cho cậu: “Ăn nữa không?”

Cậu vui mừng đáp dạ, tiếp tục ăn nửa bát kia, chốc tức Bối Luật Tâm vừa quay vào ngồi lại trở ra ngoài hóng gió. Bối Luật Thanh rút giấy ăn lau miệng, chờ Lộ Tiểu Phàm ăn xong lại hỏi có muốn ăn nữa không, mà cậu lúc này đã xơi xong khoảng ba bát rưỡi, cuống quýt lắc đầu, anh mới vẫy tay gọi tính tiền.

Một bát ba đồng, Bối Luật Thanh trả cả thấy mười hai đồng. Mười hai đồng, vào tay má Lộ có thể đủ cho cả nhà cậu ăn trong một tháng, cậu sinh ra một cảm giác xấu hổ cực kỳ xa xỉ, nhưng xoa xoa cái bụng no căng, vị thịt dê quấn quanh kẽ răng giúp tâm trạng cậu tốt hơn rất nhiều. Giống như là đột nhiên cuộc đời cậu trở nên không quá đến nỗi tồi tệ như cậu tưởng.

4. Chương 4

Lộ Tiểu Phàm ngồi xe buýt một đường trùng trùng về nhà, xuống trạm, từ xa có thể thấy hàng cảnh vệ đứng thẳng tắp ngoài cổng sắt, còn có tốp năm tốp ba dân thường đi ngang qua ánh mắt dõi vào bên trong vừa mang phần kính nể và tò mò giống cậu năm xưa quá đỗi.

Có lẽ bởi Bối Mạt Sa có liên quan nhiều đến quân đội, nhà Bối không đặt ở khu căn hộ cơ quan mà được sắp xếp trong khu căn hộ bộ đội. Trước kia Lộ Tiểu Phàm tay ôm bọc đồ, cũng đã từng dùng ánh mắt kính nể tương tự nhìn về phía những căn nhà nằm sau cánh cổng sắt khổng lồ nọ.

Căn nhà nằm nơi sâu nhất khu căn hộ cao lắm. Thành phố nhiều quan chức, Trưởng ban cấp bảy Ban Hành chính cũng chỉ được phân một căn nhà ba phòng ngủ. Nhà Bối ở dãy nhà đằng trước, một tòa lại nổi một tòa nhà gồm hai tầng, nhà Bối ở một tòa nhà trong số đó.

Sân nhà không rộng, tường ngoài có loài địa cầm leo, Lộ Tiểu Phàm tới là vừa lúc vào thu, lá cây đỏ rực dưới ánh chiều tà, bức tường trắng được những phiến lá đỏ tô điểm đẹp không tả xiết. Phong cách toàn khoảng sân trên thực tế đều rất sạch sẽ và độc đáo.

Họ vừa mở cổng sân, một bác gái nom xóc vác và nhanh nhẹn liền chạy ra đón, đỡ hành lý cho họ, miệng thăm hỏi: “Ui giăng, mần răng hồng đánh diện về, choa kêu Lão Ngô đi đón!”(*)

(*) “Ôi trời, sao mà không gọi điện về? Tôi bảo Lão Ngô đi đón” Nguyên văn bác Lâm nói bằng tiếng địa phương Thượng Hải, một phương ngữ của Ngô ngữ. Tiếng Thượng Hải và tiếng phổ thông khác nhau và thông thường dân Bắc Kinh không thể nghe hiểu tiếng Thượng Hải.

Bối Mạt Sa nói: “Đâu có hành lý gì nhiều, không cần phiền Lão Ngô”. Lão quay lại giới thiệu cho Lộ Tiểu Phàm, “Đây là bác Lâm!” Lại nói với bác Lâm, “Đây là Tiểu Phàm, con rể tôi!”

Lộ Tiểu Phàm lập tức mở miệng chào bác Lâm, người phụ nữ ấy nói: “Chớ khách sáo, chớ khách sáo!” Thấy mặt cậu dần thối, bác thẳng lưng đọc kỹ từng chữ, “Đừng khách sáo! Ui chao, ra mời về sau phải nói tiếng phổ thông rồi!”

Bối Luật Tâm ôm tay bác nũng nịu: “Bác Lâm, thêm cám rang quá đi à!”(*)

(*) Cám rang là món ăn chế từ một loại đậu mà người Thượng Hải thích ăn. Ở đây Bối Luật Tâm cũng nói tiếng Thượng Hải.

Bác Lâm vừa xách hành lý vừa cười nói: “Đã nấu xong lâu rồi!”

“Vào nhà đi, vào nhà đi, Luật Thanh tiếp Tiểu Phàm nhé!” Bối Mạt Sa hô.

Bối Luật Thanh đáp vâng, cậu liền mau mau chóng chóng đi vào theo anh. Dậm đặt chân vào cửa chính, những bức tường sáng choang làm cậu hoa cả mắt, bàn sơn màu đỏ son, sofa đẹp đẽ, nhất là chiếc tivi siêu bự đối diện ghé sofa khiến Lộ Tiểu Phàm chỉ quen nhìn nhà tranh vách đất nhất thời chôn chân tại chỗ.

Đó là lần đầu tiên Lộ Tiểu Phàm bước vào cửa nhà Bối. Một khắc làm một cậu nông dân bước vào cửa nhà quyền quý chốn kinh đô, Lộ Tiểu Phàm đã hiểu cảm giác gọi là “nhà quê lên tỉnh” một nơi chỉ dám để chiêm ngưỡng chứ không phải nhà của cậu.

Có lẽ cảm giác ấy, cho đến nay cậu chưa từng mất đi.

Cậu mở cửa, bác Lâm đang bận bịu trong bếp, thấy cậu về cũng không khách khí, gọi: “Phàm Phàm, mau lại giúp bác lượm thức ăn!”

“Cháu đi thay quần áo!” Cậu đáp rồi vào phòng mình bỏ cặp xuống, cởi tấm áo jacket ra.

Nhà Bối có bốn phòng, ba phòng tầng trên chia cho Bối Mạt Sa và hai anh em nhà Bối ở, phòng tầng dưới tạm thời cho Lộ Tiểu Phàm. Cậu thấy thoải mái nhiều hơn là tiệc buổi tối khi không ở chung phòng cùng Bối Luật Tâm, dầu sao nếu ở chung phòng với cô thật, để khi cậu chỉ được ngủ sàn nhà.

Lần đầu tiên Lộ Tiểu Phàm được ngủ trên chiếc giường mềm mại và ấm áp, cậu cảm thấy tuy căn phòng của mình không quá rộng, tầm năm, sáu bước chân, ngoài cái giường chỉ đủ đặt một cái tủ đơn và bàn học, song so với căn nhà hầm tối đến là gián bò lổn nhổn, đông thì gió lùa, hạ thì muỗi vo ve, với cậu, gian phòng này vẫn quá tốt tới nỗi có phần không thật trong cậu.

Cậu lật mình tới lui trên giường không ngủ được, sau cùng ngồi dậy mở tấm khăn của má Lộ đưa, bên trong là xấp tiền mười đồng đều tăm tắp.

Câu đếm đếm, tận hơn năm trăm đồng. Nhớ về má Lộ cả đời dè xén mũi cậu lại cay cay, hổ thẹn vì đã có lúc trách má Lộ.

Tối hôm đó, cậu vuốt phẳng từng mép tiền, đoạn giấu vào bọc vải trong chiếc tủ đơn. Quay về giường rúc mình vào chăn, tâm tưởng như vì một xấp năm mươi tờ mười đồng kia mà kiên định rất nhiều.

Lộ Tiểu Phàm thay xong quần áo ra ngoài. Cả nhà Bối, trừ cậu ra, chẳng ai về đúng giờ ăn tối.

Nếu tả nhà Lộ bằng từ “huyền ảo”, vậy nhà Bối sẽ là “quạnh quẽ”.

Bối Mạt Sa căn bản ít có mặt ở nhà. Lão làm về quản lý kinh tế, bản thân thường xuyên vào Nam ra Bắc, dù đôi khi rồi rồi thì cũng đi Dương Phong(*) đánh bài cầu. Có vẻ điều duy nhất lão quan tâm cho Bối Luật Tâm là kiếm một gã chồng để cô tránh khỏi bị kiện thân bại danh liệt, còn về sau cô thế nào lão cũng không để ý.

(*) Một ngõ hẻm có vô số ngách nhỏ ở Bắc Kinh, đối diện Trung Nam Hải, chệch về phía Tây thư viện Bắc Kinh cũ. Trong ngõ có một cái sân rất to không có tên, không dấu hiệu. Từ năm 1985, Quốc vụ viện phê chuẩn thành lập nơi lãnh đạo trung ương họp, tiếp khách, nghỉ ngơi, có đủ sân vườn, khu đánh tennis, bida, câu cá, đánh bài, chơi cờ, gym lẫn cả cắt tóc, tắm rửa, mát xa, nhà hàng.... chất lượng cao. Bởi thời gian này chỉ có các cán bộ mới được vào nên mọi người đều thấy nơi đó rất thần bí. Do không có tên, địa điểm đó được dân gian gọi là ngõ Dương Phong.

Thành thử, Bối Luật Tâm lại chứng nào tật nấy, đi qua đêm không về, uống rượu mua vui, sau khi cái thai không rõ lai lịch kia bị sảy, cô lại chơi quên trời quên đất. Đối với Bối Luật Tâm, thứ tình yêu trong sáng như thể hoa trong nước, làm sao cô có thể không sa đoạ? Sự sa đoạ của cô là nỗi oán hờn, là chính đại quang minh, là người khác nợ cô.

Bác Lâm thấy Lộ Tiểu Phàm nhặt đồ ăn để vào nước, choáng choàng kêu: “Úi úi, rửa đồ ăn thế sạch sao được, bỏ từng ít một thôi, dạy bao lần rồi vẫn không nhớ!”

Lộ Tiểu Phàm cúi đầu vớt đồ ăn ra, bỏ từng ít một vào bồn nước để rửa theo yêu cầu bác Lâm.

Bác Lâm không phải họ hàng gì của Bối Mạt Sa mà là người giúp việc nhà Bối thuê, chính vợ của Lão Ngô tài xế, chuyên nấu cơm và quét dọn nhà cửa cho họ. Bối Mạt Sa quê ở Thượng Hải, thích món ăn Thượng Hải nên đặc biệt mời bác Lâm đến lo liệu việc nhà cho nhà lão.

Bác Lâm sống ở nhà Bối không hề ngăn, gần như đã nhìn Bối Luật Tâm lớn lên nên tình cảm cũng tốt, hiển nhiên sẽ lấy làm tấm tức vì Bối Luật Tâm phải lấy một cậu nông dân, đã vậy Lộ Tiểu Phàm nhìn thế nào

cũng chả hợp nhãn bác. Bác và Bối Luật Tâm hay trò chuyện với nhau bằng tiếng Thượng Hải, nghị luận mặt mũi cậu, thở dài vì nhìn cậu trông quá thiếu(*).

(*) Nguyên văn là cụm từ “trắng đầu trắng lão” tiếng Thượng Hải chỉ người trông ngu ngu.

Dân lão thành Thượng Hải có chung một căn bệnh, họ chuộng sử dụng tiếng bản xứ để giao tiếp với nhau.

Khi họ muốn bạn hiểu, họ sẽ thấy tiếng Thượng Hải như một thứ ngôn ngữ phổ biến thế giới. Khi không muốn cho bạn hiểu, họ sẽ thấy người nhà quê không thể nghe hiểu tiếng họ. Bác Lâm chính là tiêu biểu cho mẫu dân lão thành Thượng Hải.

Đôi khi Lộ Tiểu Phàm buộc phải vừa ăn cơm, vừa nghe bác Lâm ý kiến cậu trông thiếu.

Bối Luật Tâm vốn đã tủi thân vì phải lấy Lộ Tiểu Phàm thì chớ, nay bị bác Lâm nói sa sả lại càng ghét Lộ Tiểu Phàm, nhất là mỗi lần cô đi chơi, mấy chị em nhảy disco hễ nhắc tới thằng chồng quê mùa của cô là lại cười như được mùa, nên suốt năm năm qua cũng chẳng có mấy bận cô gặp Lộ Tiểu Phàm.

Đồ ăn rửa được một nửa, chuông cửa réo, Lộ Tiểu Phàm ra mở cửa, không ngờ thấy Bối Luật Tâm ăn vụn tử tế đứng ngoài.

“Sao cậu về?!” Bình thường Bối Luật Tâm đi thông đêm, bao giờ tảng sáng mới vác xác về, giờ trời còn chưa tối đã thấy vợ mình về, cậu cũng sờ quá đổi.

Bối Luật Tâm hất mặt đi sượt qua cậu, xách túi bước khê lên tầng trên.

“Lẹ lên Phàm Phàm ơi, Luật Thanh sắp về ăn cơm đấy!” Bác Lâm phía sau thúc giục cậu.

Lần này cậu lơ mơ thật rồi. Không phải đi ăn hải sản với Lâm Tử Dương ư, sao lại về nhà ăn cơm? Nhưng Bối Luật Thanh chưa bao giờ là người cậu có thể phỏng đoán.

Cách chưa đầy một phút sau, chuông cửa lại réo, nơi cửa xuất hiện một người đàn ông cao ráo khoác áo màu đen, đúng là Bối Luật Thanh.

Anh vừa vào nhà, Bối Luật Tâm đã lao từ trên lầu xuống, một khắc trước Lộ Tiểu Phàm gặp, cô vẫn còn đang trang điểm, ấy thế mới vài phút đã đổi thành áo len chui đầu trắng tinh khôi, quần bò xanh chàm nhàn nhạt, sống động thay một cô gái nhà bên thanh tú.

“Anh, anh về rồi!” Giọng nói Bối Luật Tâm phẳng phất niềm vui sướng.

Thực là vậy, cả năm, số lần Bối Luật Thanh về nhà chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Bối Luật Thanh cởi áo khoác, tháo cả tấm khăn quàng cổ xuống, nói: “Ừ!”

Bác Lâm dọn đồ ăn lên bàn: “Ăn cơm đi, ăn cơm đi, để nguội mất ngon!”

Lộ Tiểu Phàm và Bối Luật Tâm từ trước đến nay đều chia nhau ra ngồi hai bên bàn, mà Bối Luật Thanh treo quần áo xong thì tùy ý kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh cậu, cậu có thể nhận ra Bối Luật Tâm đánh đá lườm cậu một cái rách mắt.

Nhà Bối, trừ thịt thì toàn bộ gạo, dầu, rau dưa đều do bộ đội cung cấp riêng, ở cái thời kỳ mà an toàn thực phẩm còn chưa phải mối nguy ấy, cung cấp riêng đồng nghĩa với một tượng trưng cho địa vị xã hội chứ không có ý nghĩa thực tế quá to tát.

“Không có canh!” Bối Luật Thanh thuận miệng hỏi một câu.

“Có, có, canh trứng đậu cà chua!” Bác Lâm cười trả lời.

Bối Luật Thanh hỏi vậy nhưng có vẻ không ý định ăn món canh này. Đối với người miền Nam, thứ canh hầm hơn ba bốn tiếng đồng hồ mới gọi là canh, chứ đun nước cho sôi như bác Lâm nấu không phải là canh.

Mà món canh ấy cả nhà Bối có mỗi Lộ Tiểu Phàm biết làm.

Hồi trước cậu nghe nói người Quảng Đông, Hồng Kông thích ăn loại canh hầm này, đoán Bối Luật Thanh cũng thích, nên cậu mua hẳn sách mấy mớ, cho nên cả nhà Bối chỉ cậu mới biết nấu, cũng chỉ có cậu mới rồi hơi lẩn rồi việc tốn tặn ba bốn tiếng đồng hồ đi làm trò này.

Đã bao lâu cậu không nấu món canh này rồi, ngay cả cậu cũng không nhớ rõ. Cậu liếc trộm anh, hỏi dè dặt: “Mai em nấu cho anh nhé!”

“Ừ, có phiền em không?” Ngón tay thon thả của anh gảy một cọng lá úa ở nhúm rau xanh trong bát, bác Lâm nhác thấy liền phân bua: “Ừ trời, Phàm Phàm nhặt rau chưa kỹ kia!”

“Không phiền ạ, không phiền ạ!” Lộ Tiểu Phàm đáp liền, đang có việc cần nhờ anh, cậu còn lo không được đây.

Ăn bữa tối xong, bác Lâm tự biết Bối Luật Thanh sẽ không tự dừng về nhà, lại còn nhắc cho cả Bối Luật Tâm, nên bác nói về sớm còn có việc rồi đi rồi.

Bối Mạt Sa là thiếu gia lớn lên ở Thượng Hải cũ, cực kỳ ưa chuộng đồ đạc mang phong cách Tây u, vậy nên sở pha nhà Bối là loại ghế sở pha dựa kiểu Tây, mẫu mã thanh lịch thoát vẻ sang trọng.

Ghế dựa vừa ba người ngồi, hai chiếc ghế dựa đơn, cạnh máy pha trà còn đặt một chiếc máy hát kiểu cổ, vừa vào là biết xuất thân của nhà Bối có điểm khác biệt so với các nhà quyền quý khác.

Thấy con đường kinh tế mở càng ngày càng đúng đắn, Bối Mạt Sa cũng là tuýp người lành sẹo sẽ quên nỗi đau, hai năm nay tân trang tất cả vật dụng trong nhà.

Nhà ở của các gia đình quyền quý thành phố nếu là của quốc gia, vật dụng trang trí tất cung có đủ các thể loại đơn vị quốc doanh tranh nhau trả tiền, đặc điểm chung của những căn nhà đó là không cần tính toán giá thành, sống là phải làm sao cho hoàn mỹ, có chút gì sai khác một cái là coi như đi đứt luôn. Như Bối Mạt Sa trang hoàng toàn bộ nhà cửa, gỗ dùng để làm nguyên vật liệu phải kéo nguyên một cái xe tải to mới đủ.

Thế mới nói nhà các ông quyền quý hầu như chỉ cùng một loại phong cách.

Nhà cửa đổi hết thành kiểu Tây, tấm ghế sở pha kiểu Tây lúc trước cũng được giữ lại, Bối Luật Thanh gác cặp chân dài ngồi trên chiếc ghế đơn, Bối Luật Tâm hiền lành ngồi ở đầu ghế sở pha ba người bên phía Bối Luật Thanh, quả thực làm Lộ Tiểu Phàm có cảm giác như mở salon(*).

(*) Văn hóa salon bắt nguồn từ Paris cuối thế kỷ XVII – đầu thế kỷ XVIII, các trí thức và nghệ thuật gia thường tiếp đãi các phụ nữ quý tộc, mở hội nghị trong phòng khách, cùng thảo luận về văn nghệ.

Trường R của Bối Luật Thanh nổi tiếng là toàn con ông cháu cha theo học, thời kỳ ấy các cậu ăm thích tổ chức salon. Salon khác party. Nếu party để giải trí là chính, thì salon là để trình bày quan điểm. Nhà Bối thường xuyên tổ chức salon tiếng Anh, các sinh viên giỏi ngành Chính trị và ngành Ngoại giao đều dùng tiếng Anh phát biểu một chút góc nhìn của mình. Bối Luật Thanh từng học ở Hồng Kông có thể nói tiếng Anh cực kỳ lưu loát và trôi chảy, anh thường chính là tiêu điểm của buổi salon.

Mà các cậu ăm thời buổi ấy có quyền nhưng chưa chắc đã quá có tiền, khi ấy họ hay tổ chức salon cùng nhau nhưng vẫn chưa thể phát triển thành cộng đồng lợi ích. Thế nhưng do cái nhìn khác nhau, họ đã có thể cảm giác kinh tế đang biến đổi chóng mặt, song sân khấu thích hợp dành cho họ phải chờ tới khi chứng khoán Thượng Hải cuối những năm 90 tạo ra tiếng vang đầu tiên mới chín mười.

Những năm đầu 90 đang là thời điểm đỉnh điểm Hồng Kông đầu tư vào nội địa, Bối Luật Thanh có xuất thân từ cả hai nơi hiển nhiên trở thành chỉ huy của nhóm salon thành phố.

Thân làm chính trị gia đã dày dặn kinh nghiệm như Bối Mạt Sa đương nhiên vô cùng coi trọng hội salon do các cậu chủ nhà giàu tập trung nhau, lão chẳng mấy khi ăn cơm ở nhà mà còn luôn ghé thăm hội salon của họ đôi chút.

Bác Lâm sẽ chuẩn bị điểm tâm đầy đủ. Dù là ban ngày hay tối, Bối Luật Tâm cũng sẽ ăn mặc phù hợp ngồi ngay ngắn một bên.

Chỉ cần Bối Luật Thanh tổ chức salon ở nhà, Lộ Tiểu Phàm liền trở thành người không được chào đón nhất, cả Bối Mạt Sa lẫn Bối Luật Tâm cũng không thích cậu xuất hiện trước mặt khách khứa.

Bác Lâm dĩ nhiên theo phe nhà Bối, hễ cuối tuần là lại Phàm Phàm ơi lại giúp bác cái chai, Phàm Phàm à lại giúp bác cái lọ, sai Lộ Tiểu Phàm xoay tít mù trong bếp, còn tự bác sẽ pha trà rót nước, tuyệt đối không

cho Lộ Tiểu Phàm có cơ hội xuất đầu lộ diện.

Có lần cậu ra ngoài mua rượu cho bác Lâm, không ngờ là không có đường vòng. Một anh chàng dong dong và trẻ trung, đáng vẻ bảnh bao ở salon bắt gặp cậu, bèn vẫy chào: “Ồ, Luật Thanh, nhà cậu có thành viên mới à, chưa gặp bao giờ!”

Người thứ nhất trong cái vòng luẩn quẩn của Bối Luật Thanh chào hỏi cậu đúng là Lâm Tử Dương.

Nhất thời cậu tía tai đỏ mặt, nhút nhát không biết trả lời sao. Bối Luật Tâm nhắc thấy Lộ Tiểu Phàm, mặt liền đỏ như bị người ta hắt cho cả chậu máu chó, bác Lâm đang pha trà vội vàng ngẩng đầu nháy mắt với cậu, giục cậu về bếp nhanh nhanh.

Cậu muốn đi, nhưng hàng loạt con mắt trong phòng đồng loạt đóng đinh cậu tại chỗ, chân không thể nhấc, đến nỗi bác Lâm quýnh quáng lườm cậu thẳng tắp, mắt Bối Luật Tâm cũng như sắp phun lửa tới nơi. Theo bản năng cậu biết mình đã sa vào một mối họa ngất trời rồi, lưng ướt mồ hôi lạnh, chợt nhiên lại nghe Bối Luật Thanh nói một câu. Anh nói tiếng Anh, nhưng cậu nghe hiểu một từ trong số đó: Brother.

Cả người cậu vì từ đó mà hăng hái hẳn lên. Cậu nắm chặt tay, nhìn anh bằng cái nhìn nóng rực. Nếu trước kia tình cảm cậu dành cho anh là hảo cảm, là ngưỡng mộ, thì sau khi anh nói con chữ ấy, tình cảm của cậu đã chuyển hóa thành tín ngưỡng.

Bối Luật Thanh quay đầu bảo cậu: “Tiểu Phàm, lại ngồi với anh!”

Lộ Tiểu Phàm dồn hết khí lực của cậu dời gót qua đó. Hội salon tuy có đông đảo người ngồi quanh, song có thể thấy rõ Bối Luật Thanh ngồi một mình trên chiếc ghế sofa kiểu Tây ngay giữa phòng. So sánh với những băng ghế chật ních chung quanh, khoảng trống này của anh không phải do không được hoan nghênh, mà là một sự tương trưng cho địa vị.

Cậu nhìn thoáng qua chỗ trống bên cạnh Bối Luật Thanh, rốt cuộc cũng không dám ngồi đó, kiếm một cái ghế đặt mong ngồi cạnh.

Vẫn là Lâm Tử Dương niềm nở chào hỏi trước: “Tôi tên là Lâm Tử Dương, lần đầu gặp mặt, sau nhờ cậu chiếu cố nhiều nha!”

Hắn vừa nói dứt, những người khác đều bật cười. Có người cười mắng: “Tử Dương là cái đồ dầu cù là(*), gặp ai cũng phải chen một chân vào mới chịu!”

(*) Ý chỉ người cái gì cũng biết một ít, có thể ứng biến với bất kể trường hợp nào.

Lâm Tử Dương cười nói: “Sai sai, tôi cũng có theo đuổi chứ bộ. Đây chẳng phải người nhà anh Bối sao? Người nhà anh Bối thì có ai mà không đáng giao thiệp? Tôi chỉ làm quen với họ chút thôi mà. Ngay như bác Lâm mà tôi cũng phải nghĩ miết mới thân thiết được đấy, tôi nhiệt tình cũng phải có mục tiêu rõ ràng mới nhiệt tình á!”

Hắn nói một lèo chọc bác Lâm cười không khép nổi miệng: “Eng ngọt mỗ rứa...(*). Đoạn, bác quay sang bảo, “Phàm Phàm, về bếp mau, xem sườn xào chua ngọt của bác thế nào rồi?”

(*) Câu này bác Lâm nói tiếng Thượng Hải, nghĩa là: “Anh dẻo mồm quá cơ.” nhưng câu sau nói với Tiểu Phàm lại nói bằng tiếng phổ thông

Lộ Tiểu Phàm vốn cũng sợ bà bác này. Không có người nhà Bối, cậu chính là cu li của bác, nào xách đồ ăn nào đủ thứ việc lật vật, sống trong từng lời nhieếc mắng thiếu, thiếu, thiếu; song hôm nay một lời của Bối Luật Thanh khiến kẻ bấy lâu vẫn khom lưng cúi mình là cậu đã có thể thẳng lưng mà sống.

Cậu đứng dậy, đánh mặt cầm tay Lâm Tử Dương lắc lắc, nghiêm túc nói: “Chiếu cố nhiều, chiếu cố nhiều!”

Mọi người thoát chốc lặng phắc như tờ, cả Bối Luật Thanh cũng liếc nhìn cậu một cái. Bối Luật Tâm xấu hổ đến mặt mũi đỏ gay gay, bác Lâm cũng tủa mồ hôi đầy trán. Lâm Tử Dương là người phản ứng lại nhanh nhất, cười phá lên: “Luật Thanh, không ngờ nhà cậu cũng có cậu em hài hước thế nha!”

Buổi salon đó kết thúc, Bối Luật Tâm nằm bẹp trên giường cáo ốm độ hai ngày, bác Lâm sa sả không ngừng: “Sao có thể dốt rứa tề? Nháy mắt nhiều như rứa là nhắc cậu lượn nhanh, thiếu ơ là thiếu, Luật Thanh lịch sự thôi mà cậu cũng qua thật, mặt mũi ôi thôi là bị cậu làm mất hết!”(*)

(*) “Sao có thể đốt thế hả? Nháy mắt nhiều là để nhắc cậu đi nhanh, ngu ơ là ngu, Luật Thanh lịch sự thôi mà cậu cũng qua thật. Mặt mũi ôi thôi là bị cậu làm mất hết!” Nguyên văn là tiếng Thượng Hải.

Đúng. Phải sau này Lộ Tiểu Phàm mới hiểu, người thành phố có một loại thân mật không phải là thân mật, mà cùng lắm chỉ là phép lịch sự thôi.

Bối Luật Thanh ngồi trên ghế một lát mới mở lời: “Luật Tâm, dạo này bạn gì thế?”

Bối Luật Tâm nghe Bối Luật Thanh vừa hỏi đã hỏi cô làm gì, bỗng chốc kích động. Cô không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhất anh thất vọng về cô. Cô ngắc ngứ đáp: “Cùng mấy chị em xem có việc gì làm không!”

Lộ Tiểu Phàm nghe anh em họ nói chuyện mới choàng tỉnh khỏi hồi ức rối rắm thuở xưa, nuốt nước bọt chờ Bối Luật Thanh vào chủ đề chính.

“Thích kinh doanh có thể giúp mẹ!” Anh nhẹ nhàng nói.

Sau khi kinh doanh bất động sản phát triển, Thẩm Ngộ Bích Thị bấy giờ đang buôn bán trang sức đá quý liền đá chéo sân, bắt đầu với những biệt thự cao cấp. Phải nói người phụ nữ này gần như chẳng mấy ai là chưa nghe tên, nổi danh hơn cả Bối Mạt Sa nữa.

Lộ Tiểu Phàm chưa nghe Thẩm Ngộ Bích Thị ly hôn với Bối Mạt Sa, mà theo lời kể bác Lâm, có vẻ như bà vẫn là bà xã của Bối Mạt Sa. Nhưng nữ chủ nhân nhà Bối này chưa từng bước vào cổng nhà mình, mỗi lần bà đến thành phố đều ở phòng khách sạn năm sao, gọi con đến gặp.

Sau khi Lộ Tiểu Phàm và Bối Luật Tâm kết hôn, Thẩm Ngộ Bích Thị cũng sắp xếp hẹn gặp con rể một lần, địa điểm cũng là ở một khách sạn năm sao nào đó, Lộ Tiểu Phàm đi gặp Thẩm Ngộ Bích Thị mà như đi yết kiến nữ hoàng.

Thẩm Ngộ Bích Thị quan sát cậu bằng ánh mắt nghiên cứu khoảng bốn, năm phút gì đó, không giống như đang nhìn con rể mà giống nhà nghiên cứu đang quan sát vi khuẩn vi sinh thì hơn, tỉ mỉ mà lạnh lùng.

Lộ Tiểu Phàm lúc ấy đã nghĩ, nếu không nhờ có Bối Luật Thanh, có khi nào cậu sẽ mềm oặt, tuột khỏi ghế trước nụ cười khinh bạc và nanh ác của Thẩm Ngộ Bích Thị hay không.

Sau cùng thì cũng coi như cậu đã qua ải kiểm tra, ý nghĩa khác của từ “qua ải” này là kể từ đó, bà ta chẳng buồn gặp cậu thêm một lần nào nữa.

Tiểu thư lá ngọc cành vàng quen sống trong cảnh nhung lụa như Thẩm Ngộ Bích Thị ắt hẳn có một loại khinh thị thanh cao đối với thế tục. Không rõ do đâu, từ khi nhận sự giáo dục của giai cấp vô sản, sự khinh thị thanh cao của bà chỉ còn lại khinh thị.

“Mẹ có cần giúp thì cũng là anh, không phải em!” Bối Luật Tâm lầu bầu.

Bối Luật Thanh điềm nhiên nói: “Em chưa thử sao biết?”

Cô không đáp, nhưng hiển nhiên không đồng tình ý anh trai. Anh cũng không gượng ép cô, chuyển chủ đề khác: “Em làm ăn với mấy chị em khác cũng cần tiền phải không?”

Mắt Bối Luật Tâm tức khắc sáng rực. Cũng khó thể trách nhà Bối để cô áo cơm không lo nhưng không chi tiền cho cô đàn ông điếm. Thẩm Ngộ Bích Thị hình như lại quan tâm con trai hơn. Hơn nữa, tuy bà giàu, song rất biết giữ tiền.

Lần đầu tiên Lộ Tiểu Phàm gặp bà, bà chỉ mừng mười tờ mười đồng, đã vậy năm năm nay cũng chỉ cho mỗi lần đó, thẳng thắn mà nói, Bối Mạt Sa còn hào phóng hơn. Thành ra cậu tin Bối Luật Tâm chẳng thể có được bao nhiêu tiền từ chỗ Thẩm Ngộ Bích Thị.

Bối Luật Thanh đứng lên, tới chỗ treo quần áo nơi cửa, lấy một phong bì ra từ chiếc áo khoác màu đen của anh, đoạn đưa cho em gái: “Em dùng trước số này đi, có thể làm việc gì đúng đắn thì tốt.”

“Em cảm ơn anh!” Cô đáp giòn giã.

Bối Luật Thanh lại ngồi xuống: “Em cũng có thể làm những việc chứng minh em đã lớn rồi. Hai hôm nữa mẹ Lộ Tiểu Phàm lên, cũng là lần đầu tiên các bác lên thành phố, em thay mặt anh tiếp đón bác cho tốt, biết chưa?”

Lúc này Lộ Tiểu Phàm mới hiểu, anh vòng vo lâu như vậy chính là vì đưa tiền cho Bối Luật Tâm để cô tiếp đón má Lộ tận tình, không khỏi ngẩng đầu cảm kích nhìn người đàn ông này.

Đương nhiên, hiện thời cậu chỉ đơn giản là cảm kích chứ cũng biết là không nên có bất cứ tư tưởng quá trớn nào khác. Cậu và anh, là một trời và một vực, là mâm son và đĩa mốc. Bối Luật Thanh và Lộ Tiểu Phàm không có khả năng đồng điệu.

Bối Luật Tâm là cô gái thông minh, đoán ngay ra mục đích của anh trai. Hóa ra hiềm được một lần anh trai về ăn cơm lại là vì Lộ Tiểu Phàm, nghĩ kỹ lại, chừng như mỗi một lần Lộ Tiểu Phàm có chuyện, anh trai sẽ ra tay giúp đỡ, khác hẳn với sự hờ hững dành cho cô.

Bối Luật Tâm đã có ý định vứt phong bì trên tay xuống, cứng rắn nói em không cần số tiền này, em cũng không đưa đón bà Lộ đâu.

Nhưng, hốt hoảng trước mặt Bối Luật Thanh, những ai sống dưới mái nhà Bối đều chưa có gan này, có điều khác biệt đôi chút so với những người khác, là mọi hỉ nộ ái ố của Bối Luật Tâm đều thể hiện hết trên mặt.

Bối Luật Thanh vẫn nói nhẹ nhàng: “Bác Lộ là mẹ chồng em, năm năm rồi chưa gặp, nếu em có thể tiếp đãi bác ấy chu đáo, anh sẽ xem kỹ kế hoạch làm ăn của em, cố vấn cho em.”

Bối Luật Tâm lập tức chuyển nộ thành hỉ. Lộ Tiểu Phàm đoán chắc cô không đoái hoài có làm ăn hay không, mà là thảo luận một kế hoạch làm ăn cũng không thể chỉ trong ngày một ngày hai, có nghĩa cô có lý do chính đáng để thường xuyên gặp Bối Luật Thanh.

Bối Luật Thanh thấy mục đích đã đạt được, bèn đứng dậy mặc áo choàng khăn ra ngoài, Lộ Tiểu Phàm tiễn anh ra cửa.

“Em nhắn Lão Ngô chở anh về nha?” Cậu biết nhất định là Lâm Tử Dương đưa Bối Luật Thanh đến.

“Không cần!” Anh nhìn cậu một cái, nói, “Trời rét, đi ra ngoài mặc ấm một chút.”

“Dạ.” Cậu tức khắc gật đầu, rồi ngược mắt nhìn anh. Anh đang đứng bên đường vẫy xe, người như anh rất hợp mặc đồ tối màu và đeo khăn quàng cổ, dáng người anh cao ngất, những chiếc áo khoác dài có thể tôn dáng anh rõ ràng hơn bao giờ hết và còn thể hiện được cả khí chất tao nhã nơi anh. Người đàn ông như anh gần như đi đâu cũng thu hút sự chú ý của toàn thể, vả lại, anh còn là Bối Luật Thanh.

Anh tựa hồ đang tập trung bắt xe, cậu nhìn anh kỹ lưỡng, phát hiện ngón giữa trắng muốt của anh hình như thiếu gì đó. Là một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn mà anh chưa bao giờ tháo xuống khỏi tay.

Cậu vô thức nghĩ chắc không phải rơi đấy chứ? Hay là hỏng? Tóm lại cậu không cho rằng anh làm mất nó, bởi vì dù chỉ là một chiếc nhẫn của anh, nhưng theo như cậu thấy, nó còn quan trọng với anh hơn cả một con người như Lộ Tiểu Phàm.

“Dạo này em thế nào?” Giọng anh khá là ôn hòa.

Lộ Tiểu Phàm vội thu tầm mắt: “Tốt ạ.”

Cuộc sống của cậu có lẽ tốt, có lẽ không tốt, song tốt hay không tốt thì chuyện của cậu cũng chưa đáng để kể với Bối Luật Thanh, bởi cậu hiểu, đôi khi ai đó hỏi thăm bạn một câu chưa hẳn đã là quan tâm bạn, mà có khi chỉ là thuận miệng hỏi thể thôi.

Quả nhiên Bối Luật Thanh băng quơ ừ một tiếng, lại hỏi: “Còn thích đi Hương Sơn(*) không? Dạo này anh rảnh đấy.”

(*) Dãy núi nằm ở phía Tây Bắc Bắc Kinh, có 28 cảnh đẹp nổi tiếng, nên thơ, mang tính đặc trưng bốn mùa rõ rệt. Trên núi có nhiều đền chùa, mang hơi thở linh thiêng.

“Đâu thể lãng phí thời gian của anh.” Cậu cười, “Anh cứ làm việc của anh đi, em cũng lâu lắm không leo núi rồi.”

Bối Luật Thanh làm thỉnh hồi lâu, lại nói: “Tối nay Lâm Tử Dương tổ chức tiệc hữu nghị quốc tế, có rất đông sinh viên ngoại quốc, em đến chơi không?”

“Không...” Cậu nhìn sượng anh, ngượng nghịu nói, “Anh biết em kém xã giao, tiếng Anh cũng kém mà.”

Bối Luật Thanh nghe vậy hơi nghiêng mặt lại, cậu bỗng chỉ tay: “Anh, taxi kia.”

Một chiếc taxi đỗ trước mặt cậu, cậu mở cửa xe, Bối Luật Thanh quay mặt lại, ngồi vào. Cậu đóng cửa xe giúp anh, rồi đứng tại chỗ cúi người nói: “Anh, đi về cẩn thận nha.”

“Tiểu Phàm, mai em qua chỗ anh chứ?” Bỗng nhiên anh hạ cửa sổ xe xuống, hỏi như vậy.

“Có qua, có qua!” Cậu trả lời, anh lại nâng kính xe lên, xe lái đi.

Lộ Tiểu Phàm đứng nơi đầu phố nhìn chiếc taxi khuất bóng mới quay trở về. Bối Luật Thanh là con người bận rộn, trước ở chung với anh cũng không phải ngày nào cũng được gặp anh, hai năm nay số lần càng ít ỏi.

Mỗi lần cậu có chuyện không giải quyết được, mới đánh bạo đến tìm anh thôi.

Từ khi cậu dọn khỏi chỗ anh, cậu cũng từng nghĩ sẽ không đến chỗ anh nữa, nhưng khi nhà có việc, cậu mới hay ngoại trừ đi tìm anh, căn bản cậu không có biện pháp nào khác.

Dĩ nhiên, cậu đi, Bối Luật Thanh không giữ, cậu đến, Bối Luật Thanh không nhốt cậu ngoài cửa. Do vậy Lộ Tiểu Phàm rất biết điều, chẳng bao giờ dây dưa dẫu vết những buổi tối thi thoảng ngủ với anh đến tận ban ngày, giống như qua một đêm, dẫu họ có khăng khít biết bao nhiêu trên giường, tới ban ngày, cậu không nghĩ mối quan hệ giữa cậu và anh sẽ có điểm gì khác biệt.

Kỳ thực vẫn không có gì khác biệt. Chỉ là, so với lúc trước, giờ đây cậu đã tự tưởng tổ điều này. Thế giới của Bối Luật Thanh không có chỗ cho Lộ Tiểu Phàm.

Lộ Tiểu Phàm đứng nơi đầu phố nhìn chiếc taxi khuất bóng mới quay trở về.

Bối Luật Thanh là người kiệm lời khó tả, ý anh bao giờ cũng phải đoán mới ra. Ý nào rõ ràng rồi anh sẽ không nói, còn người nào dằn quá không hiểu anh cũng chẳng buồn đoán hoài.

Tiếc thay Lộ Tiểu Phàm không phải người quá thông minh, bởi ngay cả lời mở đầu của anh, cậu cũng không đoán đúng. Nên Lộ Tiểu Phàm bây giờ không đoán nữa, cứ nhớ kỹ phải lễ độ, phải biết điều là đủ.

Bối Luật Tâm thấy cậu vào nhà, quảng cho cậu cái nhìn khinh thường mới đứng dậy lên lầu, hệt như cô chờ đến tận lúc này chỉ để quảng cho cậu một cái nhìn khinh thường.

Đối với Lộ Tiểu Phàm, Bối Luật Tâm là người nhà đúng lý của cậu. Như là ba Lộ và má Lộ ấy. Nếu mối quan hệ với Bối Luật Tâm có thể bình thường một chút, cậu cảm thấy cuộc sống cũng rất tốt.

Thực ra khi cái thai không rõ lai lịch kia bị sảy, họ đã có một thời gian trắng mắt.

Bối Luật Tâm lúc ấy đang đứng nơi nước ròng, tương lai mù mịt, khát vọng được ai đó quan tâm. Lộ Tiểu Phàm bưng trà rót nước cho cô, ngâm chân đun cháo cho cô, quả thật đã làm cô rung động.

Nhưng khi cô khỏe lại, vốn dĩ xã hội đã hoàn toàn tách rời lại lần nữa kết nối, sự khô khan và xoàng xĩnh của cậu khiến nhiệt tâm trong cô lạnh dần dần. Nói cho cùng, đa số phụ nữ thả đi hầu hạ người đàn ông mình sùng bái chứ không chịu được hầu hạ bởi người đàn ông mình xem thường.

Bối Luật Tâm là cô gái buông thả và kiêu kỳ, bụng dạ bất mãn cũng sẽ không làm âm lên mà nhiều lắm là thờ ơ, nhìn người ta bằng nửa con mắt thôi. Mà Lộ Tiểu Phàm thì, chức năng tiêu hóa cái nhìn coi rẻ của người khác còn siêu hơn cả chức năng tiêu hóa thức ăn rồi, coi đại để như là bản năng sinh tồn của nhân loại đi.

Lộ Tiểu Phàm về bếp, rửa nốt đồng bát đĩa còn lại, sau đó về phòng mình, lôi tờ báo chứng khoán mới mua trong cặp ra, đọc kỹ nội dung báo chí, giá cổ phiếu hết một lượt, thậm chí cả thời hạn, giá cả hàng hóa trong kệ cũng không chừa.

Lộ Tiểu Phàm xem từng cái mã số và số lượng một. Dựa vào kiến thức mấy năm gần đây ở nhà Bối, ở thành phố, cậu biết nếu muốn kiếm tiền ở đây, chỉ cần một ẩn ý của Bối Mạt Sa là làm được.

Đây là một cái thị trường đầu cơ đa dạng, tiền và quyền kết hợp, người có thể dời non lấp bể nơi đây đều có qua lại phức tạp và rối rắm với tầng quản lý. Cậu bắt giắc nhớ tới hội salon của Bối Luật Thanh.

Lần đầu tiên tham gia salon, cậu đã bị bác Lâm ca cho một bài, cậu cũng nhận lỗi thành khẩn lắm, nhưng buổi salon cuối tuần sau cậu lại lẻo đẻo qua ngồi làm bê mặt nhà Bối.

Sự thật là, mỗi buổi salon của Bối Luật Thanh, cậu đều tham gia nghiêm túc, dù cậu chỉ nghe được vài từ đơn không nhiều nhưng mỗi một từ ấy, đến tối cậu đều ghi chép lại.

Bối Luật Tâm hay bác Lâm cũng chỉ có thể xĩa xối sau lưng cậu, khách tham gia dĩ nhiên không thể bắt cậu đi. Mỗi lần cậu bắc ghế qua ngồi, các thiếu gia tham dự salon đều lịch sự chào hỏi cậu. Cậu coi đó là ý hoan nghênh cậu làm cậu càng hăng hái hơn, kiên trì tham gia salon không bỏ sót lấy một buổi.

Nhà Bối mỗi tháng cho ba mươi đồng tiêu vặt, trước kia cậu nhận được liền vuốt mép từng tờ một phẳng phiu, sau đó giấu tiết, tiền mà vào tay cậu là mất tăm như thể đá chìm đáy biển.

Thế nhưng một ngày nọ, bác Lâm phát hiện cậu chạy đi mua về một chồng sách, bao gồm sách tiếng Anh, vở ghi chép, và cả một chiếc máy nghe đĩa.

Bác Lâm thấy Lộ Tiểu Phàm ôm chồng sách chạy vọt vào, ngỡ ngàng bao lâu mới bỏ lại một câu: “Eng nó làm thật rằng?”(*)

(*) “Nó làm thật đấy hả?” Nguyên văn là tiếng Thượng Hải.

Không chỉ hào hứng học tiếng Anh, Lộ Tiểu Phàm còn tự dưng thích hầm canh, mua hẳn một quyển tên là Những món canh kinh điển đất Quảng về nấu, nấu xong mượn hộp giữ nhiệt, lọc cọc đạp xe đến tận khu Hải Điện(*) đưa cho Bối Luật Thanh học ở đó.

(*) Một quận nội thành Bắc Kinh, nằm ở phía Tây Bắc thành phố. Nơi đây tập trung rất nhiều trường đại học, cao đẳng bao gồm cả trường đại học Bắc Kinh, Thanh Hoa nổi tiếng, thậm chí những địa danh du lịch như Di Hòa viên, Viên Minh viên, Hương Sơn cũng ở đây.

Khi Bối Luật Thanh trông thấy cậu nhóc đeo cặp kính gọng đen, mặc áo sơ mi màu lam mới mua, và tay thì cầm hộp giữ ấm đứng trước ký túc xá mình, quả thật anh đã sửng sốt. Lộ Tiểu Phàm chẳng những mang canh, mà còn ôm cả bao quần áo bản anh chưa kịp giặt đi.

Rồi từ hôm đó, em kể Bối Luật Thanh tự mang canh cho anh vợ đã trở thành câu chuyện toàn trường ai ai cũng biết.

Lộ Tiểu Phàm mang canh cho Bối Luật Thanh cũng giống như những lần cậu tham gia salon cùng anh, vẫn là ánh mắt ngưỡng mộ trước thì nhìn anh ăn canh, sau là nhìn anh phát biểu quan điểm. Có thể được anh cho phép mang canh dù chỉ là một cái gạt đầu rất khẽ, cũng đã là sự thừa nhận vô cùng lớn lao đối với cậu rồi.

Chập tối một hôm, cậu vừa nấu xong canh đặt vào hộp giữ ấm, bác Lâm liền nhận được điện thoại báo Bối Luật Thanh sẽ về ăn cơm, nhắn cậu không cần mang canh.

Kỳ thực cậu lấy làm vui lắm vì anh về ăn cơm ở nhà, vì bất luận thế nào, anh chính là người có quan hệ gần gũi nhất của cậu từ ngày lên thành phố, thậm chí còn hơn cả cô vợ trên danh nghĩa.

Sau đó số lần anh ăn cơm ở nhà tăng dần, canh Lộ Tiểu Phàm nấu cũng không cần mang đến trường nữa. Hơn nữa, đôi khi anh sẽ ngủ luôn ở nhà, theo như Lộ Tiểu Phàm nghĩ thì đều là bởi anh thích ăn canh cậu nấu.

Điều này càng kích thích nhiệt huyết học nấu món Quảng Đông của cậu, chẳng những học hầm canh, cậu còn học ninh cháo. Cháo cá này, cháo thịt nạc này... Mỗi lần anh về, cậu đều hầm một loại canh, ninh một loại cháo.

Vì ninh cháo, cậu mua lại một cái bếp lò than cũ, sớm tinh mơ đã dậy nhóm bếp, khói bay vào cửa sổ phòng Bối Luật Tâm, thế là bị cô mắng rất mặt.

Cậu cuống quào, ra sức quạt khói sang hướng khác. Lại một mùa đông nữa trôi qua, hai cánh tay Lộ Tiểu Phàm quạt bếp thành hai cục thịt.

Sau khi Bối Luật Tâm sẩy thai, hoàn cảnh của cậu trở nên khó xử. Nỗi phiền muộn nhà Bối thế là đã hết, con rể hời là cậu biết đi đâu về đâu.

Cũng may mắn sao nhà Bối không có ý qua cầu rút ván. Bối Mạt Sa bảo là thế cũng tốt, không có con, chỉ bằng con tập trung ôn bài, thi lại đại học đi.

Nghe Lộ Tiểu Phàm thi lại đại học, Bối Luật Tâm chỉ hừ lạnh, không tỏ ý phản đối. Bác Lâm lại thao thao bất tuyệt, nhắc nhở cậu phải khắc ghi đại ân đại đức nhà Bối. Được bao nhà nhân đạo như nhà Bối đâu.

Lộ Tiểu Phàm gật như già tởm. Tuồng như cậu không phải con rể, mà là đầy tớ nhà họ thuê.

Mà điều thực sự giúp cậu phần chần là sự ủng hộ của Bối Luật Thanh. Mỗi lần cậu đi học về, anh đều về nhà hàng ngày kèm cặp cậu. Thành tích cậu nâng cao đáng kể, nhất là môn tiếng Anh, cậu tiến bộ cực nhanh.

Lần thi thử cuối cùng, kiến thức ôn luyện nhuần nhuyễn của cậu được phát huy, điểm số đạt được đủ chuẩn vào đại học R thực tình làm ai cũng phải mở rộng tầm mắt. Không chỉ ít đi những cái nhìn khinh thường từ Bối Luật Tâm, mà cả mấy câu chê thiếu của bác Lâm cũng bớt dần.

Lộ Tiểu Phàm càng ôm theo niềm tin chắc nịch. Các buổi salon cuối tuần của Bối Luật Thanh, cậu còn đặc biệt đặt ghế ngồi cạnh anh, nêu một số quan điểm của mình, mọi người tựa hồ đều mỉm cười lắng nghe cậu trình bày. Cậu cảm thấy đời cậu đã như cánh buồm no gió, thuận mái xuôi chèo lướt sóng ra khơi. Hồng đuối kịp tư duy của các cậu chủ nhà quyền quý, cậu mua không ít sách báo về ngâm cứu, viết lại những ý kiến cậu muốn phát biểu.

Đáng tiếc, cậu rất hiếm khi có cơ hội đó. Bởi mỗi lần mở salon là y như rằng Bối Luật Thanh lại quên nhờ bác Lâm mua này mua nọ, lúc thì là ruột dồi Phong Niên(*), khi thì lại vịt quay Toàn Tụ Đức(**).

(*) Phong Niên là cửa hiệu ăn nhanh lâu đời và nổi tiếng của Bắc Kinh, đã mở hơn 50 năm, bán ruột dồi - món ăn vặt yêu thích của dân Bắc Kinh - là chủ yếu.

(**) Toàn Tụ Đức là cửa hàng thương hiệu vịt quay nổi tiếng nổi tiếng tại Bắc Kinh lập năm 1864.

5. Chương 5

Lộ Tiểu Phàm không hề chênh mảng, cười con xe đạp cà tàng phóng bay đi mua.

Hiềm nỗi mấy món này cuối tuần lại đông người mua, lần nào cậu xếp hàng mua xong trở về, salon cũng tới hồi kết thúc, mọi người ăn hai miếng, nói hai câu Tiểu Phàm vất vả rồi, sau đó giải tán.

Được làm việc cho Bối Luật Thanh, với cậu, tuyệt nhiên không gọi là vất vả, mà là một loại vinh quang, một loại tín nhiệm.

Có một hôm cậu đi mua vịt quay, vừa vặn chạm mặt Lão Ngô. Ông già ngồi trong chiếc xe hơi đen bóng vẫy tay với cậu, biết cậu đi mua vịt quay cho buổi salon của Bối Luật Thanh, liền hấp tấp nói: “Chuyện lớn thế này, sao Luật Thanh không dặn bác?!”

Ông kêu Lộ Tiểu Phàm lên xe, để ông trực tiếp tìm quản lý Toàn Tụ Đức. Hàn huyền chán chê, có nhân viên phục vụ xách ra mẻ vịt mới ra lò bóng nhẫy, chặt gọn xếp gọn vào hộp, trong quá trình làm còn chuyện trò mấy câu cùng Lão Ngô và quản lý cửa hàng, không lẽ mẻ giấy nào.

Quản lý nói thân thiết: “Mấy chuyện này sau cứ gọi một cuộc điện thoại là được, tôi cử người giao tận nơi, mất công ông đi một chuyến!”

Lão Ngô cười nói: “Lão cũng ít khi rồi, ra ngoài hóng gió ấy mà!”

Đến khi Lão Ngô chở Lộ Tiểu Phàm về nhà, vịt quay vẫn nóng hôi hổi.

Lộ Tiểu Phàm mang vịt đi, gặp Lâm Tử Dương, Bối Luật Thanh và một số thiếu gia nữa đang hút thuốc tán gẫu trong sân. Lâm Tử Dương cười cười: “Lộ Tiểu Phàm nhà cậu là em rể hay vợ cậu thế, lại còn mang canh, ninh cháo, giặt quần áo?”

Bối Luật Thanh cười trả lời: “Em ấy từ quê lên, luôn cố tìm một điểm cân bằng ở nhà tôi. Em ấy muốn làm thì cứ tùy em ấy làm!”

“Tôi nói cậu nè, Luật Thanh, cứ tiếp tục như vậy, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng làm mưa làm gió của cậu trong trường đấy!” Lâm Tử Dương cười văng.

Một cậu khác góp lời: “Mấy cái khác cũng chịu thua luôn. Mỗi lần cậu ta mở mồm ở salon, tôi phải nhịn đến nội thương mới không phá ra cười! Một tối nghe cậu ta ít nhất là mười lần politic, quan điểm khôn ngoan của bạn, quan điểm khôn ngoan của tôi, bà nó nữa, quan điểm của tất cả mọi người đều khôn ngoan.” (*)

(*) Lộ Tiểu Phàm nói sai “political” (chính trị) thành “politic” (khôn ngoan).

Hắn nhệt giọng, quay sang nói với một cậu khác: “Tôi thấy tình hình nước ta rất khốc liệt...”

Các cậu khác bị hắn pha trò cười rình rang, một người nén cười bắt tay hắn: “Tình hình thế giới khốc liệt không kém...”

“Thôi thôi, mới có thế mà các cậu đã tăng xông thế rồi, lại còn đòi không cho phép một cậu nông dân xa xôi phát biểu cái nhìn khôn ngoan về tình hình quốc tế sao?” Lâm Tử Dương cười mắng, lại ngoái đầu bảo Bối Luật Thanh, “Đợt trước Trác Tân cũng có thông gia, con trai Trưởng ban Kinh tế vùng mở rộng cũng muốn đến dự salon của chúng ta. Người ta luôn cúi, thăm hỏi bao nhiêu người đã lâu, tự tay Trác Tân gạt ra, chỉ sợ kẻ chỉ ở trình độ đó sẽ ảnh hưởng đến buổi salon. Em rủ cậu đi làm trò cười trong buổi salon, nếu lan ra ngoài... Bản thân chúng ta luôn tự đắc thể hiện như thể trình độ rất cao, cuối cùng lại làm người ta thấy chúng ta chỉ là một buổi salon khô hài...”

Bối Luật Thanh lười biếng nói một câu: “Đâu thể. Một con vịt lạc giữa bầy thiên nga cũng sẽ không làm cậu biến thành vịt, miễn là bản thân cậu không phải một con vịt trắng là được. Tôi tạm thời thấy mới mẻ, hết thấy mới xong thì thôi. Biết không phải cùng trình độ, các cậu còn so đo!”

Bối Luật Thanh đã nói vậy, mọi người chỉ còn cười ha ha rồi cũng đánh trống lảng sang đề tài khác.

Lộ Tiểu Phàm ngồi xồm ngoài cửa. Đây là bài học đầu tiên của cậu ở thành phố, cảm giác ưu việt có rất nhiều cách thể hiện, không phải ai cũng như bác Lâm, đặt ở trên mặt, cũng không phải mỗi một nụ cười đều mang hàm nghĩa chào đón.

Sự ngạo mạn của người sống nơi Hoàng thành đã là từ trong xương cốt, cảm giác ưu việt của các thiếu gia nhà quyền quý đều tồn tại trong nội tâm. Có thể họ sẽ thực khách sáo, thực lịch thiệp với bạn, nhưng cái khách sáo và lịch thiệp đó là bởi họ cảm thấy bạn căn bản không thuộc một tầng lớp với họ, ngay cả khinh thường cũng không buồn bực lộ ra.

Lộ Tiểu Phàm còn hiểu người thành phố có một loại thân mật gọi là khách khí. Chẳng hạn như Bối Luật Thanh đối với cậu. Anh đối với cậu vẫn luôn thân mật, thực ra là khách khí. Bởi trong mắt anh, cậu chỉ là một con vịt lạc lẫn giữa bầy thiên nga mà thôi.

Sáng nay Lộ Tiểu Phàm nhận được tin nhắn của Lộ Tiểu Bình. Phân vân hồi lâu, cậu mới gọi lại.

“Em trai, gấp gì thế, tan tầm mà gọi bộ không được sao?” Lộ Tiểu Bình toàn mở đầu như vậy, cho thấy việc hắn xài điện thoại công cộng ở văn phòng để bàn việc tư chỉ là do thằng em không hiểu chuyện thôi. Đây là nguyên nhân hắn nhắn tin vào máy call(*) của Lộ Tiểu Phàm chứ không gọi cho cậu bằng điện thoại văn phòng.

(*) Máy nhắn tin, loại máy cũng có số riêng nhưng chỉ có tác dụng nhận tin nhắn hoặc “nháy”, người được nháy sẽ biết là ai muốn liên lạc để từ đó gọi lại.

Lộ Tiểu Phàm ngáp dài, quả nhiên tiếp theo Lộ Tiểu Bình lại tự huyền thuyên: “Má Lộ đi chuyến tàu tuần sau, mà nhớ ra đón má! Chắc tao không rồi, đơn vị lu bu việc quá. À phải, độ rầy ba Lộ bị huyết áp cao, mà kêu Lão Ngô đi đón ấy, tao thấy lão ấy lái có vẻ ổn.”

Lộ Tiểu Phàm đáp vâng, Lộ Tiểu Bình lại chỉ tay năm ngón: “Vé máy bay chuyển về chưa mua, mày đặt sớm sớm!”

Mắt Lộ Tiểu Phàm bắt thần mở lớn: “Máy bay?!”

Lộ Tiểu Bình trầm giọng: “Ba má không dễ gì làm một chuyến đi Bắc Kinh, mày đi đi về về toàn ngồi máy bay sao lại bắt ba má ngồi tàu hỏa. Được rồi, vé máy bay tính vào tiền tao!”

Vé máy bay về quê của Lộ Tiểu Phàm đều là vé Bối Luật Thanh tích lũy sau mỗi lộ trình bay quốc tế do người ta tặng, vé miễn phí anh cho cậu tất, làm sao cậu bỏ qua?

Cơ mà cậu còn chưa kịp phân trần, Lộ Tiểu Bình đã hùng hồn giáo huấn một chặp, cậu đành phải nói tiếp: “Vậy phải viết thư giới thiệu!”

“Mày kêu Lão Ngô đặt là được mà. Người nhà Bối đặt vé mà còn cần thư giới thiệu?!”

“Ba Bối tự đặt vé đều viết thư giới thiệu!” Lộ Tiểu Phàm hơi lấy làm bất mãn vì Lộ Tiểu Bình sai nhân viên của Bối Mạt Sa như sai thuộc hạ của mình, song nếu nói minh bạch, Lộ Tiểu Bình chắc chắn mách má Lộ cậu thiên vị nhà Bối, đành phải ồm ồm: “Để lát nữa em thử xem!”

“Bác Bối là người nghiêm chỉnh, ổng mà chịu cho mày một hai cái tin vĩa hè, mày đã phát tài, mắc gì phải làm nhân viên tiêu thụ ở công ty tam sản!”

Lộ Tiểu Bình đang làm quản lý truyền thông ở Cục May mặc Thiên Tân không chấp nhận nổi công việc nhân viên tiêu thụ của Lộ Tiểu Phàm, mà cái vị trí quản lý truyền thông này của hắn cũng do má Lộ gọi điện nhờ vả mấy lần mới được.

Ban đầu Lộ Tiểu Bình lên thành phố, Bối Mạt Sa nghe bảo hắn học về cơ điện nên nói hắn đến nhà máy cơ điện đang tuyển nhân viên thử xem. Lộ Tiểu Bình nghe vậy lấy làm buồn lắm, hắn nói không muốn làm thợ điện, chẳng qua hồi xưa hắn bị sốt nên làm bài thi không tốt mới phải học cái ngành này, chứ nó không phải công việc yêu thích cũng không phải sở trường của hắn.

Bối Mạt Sa hỏi thế hắn muốn làm gì. Lộ Tiểu Bình trả lời mình hợp làm quản lý, ở trường từng làm quản lý của hội học sinh. Bối Mạt Sa nói quản lý cũng phải bắt đầu từ công việc cơ bản, vậy bác giới thiệu cho cháu một công việc ở công ty liên doanh.

Công ty liên doanh ở đây là một nhà máy được trung gian(*) do Đức và Trung Quốc cùng góp vốn, bởi định hướng là cung cấp hàng cho tổng bộ bên Đức nên nhà máy được quyền xuất khẩu. Bối Mạt Sa giới thiệu công việc này cho Lộ Tiểu Bình chính là vào phòng Xuất nhập khẩu của công ty liên doanh nọ, mà làm việc ở phòng Xuất nhập khẩu là công việc cực kỳ bận rộn lúc bấy giờ.

(*) Được trung gian có nghĩa, dùng một ít nguyên liệu hóa chất hoặc sản phẩm hóa chất để làm thành được phẩm. Sản phẩm hóa chất không cần giấy cấp phép sản xuất được phẩm, mà ở nhà máy hóa chất bình thường cũng có thể sản xuất, chỉ cần đạt tới cấp bậc nào đó là có thể dùng cho chế tạo được phẩm.

Bối Mạt Sa ngỡ thông gia nhà mình ắt hẳn rất hài lòng, nào biết sau mấy tháng má Lộ lại gọi điện tới, mà khiến lão cảm khái không ngớt đó là, hai năm không gặp, má Lộ vẫn sắc sảo như xưa, mà trình độ tiếng phổ thông lại tiến bộ dễ sợ.

Má Lộ trước là cảm ơn Bối Mạt Sa, hai đứa con bà đủ khiến lão hao tổn tâm trí rồi, nhưng vừa chuyển chủ đề, cũng đề cập tới con trai mình hình như không quá thích ứng được công việc mới.

Té ra trình độ tiếng Anh của Tây Bắc và thành phố lớn vẫn chênh lệch. Tiếng Anh của Lộ Tiểu Bình vừa không ra gì, lại còn là ma mới, phòng Xuất nhập khẩu không đời nào để hắn đi tiếp đón doanh nhân nước ngoài hay xử lý hóa đơn chứng từ. Giờ ngày ngày hắn chỉ có đi kiểm số lượng xuất hàng trong kho có chuẩn xác hay không, hoặc dán mã từng loại.

Lộ Tiểu Bình hay tự đề cao mình, nghe kể bởi bức bối nên ngã bệnh suốt mấy ngày nay.

Ý Bối Mạt Sa thì là, thanh niên mới va vấp dễ suy sụp là khó tránh, song không biết má Lộ nói thế nào mà Bối Mạt Sa lại bị bà thuyết phục, đồng ý đổi việc khác cho Lộ Tiểu Bình.

Nhà họ Lộ rốt cuộc muốn công việc gì, má Lộ đã chỉ rõ, bà thấy con trai mình là người phục vụ nhân dân. Thế là Bối Mạt Sa bật ngựa là má Lộ muốn đưa con lên thành phố làm quan to, rút đầu hết sức.

Mấy hôm nay Lộ Tiểu Phàm đi cũng không dám hà hơi to quá, sợ làm Bối Mạt Sa nhớ đến vấn đề nan giải mang tên Lộ Tiểu Bình.

Má Lộ đợi hoài hồng thấy tin, Lộ Tiểu Bình lại gọi điện khóc lóc kể lể mình làm thì nhiều mà tiền kiếm được thì ít, còn bị công nhân nhà máy bức hiếp, nếu Bối Mạt Sa đồng ý cho hắn đổi việc, hắn từ chức ngay và luôn.

Má Lộ cuồng lên, gọi điện đến tận trường Lộ Tiểu Phàm, bắt cậu đốc thúc sự vụ đổi việc cho anh hai.

Lộ Tiểu Phàm thì có biện pháp gì? Cậu về nhà cũng không dám nhắc đến chuyện việc làm của Lộ Tiểu Bình. Bác Lâm cứ thở dài liên tục, ca cẩm: “Biết ngay nông dân là thế mà!”

Bối Luật Tâm hừ lạnh hết tiếng này đến tiếng khác, ánh mắt như lưỡi dao phóng vi vu về phía cậu.

Cậu nghe giọng mẹ đã khàn cả đi, cũng không dám nói gì thêm, đành đồng ý.

Tan học hôm đó, cậu lang thang thật lâu mới thu hết dũng khí đi xin xỏ Bối Luật Thanh. Cũng không rõ có phải phát hiện ra cái nhìn chân thật anh dành cho cậu, mà cậu không gượng dậy nổi, điểm thi chính thức tụt dốc không phanh.

Cuối cùng là nhờ các trường đua nhau mở hệ cao đẳng để tăng thêm số lượng sinh viên, Lộ Tiểu Phàm coi như đủ chuẩn đồ cao đẳng đại học R.

Mọi chuyện đều trở về bình thường. Sự khinh miệt của Bối Luật Tâm ngày một tăng, lời mỉa mai thiếu này thiếu nọ lại treo trên mồm bác Lâm, mà Lộ Tiểu Phàm, cũng không còn cần miễn hãm canh cho Bối Luật Thanh nữa, cả salon cũng thôi tham gia. Bối Luật Thanh ít về nhà dần.

Lộ Tiểu Phàm tới dưới lầu Bối Luật Thanh cũng không dám lên, mà loanh qua loanh quanh bên dưới. Ngày đó trời còn mưa lác rác, cậu dầm mưa ướt sũng, cũng không có gan lên lầu.

Cậu vừa mới quyết định bỏ cuộc, chợt phát hiện mưa trên đầu mình ngừng rơi. Bối Luật Thanh cầm ô đứng che đằng sau cậu. Cậu áp úng: “Anh...”

Anh bình thản nói: “Lên đây!”

Cậu buộc phải theo anh lên lầu. Khéo thay cái ký túc xá chỉ có mỗi mình Bối Luật Thanh, nhưng trên bàn rải rác các lá bài, nhìn qua có vẻ mới có người sát phạt nhau ở đây.

Anh lấy ra một tấm khăn mặt trắng bóp, để cậu cởi quần áo, sau rồi xoa khắp người cậu như xoa lông một chú cún.

“Chuyện gì?”

“Dạ?” Cậu bị sự dịu dàng này gây mơ màng, chẳng còn nhớ đây cũng xem như là sự khách khí của anh thôi.

“Tìm anh có chuyện gì?”

Cậu cúi gằm, anh không thấy cậu lên tiếng, lại hỏi trước: “Chuyện của anh trai em?”

Cậu nhìn thoảng anh một cách nhanh chóng, đầu càng cúi thấp. Anh nói: “Công việc lần trước chẳng phải tốt lắm sao?”

“Ảnh... thôi rồi.” Cậu xấu hổ cúi đầu càng thấp tợn, như thể con người không biết tốt xấu ấy chính là cậu.

“Rồi, anh biết rồi!” Anh trả lời, ngữ điệu đương nhiên không tính là nhiệt tình, không hứa hẹn, cũng không qua loa, chỉ thản nhiên một câu như thế, nhưng nghe kỹ lại như cảm thụ được sự dịu dàng.

Sau đó anh lấy khăn mặt lau cho cậu. Cậu quá kinh ngạc vì sự quan tâm này, mông nhích tới nhích lui. Bỗng cậu nghe anh nói có vẻ bực bội: “Em cố ý, đúng không?”

Số lần Bối Luật Thanh giận không nhiều, hay nói chính xác hơn là những khi anh giận ra mặt không nhiều lắm. Lộ Tiểu Phàm sợ tới nỗi cúi ngay đầu xuống, đột nhiên cảm thấy đằng sau có cây gậy đồ cứng cứng chọc vào, cọ trúng mông cậu. Hơi đau, nên cậu lí nhí: “Anh ơi, dưới mông em có đồ chơi!”

Bối Luật Thanh chỉ ừ một tiếng, ngón tay thon thả vẫn nhẹ nhàng lau tóc cho cậu, chậm chậm, chậm chậm. Khi bàn tay ấy cầm khăn mặt lau đằng trước cho cậu, cậu vẫn còn đang mông lung suy nghĩ, giá như ngón tay mình cũng được dài như thế, được trắng như thế, thì tốt biết chừng nào.

Ngặt nỗi từ nhỏ cậu đã sống ở miền quê, người nhỏ thó, nhưng tay không nhỏ, khớp xương rõ ràng, ngón tay thô ráp. Bối Luật Thanh đã không còn cầm khăn mặt nữa, mà xoa ngón tay mình vào da cậu. Cậu giật mình nhận ra, bàn tay anh thoạt nhìn dường như bảo dưỡng rất tốt, song ngón tay cũng thực thô ráp. Khi ngực cậu bị tay anh xoa đến, Lộ Tiểu Phàm bất thần như bị điện giật.

Toàn thân cậu đều tựa thể thành một cục bông, anh gác đầu lên gáy cậu, cậu thầm nghĩ phải chăng anh mệt mỏi? Song, dù Bối Luật Thanh có tựa đầu vào gáy cậu ra sao, cậu vẫn không thấy mất thoải mái, trái lại, sự khó chịu bởi nghe thấy anh nói cậu là con vịt lạc giữa bầy thiên nga lại vợi nguôi đi nhiều.

Bối Luật Thanh vẫn là brother của cậu, còn việc nói cậu là con vịt lạc trong bầy thiên nga, có lẽ cũng không mang ý tứ hạ thấp cậu, tại vì nó vốn là sự thật.

Nếu là trần thuật lại sự thật, vậy đâu tính là miệt thị. Lộ Tiểu Phàm nghĩ thoáng ra, người như cậu còn có đôi phần giống con gián, có bị đập cũng không chết, chỉ lủi đi thôi.

Cậu không rõ lắm anh dọn món đồ chơi sau mông cậu tự chừng nào, tóm lại anh nhắc: “Em về ký túc xá đi.”

Cậu đáp trả, đoạn ngoái hỏi: “Anh, có muốn ăn canh không?”

Bối Luật Thanh dùng khăn lau tay, hỏi lại: “Không phiền chứ?”

Cậu đáp nhanh: “Không phiền!”

“Vậy được!” Anh không tỏ vẻ quá cao hứng, cơ mà hình như cậu đã chạm đến cánh cửa sở thích của anh rồi.

Thông thường, Bối Luật Thanh không nói rõ ràng là thích hay không thích, nhưng cậu cảm giác khi anh hỏi lại có nghĩa có thể được. Anh thấy được, chắc nghĩa là thích.

Bối Luật Thanh tưởng hôm sau cậu sẽ xách hộp giữ nhiệt lẹp xẹp chạy từ bên sân cao đẳng sang sân chính của hệ đại học, và rồi trong khi người người rớt hăm, trước biết bao ánh mắt, cậu sẽ nhìn anh ăn canh bằng cái nhìn hết sức tình cảm như con gái nhìn con trai. Quả thực đó rất giống điều mà Lộ Tiểu Phàm sẽ làm.

Nhưng đáng buồn, cậu lại không làm vậy. Đâm ra rất nhiều pha ném rỏ anh khó lòng tập trung, trượt mất mấy cú ba điểm, làm hại Lâm Tử Dương cứ phải nhảy mắt liên tục với anh.

Nhiều người cho rằng con người phân chia theo bầy đàn. Trên thực tế, khi bạn trưởng thành, bạn sẽ phát hiện, con người xét cho cùng chỉ phân chia nhau theo tầng lớp. Người cùng tầng lớp càng dễ trở thành bằng hữu dài lâu.

Đồng đội của Bối Luật Thanh và Lâm Tử Dương chủ yếu là các thiếu gia nhà giàu và họ đều là thành viên salon, ai cũng khôn khéo tài giỏi. Bối Luật Thanh hụt mất mấy quả ba điểm, họ vẫn vững vàng vượt qua đối thủ, cái nháy mắt của Lâm Tử Dương là mang nghĩa vượt điểm ít nhiều để cổ vũ người khác.

Tuy họ thắng ngon, song khán giả đa số là tới xem Bối Luật Thanh chơi, nhất là nữ sinh. Anh bị ném trượt mấy quả, họ cũng không thất vọng, tiếng la hò Bối Luật Thanh cổ lên âm ỉ điếc cả tai Lộ Tiểu Phàm.

Lộ Tiểu Phàm dù chưa mang canh đến nhưng cậu có đến xem trận bóng của Bối Luật Thanh thật. Người ta hét, cậu cũng hét, hét tới nỗi mất giọng.

Trước kia cậu gặp Bối Luật Thanh thỉnh thoảng sẽ nghĩ, nam sinh như anh chắc nữ sinh nào cũng thích, hoặc giả, anh có không ít nữ sinh thầm thương trộm nhớ.

Cậu nghe các nữ sinh lúc thì lớn tiếng gọi Bối Luật Thanh, nét mặt hào hứng, lúc thì nhỏ giọng rì rầm Bối Luật Thanh như thể ba chữ này đặt ở miệng sẽ tan chảy. Hôm nay cậu mới chứng kiến thể nào gọi là “muôn người theo dõi”, “người tình quốc dân”.

Hết nửa trận, cậu thấy anh ướt đầm mồ hôi vắt khăn mặt trắng ngời một bên, bèn vội vã chen đến, cầm một chai nước khoáng. Lâm Tử Dương gặp cậu liền cười: “Ồ, Tiểu Phàm, em mang nước cho Luật Thanh nhá!”

Cậu đáp vâng, cầm chai nước mang đi cho Bối Luật Thanh. Đến gần cậu gọi: “Anh ơi, nước nè!”

Cậu vào sân mới nghe giọng mình khản đặc. Anh hơi nghiêng đầu lại thì thấy là cậu, bật thốt: “Sao giọng em khản thế?”

Cậu nhỏ cười, ngượng ngùng đẩy gọng kính trên sống mũi: “Em hô anh cổ lên đó!”

Anh nhận nước, xoa xoa đầu cậu, sau đó vừa uống nước vừa về đội. Ốc Lộ Tiểu Phàm lại “ầm” một tiếng dội vang tới mức không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc nữa.

Anh làm hành động thân thiết như thế trước mặt toàn trường, cậu cảm thấy hạnh phúc như từ không trung rớt xuống một miếng bánh quy vàng, không to lắm nhưng nhanh quá, đập cậu xỉu luôn.

Cậu đột nhiên thấy mình tìm được vị trí nào đó bên cạnh anh, tìm được vị trí này giống hệt như cậu tìm được vị trí cuộc đời, nhất thời tinh thần phấn chấn hơn hẳn.

?

Nửa trận sau Bối Luật Thanh chơi rất tốt. Anh đã cao lại thao ném ba điểm, đứng nơi sân bóng, hai cánh tay giơ lên, quả bóng bay theo đường cong duyên dáng và nhẹ nhàng lọt rổ. Muốn tiêu sái bao nhiêu có tiêu sái bấy nhiêu, khiến toàn bộ nữ sinh có mặt ngây ngất đến đảo điên, kết thúc trận đấu rồi mà vẫn còn nhiều cô chưa chịu đi, la hét không ngừng.

Vài bữa sau, anh về nói với Bối Mạt Sa, Cục May mặc tại Thiên Tân đang thiếu một quản lý, tuy không phải nhân viên biên chế song tốt xấu cũng thuộc nhà nước. Bối Mạt Sa nghe vậy, vội vàng điều Lộ Tiểu Bình qua.

Má Lộ nghe là quản lý tuyên truyền cũng lấy làm mừng lắm. Cả Lộ Tiểu Bình cũng mỹ mãn. Dù sao làm việc ở cấp Sở cũng nở mày nở mặt. Bối Mạt Sa bàn giao xong xuôi thở phào nhẹ nhõm một cái.

Mà từ đầu chí cuối, Bối Luật Thanh không hề đề cập đến việc Lộ Tiểu Phàm nhờ vả anh.

Cậu lại bắt đầu hầm canh khi anh về. Nếu anh ngủ lại nhà, sáng dậy luôn có một bát cháo thịt nạc hoặc một bát cháo cá ninh thơm ơ là thơm.

Cậu còn thầu luôn việc lớn việc bé trong nhà anh, kể cả dọn tủ quần áo hay đánh giày. Bác Lâm, trừ Bối Luật Tâm, bác chả để tâm đồ lót rồi tất tung của các đấng mày râu, nên nếu anh tắm ở nhà, đồ lót tất tung của Bối Luật Thanh cũng do một tay cậu giặt hết.

6. Chương 6

Lần đầu tiên cậu giặt đồ cho anh rồi đem phơi phong, thấy anh mới tắm xong, tóc còn ẩm ướt, nửa thân trên để trần, nhìn cậu bằng ánh mắt kỳ dị.

Cậu cũng không hiểu ánh mắt anh là ánh mắt gì, lúc ấy cậu chỉ có một suy nghĩ là anh đẹp trai quá đi, khi không mặc quần áo cơ thể ướt át mà cũng đẹp nữa, khó trách cơ man là nữ sinh tương tư anh, thần tượng anh...

Mục tiêu của Lộ Tiểu Phàm, từ trở thành một người bạn cùng anh ngang vai ngang vế, nay đã đổi sang thiết thực hơn là một tâm phúc hữu dụng với anh. Bối Luật Thanh gần như không cần lo thiếu thứ gì, bởi

lẽ chỉ cần gọi điện thoại, hoặc có khi không cần gọi, miễn là Lộ Tiểu Phàm nghĩ anh thiếu cái gì là sẽ không ngại vất vả chạy về nhà lấy, rồi lại cắm đầu cắm cổ chạy mang cho anh.

Trong thời gian này nhà Lộ ôi thôi là đủ chuyện vặt vãnh, ví dụ như ba Lộ lên làm trưởng làng việc gì cũng muốn nhúng tay, đi họp tác xã cung tiêu nhập về một lô lớn thuốc trừ sâu giả, hại cả làng suýt nữa náo loạn vì sâu bệnh. Lại ví dụ như, em gái của ba Lộ sống ở làng khác, kêu trưởng làng của bà xây nhà mấy lán chiếm đất. Tiếp nữa là em thứ ba của ba Lộ, em thứ tư của ba Lộ xảy ra chuyện, chuyện lớn chuyện bé, cuối cùng đều do Bối Luật Thanh giải quyết.

Giả sử là ngày trước, họ cũng chỉ dành khịt mũi, việc ai người ấy gánh, song giờ thì khác rồi, họ có cháu trai là con rể ông lớn, dẫu cho chuyện của họ là chuyện thực mất mặt.

Gọi điện cho Lộ Tiểu Phàm xin giúp đỡ. Trời mới biết cậu có thể làm gì. Cậu đương nhiên chỉ có thể cậy nhờ Bối Luật Thanh.

Mỗi lần Bối Luật Thanh giải quyết dứt điểm, cậu lại càng tôn sùng anh hơn, tò tò bám đuôi như chỉ sợ không thể báo đáp công ơn anh.

Về những đề tài hàn lâm của hội Lâm Tử Dương, cậu không tham gia, nói với cậu, cậu sẽ giả dờ không nghe thấy, hoặc giả ngu hỏi anh Tử Dương, các anh nói gì em chả hiểu, em mang bút tắt cho anh em thôi, sự vụ Iran anh cứ hỏi anh ấy ý.

Đôi khi Lâm Tử Dương không kiềm được hỏi, sao trên đời có người như Lộ Tiểu Phàm? Robot biến hình cũng chẳng biến một trăm tám mươi độ được như cậu.

Bối Luật Thanh trả lời băng quơ: “Có ai bỉ ổi như cậu không? Người ta thảo luận thì cậu chê, không thảo luận cậu lại nhớ nhung!”

Lâm Tử Dương cười khừ khừ: “À há, mồm miệng tôi bỉ ổi, ra là Bối gia đang bất bình thay người ta. Chậc chậc, tôi sang chỗ khác tránh hạn vậy, được chưa?”

Bối Luật Thanh cười nói: “Thấy bãi cỏ bên kia không?”

“Làm sao?”

“Chuẩn bị cho Dương gia đấy, qua đó mà tránh hạn!”

Lâm Tử Dương cười ngất: “Tôi nói nè Bối gia, từ bao giờ cậu đi nói đỡ cho loại bình dân ấy hả? Không phải cậu ghét nhất đám sinh vật trèo cao, chỉ biết vợ vét ích lợi, sống ti tiện tầm thường đến chết vẫn ti tiện đó sao?”

Bối Luật Thanh lật một trang sách mới, đứng đỉnh nói: “Đã bảo do thấy mới mẻ rồi mà!”

Lâm Tử Dương cười nói: “Chậc, hiểu rồi, bao giờ Bối gia hết thấy mới mẻ nhớ báo một tiếng cho bọn này khỏi phải đau răng nữa nha.”

Lộ Tiểu Phàm hoàn toàn không biết mình bị thành món khai vị cho tầng lớp thượng lưu. Cậu đang ôm sách vở đi học tiết công cộng.

Cậu sinh viên luôn đến lớp sớm giành chỗ ngồi, ngồi học là phải nhìn giáo viên không chớp mắt, một chữ cũng ghi không sót vào vở, lại chẳng được giáo viên nhớ, chính là Lộ Tiểu Phàm.

Cậu vào lớp, phát hiện có người ngồi chỗ mình. Cậu mở to mắt, quả thật đã có người ngồi, lại còn là một nam sinh tương đối cao. Thoáng trừ trừ, thôi cũng chỉ là một cái ghế, nhưng cốc nước cậu để đó thì phải lấy về, lần sau còn phải dùng nó để giữ chỗ ngồi.

Cậu đi qua hỏi lịch sự: “Xin hỏi bạn có thấy cốc nước của mình đâu không?”

“Giê?” Nam sinh nọ quay phắt đầu lại, hai nam sinh ngồi cạnh y cũng trừng trộ với cậu.

Cậu lập tức bị sáu cái lông mày dựng đứng, sáu con mắt trợn trừng chĩa thẳng vào người, biết ngay mình hết duyên với cái cốc, bèn xoay lưng toan bỏ đi, lại thỉnh linh bị ai đó chìa chân ngoắc ngang, cậu ngã dúi dụi xuống cầu thang.

Lớp ngóp bò dậy lại bị ăn đập, cậu chỉ nghe có người hăm dọa sau lưng: “Nhìn mày suốt ngày chạy sang khu đại học ôm đùi các học sinh nhà giàu, mất hết mặt mũi cao đẳng chúng tao!”

Cậu bị đá đau quá hét ầm lên, cũng may giáo viên vào lớp thấy cậu nằm úp mặt ở cầu thang chỉ lấy làm bất mãn: “Về chỗ đi, cãi nhau còn ra thể thống gì?”

Sinh viên cao đẳng nhập viện còn đỡ hơn sinh viên đại học, trong trường có một bộ phận sinh viên dứt tiền vào học nên đánh nhau xảy ra như cơm bữa, giáo viên có thấy cũng kệ thầy.

Lộ Tiểu Phàm đứng dậy khỏi sàn nhà, cà nhắc ngồi ở hàng ghế sau. Ba nam sinh ở hàng ghế kia chốc chốc ngoái đầu lờ cậu không có ý tốt gì cho cam.

Nam sinh cao đẳng hay đồ kỵ và thù hằn nam sinh đại học đã thành thiên địch. Cái đám nam sinh đại học đã chiếm hết nữ sinh đại học thì chớ, lại còn mê hoặc 90% mắt xanh của nữ sinh cao đẳng, nam sinh cao đẳng đã chịu hết nổi từ lâu, tới lúc bộc phát, Lộ Tiểu Phàm quả là đối tượng trút giận từ trên trời rơi xuống.

Chúng xì lớp xe cậu, khóa trái cửa nhốt cậu trong khi cậu đi vệ sinh, lén vứt chặn dèm cậu ở ký túc xá đi, còn tè vào bát cơm của cậu.

Cậu không khỏi ủ rũ nghĩ, hay là xin nghỉ mấy hôm tạm tránh. Hồi bé đọc truyện về năm vị anh hùng núi Lang Nha hy sinh oanh liệt để giữ vững trận địa(*), cậu cũng thực cảm động, nhưng cậu không có ý định giữ vững trận địa cao đẳng trong đầu, vì cậu không thể làm anh hùng cũng ứ muốn làm thằng ngốc.

(*) Câu chuyện kinh điển của Trung Quốc thời kỳ chiến tranh. Năm 1941, Nhật Bản xâm lược đến vùng núi Lang Nha thuộc Hà Bắc, lớp trưởng Mã Bảo Ngọc, lớp phó Cát Chấn Lâm, chiến sĩ Tổng Học Nghĩa, Hồ Đức Lâm, Hồ Phúc Tài đã yểm hộ cho dân chúng và bộ đội chủ lực rút lui, cố tình dụ địch lên đỉnh núi Lang Nha lởm chởm không đường thoát, kiên cường giữ vững trận địa đến tận phút cuối cùng. Cuối cùng, dưới sự chỉ huy của lớp trưởng Mã Bảo Ngọc, năm anh hùng đã nhảy xuống núi hy sinh anh dũng.

Lộ Tiểu Phàm xin nghỉ học, vác túi lớn túi bé về nhà tránh nạn, nào ngờ vừa ra khỏi sân trường đã đụng mặt Lâm Tử Dương. Hắn ta vồn vã khoác vai cậu, cười bảo: “Hí hí, Tiểu Phàm, đi, anh Tử Dương dẫn em đi xem trò hay nhá.”

Lộ Tiểu Phàm không muốn đi lắm nhưng không chống cự được sức Lâm Tử Dương bá cổ cậu kéo đi, kéo đến bãi cỏ sau trường.

Từ xa cậu đã thấy không ít người tập trung ở đó, đến gần mới nhận ra Bối Luật Thanh đang ngồi trên chiếc ghế đá bên cạnh, xung quanh đứng toàn các thành viên hội salon. Nếu cho tất thấy sinh viên đại lục mặc đồng phục hệ đại học của họ, chắc chắn bạn không nhìn ra họ là sinh viên đến từ nhiều nơi khác nhau mà sẽ lầm tưởng đó là một đại hội thể thao hù dọa nào đó, bởi lẽ họ mặc đủ loại mẫu mã đồng phục thể thao xấu òm.

Đồng phục đại học R cũng là đồng phục thể thao siêu xấu, không hợp với dáng vóc cao lớn, giò dài, khí chất mạnh mẽ của các sinh viên chút nào, thêm phù hiệu đại học R lấp lánh trước ngực áo cũng đủ khiến cho cùng một bộ đồng phục mặc trên người họ khác hẳn với những sinh viên hệ cao đẳng đang rúm ró e sợ đối diện.

Lộ Tiểu Phàm thấy cả một số người lớn vận đồ thường đứng vây chung quanh, mà dồn giữa vòng vây của họ chính là mấy nam sinh đã bắt nạt cậu quá đáng, tên cao to tít trong cùng còn đang bị hai thanh niên ngăm đen túm tóc, bịt mồm, tấn tới tấp.

Những thanh niên ấy đi đứng thẳng lưng và khí thế, nhìn là biết người đã tham gia quân ngũ, Lộ Tiểu Phàm trộm đoán không biết lính cảnh vệ nhà ai.

Lâm Tử Dương cười khì khì kéo Lộ Tiểu Phàm qua, anh cũng không nâng tầm mắt nhìn cậu. Bãi cỏ rõ ràng nhiều người như vậy, nhưng ngoài tiếng đấm đá nện vào xương thịt và tiếng tên nam sinh cao to kia rên đau, không còn âm thanh nào khác.

Tên cao to bị đánh, những tên khác bị bắt xem. Những người thích hện hò hay nhảm bài tiếng Anh ở bãi cỏ hôm nay không biết mất hút đâu rồi, cũng không thấy có bảo vệ hay giáo viên đi ngang.

Chỉ có duy nhất nhóm bọn họ và thứ âm thanh này, đánh từ lúc xế chiều tan học đến tận khi sẩm tối, cậu đứng cạnh anh nghe tiếng đầm đã nặng nề mà hai chân cũng run rẩy theo.

Có phần gì đó trong cậu không thể dung nhập hình ảnh các cử nhân tương lai nghiêm trang thảo luận vấn đề quốc gia và các sinh viên lạnh nhạt đứng trên cỏ xem lính cảnh vệ sử dụng hình phạt riêng này làm một. Song tựa hồ cậu ý thức được, đặc quyền trong khái niệm của cậu là ra cửa có người xu nịnh, đến Toàn Tự Đức mua vịt quay không cần xếp hàng... Nhưng rõ ràng cậu đã đánh giá thấp về đặc quyền rồi.

Ý nghĩa hai chữ “đặc quyền” không vượt trên trật tự cộng đồng mà vượt trên cả pháp luật. Tại thời điểm họ muốn, họ không chỉ dễ dàng đòi hỏi một con vịt, mà còn dễ dàng đòi hỏi một mạng người y như vậy.

Thấy tên cao to đã hít vào ít mà thở ra thì nhiều(*), Bối Luật Thanh vẫn lạnh mặt còn Lâm Tử Dương cười đến hòa nhả, Lộ Tiểu Phàm mới nói run run: “Anh... Anh à, đừng đánh nữa, đánh nữa chết người mất!”

(*) Dấu hiệu của suy kiệt sức lực và sắp chết.

Cậu cất tiếng, cuối cùng Bối Luật Thanh mới chậm rãi phun ra một câu: “Đủ chưa, Tử Dương?”

Lâm Tử Dương cười hi hi: “Tiểu Phàm nói đủ rồi thì đủ rồi!” Đoạn, hất phất tay, nhóm người vận đồ thường lập tức dừng động tác.

Bấy giờ Bối Luật Thanh chậm rãi đứng dậy, đạp chân lên đầu tên cao to đang ngắc ngoải, cười nhe răng với đám sinh viên hệ cao đẳng đương run bắn: “Nói cho chúng mày hay, đui tao không phải đứa nào cũng có tư cách ôm, đừng có để tao biết chúng mày bắt nạt Tiểu Phàm nữa, rõ chưa? Cút!”

Đám sinh viên như nhận được lệnh ân xá, cong đít chạy mất cả bóng dáng. Bối Luật Thanh quay lại bình thần nhìn cậu, hỏi: “Em xách đồng hồ đó làm gì?”

Lộ Tiểu Phàm ngập ngừng: “Em... đi tránh nạn.”

Anh không mảy may có ý khen Lộ Tiểu Phàm thông minh, thậm chí chẳng buồn nói thêm câu nào, quay lưng dẫn người bỏ đi.

Cậu ở phía sau anh, vừa sùng bái vừa kính nể, lưng cũng cong cong. Xách hành lý, cậu hỏi Lâm Tử Dương cười hớn hở bên cạnh: “Anh Tử Dương nè, sẽ không đánh chết người đấy chứ?”

Lâm Tử Dương vỗ vai cậu: “Yên tâm, lính cảnh vệ của ông già nhà anh đều xuất thân từ điều tra tội phạm, đừng nói hai giờ, đánh thêm hai giờ nữa, thằng đó cũng không chết được đâu.”

“Em về cất đồ nha!”

Lâm Tử Dương vẫy tay rồi chạy hai bước, bắt kịp Bối Luật Thanh.

Cậu đứng tại bãi cỏ nhìn họ đi xa dần, mới xách đồng hồ hành lý chạy hồng hộc về chỗ cũ.

Bãi cỏ vắng hoe, chỉ có tên nam sinh cao to đang nằm sõng dờ chết đờ nơi đó. Cậu lật cái khổ người bọc con đó dậy, y hình như đã mất ý thức, im re như chết rồi.

Cậu sợ quá bỏ ngay hành lý xuống, chạy đi tìm bảo vệ, gọi to: “Đằng kia có bạn bị thương.”

Bảo vệ ngồi trong ngáng đầu ừ một tiếng, chẳng thèm cựa cựa, cậu đành phải bổ sung: “Họ đi rồi, chỉ còn bạn ấy thôi.”

Bảo vệ chửi đồng, cầm đèn pin đứng lên: “Lũ ranh con chúng mày, rồi hơi quá kiếm chuyện đánh nhau! Tao báo cho giáo vụ giờ!”

Cậu khuyen nát nước, bảo vệ mới chịu công tên cao to đến phòng y tế giúp Lộ Tiểu Phàm. Chắc vận may của y còn chưa cạn, hên sao giáo viên y tế vẫn còn ở trường, Lộ Tiểu Phàm mừng rỡ để tên cao to lại rồi chuồn luôn.

Cuối tuần gặp lại Lâm Tử Dương, hất cười tươi rói bá cổ cậu thân thiết lắm: “Sao hử, anh xả giận cho em, xả xong dễ chịu không? Anh nói em nghe, mấy năm nay Luật Thanh ở đại học R còn chưa từng nặng tay như vậy. Anh Tử Dương mượn mấy gã lính cảnh vệ cho em, về bị ông già đánh đòn nè...”

Cậu nhìn nụ cười mím chi của hắn cũng không thấy dấu vết hắn bị “ông già” nhà hắn đánh đòn, nhưng âm thanh nắm đấm của lính cảnh vệ nện trên da thịt vẫn còn khắc sâu trong cậu, cậu bèn chân thành và lễ phép nói: “Em cảm ơn anh Tử Dương!”

Lâm Tử Dương cười bảo: “Cảm ơn anh em ý!”

Cậu ngoảnh đầu, thấy Bối Luật Thanh đang ngồi đọc sách trên sô pha. Anh thực thích đọc sách, hề rồi là đọc, cũng tương tự như cậu hề rồi là lôi phim Hồng Kông ra xem.

Bối Luật Thanh đặt sách trên đầu gối, quần bò bao lấy cẳng chân thon dài gác lên nhau, ngón tay dưới màu trắng xóa có chút chói mắt đương thông thả lật trang giấy, bất kể một ai ngẩng nhìn cảnh này, hắn đều tự nhủ rằng, người con trai này đẹp trai làm sao.

Thật ra đầu cậu không bật ra câu này. Bởi đầu cậu đã chột ních những tôn sùng, những mền mộ dành cho anh, nay nhét thêm cả kính nể, quả thật không còn chỗ để nghĩ thêm một nhận định nào nữa.

Vết thương của tên cao to không biết thế nào rồi, nói chung cậu biết y độ một tháng không đi học.

Đến khi y đi học, cậu toan nói lại thôi. Cậu đương nhiên không vị tha đến mức biến địch thành bạn.

Lộ Tiểu Phàm đã ngỡ việc này đến đó là hết, từ sau mọi người sống yên ổn với nhau là được. Nào ngờ tiếp mấy hôm nữa không còn gặp nam sinh đó, cậu nghe phong thanh hình như y bị nhóm Bối Luật Thanh buộc phải thôi học.

Cái gọi là giết gà dọa khỉ, con gà phải chết rất thảm.

Thực ra gia cảnh tên cao to đó không tồi, bản thân y cũng có sức ảnh hưởng trong trường, cho nên sau khi y bị đánh, lời ra tiếng vào bất bình vẫn hằng hà sa số, nhưng sau khi y bị đuổi học, quả nhiên hiệu quả nhanh chóng, tất cả đều tự động ngậm miệng.

Cũng không còn ai đến sinh sự với Lộ Tiểu Phàm nữa, nhưng cứ cậu xuất hiện ở đâu, người ta lại hú nhau dạt ra cả một khoảng lớn cho cậu đi. Không chọc được vào thì chả lẽ không tránh được sao?

Lộ Tiểu Phàm hay chống hăm ngồi lẻ loi giữa cả một khoảng trống, thầm nghĩ muốn giết gà dọa khỉ, ra là có hai con gà, một con giết, một con bày đó cho bàn dân thiên hạ xem.

Cậu chỉ thấy được khúc sau của câu chuyện, không được thấy khúc trước, mãi lâu sau mới biết thì ra tên cao to hồi đầu khá là khí phách, đòi đấu tay đôi với Bối Luật Thanh. Anh dùng một cú đấm hạ gục y xuống đất, sau đó mới giao cho lính cảnh vệ đánh, chứ không ai dám cam đoan đánh một người suốt mấy tiếng đồng hồ mà người đó chưa chết?

Điều này cho thấy một quan điểm khác của Bối Luật Thanh, đó là chuyên môn hóa phương pháp. Anh thích giao chuyện chuyên môn cho người chuyên môn làm, dùng người cũng phải dùng người giỏi.

Trong nhiều năm tuy Bối Luật Thanh chỉ ra tay một lần đó, song đã đủ để lại ấn tượng sâu sắc cho Lộ Tiểu Phàm.

Có điều, khác hẳn sự đối xử dành cho cậu, Bối Luật Thanh không hề hết hot vì chuyện này, ngược lại còn được tung hô hơn. Bao nhiêu nữ sinh đều khen thực là chẳng gặp được ai “men lỳ” như anh, vân vân vũ vũ.

Cũng tạm xem như cậu được hưởng sái vụ này, vì thắng hoặc có người trong trường phản ứng với cậu, người ấy chắc chắn là nữ sinh, tới hỏi thăm về Bối Luật Thanh.

Lắm người bên hệ cao đẳng hỏi quá, đâm ra cậu đến là cần mẫn chạy tới chỗ Bối Luật Thanh suốt.

Thỉnh thoảng khi anh ra ngoài trường cũng sẽ dẫn cậu đi theo.

Ban đầu thì có Lộ Tiểu Phàm, Bối Luật Thanh, Lâm Tử Dương và Trác Tân, nhưng đi được hai bữa, Trác Tân đen mặt nói không sao chịu nổi Lộ Tiểu Phàm nữa. Thế là sau đó, anh có ra ngoài đi đâu, cũng chỉ còn ba người cậu, anh và Lâm Tử Dương.

Mà lần nào ra ngoài cậu cũng mang theo đủ loại túi tẩm nhặt nhạnh đồng nát rồi lại vác cả bao to về. Ăn cơm? Ăn thừa, mang về! Chơi bida? Người ta uống hết bia, cậu nhặt chai lon! Đi bơi? Người ta bơi, cậu

vào nhật mũ bơi loại dùng một lần, thậm chí lượn quanh siêu thị một vòng, cậu cũng lượn được cả mấy cái bìa các tông đem về.

Lần nào về, Lâm Tử Dương cũng trưng vẻ mặt như sắp thăng thiên tới nơi, gào với Bối Luật Thanh: “Bối gia, Bối gia, ngài mới mẻ đủ chưa?”

Bình thường Lộ Tiểu Phàm cũng mặc kệ Lâm Tử Dương vì bọn cậu đi đâu đều do Lâm Tử Dương chủ kiến nhưng tiền là do Bối Luật Thanh bỏ. Lộ Tiểu Phàm tranh thủ thôi. Cậu thấy địa vị Lâm Tử Dương chẳng cao bao nhiêu so với cậu, nhưng xét tố chất hầu hạ, hẳn còn thua cậu xa. Một là hẳn không biết chạy việc đôn đáo hai là hẳn không biết hỏi han quan tâm, chỉ biết đưa ra mấy cái chủ ý vớ vẩn.

Phải nói là riêng phương diện này, Lộ Tiểu Phàm rất có ý chí nỗ lực và ý thức cạnh tranh nghề nghiệp.

Sắc mặt Bối Luật Thanh thực chất cũng không đẹp là bao. Anh thu hút người ta là thế, thêm một Lộ Tiểu Phàm thì thành một quả cầu ánh sáng chói lọi lẫn về đằng trước. Người ta thấy anh thì mắt thành tròn xoe, thấy đến Lộ Tiểu Phàm thì mắt cũng tròn xoe nốt.

Thiếu gia con nhà giàu mà có chí giống Bối Luật Thanh, đều luôn nhiệt tình khách sáo với người ngoài nhưng chỉ chấp nhận bạn bè có gia cảnh tương đồng họ, nói gì cũng phải có đường sống, làm gì cũng phải chừa đường lui. Họ luôn mang lại cảm giác kín kẽ, thành thử tiếp xúc với họ rất dễ sinh hảo cảm, nhưng khi nghĩ kỹ lại cảm thấy họ còn bộ mặt khác hết sức khó dò.

Họ hiểu rõ quyền lực là gì, cho nên số đông bọn họ sẽ quan tâm tình hình chính trị đương thời hơn mọi thanh niên bình thường khác. Họ ghét thứ tệ nạn đã bắt rễ sâu nhưng tận dụng đặc quyền của mình, bởi vì họ vừa không thể làm anh hùng lại cũng không muốn làm thằng ngu. Cho nên, dù họ tỏa đầy khí chất của thanh niên Ngũ Tứ nhưng đều giống Mai Tư Bình(*), tổ chức phong trào Ngũ Tứ(**) để rồi cuối cùng vẫn phải quy phục Ông Tinh Vệ(***)

(*) Người đảm nhiệm nhiều chức vụ quan trọng của chính quyền Ông Tinh Vệ.

(**) Phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, trí thức Trung Quốc nổ ra ngày 04/05/1919, có ảnh hưởng rất sâu rộng trong lịch sử Trung Quốc, thúc đẩy việc phát triển khoa học và dân chủ.

(***) Chính trị gia thời Trung Hoa Dân Quốc, thành lập chính quyền bù nhìn mang tên Trung Hoa Dân Quốc năm 1940 được Nhật Bản bảo hộ, đối đầu với Tưởng Giới Thạch.

Vì thế ngoài vỏ trán ra, Bối Luật Thanh thật không nghĩ ra nhiều cách để Lộ Tiểu Phàm hữu dụng hơn. Anh chưa bao giờ trực tiếp mở miệng khiển trách ai đó như vậy, hướng hồ lại còn chỉ vì những lý do vụn vặt.

Anh chưa bao giờ nghĩ bên anh lại xuất hiện một người vốn dĩ không nên xuất hiện như cậu.

Mà cậu, cậu đến từ cả biển người trên thế gian với hàm nghĩa “sống” không phải ý nghĩa cuộc sống, theo đuổi cuộc sống, mà là bốn ý cuộc sống là sống sót.

Nên người như Lộ Tiểu Phàm, đầu óc ngây ngô, cả người cân xương còn chưa được bốn lượng(*), thực ra lại tính toán cực tỉ mỉ, sẵn sàng khom lưng uốn gối vì một chút lợi ích con con.

(*) Ở đây là đang nói đến cân xương tính số, một phép xem vận mạng trên cơ sở quy đổi năm sinh, tháng sinh, ngày sinh, giờ sinh thành một số lượng chỉ nhất định. Lượng cao thì là phú quý, lượng thấp là cơ cực bần hàn.

Thí dụ, cậu sẽ kiểm tra từng cái nắp chai một, chai nào trúng thưởng thì đi nhận thưởng luôn, từ kiểm tra nắp chai của mình phát triển thành rình nắp chai của người ta.

Cậu mò mẫm dưới dưới trên trên khiến cho ai đang nói chuyện bên cạnh cũng phải nín re. Thực tế, có lẽ cậu chỉ cần nói vài câu bùi tai cho người ta nghe thì mấy chai bia đáng mấy đồng chứ, cậu muốn nằm ngủ với Bối Luật Thanh còn được nữa là.

Chê cậu kém thông minh, tựa hồ cậu lại thông minh lắm. Cậu luôn có thể đoán Bối Luật Thanh cần gì, thích ăn gì.

Cháo cậu ninh, canh cậu hầm, anh ăn biết bao nhiêu nơi vẫn không thấy được hương vị cháo và canh ấy. Chúng như thể là hương vị của Lộ Tiểu Phàm, độc nhất vô nhị.

Dẫu rằng Bối Luật Thanh cố gắng tìm đến rất nhiều nơi, vẫn không sao tìm được hương vị của Lộ Tiểu Phàm.

Bất luận anh có lạnh lòng đến mấy, sau khi cậu rời đi rồi vẫn sẽ lại đến. Cậu sẽ bày vẽ tội nghiệp và không có tiền đồ, xuất hiện quanh anh, dẫn theo những chuyện phiền hà vật vãnh.

Cho tới nay anh chưa từng trải qua một mối quan hệ không để tâm đến ai đó, thậm chí mỗi một câu nói, mỗi một hành động cũng đều chú tâm đến tâm trạng người nọ, mà người ấy sẽ luôn luôn trở lại cạnh anh như vậy.

Cảm giác này thật an toàn, và dường như cũng thật yên bình. Song lắm lúc cậu cũng khiến anh vô cùng bẽ mặt, mấy chuyện nhỏ nhút vụn vặt của cậu cũng khiến anh thấy phiền làm sao.

Trong cái nhìn của anh, người nghèo thật đáng thương, nhưng người lúc nào cũng nghèo thì thật đáng ghét. Bởi không biết đến khi nào mình sẽ hết chịu nổi, anh vẫn giữ thái độ không mặn không nhạt duy trì mối quan hệ này, cũng chưa một lần phí tâm suy xét đến.

Anh luôn cảm thấy rồi một ngày nào đó anh sẽ xa lánh cậu, nhưng dần dần anh đã bắt đầu quen.

Quen dần theo một người vác cái bao nhặt đồng nát, từng giây từng phút cậu lượm nhặt những thứ còn tí tẹo giá trị nào đó mà đáng ra quét cái là sạch, giống như Grandet(*) tích góp từng đồng xu. Quen với người hờ chút là mang đến phiền phức cho anh từ một cái làng nghèo xa xôi tí tắp; nhiều khi anh đã nghĩ mình có thể lập tức lên ngôi cái ghế trưởng làng của cái làng nghèo khó nào đó, làm gì có thiếu gia nhà giàu nào hiểu biết mấy chuyện nhỏ nhút ư là nhỏ nhút của làng nghèo hơn so với anh đâu.

(*) Nhân vật trong tiểu thuyết Eugénie Grandet của Honoré de Balzac. Ông ta là một tư sản nổi tiếng giàu có, khôn ngoan nhưng cực kỳ keo kiệt.

Thậm chí cả một thời gian sau này anh cố tình xa lánh cậu, anh sẽ nghĩ thằng bé này đang làm gì. Có phải lại làm trò gì buồn cười rồi? Hay có cần một ý kiến nào đó để tham khảo chẳng?

Lâm Tử Dương vẫn la ó không chịu nổi nữa đâu, anh cũng hiểu là không chịu nổi nữa đâu. Nhưng trên thực tế, không ngờ lại có ngày anh ung dung nhìn cậu kẹp nách mấy tờ bìa các tông lon ton trên đường, lại có ngày anh tình cờ lên tiếng: “Tiểu Phàm kia, tờ bìa kia được đấy chứ!”

Lộ Tiểu Phàm thì nào có biết vị trí của mình bên cạnh anh có mấy lần nguy hiểm suýt nữa bị cho out rồi. Cậu vẫn cảm thấy mọi sự đều tốt đẹp, vào cửa thì mở cửa trước cho anh, ngồi vào bàn thì kéo ghế cho anh, bưng bát thì lấy đũa cho anh...

Vài lần Lâm Tử Dương đã châm chọc: “Ôi, đến bao giờ Tiểu Phàm cũng phục vụ cho anh Tử Dương như thế chứ!”

Cái điểm này thì Lộ Tiểu Phàm làm tốt lắm, tai không nghe, mồm không nói, chỉ chuyên chú làm tốt công việc của mình. Lâm Tử Dương không thích cậu, cậu biết rõ chứ, hết như chú cún con, ai ác ý, ai thiện ý, không cần nhìn mặt, nhìn bằng bản năng là biết rồi.

Ăn xong cơm, ba người đi mát xa. Bối Luật Thanh cởi áo, đường cong lưng mượt mà thu gọn vào nơi eo bụng, ở nơi đó gò mông vểnh lên, y chang một dáng cung tuyệt mỹ, khiến cô nhân viên đang mát xa cho cậu nhìn tới thất thần, chỉ mãi ngắm lưng anh mà liên tục véo sai nhiều chỗ.

Lộ Tiểu Phàm là người sợ đau. Vốn lần đầu mát xa có hơi đau, cô nhân viên mãi nhìn lưng Bối Luật Thanh lại càng hưng phấn, lực tay càng mạnh, liền liên tiếp, nên Lộ Tiểu Phàm cũng bị đau liên tục, la oai oái.

Lâm Tử Dương nhin không được ngẩng đầu quát cậu: “Lộ Tiểu Phàm, em kiên cường một tí đi có được không?”

Cậu vẫn la oai oái. Rốt cuộc Bối Luật Thanh ngẩng lên, trầm mặt: “Lộ Tiểu Phàm, em kiên cường một tí đi có được không?”

Giọng cậu hạ xuống cả quãng tám, ư ử vài câu. Lần này về, Bối Luật Thanh có một khoảng thời gian dài không gặp cậu. Cậu cũng đoán lờ mờ là anh giận, nhưng mà giận gì nè? Giận cậu không biết kiên cường, kêu la vài tiếng ư?

Thuở nhỏ ngã đau, má Lộ đều vỗ cậu nói, khóc to lên, khóc to lên, khóc ra sẽ không bị nội thương. Cậu hay nghĩ, chắc anh ưa nhịn đến nội thương đi, có lẽ như vậy thì có vẻ kiên cường hơn.

Nhưng vì kiên cường mà nhịn đến nội thương không phải rất ngốc sao? Đầu cậu lảng máng hiện lên ý nghĩ này, hiển nhiên cậu không dám nghĩ trình độ của anh lại thấp hơn mình.

Ngáp dài mấy hơi, Lộ Tiểu Bình hãy còn cần nhẩn ở đầu dây bên kia, phân phó cả đồng việc, cậu ừ ừ, lúc bỏ máy còn cảm thấy đầu hơi quay quay.

Gọi điện mất tận nửa tiếng đồng hồ. Cúp máy rồi, cậu có phần ngại ngại nhìn thoáng Trưởng khoa.

Thái độ Trưởng khoa đối với Lộ Tiểu Phàm không thể tả là thích nhưng cũng không ghét bỏ, trước thì thấy cậu nhát gan, ngại rầy rà, có miếng ngon mà không dám lao vào, cũng sợ cậu phá hỏng miếng ngon của ông ta, mấy lần thẳng tay gây khó dễ cho cậu, nhưng không rõ do đâu gây khó dễ bao lần đều không có kết quả, như đá chìm lỉm vào lòng đại dương.

Trưởng khoa báo ốm, sau đó mới phát hiện tuy Lộ Tiểu Phàm gan bé nhưng được cái giữ mồm giữ miệng, lành như cục đất, cả ngày đọc báo Chứng khoán trong khi một cái tài khoản ngân hàng cũng chả có. Cậu bé mắc cười ấy cứ thế sống an ổn qua ngày cùng ông ta.

“Công ty gọi điện cũng phải trả tiền. Gọi điện thoại nói chuyện riêng cũng không phải là cấm gọi, cơ mà chú ý tiết kiệm!”

Trưởng khoa vừa giáo huấn xong thì máy call của cậu lại vang, lúc này là điện thoại của Bối Luật Thanh. Có điều, cậu ắt nhiên là không dám lấy điện thoại công ty gọi lại nữa.

May mà nửa tiếng sau tan tầm, cậu vội vội vàng vàng kiếm được một trạm điện thoại công cộng, gọi ngay cho Bối Luật Thanh.

“Sao muộn thế mới trả lời điện thoại?” Giọng anh là giọng nam trung, hết sức quyến rũ, sau khi trưởng thành còn hơi khàn khàn, cậu lúc nào cũng cảm thấy nếu anh nói chuyện như vậy, sẽ gây cảm giác nhộn nhạo cho người nghe.

“Này em ở công ty...” Cậu đáp vòng vo, dĩ nhiên cậu không thể giải thích là Lộ Tiểu Bình gọi điện cho cậu tận nửa tiếng làm mặt Trưởng khoa cũng tái đi.

“Anh đang ở siêu thị, em muốn mua gì, anh mua cho!”

“À!” Cậu thuần thục đọc tên thức ăn. Trí nhớ anh rất tốt, nghe một lần liền ừ một tiếng, bảo: “Vậy em qua nhà anh chờ trước đi, anh cất chìa khóa dưới thảm đấy.”

“Dạ!”

Cậu kẹp cặp, ngồi xe buýt đến căn hộ của anh gần đó, quả nhiên tìm được dưới thảm một chiếc chìa khóa thoát nhìn vô cùng quen thuộc.

Chiếc chìa này nhìn thế nào cũng giống chiếc trước kia cậu đã trả lại cho anh, vì cậu từng dùng dây thừng đỏ xoắn móc chìa khóa, nay không còn dây đỏ nữa, nhưng chỗ móc khóa từng được xoắn dây có vẻ mới hơn so với những chỗ khác.

Cậu mở cửa, đặt cặp tại huyền quan rồi vào gian bếp còn rất mới. Cúi xuống mở ngăn tủ, cậu phát hiện dụng cụ và nồi đất cậu mua để hầm canh cho anh đều còn nguyên, thậm chí cậu còn cảm thấy vị trí cất chúng y sì như trước lúc cậu đi.

Phải nói là chưa từng di chuyển mới phải. Thế nhưng nồi niêu lại sạch bong, vậy phải nói Bối Luật Thanh thường xuyên mang ra lau chùi, sau đó lại cất đi nguyên dạng. Dù cho trái tim cậu như được tiêm một liều thuốc kích thích, song cậu không dám tin mình có sức nặng như vậy trong lòng Bối Luật Thanh.

Lộ Tiểu Phàm đem nồi đất ra ngâm vào nước lã, tráng rửa một lượt tất cả dụng cụ cắt gọt, đúng lúc này Bối Luật Thanh xách túi ni lông to dùng mở cửa vào nhà, đặt tới lên chạn bát rồi đi ra.

Cậu mở túi, lần lượt lấy từng đồ trong ấy ra, đột nhiên trông thấy một chiếc di động hiệu Motorola cỡ nhỏ bị hỏng. Di động thời đó toàn là “cục gạch”, lần đầu tiên cậu được thấy một chiếc nhỏ xinh như vậy, không khỏi lấy làm thích thú, oa một tiếng.

Cậu móc nó ra xem. Hàng còn mới, mỗi tội nắp bị vỡ. Cậu gọi: “Anh ơi, di động anh hỏng rồi.”

Bối Luật Thanh đang ngồi trên sofa đọc báo, thản nhiên ừ một câu, lại nói: “Chẳng may rơi vỡ mất, em ném vào thùng rác là được.”

“Ném vào thùng rác á?” Cậu hơi bị đau lòng.

Tờ báo trong tay anh rung lên: “Ừ, sửa tái sửa hồi ngại chết bỏ.”

Cậu nói: “Vẫn còn sửa được mà vứt đi tiếc lắm!”

Anh bảo: “Em thích thì cho em đấy, tự em mang sửa đi!”

“Cho em ạ?” Cậu lắp bắp. Đến máy Trưởng khoa mà cũng chỉ là một cái máy call hiển thị chữ tiếng Trung thôi nha.

“Dù sao cũng vỡ rồi, em không cần cứ vứt đi là xong.”

“Em cần chứ, cần chứ.” Cậu lau khô chiếc di động dính lá rau, cẩn thận đặt một bên. ?

Hầm canh thực tốn thời gian, đương nhiên không ăn trong bữa tối. Cậu xào nấu một bàn đồ ăn khác, mở một chai vang đỏ cho anh, rồi mới bê lên bàn ăn ở phòng khách.

Bối Luật Thanh bỏ báo xuống, kéo ghế ra ngồi, cậu đặt rượu trước mặt anh, bỗng bảo: “Dưới cằm anh mọc mụn kìa, hôm nay ăn ít ớt da hổ(*) thôi nha.”

(*) Món ăn dân gian Tứ Xuyên, xào ớt xanh sao cho sém mặt ngoài, vằn vện giống da hổ nên được gọi tên rất hay là món ớt da hổ.

“Mụn? Đâu?”

“Đây nè!” Cậu chỉ chỉ. Anh giơ tay sờ sờ dưới cằm mình, nói: “Không thấy!”

“Đây nè, chỗ này nè!” Cậu áp sát vào, chỉ tay dưới cằm anh.

Anh đột ngột vươn tay bắt được ngón tay cậu, cả người cậu cứng còng, tựa như chuyện thân mật như vậy đã lâu lắm không còn diễn ra giữa họ, kể từ khi người kia xuất hiện...

“Ăn... Ăn...”

“Ăn gì nào?” Anh mỉm cười.

Cậu lí nhí: “Ăn... Ăn cơm...”

Anh cọ ngón tay cậu vào răng mình: “Tối nay em ở lại đi!”

Lộ Tiểu Phàm đáp dạ. Anh vừa mới giúp cậu giải quyết thêm một vụ phiền phức nữa, cậu nên có chút công dụng cũng phải ha.

Bấy giờ anh mới thả tay cậu, dùng bữa. Nếu hỏi có điều gì giúp Lộ Tiểu Phàm kiêu hãnh không, thì hẳn là Bối Luật Thanh cực kỳ thích đồ ăn cậu nấu. Thực ra Bối Luật Thanh ăn gì cũng hơi hợ, chỉ có món cậu nấu, tựa hồ anh mới có thể thực sự ăn đến no.

Hai người ăn cơm xong, cậu đi dọn bếp còn anh đi tắm. Cậu còn chưa rửa xong bát đĩa, anh đã tắm xong, ra ngoài.

Anh vận áo tắm trắng tinh bước vào bếp, mái tóc ẩm ướt dính nhẹ trước trán, đẹp hết mực mà cũng gọi cảm khôn tả. Anh ôm lấy cậu từ đằng sau, cầm gác nơi đầu vai cậu, gọi khẽ: “Phàm Phàm.”

Cậu đứng đó, Bối Luật Thanh đã thật lâu chưa làm hành động thân thiết nhường ấy.

“Chờ em rửa bát xong đã!” Cậu hơi cự nự.

“Chờ?” Tay anh luồn vào cặp quần cậu, sờ tới đằng trước cậu, khàn khàn hỏi, “Anh có thể chờ, nó có thể chờ không?”

Bị anh đụng chạm như vậy, hai đùi cậu đều phát run, cả người thoát chốc mềm nhũn. Anh thuận thể cởi dây nịt cậu, quần dài của cậu sột soạt tụt xuống sàn nhà.

Anh liếc mắt qua bên dưới của cậu, bật cười khe khẽ: “Anh mua nhiều briefs cho em vậy mà sao em vẫn mặc boxer briefs?”

Lộ Tiểu Phàm vừa chân ướt chân ráo lên thành phố, Bối Luật Sa đã kêu Bối Luật Thanh dẫn cậu ra đường Thúy Vy(*) mua ít quần áo. Anh sắm cho cậu tất tần tật từ đầu tới chân, trong đó cũng bao gồm cả briefs - quần tam giác cho nam.

(*) Nằm phía Tây Hải Nam Điện. Phía Bắc là khu dân cư, phía Nam là khu căn hộ cơ quan, đoạn giữa và đoạn giao nhau với đường Phục Hưng là khu buôn bán, góc Đông Bắc còn có cao ốc Thúy Vy.

“Không... Không thoải mái!” Đàn ông con trai quen mặc boxers chắc mãi không thích ứng nổi phía dưới tự dưng bị một mảnh vải bó chèn.

Anh dùng tay xoa nơi ở giữa cậu, hỏi: “Như này thì có thoải mái không?” Mặt cậu đỏ như mảnh vải luôn rồi. Bối Luật Thanh lúc bình thường và lúc ở trên giường là hai bộ dạng riêng rẽ. Anh mà còn trên giường, gì cũng có thể làm, gì cũng có thể nói.

“Cho em rửa ráy chút!” Cậu sức nhớ mình đang mặc tạp dề còn dính đầy dầu mỡ rau xào, bỗng thấy mình mà là Bối Luật Thanh chắc cũng không còn tâm tư “ăn uống”.

“Không sao, anh không chê em!” Anh kéo chiếc boxer briefs của cậu xuống, cậu liền cảm thấy nơi phía sau có thứ to lớn đang chen vào khe đùi, mới đầu căng tới đau, lâu rồi không làm khiến cậu đau tới nổi hít một hơi lạnh. Anh ngừng một chút mới đẩy vào từ từ, chờ đến khi cậu thấy mình được lấp đầy, bất giác phía sau trào dâng khoái cảm mê lịm lịm.

Cậu thoáng khom thắt lưng, một chân bị anh đặt trên bồn rửa, trong sự chuyển động của da thịt mà dây dưa âm thanh ướt át. Cả người cậu như bị một dòng điện chạy qua, từng nhịp từng nhịp theo mỗi một cử động của anh.

Nếu không có anh đứng sau giữ cậu, cậu tưởng như mình sẽ bị loại khoái cảm thăng hoa này làm cho nhũn nhão dưới đất.

Trước khi ngủ với anh, cậu hoàn toàn không tưởng tượng ra mình sẽ bị một người đàn ông đè xuống mà làm.

Mà ở lần đầu tiên quan hệ, cậu cũng không hề hận anh.

* * *

Năm ấy Bối Luật Thanh sắp tốt nghiệp, Thẩm Ngô Bích Thị lần nữa hẹn gặp con trai, còn hào phóng tặng con một căn hộ cao cấp do tự tay bà phát triển, để đến khi con tốt nghiệp sẽ có nhà riêng để ở.

Bối Luật Tâm bị kích động, kéo một đám bè về mở party loạn xà ngầu. Bạn “bè” cô tất nhiên cũng không ít con nhà giàu, nhưng khác Bối Luật Thanh ở chỗ, bạn “bè” cô cũng loạn xà ngầu y chang cái party cô mở.

Trong đó có một cậu ấm đi du học nước ngoài, mang về một ít cần sa. Thời buổi đó, cần sa cháy hàng tại nội địa, thậm chí còn là hàng hi hữu mà người bình thường không thể có.

Bối Luật Tâm hít cần sa như lên cơn thần kinh. Đầu tiên là cùng vài kẻ khác lôi Lộ Tiểu Phàm ra khỏi phòng, nói là muốn cùng cậu sinh hoạt vợ chồng nhưng sợ cậu bất lực, nên chuẩn bị ít đồ cho cậu hít.

Lộ Tiểu Phàm không biết bị rót gì vào mồm nữa, sau đó bị người ta trói ở lan can. Bối Luật Tâm cởi quần áo nửa chừng, đột nhiên kêu cậu không xứng lên giường với cô, kẻ đó gọi điện cho Luật Thanh đến.

Cậu nghe thấy tiếng Bối Luật Thanh trong điện thoại, sợ tới nỗi hét cứu em. Anh phi vù tới, chỉ thấy áo quần cậu xộc xệch quá nửa, kính mắt cũng không biết chạy đi đâu rồi, mặt mày cậu đỏ kék, hai chân kẹp chặt và thắt lưng xoay tới xoay lui chùng như cực kỳ khó chịu.

Anh dợm bước qua, lại chả biết Bối Luật Tâm mò được khẩu súng của đứa nào, trở vào đầu anh ép anh cởi quần áo.

Anh điềm nhiên nói: “Nếu em điên rồi thì cứ điên nữa đi, bóp cò giết anh em đi!”

Bối Luật Tâm thở hổn hển nhìn anh mãi hồi lâu, bất thành linh chĩa súng sang đầu Lộ Tiểu Phàm, quát: “Anh mà không cởi, em giết cậu ta trước, sau đó giết sạch người ở đây!”

Đứng quần cậu chưa từng bị thít chặt như vậy, nên thít cậu phát đau cả lên. Nhưng cậu thấy anh lưỡng lự giây lát, thế rồi anh bắt đầu cởi cúc áo thật.

Bối Luật Tâm thử hổn hển, trơ mắt nhìn anh trai cởi từng lớp áo quần. Cậu chứng kiến anh cởi đồ trước mặt đám đông, chịu xấu mặt vì cậu, vừa cảm kích vừa cảm động, nước mắt lăn chả không ngừng.

Đến khi anh đã cởi gần hết mới nói: “Em thả Lộ Tiểu Phàm ra trước, anh cởi hết số còn lại!”

Cái thời điểm ấy toàn bộ tinh thần Bối Luật Tâm đều chăm chú dừng trên anh trai cô, nghe sai sử, cô loạng choạng tới trước mặt cậu nửa ngày, mới móc chìa khóa thả cậu ra. Cô vừa buông Lộ Tiểu Phàm, anh đã xông lên giáng cô một cái tát, cái tát ấy hất cô ngã xuống từ tầng hai, trực tiếp bất tỉnh.

Anh tiến lên đỡ cậu, cậu run lật bật che đũng quần, mặt đỏ như gấc: “Anh... Anh ơi em muốn chết!”

Anh nửa đỡ nửa tha cậu về phòng, sau đó đóng cửa, cậu thấy mắt anh đỏ sọng. Bối Luật Thanh mà đỏ sọng mắt là hình ảnh cậu chưa từng thấy, cũng chưa từng nghĩ đến.

Cậu thụt lùi từng bước, đột nhiên thấy phía trước chiếc quần briefs của anh gồ lên khối lớn, thứ bên trong như muốn xé toang chiếc quần.

Cậu không muốn nhìn, nhưng ánh mắt kiềm chế không dặng cứ dôi xoáy vào nơi ấy, giọng trúc trắc không thành tiếng.

Anh trấn tĩnh hơn cậu nhiều. Anh chỉ nhìn cậu, nói vồn vện: “Em cố ý, đúng không?”

7. Chương 7

Cậu thoáng mơ hồ, không rõ anh đang nói cố ý là cố ý việc gì? Anh cũng không để cậu suy nghĩ lâu, giữ chặt cậu, cùng lúc kéo tuột cả quần dài và quần boxers của cậu xuống. Hai cẳng chân cậu nhanh chóng trống trơn. Bản năng trỗi dậy, cậu xoay lưng tính ra ngoài, chưa được bao bước bị anh giữ lại.

Bàn tay anh giữ cậu lỏng rãi và cứng cỏi tương tự thứ đang trước, chỉ hơi đụng chạm, cậu đã như nhũn ra, đừng nói trốn, ngay cả nhào người còn không chắc.

Bối Luật Thanh ôm hờ cậu vào lòng, ngón tay mơn man nơi phía trước cậu. Cậu bỗng chốc xúc động vô cớ.

Lộ Tiểu Phàm cũng cộp mác đàn ông đích thực chứ bộ, mấy trò này đương nhiên đã từng thậm thụt trong chăn, đối tượng ảo tưởng thường là nữ minh tinh Hồng Kông, Bối Luật Tâm thì không dám tưởng tượng. Nhưng Lộ Tiểu Phàm không ngờ cảm giác được người khác làm cho so với tự mình làm, còn ngây ngất gấp ngàn lần.

Nếu không phải anh nắm chặt hàm cậu, cậu biết mình có thể kêu sập phòng. Dưới động tác của anh, hồn cậu bay đi hơn phân nửa.

Rõ ràng Lộ Tiểu Phàm không phải người có thể trụ lâu ở phương diện này, chốc lát sau đã cao trào.

Anh nâng ngón tay quệt chất lỏng bên miệng, sau đó đưa ngón tay đó vào phía sau cậu. Thật ra chuyện phòng the cậu không am hiểu lắm, cậu tiếc tiền thuê phim về xem, mà trong số đĩa phim rõ là nhiều của Bối Luật Thanh lại không có loại phim này.

Khi cậu thấy anh đưa ngón tay vào trong mình, chỉ ừ hử hai tiếng, anh liền lật mình cậu lại, đè chặt eo, để hông cậu nhếch lên. Chờ đến lúc anh chính thức đẩy mình vào, cậu đương hồn vía lên mây tức khắc bừng tỉnh, suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu là Bối Luật Thanh đang chọc một con dao vào hông cậu. Ngón tay anh mà không mạnh mẽ siết chặt hàm cậu, dám cậu đã hét sập phòng vì đau.

Loại dục vọng muốn kết hợp đã tan tành mây khói từ khoảnh khắc anh tiến vào, phía trước của cậu co rúm, nhưng Bối Luật Thanh phía sau vẫn cứ dốc sức thúc tới, toàn thân cậu dường như bị xé tan từng mảnh nhỏ.

Mỹ nữ trong ảo mộng lúc trước của cậu cũng nhạt nhòa tan biến. Nơi phía sau đau tới tê dại, dưới tác dụng của thuốc, phía trước cọ xát với ra giường lại vênh lên, nhất thời cậu cảm thấy nhân sinh cậu vừa dựng thẳng hình như lại bị đổ lặt rồi.

“So với những cô gái đó, thực chất em càng thích được đàn ông làm hơn, phải không?” Anh căn cơ thể ướt rượt mồ hôi của Lộ Tiểu Phàm, ghé sát lỗ tai cậu thầm thì.

Cậu không hiểu tại sao anh nghĩ như thế. Nhưng dưới chuyển động của anh, chẳng rõ cậu đã ra bao nhiêu lần trên giường. Đó rõ ràng là do thuốc, song hình như cũng do cả Bối Luật Thanh. Khi ngón tay anh lướt qua ra giường.

Bối Luật Thanh nói cậu cố tình, cậu là cong. Thật sự, cậu đích thực thấy mình bị oan uổng.

Từ bé đến lớn mộng đẹp của cậu đều là ôm giai nhân trước nở sau vênh vào lòng. Bối Luật Thanh quả thực là giai nhân, ngặt nỗi anh cách điều kiện “trước nở sau vênh” hơi bị xa.

Cậu bị anh đè nghiêng, cũng không hề hận anh. Là do sức quá, là do mục tiêu nhân sinh vừa dựng thẳng lại bị đổ nhào, hơn nữa còn chưa bước qua cơn khiếp sợ, cậu đã bị đẩy vào cao trào, giống hệt năm phần tử xấu(*) thời kỳ Cách mạng văn hóa, còn chưa kịp liệt kê gia phả đã bị tố là cấu kết với thổ phỉ.

(*) Trong thời kỳ Cách mạng văn hóa, năm phần tử xấu là chỉ con cái của địa (địa chủ), phú (phú nông), phản (phần tử phản cách mạng), hoại (phần tử xấu), hữu (phần tử phái cánh hữu). Họ bị chịu kỳ thị ở tất cả phương diện như gia nhập Đoàn, Đảng, tốt nghiệp, tuyển việc, đi lính, yêu đương hay hôn nhân. Sau cải cách, nhận thức về xuất thân gia đình mới dần nhạt đi.

Tóm lại, mỗi một lần đều quật cậu qua qua lại lại giữa thiên đường và địa ngục, Lộ Tiểu Phàm dần coi chuyện ấy thành trả nợ, anh đùa nghịch đằng trước thay cậu xem như thu chút tiền bo.

Thế nhưng không rõ từ lúc nào, cách thức trả nợ này cũng sẽ khiến cậu hưng phấn, thậm chí đôi khi ở một mình, nhớ nơi phía dưới của mình và anh trần trụi dán vào nhau, cái cách di chuyển... cậu thật sự hưng phấn, còn thấy cả thèm khát.

Khi loại quan hệ này phát triển tới lúc đỉnh điểm nhất, cậu hưng phấn sẽ lưu lại rất nhiều vết thương trên người anh.

Đương nhiên hiện giờ chuyện này không còn diễn ra nữa, cậu đã quy củ hơn rồi.

Bối Luật Thanh tựa cằm vào vai Lộ Tiểu Phàm, hai người kề nhau khít khao. Cậu thở dốc nhìn quanh gian bếp một chút, hồi tưởng ban nãy đồ đạc cất chỗ nào, lát nữa sẽ cất lại chỗ cũ.

Lộ Tiểu Phàm là người biết điều. Tất cả người biết điều đều biết không nên để lại dấu vết của mình tại nơi không hợp, tránh cho ai khác xấu hổ.

Anh dán vào cậu một lúc rồi nhanh chóng đứng thẳng, nói: “Em đi tắm đi!”

Cậu đang định bảo em về tắm cũng được, nhưng nhận ra ngữ điệu Bối Luật Thanh không cho phép cậu thương lượng, đành phải đáp vâng, cầm quần xi đi về phía nhà tắm.

Cậu vừa vào nhà tắm, anh lại mở cửa ra thò tay vào, trong tay cầm một chiếc khăn mặt, nói: “Của em!”

Cậu nhận khăn. Cậu còn chưa mở nước nóng, bằng không cậu thực lòng nghĩ mình đã hoa mắt, bởi tấm khăn tắm này chính là tấm cậu đã sử dụng hai năm trước.

Hồi trước cậu cầm chìa khóa của anh, có đặt vài món đồ ở nhà anh, có bàn chải, có cả khăn mặt.

Khăn mặt khi đó mua vội vì được giảm giá, về mới biết là khăn tắm cho trẻ sơ sinh, trên còn thêu hai chú vịt vàng làm Bối Luật Thanh chẳng biết nên cười hay nên khóc, nhưng Lộ Tiểu Phàm thì không sao, rẻ là được.

Cậu bắt đầu xả nước, cầm khăn mà lòng hồ nghi. Có thể nào trong hai năm nay anh vẫn giữ khăn tắm của mình? Suy nghĩ phải chăng anh kỳ thực vẫn luôn nhớ mình vừa lóe lên trong đầu đã bị cậu quăng đi vội vã.

Quan trọng nhất khi làm người thành phố là phải biết mình biết ta, cậu thừa rõ nếu không như vậy sẽ chỉ biến mình thành trò cười, đương nhiên không giẫm lên vết xe đổ, cậu cũng rõ quan trọng nhất giữa cậu và anh cũng chính là bốn chữ này đây.

Chắc vì anh hay đi nước ngoài nên khăn chưa kịp vứt đó thôi.

Miên man suy nghĩ một chốc mới giật mình là đã xả nước hơn nửa bồn. Trước kia cậu thích nhất ngâm mình ở chỗ anh, vì nhà Bối trên lầu mới có bồn, Bối Luật Tâm không đời nào chịu xài chung bồn tắm với cậu.

Lộ Tiểu Phàm đặc biệt thích cảm giác ngâm mình trong bồn tắm lớn trắng phau, người tựa thể thay da đổi thịt, sẽ có điểm nào đó được giống như Bối Luật Thanh cũng nên, do đó cậu cứ tắm khi nào mà bồn chưa cạn nước thì chưa thôi.

Lắm lúc Bối Luật Thanh cười cậu tắm rửa còn lâu hơn cả đàn bà, cậu của hiện tại dĩ nhiên sẽ không trơ trên tắm lâu như thế ở nhà anh nữa. Vì không biết được khi nào sẽ có khách quan trọng đến, hoặc người như anh luôn phải gặp rất nhiều người còn quan trọng hơn cậu.

Nói thế nào đi chăng nữa, Bối Luật Thanh tìm cậu, trước là vì cảm giác mới mẻ, mới mẻ trôi qua thì chỉ là vì tiện, nên cậu đương nhiên không thể để anh thấy mình không đủ tiện.

Cậu dầm mình vào chiếc bồn cỡ lớn, thành thạo rửa sạch mồ hôi và thứ dính dấp không phân biệt rõ được là của ai với ai, sau đó cầm tấm khăn vịt vàng lau khô người.

Bối Luật Thanh mặc đồ tắm ngồi hút thuốc trên sofa. Anh rất ít hút thuốc, nhưng hẳn nhiên sẽ có người tặng đủ loại thuốc lá cho anh, trong đó có cả thuốc Hoàng Hùng Miêu(*) loại cung cấp đặc biệt. Ngày xưa anh không hút đều cho cậu cầm đi hết, thực ra là cho Lộ Tiểu Bình.

(*) Nhãn hiệu thuốc lá Hùng Miêu có từ năm 1956 rất được các lãnh đạo Mao Trạch Đông, Đặng Tiểu Bình... ưa thích. Loại Hoàng Hùng Miêu có màu cam là loại sau này, có từ năm 1990, phân biệt với loại màu lam hoặc vàng quýt.

“Nhanh thế!” Anh phả tro thuốc lá vào gạt tàn, có phần kinh ngạc hỏi.

“Dạ!” Cậu trở vào bếp dọn dẹp, nửa chừng thì nghe tiếng điện thoại vang, anh cầm điện thoại nói mấy câu gì đó, coi mời sắp ra ngoài. Cậu lấy làm may vì mình đã dự kiến được điểm này.

Dọn dẹp xong xuôi, cậu đi ra nói: “Anh, em tắt bếp canh rồi, bao giờ anh về thì ăn, anh có việc em về trước đây.”

“Anh đưa em về.” Anh nói.

“Không, không cần.” Cậu vớ lấy cặp mình, “Ngồi xe buýt cũng nhanh.”

Anh xé một tờ giấy nhớ, viết một dòng địa chỉ lên đó, lại bảo: “Thế em về thì qua chỗ này sửa máy, anh sẽ dẫn họ trước.”

“Dạ.” Cậu nhận tờ giấy, đi tới cửa ngoái lại, “Anh à, em cất chìa khóa dưới chậu hoa.”

Anh không nói gì, cậu ra cửa.

Thành phố vào thu, gió bụi thổi mạnh, nhất là tầm hoàng hôn, không chú ý cái là mặt đen sì. Lộ Tiểu Phàm kéo cao cổ áo jacket, chạy nhanh đến trạm xe buýt.

Nơi trạm chờ rất đông người, hầu hết ai ai cũng rụt cổ như Lộ Tiểu Phàm, một số cô gái dùng cách quần khăn quàng cổ quanh mặt lại tiện hơn hẳn.

Sau khi Lộ Tiểu Phàm và Bối Luật Thanh xảy ra loại quan hệ khó nói này không lâu, anh giao chìa khóa nhà cho cậu. Cậu dọn đến ở, rất có cảm giác chủ nhà. Chỗ này phải đặt thêm cái nôi đất nê, chỗ kia phải đặt thêm cái chậu hoa nê.

Tối đến lại cùng anh ôm nhau ngủ, cậu như thấy trong mắt anh chất chứa tình cảm.

Tuy một người đàn ông nhìn một người đàn ông khác bằng ánh mắt tình cảm, Lộ Tiểu Phàm kỳ thực thấy hơi biến thái. Nhưng người biến thái này là Bối Luật Thanh, cậu sẽ luôn mềm lòng.

Ngẫm lại người đàn ông gần như không có khuyết điểm này, khuyết điểm duy nhất chính là hơi biến thái, thích mơn trớn cơ thể cậu, thích sờ soạng hạ thể cậu. Nghĩ nghĩ vậy, cậu thật sự cảm khái ông trời đã không bạc đãi phạm nhân, mọi người bình đẳng.

Tuy cậu không biến thái, nhưng bên cạnh anh chỉ trống một vị trí biến thái ấy, cậu cũng đành đánh bạo chen vào.

Một năm đó là một năm hạnh phúc nhất của Lộ Tiểu Phàm. Cậu không trở thành bạn của anh, không trở thành tâm phúc của anh, cuối cùng lên làm tình nhân của anh. Dù có phần kỳ cục chút đỉnh song tỳ vết không che được ánh ngọc, tóm lại cuộc đời Lộ Tiểu Phàm đã có bước tiến lớn.

Năm mà Bối Luật Thanh chuẩn bị tốt nghiệp, anh bắt đầu làm gì đó cùng hội con nhà giàu Lâm Tử Dương, hình như còn làm rất chẵn chu. Vì Lâm Tử Dương tiêu hoang, lão gia nhà hắn vẫn kỳ vọng cao về hắn, hơn nữa biết thừa tính tình thẳng con trai nên ông cũng kiểm soát chặt chẽ kinh tế của hắn. Mỗi lần túng bấn, hắn thường hỏi vay Bối Luật Thanh để xài, nhưng theo cái thói ăn chơi bù khú, vung tiền như nước lã của hắn, Lộ Tiểu Phàm nghĩ chắc chắn không phải ở con số nhỏ đâu.

Bối Luật Thanh thì không thay đổi nhiều. Quần áo anh đều là Thảm Ngô Bích Thị đi Nhật Bản sắm sửa cho, thuộc nhãn hiệu vừa phải, vừa hợp nhãn vừa không phô trương. Lâm Tử Dương lại không như thế. Thời ấy đang mốt Montagut(*) , một cái áo thun Montagut đã hơn mấy nghìn đồng. Toàn thân trên dưới Lâm Tử Dương đều là Montagut, đến cả đôi tất trong giày cũng không chừa.

(*) Một nhãn hiệu quần áo của Pháp.

Lâm Tử Dương thường xuyên kiểm Bối Luật Thanh xâm xì chi đó, cậu tìm cái ghế ngồi ở bếp uống canh. Người ta rầm rà rầm rì nói chuyện với nhau, cậu nào có thể dày mặt hóng hớt. Nên đồ đạc anh để trên sofa hay mép bàn, cậu đều tránh đi, lau bàn mà gần đến mấy chỗ đó là cậu cũng vòng qua không chạm vào, anh để đâu thì vẫn nguyên xi thế. Nên mới nói, Lộ Tiểu Phàm rất có tố chất làm con nhà giàu thậm chí là bồ của con nhà giàu, hơn nữa cũng tự yêu cầu rất cao với chính bản thân mình.

Người phát hiện ra mối quan hệ giữa các cậu cũng là gã bạn thân với Bối Luật Thanh nhất - Lâm Tử Dương. Nhưng cậu thấy hắn không giật mình vì Bối Luật Thanh thích con trai, mà giật mình vì Bối Luật Thanh thích cậu thì đúng hơn, thậm chí còn giật mình dữ dội hơn cả khi cậu biết anh mà lại làm chuyện đó với em rể thì phải.

Nhất thời Lâm Tử Dương không sao tiếp thu được chuyện này, dòm mặt cậu rồi ú ớ liên tục với anh: “Không phải chứ... Không thể nào...Sao lại là em nó...” Đến tận khi anh chau mày hỏi: “Cậu nói xong chưa hả?”

Bấy giờ Lâm Tử Dương mới sực tỉnh, cười khinh khịch mấy tiếng chửi nguyền rồi thủng thẳng nói: “Thôi được rồi, thế cũng hay, tính ra lại an toàn!”

Lộ Tiểu Phàm lúc ấy vẫn còn chưa tỉnh, tưởng Lâm Tử Dương là không thể không thừa nhận vị trí của cậu bên cạnh Bối Luật Thanh. Cậu nghĩ anh làm chuyện đó với cậu vì anh thích, sau mới hiểu Lâm Tử Dương nhắc đến “an toàn”, là bởi hắn đã nghĩ đến điểm tốt của chuyện này là tiện lợi.

Người thứ hai biết là Trác Tân.

Phản ứng của Trác Tân khác hẳn tên Lâm Tử Dương lông bông, vẩn dốt vô dốt. Y là một thanh niên nhà giàu có chí và tham vọng chính trị.

Từ rất rất lâu, y đã hiểu chính trị không phải sân khấu một cá nhân mà là của một đám đông. Dù cho cả đám đông cùng nhảy múa, người ngoài cuộc chỉ biết để mắt đến diễn viên chính mà thôi.

Trác Tân rất đề cao Bối Luật Thanh. Y cho rằng dựa vào điều kiện của bản thân anh cộng thêm bọn y nữa, họ rất có cơ may trở thành diễn viên chính của thời đại, mà giấc mộng này gần như đã tan biến khi y biết mối quan hệ giữa Bối Luật Thanh và Lộ Tiểu Phàm.

Như thế lời thoại y đã thuộc rồi, hóa trang cũng xong rồi, trang phục diễn cũng mặc rồi, mà đạo diễn lại gọi y lên lĩnh quà.

Sự ghét bỏ và kỳ thị Trác Tân đối với Lộ Tiểu Phàm cũng giống hết sự kính nể và ngưỡng mộ Lộ Tiểu Phàm đối với Bối Luật Thanh. Đó là phản ứng bản năng của một giai cấp đối với một giai cấp.

Y có việc gì sẽ gọi Bối Luật Thanh đến club do bạn y lập, chứ không như Lâm Tử Dương xỏ đến nhà anh.

Cha Trác Tân là nhân vật cốt cán trong Bộ Nông nghiệp. Sau khi lý tưởng chính trị cao xa của y tạm thất bại, họ tiến xa hơn trên con đường chứng khoán. Nhóm họ khi đó là Bối Luật Thanh phân tích và xuất vốn, Trác Tân phụ trách tin tức, Lâm Tử Dương phụ trách mạng lưới quan hệ.

Chứng khoán theo cái nhìn của tầng lớp bình dân là một loại đầu tư. Dĩ nhiên, một cách gọi khác của nó ở Trung Quốc là đầu cơ, song đối với đám con nhà giàu ở mảnh đất này mà nói, đó là việc làm của bọn Bát Kỳ tử đệ(*), gọi là rửa tiền thì đúng hơn(**).

(*) Bát Kỳ là chế độ tổ chức quân sự, dân sự độc trưng của người Mãn châu và nhà Thanh sau này, đặc trưng của Bát Kỳ là mỗi đơn vị được phân biệt bằng một lá cờ khác nhau, tổng cộng có tám lá cờ cơ bản. Người Bát Kỳ Chuộc dân tộc Mãn, con cháu họ được xưng là Bát Kỳ tử đệ. Về sau cụm từ này được chỉ con cháu nhà giàu chơi bởi chỉ biết cày vào tổ tiên đã có công với đất nước.

(**) Ý nói tiền đó tiền đó là của nhà chứ không phải của riêng cậu thiếu gia nào, bỏ tiền ra chơi chứng khoán có nghĩa là gỡ thủ đoạn ra chiều hợp pháp để ngang nhiên chuyển tiền của nhà vào túi mình.

Có lần Bối Luật Thanh gọi điện về nhà cho Lộ Tiểu Phàm, kêu cậu mang hộ anh mấy món đồ để quên ở bàn.

Cậu lập tức cầm sổ giấy tờ trên bàn, chạy cong dít mang cho anh. Trác Tân thấy cậu đến cũng chẳng thèm ngẩng đầu, tiếp tục trình bày ý kiến của y. Trái lại, Lâm Tử Dương lại niềm nở gọi, Tiểu Phàm Tiểu Phàm ơi à, cậu lại như không mặn mà với việc đối đáp con rắn khẩu Phật này cho lắm.

Anh nói cậu ra ngoài bê cho các anh đĩa hoa quả, cậu nhanh chóng đứng dậy nghe lời.

Chờ cậu đi, Lâm Tử Dương cười hình hích: “Luật Thanh, cậu để đồng tài liệu đó ở nhà, em nó không xem trộm đấy chứ?!”

Anh không trả lời, mở túi giấy tờ, ngón tay thon dài kiểm tra mép giấy xem ký hiệu anh dán. Lâm Tử Dương thở dài: “Lộ Tiểu Phàm được cái nhát cáy với cẩn thận, hơi lù đù tí nhưng biết điều.”

Trác Tân cười khẩy: “Nó hiểu làm sao được. Cho nó xem nó hiểu được bao nhiêu? Vả lại, Luật Thanh cẩn trọng hơn cả hai ta, Lộ Tiểu Phàm nếu xem trộm thật liệu không bị phát hiện chắc?”

Khi Lộ Tiểu Phàm vào, Bối Luật Thanh đang đọc giấy tờ, Lâm Tử Dương và Trác Tân tán gẫu, cậu ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh anh, an phận ăn trái cây. Nhìn thấy trên bàn có một tờ báo Chứng khoán, liền quen tay cầm lấy đọc từ đầu tới cuối.

Trác Tân cười lạnh: “Tài khoản ngân hàng cũng không có mà học đòi đọc báo Chứng khoán à?!”

Cậu nhìn ánh mắt toát vẻ khinh thường của y, chỉ đáp ngáp ngừng: “Em đọc chơi thôi.”

“Ý, nói như cậu thì dân người ta thích xem báo thể giới, họ đều là Chủ tịch Liên hiệp quốc rồi.” Lâm Tử Dương vắt chéo chân cười rung người với Bối Luật Thanh, “Luật Thanh nói đúng lắm, Tiểu Phàm nha, không hợp mấy trò đầu cơ cổ phiếu đâu. Tiểu Phàm đáng yêu nhất là chất phác mà.”

“Đứa nào ngu, đứa đó nổi tiếng.” Trác Tân chế giễu.

Bối Luật Thanh không hề ngắt đầu, chỉ lên tiếng: “Trác Tân, cậu bị sốt rét à?”

Trác Tân còn chưa kịp dời mắt qua, anh đã nói tiếp: “Chứ không sao lại vênh váo thế?!”(*)

(*) Chữ “vênh váo” ở đây nguyên văn là “đắc sắt”, cắt nghĩa ra là “bị run”. Luật Thanh đang châm biếm y “đắc hàn chứng” – sốt rét nên mới vênh váo “bị run” với Lộ Tiểu Phàm như thế.

Trác Tân tức tối liếc mắt qua. Lâm Tử Dương phụt một tiếng, rót ly rượu cho y, bảo: “Chắc, cậu để Bối gia phải mở miệng rồi cơ đấy. Cậu ta mở miệng thế đủ cho cậu uống cả chai heng!”

Trác Tân ngả người ra sau, tán dóc cùng hắn: “Tôi thấy cái tin Lão Phật Gia sắp từ bỏ quản lý thị trường chứng khoán của Luật Thanh là thật! Cậu nghĩ xem, Thượng Hải với thủ đô đấu đá nhau dữ dội, Lão Phật Gia mấy ngày nay im hơi lặng tiếng rồi, Lão Phật Gia muốn làm kinh tế thì phải đỡ dân Thượng Hải thích làm kinh tế lên ngựa trước kia!”

Lâm Tử Dương bật cười: “Rốt cuộc vẫn bàn chuyện nghiêm chỉnh!”

“Thì bàn nghiêm chỉnh đây. Giá gạo tăng... Tăng vọt. Trong vòng hai năm nữa chắc sẽ lên một đồng!” Trác Tân ra chiều bí ẩn.

Lâm Tử Dương thất thanh: “Giờ mới năm hào một cân(*)!”

(*) Cân của Trung Quốc bằng 1/2 cân Việt Nam.

Đến cả Bối Luật Thanh cũng cầm lòng khôngặng mà ngắt đầu. Trác Tân thả tay, nói: “Quốc gia giờ đang phải tự trả giá cả lương thực vốn đã bất ổn từ lâu, tình hình miền Nam càng gay go, cấp trên nhận được văn kiện đầu đỏ bắt nâng lượng gạo trữ kho nên giá gạo chắc chắn tăng rồi.”

Lâm Tử Dương gãi lông mày: “Gạo tăng thì chắc lúa mỳ cũng thế!”

Trác Tân cười nói: “Sao lại thế chứ? Chờ cổ phiếu của chúng ta xuất ra là vừa vắn đủ nâng giá phụ phẩm nông nghiệp(*) lên cao rồi.”

(*) Trong quá trình sản xuất nông nghiệp hay chế biến nông sản, bên cạnh những sản phẩm chính, chúng ta cũng còn có những phần sản phẩm phụ khác. Chẳng hạn khi trồng lúa, ngoài hạt lúa thu hoạch được, ta còn có rơm, gốc rạ; khi xay lúa, ngoài gạo, ta còn có tấm, cám, trấu, bụi.... Khi chăn nuôi gia súc, ngoài sản phẩm chính là thịt, trứng hay sữa, sức kéo, ta còn có phân, v.v...

Bối Luật Thanh nói: “Chờ xuất cổ phiếu rồi nói sau!”

Trác Tân nhún vai, lại nghị luận trong chốc lát cùng Lâm Tử Dương. Mấy người uống vài ly rượu, nói cho đến khi chưa muộn lắm đã giải tán rồi. Lộ Tiểu Phàm từ đầu chí cuối vẫn cứ đọc tờ báo chứng khoán họ, đợi Bối Luật Thanh đứng dậy, cậu mới bỏ báo xuống, theo anh trở về.

Trong lúc anh tắm, cậu gọi cho điện thoại nhà trưởng làng, lát sau nghe tiếng má Lộ truyền tới. Cậu cẩn thận nhìn thoáng cửa phòng tắm, mới hỏi: “Má Lộ, nhà mình có gieo lúa mỳ không?”

Má Lộ thở dài, bảo: “Thằng nhóc này tự dưng đêm hôm gọi điện hỏi nhà có trồng lúa mỳ không à?! Trồng trọt gì, giờ trồng một mẫu lúa mỳ lỗ tận mấy chục đồng! Ai dám trồng? Làng giờ chả có ai trồng cả!”

Cậu vội hỏi thêm: “Nhà mình không ăn hủ má?”

Má Lộ đáp: “Trước con ở nhà cũng có trồng ăn, nhưng giờ ba cậu kén, thích ăn lúa mỳ Hoàng Long nên nhà nhổ hết lúa rồi, năm nay sẽ trồng táo!”

Cậu không thể trình bày rõ, đành phải khuyên: “Má Lộ, sao má không trồng thức ăn của nhà chớ? Sau này không mua được lúa chẳng phải phiền lắm sao?”

“Làm gì mà không mua được?” Má Lộ nói, “Giờ làng bán ra còn không bằng huyện lệ!”

Cậu cố gắng lên: “Nhà mình một năm ăn tận bốn năm trăm cân lúa, nếu giá lúa tăng tới một đồng một cân, chẳng phải nhà mình chết hẳn?”

Má Lộ sùng sốt: “Một đồng một cân cơ á? Tiểu Phàm, nói thật không đó? Con nghe được tin đồn gì à? Ồi trời, đất nước này có tính để dân nghèo sống không vậy, muốn nhân dân chết đói hả?”

Bà vừa dứt lời, bên cạnh đã có tiếng bà Lưu vang lên: “Bên Tiểu Phàm có tin giá lúa tăng lên một đồng đó!”

Nhà bà Lưu thường luôn rộn rịp vì nhà bà có cái ti vi độc nhất làng, vừa là trung tâm truyền bá văn hóa trong thôn, vừa là trung tâm truyền bá các loại tin tức.

Bà vừa cất tiếng, tất tạt người đang xem ti vi ở nhà bà đều nghe thấy, thoát chốc xôn xao ầm ĩ.

Da đầu cậu tê rần rần, quỳnh quáng thanh minh: “Không phải, không phải, con giả sử thôi, giả sử thôi!”

Đầu dây bên kia đã nháo nhác hết cả lên rồi, làm gì còn ai có tâm trạng nghe cậu phân bua.

Dân quê cặm cụi quanh năm suốt tháng trên mấy mẫu đất cũng chỉ có thể kiếm được vài ngàn, trừ đầu trừ đuôi cơm cháo qua ngày, bệnh tật thuốc thang, lại đến hạt giống rồi thuốc trừ sâu, không tính lao động tay chân cũng chỉ kiếm được mấy trăm, giờ nghe giá lương thực tăng hơn nửa so với đồng tiền còm cõi của họ, lập tức loạn xì ngầu.

Lộ Tiểu Phàm toan nói thêm, Bối Luật Thanh đã cầm khăn mặt đứng ở cửa phòng tắm, cậu liền lúng túng như thợ vụng mất kim, nói nhanh: “Má Lộ, con gác máy!”

Cậu cúp máy, thấy anh ngồi trên sofa đọc sách bèn nhỏ giọng hỏi: “Anh, muốn ăn canh không?”

Anh không trả lời, chỉ hít sâu một hơi. Cậu cúi gằm y chang một thằng bé tiểu học phạm lỗi.

Mãi lâu lắc sau, anh mới lên tiếng: “Lộ Tiểu Phàm, em khá lên một chút được hay không hả?”

Một tin tức trị giá cả vạn cứ thế bị Lộ Tiểu Phàm bán mất toi bằng mấy trăm đồng rẻ rúng, bản thân cậu cũng tự xấu hổ.

Hôm sau anh lại có vẻ đã quên vụ này, xem như cậu mới dám thở phào nhẹ nhõm. Nhưng kể từ lần đó, cậu ít khi ngồi lâu ở chỗ Trác Tân và Lâm Tử Dương nữa.

Đối với Bối Luật Thanh, Trác Tân, dù giá lương thực tăng hay sụt đều là tin vui có lợi, nhưng đối với nhà họ Lộ ruộng đồng thì chỉ có thể là tai họa. Cậu thấy không nghe được gì hóa ra lại hay.

Mà trong cái nhìn của Bối Luật Thanh, chuyện này chẳng phải đại sự gì cho cam. Nếu nhà Lộ phải chi nhiều hơn mấy trăm do không nhận được tin, bỏ đi hai mẫu đất trồng lúa, vậy bù cho họ mấy trăm là được, anh sẽ không lấy làm day dứt vì loại chuyện này.

Sau đó mấy hôm, Lâm Tử Dương mời các anh đi ăn lẩu. Lẩu là món Lộ Tiểu Phàm khoái nhất, anh dẫn cậu cùng đi.

Đây là một nhà hàng tư nhân, ông chủ một ngày chỉ bày ba bàn lẩu.

Trác Tân cũng không thiết tha đi quá. Lẩu có gì đặc biệt đâu, lại còn nhà hàng tư, lẩu có đặc biệt mấy thì cũng chỉ là lẩu.

Lâm Tử Dương cười bảo cứ đến thì biết. Nhà hàng không rộng song từng gian đều bày trí rất ý vị, bàn đá ghề đá, tường treo cung tên, giáo sắt, rất gợi tả hình ảnh Hốt Tất Liệt dẫn quân lên phương Bắc, nồi da xáo thịt.

Bếp đun lẩu dùng lư đồng vàng, ông chủ giới thiệu nước lẩu được chế biến từ xương bò tươi sống nhất hầm chung với rất nhiều hương liệu, sau đó qua nhiều lần lọc mới trong veo như nước sôi, chỉ hơi ngả chút vàng của dầu mỡ.

Nước lẩu có thể mới tuyệt hảo, cũng không bị mất vị khi các nguyên liệu lẩu khác bỏ vào sau.

Kế tiếp là một mâm thịt bò đầy ụ, đỏ trắng xen kẽ, phần màu trắng trơn mịn tựa bạch ngọc, mỗi một miếng thịt đều là thái thủ công, nên từng lát từng lát như trang giấy. Đặt một miếng lên sách ở dưới thấy được cả chữ bên dưới, lát thịt như vậy chỉ cần nhúng cái vào nước sôi là có thể ăn, vừa đậm vị canh, vừa ngọt vị thịt

Ông chủ nhà hàng còn giới thiệu bò này có thể ăn sống, ông ta đề cử cả ngày cũng chỉ có Lâm Tử Dương được vinh dự nếm thử.

Lộ Tiểu Phàm nghe được một nửa thì di động Lâm Tử Dương vang. Hắn phong độ rút cục gạch ra nghe, vừa nghe, mắt đã ngạc nhiên chuyển sang Lộ Tiểu Phàm, sau đó thấy cục gạch cho Lộ Tiểu Phàm, bảo: “Điện của mẹ em!”

“Má Lộ!” Cậu vội vã nghe máy.

Ra là má Lộ muốn cậu vay tiền gấp vì tiền trong nhà đều đã chỉ mua hạt giống óc chó và táo cho mùa vụ mới, bà gọi đến ký túc xá cậu mấy bạn đều nhớ, cuối cùng gọi cho Bối Luật Thanh, bạn cùng ký túc xá anh đọc số di động Lâm Tử Dương cho bà.

Hiệu quả truyền âm máy Lâm Tử Dương khá xịn, dù cậu có nhanh chóng ra ngoài nghe máy, giọng má Lộ vẫn nghe oang oang.

Cậu vừa đi, Trác Tân đã thung dung nhả một câu: “Gia cảnh quyết định mắt nhìn, mắt nhìn quyết định chọn lựa!”

Khi ấy không ai đáp câu nói đó của hắn. Đến lúc dùng bữa xong, Bối Luật Thanh về, Lâm Tử Dương mới cáu bẳn: “Nói gì thế hả bố tướng, sao độc mồm độc miệng thế? Đồng tính đâu phải bệnh đau đầu uống thuốc giảm đau là hết hả? Cậu có đuổi Lộ Tiểu Phàm khỏi nhà Bối Luật Thanh cũng đâu thể thay đổi sự thật?”

Trác Tân chỉ đôi sư tử đá trước cửa: “Thấy không? Cửa son xứng sư tử đá, cửa gỗ chỉ xứng ngựa tre. Lộ Tiểu Phàm chỉ là thằng nông dân, chả lẽ cậu muốn để Luật Thanh cứ bị vướng vào đồng chuyện nhà quê nghèo rách và mấy thứ lợi ích dớ dẩn với nó à? Bối Luật Thanh dù có là đồng tính, cậu ta cũng đáng tốt hơn thế!”

Lộ Tiểu Phàm đưa hết tiền cậu có cho má, thêm cả tiền tiết kiệm ròng rã hai năm tám trăm đồng lẻ cũng đưa hết luôn.

Mấy bữa sau, nhà lại gọi điện nhưng là Lộ Tiểu Đích gọi, mới biết ba Lộ nghe nói giá lương thực tăng đã nảy lòng tham, buôn cả lúa mỳ Hoàng Long về, tính làm một phi vụ ăn chút lãi lời.

Nào biết lương thực ở đó căn bản không hề nhúc nhích, nhà cậu mua quá hấp tấp, ba Lộ không có kinh nghiệm lại bị mua đắt, giờ muốn bán giá cao ai mà thèm để ý ông.

Má Lộ suốt ruột thuê một chiếc ba gác, chất lúa mỳ lên đấy, định lên thị trấn bán lẻ. Ấy thế mà đang bán ven đường thì đâm phải máy kéo, không chỉ xe ba gác bị lật xuống mương mà người cũng bị xe đè bị thương.

Cái máy kéo ấy là của một gã có ô dù trong huyện, cứ khăng khăng chỉ trích má Lộ không tuân thủ luật giao thông.

Cảnh sát giao thông tới điều tra, má Lộ có sắc sảo mấy cũng ngu ngơ. Dân quê thì biết gì về luật giao thông nào, luật này rốt cuộc là luật gì bà hoàn toàn không biết Chỉ biết lúa thì mất, người thì thương, không được tiền đền còn phải đền xe ba gác, má Lộ bức thiết, đành phải để Lộ Tiểu Đích về gọi điện cho Lộ Tiểu Phàm.

Lộ Tiểu Phàm gọi cho Lộ Tiểu Bình trước, nhấn hẳn gửi tiền nhanh về cho nhà.

Lộ Tiểu Bình nghe má Lộ bị đâm xe cũng lo sốt vó, nhưng nhắc đến tiền thì quan co, kể lẻ mình ở Thiên Tân khôn khó ra làm sao, công việc nhà nước này là phục vụ nhân dân, chớ nói tàn dư, ngay cả tiền ăn bình thường cũng phải giảm bớt.

“Chứ không sao má Lộ phải hỏi vay mày tiền mua lúa...” Câu cuối cùng của Lộ Tiểu Bình là như thế.

Biện pháp duy nhất của Lộ Tiểu Phàm là nhanh tìm Bối Luật Thanh. Kỳ thực thời gian gần đây Bối Luật Thanh ít về, căn hộ không giống của anh mà càng giống như là của cậu hơn.

Anh chưa chính thức đi thực tập ở Bộ Ngoại giao nên cậu phải tìm một vòng lớn, từ chỗ Lâm Tử Dương liên lạc với anh, cậu lại tất tả chạy đến chỗ anh, anh đang nói chuyện với người khác.

Cậu chờ cả buổi, anh mới về. Cậu kể lại chuyện xảy ra, anh hơi chau mày, cậu dường như thấy anh mất kiên nhẫn.

Thực ra cậu đã biết tự kiểm điểm hành động của mình rồi, vì mấy trăm đồng dẫn đến việc phải đi vay anh hơn nghìn đồng để giải quyết chuyện nhà họ Lộ, ngay cả chính bản thân cậu cũng cảm thấy đây là một vụ lỗ vốn.

Khi anh đưa tiền cho cậu, đầu cậu cúi chừng như sụp xuống cả thất lưng. Cậu cầm tiền xong, anh mới tỉnh bơ nói: “Em đi đi!”

Cậu đáp dạ, đi được mấy bước thì quay đầu: “Anh à, em hầm canh cho anh nha.”

Anh trả lời: “Không cần, dạo này anh không thích ăn canh lắm.”

Nói rồi anh bước đi, cậu kỳ thực rất muốn lại gọi: “Vây em ninh cháo cho anh được không?”

Nhưng cậu còn chưa kịp thốt thành lời, anh đã đi xa lắm.

Cậu biết anh không vui, anh không vui thường thường cũng nhịn, vì anh là người kiên cường. Nên chỉ cần anh về, cậu lấy lòng chút, chú ý đền bù gấp bội, đến khi anh nhịn xuôi hết như bình thường là được.

Tình cảnh này cứ duy trì đến lúc một người bạn của Bối Luật Thanh từ Hồng Kông tới.

Lộ Tiểu Phàm phấn chấn theo Lâm Tử Dương đi đón khách, nơi dừng bữa là một quán cà phê khá thanh tĩnh. Lộ Tiểu Phàm đi ăn Đông ăn Tây với Lâm Tử Dương một năm nay, lòng còn nghĩ đón bạn như này liệu có hơi sơ sài hay không.

Rồi khi gặp Lý Văn Tây, cậu mới biết do người ta không thích mấy chỗ thịt thà.

Bởi câu nói đầu tiên của Lý Văn Tây chính là: “Thật ngại quá, do tôi chọn địa điểm, yên tĩnh một chút để còn trò chuyện.”

Chiếc ghế bốn người, vị trí bên cạnh Bối Luật Thanh là Lý Văn Tây. Lộ Tiểu Phàm thấy vị trí của mình bị ngồi mất rồi, nhất thời không biết phản ứng sao.

Lâm Tử Dương kéo vội cậu ngồi xuống cạnh hắn. Đặt mông ngồi xuống cậu mới định thần, tự nhủ mình không nên tị nạnh quá, chỗ ngồi cạnh anh tạm thời cứ cho bạn anh ngồi đi.

Câu thứ hai của Lý Văn Tây là: “Tớ đi châu Phi chơi một chuyến, mang được hạt cà phê tươi ngon về đây. Đã đưa cho chủ quán xay rồi, lát nữa mọi người nếm thử.”

Bối Luật Thanh ngoảnh qua cười: “Cậu đừng thích cà phê tới nỗi nghiện thể chứ.”

Lý Văn Tây le lưỡi với anh. Nếu một người đàn ông khác làm động tác như vậy, nhất định Lộ Tiểu Phàm thấy người ta quá ẻo lả, nhưng Lý Văn Tây thì khác. Anh ta làm gì có vẻ đều rất tự nhiên, làm biểu cảm gì cũng diễn trại lạ lùng, điểm ấy có phần thật giống Bối Luật Thanh, nhưng xúc cảm thể hiện trên vẻ mặt anh lại không được sống động như Lý Văn Tây.

Cậu chỉ nghe Lý Văn Tây nói: “Cậu biết tổng mà. Tớ chỉ nghiện có hai thứ, một là cậu, hai là cà phê.”

Đầu Lộ Tiểu Phàm nổ tung cái ầm. Khi ấy cậu là nghĩ, có nên cho Lý Văn Tây biết rằng, anh đã có người quan trọng rồi hay không? Đã có người quan trọng - Lộ Tiểu Phàm cậu - rồi hay không?

Nhưng cậu lại cảm giác tâm trạng hôm nay của anh cực kỳ tốt, cậu có từng khiến anh có tâm trạng tốt như vậy không? Hình như không có. Ai lại đi vui vẻ khi cứ hai ba hôm lại phải xử lý một chuyện vớ vẩn nơi cái làng con con? Anh nào phải lãnh đạo!

Ánh mắt anh trao Lý Văn Tây cũng rất hiền hòa, anh có từng nhìn cậu bằng ánh mắt hiền hòa như vậy không? Thật sự không thể nói rõ. Ai lại hiền hòa nhìn một đứa rước đến vô số chuyện vớ vẩn nơi cái làng con con? Thế nên hiện giờ anh không cần phải kiếm lời, tự bẽ như khi ở cùng cậu nữa. Trước mặt Lý Văn Tây, anh dí dỏm, anh tươi cười, anh thân thiết.

Nghĩ vậy cậu lại càng không dám khẳng định, mình thật sự là người quan trọng nào đó đối với anh hay sao?

Cậu bắt đầu chột dạ, thoáng cái như lạc hướng.

Cà phê nhanh chóng được bưng lên. Bối Luật Thanh nhấp một ngụm, khen: “Ngon lắm, cậu đi chỗ X chứ gì?”

Lý Văn Tây cười rạng rỡ: “Bị cậu đoán ra mất rồi.”

Lâm Tử Dương cũng uống một hớp, cũng khen: “Quả thực đủ thơm, đủ thuần.”

Cậu nghe họ khoe, liền uống một hớp lớn, kết quả là vị vừa đắng vừa chát xít, cậu bị sặc, vừa bỏ tách xuống vừa ho vừa nói xin lỗi.

Lý Văn Tây cười bảo: “Ngại quá, tôi uống cà phê quen không cho đường nên quên bỏ đường cho cậu.”

Bối Luật Thanh gọi nhân viên phục vụ, chỉ vào tách của Lộ Tiểu Phàm: “Đổi cappuccino cho em ấy đi.”

“Đó là đồ uống của con gái mà!” Lý Văn Tây cười, sau đó nháy mắt với cậu, “Đùa thôi, đùa thôi, tại tôi nghe Luật Thanh hay nhắc đến cậu nên hơi tò mò. Cậu ấy nói cậu không thích uống cà phê, tôi lại vẫn khẳng khái đòi mời cậu đến. Làm quen chút, sau này nhờ chiếu cố nhau nhiều nha!”

Nói đoạn, anh ta chìa tay cho Lộ Tiểu Phàm, cậu vội vàng lau bàn tay dính nước cà phê rồi bắt tay anh ta. Bàn tay ấy cũng giống tay Bối Luật Thanh, thon dài, trắng nõn, ngón tay thô ráp.

Anh thường hay nhắc đến cậu với người khác... Cậu lại từ mịt mờ tìm được phương hướng, thần kinh chấn động. Thế nhưng cuộc nói chuyện sau đó quả tình không có điều gì cho cậu chen miệng vào.

Lý Văn Tây và Bối Luật Thanh hiển nhiên có rất nhiều tiếng nói chung, chuyện phiếm đủ trên trời dưới đất đều nói đến hân hoan, Lâm Tử Dương diện nguyên cả bộ Montagut cũng không lấy làm khó chịu, cũng hết sức hiểu biết về những đề tài đó.

“Luật Thanh, giờ cậu vẫn còn chơi dương cầm chứ?” Lý Văn Tây cười hỏi.

“Về rồi không còn chơi nữa!”

“Tiếc quá đi, cậu chơi nhiều năm thế rồi mà.”

Bối Luật Thanh cười cười phản đối: “Nói chung là không chơi nữa rồi, cậu biết tớ thực chất đâu có thích dương cầm.”

Lâm Tử Dương nói leo: “Chủ yếu do không có tri âm thôi...”

Lý Văn Tây đánh mắt qua Bối Luật Thanh, có phần ám muội, cười nói: “Vây tớ không về...”

Lộ Tiểu Phàm bê tách cà phê bằng cả hai tay, thìa vẫn xoay vòng vòng trong đó tựa thể quyết tâm phải đánh cà phê thành pho mát.

Lý Văn Tây chỉ chiếc nhẫn sắt ở ngón giữa Bối Luật Thanh, bảo: “Cái đồ hồng này mà cậu còn chưa vứt đi.”

Bối Luật Thanh im một lúc mới cười: “Không phải cậu không cho vứt sao?”

Cái nhẫn ấy anh vẫn đeo nơi tay, Lộ Tiểu Phàm nhìn đã thành quen, cậu chưa từng thắc mắc tại sao anh lại có một cái nhẫn sắt, vì người như anh đại để là không cần một vật trang sức bên ngoài nào tô điểm cho mình.

Cho đến hôm nay cậu mới hiểu, hóa ra chiếc nhẫn có liên quan đến một mối tình mờ ám như vậy, hơn nữa chủ nhân của mối tình mờ ám ấy lại còn đang sờ sờ trước mắt cậu.

Bối Luật Thanh lại chuyển chủ đề: “Chẳng phải gần đây cậu bận đi xem mắt à?”

Thần kinh Lộ Tiểu Phàm lại rung lên. Lý Văn Tây cười bảo: “Ừ, nhưng chưa ưng lắm. Tớ thích phụ nữ không đông dài, không xen vào chuyện người khác, tớ không thích để cô ta rước thêm phiền nhiễu cho bọn mình.”

Bối Luật Thanh bưng cà phê lên cười cười, không đáp.

Lộ Tiểu Phàm có phần hoan hỉ vì Lý Văn Tây sẽ cưới cô gái khác, song nghĩ lại bản thân cậu cũng có vợ mà, hơn nữa cậu còn là em rể Bối Luật Thanh. Nỗi băn khoăn trong lòng làm cậu chẳng còn biết mình ăn cái gì vào mồm nữa, sặc cơm mấy lần, bị Lâm Tử Dương lừ mắt liên tục.

Bữa tối xong xuôi, Lộ Tiểu Phàm đứng tại cầu thang quán, lái xe tới đón cậu là Lâm Tử Dương. Hắn vẫy vẫy tay: “Lên xe, lên xe.”

Cậu hơi trù trù, bảo: “Chờ anh em nữa...”

“Anh em kêu anh đón em đây.” Lâm Tử Dương thở dài.

Cậu chần chờ một lúc liền hiểu quả thật Bối Luật Thanh sẽ không đón cậu, vì đại khái anh muốn ở chỗ Lý Văn Tây đi.

Lên xe, Lâm Tử Dương đạp ga phóng xe đi cái vút, liếc mắt qua Lộ Tiểu Phàm, nói: “Anh nói nghe nè, Lộ Tiểu Phàm, đầu em nghĩ gì thế? Em có biết làm Gay không đấy? Gay là đàn ông, hôm nay chơi với em, ngày mai chơi cậu ta, đó là sự tự do trong mối quan hệ. Em còn nhớ mối quan hệ giữa các em không? Đừng đeo cái mặt mo như đàn bà nữa, haiz, em đừng để Lý Văn Tây người ta so sánh nữa được không? Lý Văn Tây là bạn từ tấm bé của Bối Luật Thanh mà còn chưa tỏ vẻ khó chịu với em thì thôi.”

Lộ Tiểu Phàm thật thà nghe Lâm Tử Dương phát biểu. Hắn đỗ xe ổn thỏa mới nói: “Tiểu Phàm, anh em mình đều là người nhà, anh Tử Dương cho em lời khuyên, em biết điểm tốt nhất của em là gì không?”

Cậu lắc đầu, Lâm Tử Dương lại cầm vô lăng: “Em đủ biết điều!”

Cậu ngược cái đầu có điểm trống rỗng lên, Lâm Tử Dương lại vỗ vào vô lăng: “Người như Bối Luật Thanh, báo cho em biết người muốn theo đuổi cậu ta, cả nam cả nữ đều xếp hàng dài, em đã khiến bao nhiêu người học máu rồi, có biết hay không?!”

Hắn khuyên nhủ cậu chán chê rồi mới “brum” lái xe ra khỏi bãi đỗ.

Cậu về nhà. Tối hôm ấy Bối Luật Thanh không về, tối hôm sau cũng không.

Cậu nằm trên giường cố vận hành não mình, cảm thấy bản thân lại bị rẽ sang hướng khác rồi. Cậu thử mọi vị trí kê bên Bối Luật Thanh, cuối cùng cố chen vào cái vị trí biến thái tưởng không ai tranh với cậu, giờ mới hay hóa ra vị trí biến thái ấy cũng chưa chắc là của cậu.

Có lẽ nhân sinh là một cuộc chiến tranh không hồi kết. Cậu lẩn lộn suy nghĩ suốt hai ngày, tự nhủ có thể nào mình cũng phải quyết chí lên, củng cố vị trí của mình.

Vì thế, chỉ cần có cơ hội có mặt Lý Văn Tây, cậu sẽ giành ghế ngồi cạnh Bối Luật Thanh, gấp rau cho Bối Luật Thanh, ăn xong còn kiểm đủ có để Bối Luật Thanh về nhà với cậu, chỉ thiếu điều dán giấy lên trán anh rằng “Người của Lộ Tiểu Phàm, người lạ miễn đụng vào.”

Lý Văn Tây trước sau cứ chỉ cười tủm tỉm. Nhưng một hôm, cậu mở cửa vào nhà, đã thấy Lý Văn Tây đặt mấy hòm hành lý trong phòng khách. Anh ta cười nói: “Tôi ở nhà Bối Luật Thanh một thời gian, nên đành nhờ Tiểu Phàm dọn đi vậy!”

Bối Luật Thanh ngồi một chỗ lẳng lặng nhìn cậu, không lên tiếng. Cậu nghe Lý Văn Tây nói lúc đầu cũng không tin, sau mới cảm thấy nó hẳn là thật, muốn cổ vũ mình dậy chí cạnh tranh, song chí còn chưa trỗi lên đầu đã tan rã tại miệng. Không khác gì bị bệnh bất lực, nhiệt tâm tiết sớm.

Giữa sự im lặng của Bối Luật Thanh, cậu loay hoay một chặp mới gỡ được chiếc chìa khóa khỏi mũ, chiếc chìa khóa cậu đã quần rất nhiều thùng đồ, nhờ thế tay cậu chỉ cần lần vào là sờ được chìa khóa nhà anh. Sau này trả chìa khóa rồi vẫn vô thức thò tay vào túi sờ chìa khóa, sờ soạng mãi mới nhớ ra, à, trả thật rồi.

Lộ Tiểu Phàm tổng kết, sở dĩ cậu đánh mất vị trí bên cạnh Bối Luật Thanh đúng là bởi cậu không nhớ lời Lâm Tử Dương cho hay ưu điểm của cậu: Biết điều. Cậu quá vênh vào mà không biết điều, nhưng cuối cùng cậu đã thuận lợi trả lại chiếc chìa khóa, cậu cảm thấy mình lúc ấy coi như là đã biết điều rồi nhĩ.

Nên sau này Bối Luật Thanh có lại đưa chìa khóa cho cậu, cậu dùng xong, đều tự giác trả. Cậu cảm thấy có thể anh mới nhớ ít nhất cậu còn thực biết điều trong chuyện chìa khóa.

Tuy lần nào anh cũng giữ yên lặng, nhưng cậu thấy chỉ cần cậu biết điều là được, những cái khác không cần nhọc công nghĩ ngợi, bởi có nghĩ cũng không chắc.

Thấm thoát rồi Lý Văn Tây lại quay về Hồng Kông, có điều, mối quan hệ giữa cậu và anh kể từ đó dần dần lạnh nhạt. Một là vì cậu có vẻ biết điều quá đà ở một số phương diện, hai là anh bắt đầu ra nước ngoài.

Mối quan hệ duy trì ngắt quãng này không đứt hẳn cũng do chuyện nhà họ Lộ. Không phải Lộ Tiểu Phàm chưa nghĩ đến việc dừng trở về căn nhà của Bối Luật Thanh nữa, song nhà Lộ mà có chuyện, ngoài việc tìm đến anh, tựa hồ cậu cũng không còn cách nào khác.

Nên sau mỗi lần xong việc, cậu đều rửa sạch dấu vết sau móng mình như thể không bao giờ đến nữa, thế nhưng gần thì dăm hôm, lâu là vài tháng, cậu lại buộc lòng phải xuất hiện dưới lầu nhà Bối Luật Thanh.

“Tiểu Phàm!” Trước mặt cậu bỗng đổ xích một con xe, Bối Luật Thanh hạ cửa kính nói, “Lên xe!”

Cậu hơi do dự, nhưng anh đã mở cả cửa xe ra rồi, đại để anh nói đưa cậu về cũng không phải là nói khách sáo.

Anh không khách sáo, mà là ra lệnh. Cậu ngồi vào chiếc xe riêng của anh trước con mắt trầm trồ của hành khách tại trạm xe buýt.

“Làm phiền anh.” Cậu khách sáo nói.

“Đừng khách khí, anh tiện đường.” Anh cũng lạnh nhạt đáp trả một câu. Thoạt nghe, các cậu giống một cặp xa lạ quen nhau, chứ không phải một đôi tình nhân mới rồi còn trần trụi sống đôi, làm chuyện thân mật bậc nhất.

8. Chương 8

Bối Luật Thanh phóng xe rất nhanh, xe anh lại là xe giấy phép bộ đội, cảnh sát giao thông có thấy loại xe này cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, vì đưa Lộ Tiểu Phàm về nhà cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Lộ Tiểu Phàm xuống xe, nhìn Bối Luật Thanh đi như thường lệ. Cậu nhìn xe anh biến mất cuối đường, thậm chí đoán không biết anh đi gặp ai, có phải lại đi gặp Lý Văn Tây không? Dù sao nếu anh đến gặp cậu hẳn sẽ không lái nhanh thế đâu.

Cậu về phòng. Đèn nhà Bối tối nào cũng tắt tối. Không ai về ăn cơm, bác Lâm lại chả mừng quá về cho sớm sớm, cũng chỉ đun ít canh ngọt cho Bối Luật Tâm và xào ngẫu hứng hai món ăn mà thôi.

Cậu cất thức ăn vào tủ lạnh, sau đó lấy báo chứng khoán số ra ngày hôm nay đọc tỉ mỉ một lượt.

Đọc xong, cũng không có gì làm nữa, cậu ra khu căn hộ thuê băng về xem. Về cơ bản, trong khu căn hộ cái gì cũng có, từ bách hóa đến giải trí, hết như một khu thương mại thu nhỏ, không cần ra ngoài cũng có thể mua đủ đồ. Anh chủ cho thuê băng còn rất trẻ, da dẻ trắng trẻo, dáng cao, tính tình nhã nhặn, thấy Lộ Tiểu Phàm đến liền cười: “Có hàng mới từ Hồng Kông đấy, muốn xem không?”

Thập niên 90 đúng mốc đỉnh cao của phim ảnh Hồng Kông, người dân thuê băng thời bấy giờ cứ mười người thì tám, chín người thuê phim Hồng Kông.

“Xem bộ này không? Phim võ hiệp, Lâm Thanh Hà(*) giả trai.”(**) Anh chủ trẻ tuổi chỉ tay vào tấm áp phích bên cạnh.

(*) Nữ diễn viên của điện ảnh Hồng Kông, nổi tiếng từ rất sớm với các vai diễn trên các loại phim truyền hình nhiều tập của Đài Loan thập niên 1970, kể từ thập niên 1980 Lâm Thanh Hà bắt đầu chuyển hướng sang các bộ phim điện ảnh Hồng Kông.

(**) Bộ phim được nói đến là Tiểu ngạo giang hồ chi Đông Phương Bất Bại, vai diễn của Lâm Thanh Hà chính là Đông Phương Bất Bại.

Lộ Tiểu Phàm thích Lâm Thanh Hà nhất, hơn nữa chỉ thích phim võ hiệp của cô. Tiếc là phim thể loại này không nhiều, lần nào cậu đến cũng hỏi thăm, anh chủ quán cũng nhớ nằm lòng.

Cậu xem tấm áp phích, cảm thấy Lâm Thanh Hà thật xinh đẹp, trong vẻ đẹp còn mang vẻ hiên ngang đường bộ. Xinh đẹp và hiên ngang đường bộ vốn là hai khái niệm khác nhau, nhưng ở hóa trang của cô lại có thể thống nhất làm một.

“Được!” Cậu vừa nhìn tấm áp phích đã hợp ý.

Anh chủ trẻ tuổi mau mắn đưa băng cho cậu, lại nói: “Tôi cũng thích Lâm Thanh Hà lắm, thích nhất Bạch Phát Ma Nữ diễn cùng Trương Quốc Vinh(*). Hê, kia kìa, giống đàn ông hơn cả đàn ông, giống phụ nữ hơn cả phụ nữ!”

(*) Diễn viên, ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng của Hồng Kông. Không chỉ sở hữu một sự Nghiệp âm nhạc và điện ảnh thành công rực rỡ, Trương Quốc Vinh còn được biết đến như một trong những ngôi sao được yêu thích và có ảnh hưởng nhất tại Châu Á.

Cậu nói chắc nịch: “Ngoài Lâm Thanh Hà, không ai có thể diễn tốt Luyện Nghê Thường(*) nữa!”

(*) Nhân vật ma nữ tóc trắng trong Bạch Phát Ma Nữ truyện. Có thể nói Lâm Thanh Hà là Bạch Phát Ma Nữ thành công nhất.

Trác Nhất Hàng danh môn chính phái và ma nữ Luyện Nghê Thường yêu nhau, nhưng ái tình nào có thể chống đỡ sự thật? Sự cố chấp trong tình yêu của Luyện Nghê Thường cũng chỉ đổi lại là một kiếm của Trác Nhất Hàng và mái đầu bạc phéch.

Lộ Tiểu Phàm cảm tưởng như bản thân cậu khá giống Luyện Nghê Thường, xuất thân thấp kém, tương lai mờ mịt, nên cậu không thể thích Trác Nhất Hàng, vì cậu khác Luyện Nghê Thường ở chỗ cậu đã biết kết cục.

Cầm theo băng phim trở về phòng, đến khi xem gần hết, có người mở khóa, cậu dụi mắt nghĩ chắc có ai về.

Người vào nhà là Bối Luật Thanh, trong tay còn xách theo một hộp bánh gatô. Cậu sững sờ hỏi: “Anh, sao lại về nhà?”

“Sinh nhật bạn đặt thừa một chiếc bánh, anh cầm về. Em đi cắt bánh đi.”

“Dạ!” Cậu vào bếp lấy dao và đĩa, mở hộp bánh, nhìn kỹ mới biết là bánh gatô độc quyền của nhà hàng năm sao nào đó. Bánh này chỉ dành cho khách đặt tiệc, không bán sẵn mà phải đặt trước một tuần.

Quãng thời gian nồng thắm nhất của cậu và Bối Luật Thanh, cậu đặc biệt thích ăn loại bánh này, vì so với bánh gatô thông thường, loại bánh này không thơm bằng nhưng vị đậm, kem trong miệng cũng dày hơn song không khiến bạn ngấy.

Đương nhiên đây là do anh dạy cậu ăn. Hồi hai người ở bên nhau từng có rất nhiều hồi ức đẹp, hồi ức cũng tựa thể lớp kem trên bánh, ngọt ngào, thơm hương, nhưng vào miệng là tan chảy.

Cậu cắt một miếng cho anh rồi cũng cầm miếng của mình ăn. Lộ Tiểu Phàm ăn rất tốt, nếu mà được ăn ngon thì dù tâm trạng có đang xấu mấy cũng lại sau cơn mưa có cầu vồng.

Cậu ăn bánh, phim cũng đang tới đoạn cao trào, Lệnh Hồ xung lớn tiếng hỏi Đông Phương Bất Bại nữ giả nam: “Đêm hôm đó rốt cuộc có phải người không? Có phải không?”

Đông Phương Bất Bại do Lâm Thanh Hà sắm vai chỉ lạnh nhạt cười, tung chưởng đập Lệnh Hồ Xung vào vách núi, còn bản thân mình thì khoan thai nhảy xuống. Lộ Tiểu Phàm nhìn bóng hình đỏ thắm rất xuống kìa, cũng thất thần y hệt Lệnh Hồ Xung trong phim.

“Xem phim Hồng Kông à?” Bối Luật Thanh tỳ tay lên ghế sofa.

“Vâng, cũng sắp hết.” Cậu ngoái lại, “Anh muốn xem thời sự tối sao?”

“Không có gì!”

Cậu vội vã bấm dừng băng, nói: “Dù sao đoạn sau cũng không có gì hay, em chuyển kênh cho anh.” Cậu rút băng ra, bật ti vi về kênh thời sự buổi tối.

Thời sự buổi tối thường có những tin chán như thị trường chứng khoán Mỹ hôm nay rớt giá 2%, thị trường chứng khoán Trung Quốc giảm 3% kết thúc phiên giao dịch v.v... Nhưng người Hán là một dân tộc tự lực tự cường, mọi người chán nữa chán mãi cũng thành quen.

Hai người ngồi hai đầu ghế xem thời sự, Bối Luật Thanh xem thời sự, Lộ Tiểu Phàm cùng anh xem thật trọng như thể cùng Thái tử đọc sách, phòng khách chẳng có ai lên tiếng.

Thực ra hồi đầu cậu vẫn xem phim Hồng Kông ở chỗ Bối Luật Thanh. Phòng anh là phòng cao cấp nhất nhà, không chỉ có loa mà còn có đầu lẩn ti vi màn hình màu, thậm chí là cả tủ lạnh cỡ nhỏ.

Khi anh về sẽ để cậu xem băng trong phòng mình. Cậu và anh sẽ ngồi chung trên thảm xem phim Hồng Kông, uống ít đồ uống kỳ cục song ngon lắm. Cả hai cùng ngồi ngang vai nhau xem cùng một bộ phim đã từng là nỗi mong chờ lớn nhất cuộc đời cậu.

Hai bạn cậu cứ thế im lìm xem anh phát thanh viên thời sự tối mặt mày lạnh te đọc tin tức. Ngày xưa lâu lắc rồi, phát thanh viên vẫn có biểu cảm đầy chữ, sau đó có phát thanh viên tỏ biểu cảm lập trường không đúng mà bị cho xuống, phát thanh viên khác lên thay như bị liệt cơ mặt.

Xem khoảng mười phút, rốt cuộc Bối Luật Thanh cầm áo khoác trên sofa nói: “Anh đi đây!”

“Vâng!” Cậu vội bỏ cái đĩa trong tay, theo anh ra tận cửa, rồi mở cửa giúp anh, nói: “Anh lái xe về cẩn thận...”

Anh ngoảnh lại nhìn cậu rút cổ, bảo: “Em không cần tiễn, ngoài cửa gió lớn.”

“Vâng!” Cậu đồng ý tấp lự, chỉ đứng ở cửa tiễn anh. Nhưng anh không đi thẳng đến khi mất hút như xưa, mà bước vài bước lại quay lại hỏi: “Mai em rồi không?”

“Dạ? Anh có việc gì?”

“À, cũng không có gì to tát. Không phải mẹ em sắp lên sao anh muốn mua ít quà cho bác, em đi chọn với anh!”

“Không cần, không cần!” Cậu chối tía lia, “Nhà em làm phiền anh nhiều lắm rồi!”

“Cứ thế đi. Mai tan tầm, anh chờ em chỗ cũ!”

Anh nói câu đó xong thì đi thật, không quay lại lấy một lần. Cậu nhìn đến khi không thấy bóng anh đâu nữa mới đóng cửa vào nhà.

Bánh gatô thực sự rất ngon. Cậu ăn xong phần của mình, mới nhìn sang phần của anh còn nguyên ở trên bàn.

Chuyện này xảy ra thường xuyên giữa họ. Lộ Tiểu Phàm thường ăn chưa đã nghiền, và luôn mừng rỡ nhận ra phần của Bối Luật Thanh chưa hề được động đến.

Cậu ăn hết cả phần của anh, nhìn số bánh còn dư hơi lưỡng lự chút đỉnh. Cậu có chút không nỡ động vào, muốn để dành cho má ăn thử. Hồi ở quê cậu luôn nghĩ có tiền là sướng rồi, song lên thành phố mới biết, có những cái đôi khi tiền cũng chưa chắc mua được, ví dụ như chiếc bánh gatô này.

Cậu cất hộp bánh ở phòng mình. Đồ của nhà Bối nếu qua đêm mà chưa ăn hết, hôm sau luôn bị bác Lâm mang về nhà.

Cậu vừa nhắc hộp bánh lên, lại nghĩ, rồi cất một phần đặt cạnh nồi canh của Bối Luật Tâm, xong xuôi mới xách hộp về phòng ngủ.

Cũng không rõ phải chăng má Lộ lên thành phố gây áp lực to lớn cho cậu, mà cậu ngủ mơ.

Đầu tiên, cậu mơ thấy sau khi ba Lộ và má Lộ gặp Bối Luật Tâm, má Lộ biến thành con hổ, Bối Luật Tâm biến thành con báo. Hổ báo vật lộn nhau, trong khi cậu chỉ có thể luống cuống yếu ớt tiến lên cản ngăn.

Tiếp theo lại mơ thấy mình biến thành con chó từ lúc nào, bị hổ má Lộ và báo Bối Luật Tâm đuổi theo sát nút.

Cậu đương đứng tại ranh giới sinh tử thì bị chuông báo thức réo tỉnh. Mở mắt ra không thấy hổ cũng không thấy báo, chỉ là một giấc mơ, cậu úp mặt vào gối thở vắn than dài.

Có lẽ vì tới qua đã hẹn Bối Luật Thanh, cả ngày nay cậu làm việc cứ mê mê tỉnh tỉnh, còn suýt nữa gửi sai hàng, bị Trưởng khoa mắng mỏ.

Tan tầm chuông reo, cậu không kịp nhìn Trưởng khoa bày vẽ không vui, chỉ cuống cuống quào quào chạy đến chỗ hẹn.

Lúc trước hẹn gặp Bối Luật Thanh đều tại một nhà hàng trà kiểu Hồng Kông, nhà hàng ấy có món há cảo nhân tôm Lộ Tiểu Phàm thích nhất, địa điểm không xa khu đại học của R, hơn nữa hẹn gặp ở loại nhà hàng trà này có vẻ thoải mái đứng đắn, ai bắt gặp cũng không nghĩ bậy đến chuyện khác. Anh vợ và em rể dùng bữa với nhau vốn dĩ không phải chuyện chính đáng.

Khi cậu đến nơi, Bối Luật Thanh đã có mặt tại đó, gọi sẵn cả há cảo rồi. Cậu ngồi xuống, anh rót một tách trà cho cậu, bảo: “Ăn trước đi, no rồi hẵng đi!”

Cậu đáp cảm ơn. Há cảo nhân tôm của nhà hàng vẫn hương vị cũ thoát cái cậu đã ăn xong. Anh còn chưa kịp giương tay, cậu đã giành lời: “Em đi tính tiền.” Thế rồi vội vã móc cái ví da từ túi, trả tiền cả bàn.

Anh cũng không tranh với cậu. Ra cửa, anh không lái xe mà vẫy taxi. Đạo phố buôn bán, nếu không muốn tốn nửa thời gian chỉ để kiếm chỗ đỗ xe, biện pháp tốt nhất chính là gọi xe.

Lộ Tiểu Phàm theo anh tới đường Thúy Vy. Bộ quần áo đầu tiên, chiếc quần xì đầu tiên của cậu đều mua tại con đường này, và cũng đều do Bối Luật Thanh mua cho.

Bởi vậy, lắm lúc, Lộ Tiểu Phàm không cho phép mình có ý nghĩ oán trách người đàn ông này. Có gì chứ? Đời là thế. Bạn không thể vì tấm chung một hồ với thiên nga, vì thái độ thiên nga đối xử với bạn xem như là thân thiết, mà lại oán trách thiên nga không làm bạn với chú vịt tức là bạn.

“Nghĩ gì vậy?” Bối Luật Thanh đang đứng ở một cửa hàng nội y.

“Không... Không ạ!” Cậu vô thức nhìn theo tay anh đang giở đồ, lại sợ anh mua đồ đắt, vì nếu thế cậu sẽ lại cảm thấy mình nợ anh. Đừng nợ nần gì anh, đó là suy nghĩ thường xuất hiện không biết có từ bao giờ của Lộ Tiểu Phàm.

Cũng may đồ anh mua tuy không phải giá hời, song cũng không chọn cái gì làm cậu phải rớt hàm. Mấy bộ nội y lông cừu, vừa hiện lòng quan tâm vừa cho mặt mũi.

Chỉ có khi mua đồ cho Lộ Tiểu Đích, Lộ Tiểu Phàm mới tranh luận với anh, vì anh định mua cho con bé một cái vòng tay, mà cái vòng ấy lại là nhãn hiệu chuyên trang sức đá quý của nước ngoài.

Đá quý nước ngoài phần nhiều đều không phải sản phẩm tự nhiên, nguyên liệu bình thường như vậy chỉ là một nhãn hiệu trang sức bình thường tại nơi sản xuất, mà sang nước cậu lại được tung hô thành nhãn hiệu trang sức sang trọng bậc nhất, một sợi vòng tay pha lê giả được bán ngang giá một sợi vòng vàng.

Cuối cùng cậu vẫn không lay chuyển được anh, đành trơ mắt nhìn anh mua sợi vòng tay pha lê lấp lánh, đẹp mà mỗi tội đắt.

Mua sắm xong xuôi, lúc đi ra ngoài, bất chợt Bối Luật Thanh trông thấy một chiếc khăn quàng cổ hao hao giống chiếc của anh, một mặt là lông, một mặt là lụa.

Lúc này anh còn chẳng cần bàn với cậu, mua luôn chiếc khăn. Anh lái xe đưa cậu về đến cửa nhà rồi giao hết đồ cho cậu, nói: “Mấy thứ này gửi em đưa cho bác Lộ nhé, có khi anh không rỗi đi gặp các bác được!”

“Không sao, không sao, em sẽ nói với má!” Cậu đáp liên thanh. Làm sao cậu không rõ ý anh chứ? Đối với nhà Bối, nhà thông gia họ Lộ nghèo mạt rệp hết như con chấy trên đầu, thỉnh thoảng cứ phải gãi, không cần gãi thì tốt nhất khỏi cần gãi, vì chẳng ai biết rồi nhà Lộ sẽ lại đòi hỏi hay yêu cầu gì nữa.

Bối Luật Thanh dùng quà mua lòng, vừa không khiến Lộ Tiểu Phàm khó xử, vừa giải quyết chuyện Bối Luật Tâm, thế là cậu đã đủ cảm kích anh lắm rồi.

Sáng hôm má Lộ đến, Bối Luật Tâm không muốn tẹo nào cũng vẫn phải lên xe Lão Ngô đi đón má Lộ, dọc đường chỉ xì mặt, chẳng nói bất cứ câu gì với Lộ Tiểu Phàm.

Lộ Tiểu Phàm không dám để ba Lộ má Lộ tự tìm cửa ga nên mua một vé chạy chuyến tiếp theo, tàu vừa dừng cậu đã bon chen gọi ba Lộ má Lộ.

Đáp lại cậu là âm thanh giòn giã của một cô bé. Lộ Tiểu Phàm thấy Lộ Tiểu Đích đang phấn khởi hươ tay với cậu bèn không khỏi sững sốt, cả em gái cũng theo lên là điều cậu không lường tới.

Ba Lộ và má Lộ khệ nệ xách hành lý, cúi bấn xuống tàu giữa đám đông hành khách. Lộ Tiểu Phàm đỡ chiếc túi hành lý nặng trĩu, hỏi: “Ba Lộ, mọi người mang lắm đồ làm gì?”

Ba Lộ lấy làm bất mãn: “Hỏi má mày ấy!”

Mắt má Lộ đỏ sọng lườm ông một cái, mới bảo: “Lần đầu tiên mình thăm nhà người ta, đi tay không mà không biết ngược à? Mua mấy thứ có sẵn trong cửa hàng trả tiền là có thì còn gì đặc biệt, mình nghĩ nhà Bối có gì mà không mua được? Có biểu cũng phải biểu thứ mà họ không mua được ấy.”

Lộ Tiểu Phàm sợ cãi nhau trước mặt người ngoài liền đánh lảng: “Sao mắt má Lộ đỏ thế?”

Ba Lộ khù khì: “Bà ấy biết sắp được ngồi tàu hỏa, sướng quá mấy đêm liền không ngủ ngon!”

Má Lộ hơi sượng sùng: “Cái ông này nói nhăng nói cuội, là do tàu xóc lại còn chen tùm tùm vào ngủ với nhau, ma mới ngủ được!”

Lộ Tiểu Đích xen lời: “Con thích ngồi ghế nằm lấm, giống đang nằm nôi ý, lắc qua lắc lại một chốc là buồn ngủ hà!”

“Cha bố cô, lớn đầu còn đòi ngủ nôi, đẹp mặt chưa kìa!” Má Lộ mắng yêu.

Nhà họ vừa ra khỏi ga đã thấy xe Lão Ngô đỗ chờ sẵn. Đáng ra xe họ phải đỗ trên sân ga thì xe lão Ngô Lại được đỗ gần hơn cả. Ngoài Lão Ngô, không ngờ Bối Luật Tâm cũng đang đứng ngoài xe đón nhà Lộ.

Lão Ngô nhắc thấy họ đến bèn qua đỡ đồ, Bối Luật Tâm cũng qua giúp, Lộ Tiểu Phàm lấy hết đồ nhẹ trên tay Lộ Tiểu Đích dúm vào tay ông. Lão Ngô đỡ đồ, cười hỏi: “Nặng ghê, là cái gì vậy?”

Ba Lộ tự hào: “Quả óc chó của nhà mấy năm gần đây!”

“Ha, ngon đấy!” Lão Ngô cười sang sảng, “Thành phố không mua được quả óc chó tươi thế đâu!”

Ba Lộ khiêm tốn đáp trả: “Ày, toàn cây nhà lá vườn, chẳng đáng bao nhiêu!”

“Đáng tiền có gì mà lạ? Thời buổi này chi tiền ra mua chẳng có gì lạ, đồ nhà nông, ông có tiền cũng không mua được!” Lão Ngô nói hai ba câu đã làm ba Lộ cười tươi như hoa nở.

Má Lộ quan sát Bối Luật Tâm trên trên dưới dưới. Nàng dâu này vốn chẳng có sức nặng mấy trong lòng má Lộ, nhưng nếu người ta mà cần “sức nặng” thì đã chẳng làm mâm son bị chòi đũa mốc, thành người nhà họ Lộ, má Lộ hiểu mình bạch điều đó.

Thế nên bà hiền hậu hỏi thăm: “Con dâu, mấy năm nay khỏe chứ?”

Thực ra Bối Luật Tâm không quá thích má Lộ, một là vì má Lộ có khí chất trời sinh luôn khiến cô cảm giác bà tạo áp lực lên nhà Bối.

Điểm thứ hai là lần trước bà đánh Lộ Tiểu Đích, làm cô lảng máng thấy như không hẳn bà mù tịt về chuyện của cô, hơn nữa có khi còn ngầm coi thường cô trong bụng. Nhà cô hay nghĩ nhà Lộ chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, chứ đâu biết người ta đã nghĩ đến ngày trả đũa từ lâu.

Phải nói phụ nữ thường rất hay có chung tư tưởng, Bối Luật Tâm thật ra cũng đoán được 80-90% ý nghĩ của má Lộ.

Do đó cô vẫn cảnh giác với người mẹ chồng, nghe má Lộ hỏi han chỉ cười cười: “Khỏe ạ!”

Họ chưa hàn huyền quá nhiều đã phải vội vàng lên xe, dẫu sao lần đón tàu này coi như thuận lời, sắc mặt Bối Luật Tâm dịu đi hẳn so với lúc mới xuất phát, tảng đá trĩu nặng trong lòng Lộ Tiểu Phàm khẽ nhẹ đi.

Lão Ngô lái xe đưa họ đến khách sạn đã đặt trước, ba Lộ vừa thấy đã biến sắc, hỏi: “Sao không về nhà?”

“Nhà chật!” Bối Luật Tâm nói.

Lộ Tiểu Phàm vội giải đáp: “Sợ nhà mình ngủ không ngon! Đây là khách sạn lớn, tự Luật Tâm chọn đây ạ!”

Kỳ thực cậu cũng không muốn để nhà Lộ ở nhà của nhà Bối, nguyên nhân chính yếu là bởi cậu không biết giải thích làm sao việc cậu cưới Bối Luật Tâm năm năm rồi mà hai người hãy còn ngủ riêng.

Lão Ngô cười xuề xòa: “Đâu dễ được lên thành phố, tối nay cả nhà nghỉ ngơi cho tốt đi, ban ngày mới có sức đi chơi.”

Má Lộ cười: “Thằng dốt này, phản ứng ba má còn ngủ được thì sao trải chăn ra đất ngủ không được? Tiền chúng bây cũng là tiền ba má, tiêu hoang vào mấy chỗ này thật phí!” Bà quay lại cười với lão Ngô, “Chúng tôi lên thăm tụi nhỏ, sao có thể ở ngoài, còn làm tốn tiền tụi nhỏ!”

Không chờ Bối Luật Tâm hay Lộ Tiểu Phàm phát biểu thêm câu nào, má Lộ đã nhận hành lý cả nhà đi luôn.

Bối Luật Tâm cứ ngỡ nhần nhện một chút, nhìn đến khách sạn là được, ai dè má Lộ hoàn toàn không nghe theo sự sắp xếp của cô, nặng nề đòi ở nhà, sắc mặt cô thoát cái xấu hẳn.

Lộ Tiểu Phàm như thấy tai họa đang cận kề, song chuyện tới nước này cũng chỉ biết đánh liều lên xe đưa ba Lộ má Lộ về nhà.

Bác Lâm bắt gặp một nhà tay xách nách mang vào cổng, không khỏi bật thốt: “Chuyện gì thế?”

Lão Ngô vội vàng ra hiệu bằng mắt cho vợ rồi cười giới thiệu: “Bố mẹ Tiểu Phàm lên thăm cậu ấy!”

Bác Lâm hiểu ra, đơn dả chào hỏi: “Ra là bố mẹ Phàm Phàm, mau vào nhà đi nào!”

Má Lộ vào nhà coi như biết giữ bình tĩnh, ba Lộ thì thấy nhà Bối mang phong cách Tây phương từ giấy dán tường đến sofa, mặt đỏ lựng.

Bác Lâm nhanh nhẹn cầm dép đi trong nhà cho họ, ba Lộ vội xua tay: “Không cần, không cần, tôi đi chân đất được rồi!”

Má Lộ huých ông một cái: “Kêu mình thay thì mình thay đi, lèm bèm quá!”

Đoàn người vào nhà, ba Lộ má Lộ tán gẫu với bác Lâm, Lộ Tiểu Đích tung tăng khắp nơi, không ngừng chạy xuống báo cáo phát hiện mới của nhỏ.

Lộ Tiểu Phàm nghe tiếng Bối Luật Tâm hít sâu, bèn trách: “Tiểu Đích, đừng chạy lung tung, bác Lâm mới lau dọn.”

Má Lộ ngoái đầu mắng: “Gái thối, xuống nhà, nhà người ta mà tự tiện chạy ra chạy vào là sao?”

Lộ Tiểu Đích bị má nạt, có chút ầm ức: “Gì mà nhà người ta, là nhà anh con!”

Lộ Tiểu Đích xưa nay là con gái rệu của ba Lộ, hai anh lớn không ở nhà, Lộ Tiểu Thế từ bé đã kiêu lời, cả ngày chẳng thấy mặt mũi mô, Lộ Tiểu Đích quán xuyến mọi chuyện hiếu tử trong nhà nên lại càng là con quý con hóa của ba Lộ.

Ba Lộ nghe má Lộ quở con gái bèn can: “Trẻ con tò mò thì cứ để nó xem, Luật Tâm và Tiểu Phàm còn so đo với em gái nữa à?”

Lộ Tiểu Đích nghe thế càng bỏ ngoài tai lời má răn, tiếp tục thích thú lên lầu xem xét Lộ Tiểu Phàm quan sát mặt Bối Luật Tâm tái thêm mấy phần bèn mở lời: “Ba má, trưa nay ba má muốn ăn gì? Con dặn bác Lâm đi mua!”

Bác Lâm thấy rõ sắc mặt Bối Luật Tâm đang khó coi nên cũng cười xòa: “Đúng, đúng, ăn xong thì về khách sạn nghỉ ngơi!”

“Chúng tôi không ở khách sạn đâu, cứ trải chăn nệm xuống nền nhà là đủ, đừng phung phí tiền!” Má Lộ kiên định cười nói.

Lần này đến phiên bác Lâm biến sắc: “Rứa mần sao ngủ hè?”(*)

(*) “Thế thì sao mà ngủ?” Nguyên văn là tiếng Thượng Hải.

Lộ Tiểu Phàm nghĩ rồi nêu ý kiến: “Hay cháu gọi điện cho anh, cho ba má cháu ở phòng anh ấy được không?”

Người khác còn chưa phản ứng, Bối Luật Tâm đã quả quyết: “Không được!”

Giọng cô rất cao, sắc mặt không cho thương lượng, nhất thời mặt ba Lộ chẳng có điểm nào để tả là tốt, đúng lúc Lộ Tiểu Đích lao từ trên lầu xuống: “Anh ba, sao trên lầu toàn đồ của chị thế?”

Con bé vừa mở mồm, Lộ Tiểu Phàm cảm giác da đầu run lên, người khác không hé răng, chỉ có má Lộ điềm nhiên hỏi: “Phàm Phàm, tối con ngủ đâu?”

Lộ Tiểu Phàm nào dám qua mặt má Lộ, bèn ấp úng: “Con ở tầng dưới...Tại tối còn phải làm việc, sợ làm ồn Luật Tâm...”

Má Lộ nghe xong nín thính, ba Lộ bắt măn: “Có vợ chồng nào còn ngủ chia phòng không, ra thế thống gì nữa? Tôi ở nhà còn hay bàn với má anh sao năm năm rồi mà hai anh chị chưa có đứa nào này...”

Ông còn định nói tiếp, má Lộ đã ngăn: “Được rồi, được rồi, chúng nó lớn hết rồi tự biết mình muốn làm gì, với cả công việc cũng là việc lớn. Nhà mình cứ ở phòng Phàm Phàm đi, vậy Phàm Phàm dọn lên phòng Luật Tâm, hai tối này cũng đừng làm việc nữa kéo làm phiền Luật Tâm.”

Bối Luật Tâm hít sâu một hơi. Bác Lâm biết tổng ý cô, liền cười đỡ: “Ồi dà, tôi quên chứ, giường Phàm Phàm bé lắm cơ, hai người ngủ không vừa đâu!” Nói rồi bác dẫn má Lộ qua phòng cậu, mở cửa: “Bà xem, bà xem, giường một người làm sao nằm vừa hai nên tụi nhỏ mới xếp cho nhà mình ngủ khách sạn, cũng là ý tốt của Luật Tâm...”

Má Lộ xách đồ vào phòng, cười nói: “Bà yên tâm, tôi nói ngủ được là ngủ được, tôi và ba nó ngủ dưới đất, Tiểu Đích ngủ giường. Nhà chúng tôi sống khổ quen rồi, bà không cần lo cho chúng tôi quá!”

Bác Lâm quay đầu làm vẻ mặt hết cách với Bối Luật Tâm đang bức dọc, Lộ Tiểu Phàm nhỏ giọng: “Má Lộ, đêm hay lạnh!”

Má Lộ phẩy tay: “Rồi rồi, ba má anh cũng có phải người mỏng manh gì cho cam!”

Lộ Tiểu Đích nói leo: “Phòng này bé tí tẹo hà, chả bõ bèn gì so với phòng chị!”

Má Lộ quả trách: “Phòng chị mầy là phòng hai anh chị ở, dĩ nhiên phải to hơn. Rồi hơi thì đừng tầm bậy, chẳng có nề nếp gì cả!”

Lộ Tiểu Đích chun mũi, quay sang ôm tay Lộ Tiểu Phàm: “Anh ba, anh hai đâu ạ?”

Lộ Tiểu Phàm thoáng sững: “Dạo này ảnh hơi bận, bao giờ rảnh sẽ đến.”

“Chả mấy khi nhà mình lên thành phố, ảnh cũng nên đến chứ!” Lộ Tiểu Đích loáng thoáng cụt hứng. Cô luôn nhận định anh hai giỏi hơn anh ba, thế nhưng lớn lên lại thấy anh ba còn được nhờ hơn anh hai nhiều.

“Mày là Thái thượng hoàng phương nào mà phải xếp lịch đi yết kiến mày thế?” Má Lộ lạnh lùng nói.

“Má thiên vị anh hai thì có, anh hai là Thái thượng hoàng với má còn gì!!” Lộ Tiểu Đích cãi nhem nhem.

Lộ Tiểu Phàm thấy Lộ Tiểu Đích xụ mặt bèn vỗ tay nhỏ: “Anh Luật Thanh có mua quà cho em, muốn xem không?”

Mắt Lộ Tiểu Đích sáng rực: “Có!” Chờ Lộ Tiểu Phàm lấy vòng ra, Lộ Tiểu Đích hứng khởi hơn bao giờ hết, đeo vòng tay vào hỏi họ: “Nè, vòng tay anh Luật Thanh mua cho con, đẹp không?” Má Lộ cũng vui, bảo: “Công nhận đẹp thật, cái thằng Luật Thanh này lại mua mua sắm sắm.”

Lộ Tiểu Phàm thấy má Lộ vui nên lời tuốt quà Bối Luật Thanh mua cho họ ra, khoe: “Anh cũng mua quà cho ba má!”

Cậu lấy quà ra mới phát hiện tấm khăn quàng cổ kia còn trong túi mình, hình như Bối Luật Thanh đã quên lấy, nên cậu bỏ riêng nó ra một chỗ. Món quà của Bối Luật Thanh đã thổi tan bầu không khí bức bối này giờ, nhà Lộ vui vẻ ăn bữa trưa ở nhà Bối.

Bác Lâm được không ít đặc sản địa phương cũng lấy làm hỉ hả lắm, nói chung trừ Bối Luật Tâm cứ âm ạch, còn lại tâm trạng ai cùng phây phây.

Xong cơm trưa, ba Lộ và má Lộ mệt mỏi về phòng ngủ sau một ngày chông chênh ngồi tàu hỏa.

Bối Luật Tâm giận dữ về phòng, nhắc thấy Lộ Tiểu Phàm đi vào liền hung hăng ném cho cậu một cái lườm tóe khói. Cậu đứng ở cửa, lên tiếng: “Cảm ơn.”

Nghe câu cảm ơn, vốn muốn nổi trận lôi đình, đột nhiên Bối Luật Tâm xịu xuống.

Lộ Tiểu Phàm không thấy cô nói gì bèn khép cửa. Điện thoại phòng khách vang, cậu nghe máy, ra là bên sửa chữa điện thoại di động gọi đến, nhắc cậu đi lấy máy.

“Nhanh thế sao?!” Cậu giật mình. Lúc cậu mang đi sửa, bên sửa máy còn báo loại máy này không có ở thị trường trong nước mà phải nhập linh kiện từ nước ngoài về, nào biết mới có vốn vẹn hai hôm đã gọi điện nhắc máy sửa xong rồi.

Lộ Tiểu Đích không chịu ngủ, cơn hưng phấn nơi cô vẫn chưa qua, nghe Lộ Tiểu Phàm ra ngoài cũng bám dính theo. Lộ Tiểu Phàm dẫn cô đến chỗ sửa Motorola lấy di động, nhân viên sửa chữa nhìn cậu từ trên xuống dưới một lượt mới cười nói: “Máy cậu ở chỗ quản lý, để tôi gọi quản lý cho!”

Chẳng mấy chốc, anh ta đã dẫn quản lý đến. Trong tay quản lý cầm một hộp di động tinh xảo, cười cười: “Lỗi do cửa hàng ít kinh nghiệm, làm cậu phải đợi lâu!”

Cậu mở hộp kiểm tra, thấy bên trong là vỏ mới coong bèn thẳng thốt: “Giống mới quá.”

Nhân viên sửa máy đứng bên cười khúc khích, quản lý trừng anh ta một cái, quay sang vồn vã với Lộ Tiểu Phàm: “Đổi vỏ chứ không phải mới đâu, cậu ưng ý không?”

“Ừng, ừng!” Cậu liên thanh, “Bao tiền thế ạ?”

“Tiền gì chứ, sao tôi có thể thu tiền cậu!”

Cậu sững sốt, quản lý cười đáp: “Máy vẫn còn thời hạn bảo hành, không thu tiền!”

Lộ Tiểu Phàm mới “À”, cảm ơn hoài rồi cầm máy ra cửa. Cậu vừa đi, nhân viên sửa máy đã cười khì khì: “Có người đặt hai cái máy nhập khẩu, giã một chiếc rồi đem tặng, sau lại thay một chiếc mới cho cậu ta. Tưởng tuyệt sắc giai nhân phương nào làm người ta tốn tiền thế, ai dè là một thằng nhóc!”

Người đứng kế cũng cười: “Lúc mới vào, tôi còn tưởng là con bé kia!”

Quản lý trừng mắt: “Ôm chắc bát cơm của mình đi, không có việc gì thì đừng mồm mép tép nhảy!”

Lộ Tiểu Phàm cầm máy ra cửa, Lộ Tiểu Đích thấy máy xinh xắn tinh xảo quá mắt cứ dán đắm đắm, chơi mãi không rời tay, đến tận khi về nhà mới bịn rịn trả máy cho cậu: “Anh ba, máy này bao tiền?”

Cậu trả lời: “Anh cũng không rõ, máy anh Luật Thanh làm hỏng nên anh ấy cho anh!”

“Sướng thế!” Lộ Tiểu Đích thèm thuồng, “Giá mà anh ấy làm hỏng cái nữa nhỉ?”

Lộ Tiểu Phàm ngạt nhiên, Lộ Tiểu Đích nói nốt: “Có thể cho em!”

Lộ Tiểu Phàm lắc đầu: “Điện thoại này đắt lắm ấy!”

Mở cổng, đã thấy ngay anh hai Lộ Tiểu Bình của cậu đang ngồi sô pha chém gió với ba Lộ má Lộ.

“Anh hai!” Lộ Tiểu Phàm giật mình, “Anh nói không rồi mà?”

Lộ Tiểu Bình gất gổng: “Tao không rồi cũng phải đến, kể cả có mây, tao cũng sao yên tâm! Lại còn là lần đầu tiên ba má tao lên thành phố!”

“Phàm Phàm được nhờ hơn xưa rồi!” Má Lộ nói đỡ một câu cho con trai thứ, “Cuối cùng nó cũng thành người lớn, chừng chặc hơn hẳn!”

Hiếm khi nào Lộ Tiểu Bình nghe má Lộ khen Lộ Tiểu Phàm, nhưng từ hồi cậu vào nhà Bối, khi hai anh em đều có mặt, má Lộ chỉ khen Lộ Tiểu Phàm.

Lại nghĩ ưu đãi đáng ra duy nhất có mình mới được hưởng, Lộ Tiểu Bình cảm giác ông trời quá bất công, song nụ cười trên mặt hắn chỉ tắt ngúm, thế rồi nói: “Má Lộ, con vừa nói với má đấy, những quốc gia phát triển nhất đều làm kinh tế, dùng tiền sinh tiền là con đường nhanh nhất!”

“Có vẻ không chân thật cho lắm!”

“Chân thật?! Má Lộ ơi, trước nhà mình làm nông đủ thật lắm rồi, nông dân đủ thật lắm rồi, má coi có nông dân nào giàu hơn công nhân không? Mà làm công nhân thì dễ bắt kịp với làm tài chính kinh tế. Bác Lộ chính là quan kinh tế đó má.”

Má Lộ cũng đồng ý với phép so sánh của Lộ Tiểu Bình, gật gù. Lộ Tiểu Phàm qua ngồi, Lộ Tiểu Bình lại tiếp tục: “Lấy ví dụ Phàm Phàm, nếu nó thông minh tí, moi chút tin từ bác Lộ, nó đã giàu to! Văn phòng con có một đứa chẳng qua có họ hàng đứng trước Sở Chứng khoán, đứng trước Sở Chứng khoán nghĩa là bảo vệ trông cửa đó, mà được một tin tức. Một tuần! Ba má biết nó lãi được bao nhiêu không, ba mươi ngàn... Đùa chứ, bảo vệ mà cũng thành tai mắt thông tin ngang ngửa bác Bối...”

Cả ba Lộ lẫn má Lộ đều hít một hơi khí lạnh. Ba Lộ thều thào: “Nhiều thế cơ!”

Lộ Tiểu Bình ngả lưng ra sofa, gác chân chữ ngũ, nói bằng giọng địa phương Bắc Kinh(*): “Tin con giai ba má đưê, con có đầu óc mỗi tội con hỏm có cơ hội nì!”

(*) Nguyên văn: Kinh phiên tử, chỉ giọng địa phương Bắc Kinh, mất hoàn toàn thanh nhập của tiếng Hán cổ, âm cuối uốn lưỡi rất nhiều.

Ba Lộ không khỏi nhìn sang con thứ, Lộ Tiểu Phàm im thin thít như thịt nấu đông.

Từ người Lộ Tiểu Bình phát ra âm thanh, hần mò mò, lòi ra một cái máy nhắn tin cỡ bự, nói: “Đấy thấy chưa, khoa nhiều việc đến nỗi con đi một tẹo cũng không xong.” Hắn cất máy về, cười nói, “Tiểu Phàm, máy này vẫn là máy số phải không? Anh bảo máy từ lâu là đổi một cái máy tiếng Trung đi rồi!”

Hắn chìa máy nhắn tin qua trước mắt má Lộ: “Ai có chuyện gì cứ gọi vào máy nhắn tin, máy con sẽ hiện luôn!”

“Không giống ống nghe!” Ba Lộ tấm tắc.

“Đương nhiên, máy con hiện được không ít nội dung, máy Tiểu Phàm cũng chỉ hiện được chuỗi số điện báo thôi nhé!”

Ba Lộ cầm cái máy nhắn tin, cười to: “Anh cả rõ là giỏi hơn anh thứ, lên thành phố mới tí thời gian, vũ khí còn xịn hơn anh thứ!”

Má Lộ cũng cười: “Nó làm anh cả, sống tốt hơn có gì đáng ngạc nhiên? Vả lại nó không dựa vào Lộ Tiểu Phàm mà làm được chức to sao?”

Về đầu của má Lộ rất chi bùi tai, về hai Lộ Tiểu Bình lại nghe không lọt, bèn xen ngang: “Má Lộ, đừng nhắc đến việc này nữa. Tiểu Phàm ở nhà Bối suốt mà đến hôm nay sao vẫn chỉ là nhân viên tiêu thụ. Người ta cho cơ hội, bản thân cũng phải biết chớp lấy!”

Lộ Tiểu Đích bĩ bai: “Máy nhắn tin có gì ngầu? Anh ba có hẳn di động kia!”

Lộ Tiểu Bình thấy Lộ Tiểu Đích về phe Lộ Tiểu Phàm bèn nói: “Hơ, Tiểu Đích lớn rồi à nha, biết bênh người ta rồi đó. Có di động cơ á, anh ba em có di động cơ á!” Đoạn, hắn cười ha ha.

Hắn đang cười, đúng lúc Bối Luật Tâm xuống nhà. Trong số người nhà họ Lộ, cô ghét nhất là Lộ Tiểu Bình, nên nhác thấy hắn mặt cô đã trầm xuống, dẫu cho hắn rất có hảo cảm mong lung dành cho cô tiểu thư nhà giàu nhờ may phạm sai này.

Nó dường như là một sự lỡ làng duyên phận, và đương sự cũng dường như ôm theo nỗi niềm lỡ làng nhau.

“Ô, Luật Tâm, lâu không gặp!”

Bối Luật Tâm nể ba Lộ má Lộ đang có mặt, không thể thái độ ra mặt với Lộ Tiểu Bình, đành phải hơi hất mặt đi vào bếp uống nước.

Ánh nhìn Lộ Tiểu Bình dừng trên Bối Luật Tâm chốc lát, lại lách qua cửa ngõ ngành chứng khoán, ba hoa chích chòe về đủ loại cơ hội phát nhanh trong đó.

Ba Lộ không khỏi rung động. Nó cũng như một chậu châu báu vậy, mà người trông chậu chính là bố vợ Lộ Tiểu Phàm.

Bối Luật Tâm đi ngang qua, ba Lộ gọi: “Luật Tâm, lại đây, ba có việc cần hỏi.”

Bối Luật Tâm lần khăn một chút mới đi đến, ngồi xuống cạnh Lộ Tiểu Phàm. Ba Lộ hỏi: “Có đúng là cổ phiếu kiếm được nhiều tiền lắm không?”

Bối Luật Tâm thản nhiên đáp: “Vâng, biết đầu tư thì kiếm được nhiều.”

Rõ ràng cô chỉ đáp vu vơ, song vào tai ba Lộ lại thành khẳng định lời Lộ Tiểu Bình là chính xác, ông không khỏi trách Lộ Tiểu Phàm: “Thằng này dốt quá thể, thảo nào ông Bối không dẫn mày đi kiếm tiền!”

Lộ Tiểu Phàm bình sinh ngốc hơn Lộ Tiểu Bình nếu đặt lên bàn cân so sánh, chưa kể có giải thích với ba Lộ thì chuyện này cũng không thể gói ghém trong dăm ba câu là đủ, vậy nên cậu chọn giữ im lặng.

Lộ Tiểu Bình ngồi một bên lắc đầu liên tục, chẳng những là đồng ý đánh giá của ba Lộ, mà càng làm như nuối tiếc năm đó hai nhà chọn Lộ Tiểu Phàm làm con rể: “Ba Lộ, Phàm Phàm ra sao ba chả lẽ không biết, cũng không thể trách sao bác Bối không dẫn con rể mình đi kiếm tiền!”

Hắn vừa nói dứt, Bối Luật Tâm đánh sặc một câu: “Bố tôi có chơi cổ phiếu đâu, làm sao dẫn Lộ Tiểu Phàm đi đầu tư cùng được?”

Lộ Tiểu Bình bị nữ thần trong lòng nói cho nín re, bèn cười gượng: “Xem xem, Tiểu Phàm, anh nói chứ, vợ mày nóng này quá!”

Má Lộ ngắt lời hắn: “Đủ rồi, cứ lo thân mình đi hẵng. Phàm Phàm làm gì không mượn con quần!”

Lộ Tiểu Bình hơi sượng sùng. Vừa hay bác Lâm đi chợ về, Lộ Tiểu Phàm nhanh nhẹn qua giúp bác cầm thức ăn. Ba Lộ thấy Bối Luật Tâm vẫn đứng đương ngồi một chỗ uống trà như thể cảnh này đã là chuyện thường ngày ở huyện, liền đánh mắt với má Lộ, nhưng má Lộ vẫn không lên tiếng.

Lộ Tiểu Bình lắc đầu, cười khì một tiếng, tuồng như coi khinh.

Cơm tối ăn xong, Lộ Tiểu Bình lại ba hoa khoác lác một lúc. Thấy trời đã tối, Lộ Tiểu Phàm nhác: “Anh hai, anh về đi!”

“Tao không về!” Lộ Tiểu Bình từ chối, “Mai tao xin nghỉ phép hai bữa, dẫn ba má đi chơi thành phố rồi!”

Lộ Tiểu Phàm căng thẳng nguyên ngày giờ đã thấm mệt, bèn bảo: “Nhà hết phòng, anh hai ra thuê tạm khách sạn!”

“Bất tiện lắm, sáng sớm mai tao còn phải đưa ba má đi xem kéo cờ(*), đến lúc đó mới đón sẽ cập rập!”

(*) Nghi lễ được tổ chức từng tháng ở Thiên An Môn.

Lộ Tiểu Phàm nói một mội: “Nhà chỉ có mấy phòng, em muốn giữ anh hai cũng không có chỗ!”

Lộ Tiểu Bình nói: “Anh Luật Thanh mua nhà rồi cơ mà, phòng ảnh bỏ trống, sao mày cứ đẩy anh mày ra ngoài ở thế?”

“Anh ở phòng người ta làm gì?” Bối Luật Tâm quen ngày ngủ tối thức, tối qua không ngủ, chiều nay mới chớp mắt đã bị cái giọng lớn lối của Lộ Tiểu Bình lay tỉnh, bụng dạ đang khó chịu cùng cực chưa có chỗ bùng nổ đây!

Sắc mặt ba Lộ khá xấu. Ban ngày Bối Luật Tâm nói không được ngủ phòng anh trai cô, ông tưởng Bối Luật Thanh sẽ về nhà ngủ nên cũng bỏ qua, ai dè hơn nữa ngày mới biết người ta mua nhà bên ngoài rồi.

Nhà thì còn nguyên một phòng trống mà con dâu ông lại không cho họ vào ngủ, lại để hai ông bà lão trải thảm ngủ với cô con gái trong một căn phòng bé bằng cái mắt muỗi.

Ba Lộ trầm giọng: “Luật Tâm, con không muốn để ba má ở nhà con à?”

Lộ Tiểu Phàm bối rối nói chen vào: “Ba, không phải thế, chủ yếu là phòng anh Luật Thanh có giấy tờ. Luật Tâm... cô ấy sợ mọi người vào làm lộn xộn đồ đạc của anh ấy thì không hay!”

Lộ Tiểu Bình gơ tay nói: “Rồi, rồi, con biết Luật Tâm sợ nhà mình làm bẩn nhà họ rồi, ba Lộ kệ đi, con chờ ở sân, sáng mai nhà mình đi chơi.”

Má Lộ do dự rồi nói: “Hay con đi kiểm cái nhà nghỉ nào ở tạm!”

9. Chương 9

Lộ Tiểu Bình cười khở: “Ôi má à, con đâu biết nhà em trai con hết phòng, có mang thư giới thiệu đâu mà cũng không mang chứng minh thư luôn, ở thế nào mà ở?”

Bối Luật Tâm gượng gạo nói: “Phòng anh tôi tuyệt đối không cho phép người ngoài vào!”

Mặt ba Lộ đen sì sì như hòn than, toan mở miệng đã bị má Lộ cướp lời: “Thế cho nó ngủ sơ pha đi, ai kêu đi mà không thèm mang chứng minh thư!”

“Tùy!” Bối Luật Tâm gần như là gần chữ này ra từ kẽ răng. Từ góc độ của cô, cô đã nhân nhượng quá nhiều rồi; còn từ góc độ của ba Lộ, thái độ của cô là trắng trợn xem thường nhà ông, ông tức đến nổi thở phì phò.

Lộ Tiểu Phàm đang sứt đầu mẻ trán thì có người vào nhà. Mắt Lộ Tiểu Đích tinh nhất, hưng phấn reo lên: “Anh Luật Thanh về kia!”

Lộ Tiểu Bình bắt gặp Bối Luật Thanh cũng hơi ngây ra: “A, Luật Thanh đây à?”

Bối Luật Thanh chẳng để ý hấn, chào hỏi: “Hai bác Lộ, hai bác lên chơi ạ!”

Má Lộ cười tươi: “Luật Thanh à, đã ăn cơm chưa?”

Anh lễ phép đáp: “Cháu ăn rồi, còn mang đồ ăn khuya cho mọi người này!” Anh cười nói giơ cái hộp trong tay.

Bối Luật Tâm thấy anh mình về, thái độ hung hăng quát nạt ban nãy biến mất tăm, im lặng vào bếp cầm bát dưa ra.

Nhà Lộ lại ngồi xuống bàn, hai mắt Lộ Tiểu Đích mở lớn: “Nắm gì to dữ dội!”

Lộ Tiểu Bình lườm nhỏ một cái, nói: “Nói dớ dẫn gì đó, đây là bào ngư!”

Tuy ba Lộ má Lộ chưa ăn bào ngư bao giờ song cũng từng nghe sâm nhung bào ngư là những món đắt nhất, đầu tiên là hốt hoảng, sau lại nghe Lộ Tiểu Đích nhận xét: “Nhưng mà trông giống nắm mà!”

Mọi người đều bật cười, Bối Luật Thanh cười nói: “Công nhận giống thật.”

Lộ Tiểu Đích thích chí nhướng mày tứ phía, nói với anh: “Anh Luật Thanh, em cảm ơn cái vòng tay nha!”

Thấy Lộ Tiểu Đích tỏ vẻ đáng yêu, Bối Luật Tâm hít sâu một hơi, cầm cốc ngồi một bên uống trà.

“Ba má, bào ngư đắt lắm, một con bào ngư này ngang giá một con heo làng mình cơ đấy! Phải không, Luật Thanh?” Lộ Tiểu Bình ra vẻ am hiểu.

Ba Lộ rùng mình, cầm đũa mà chả dám gấp, không muốn mình gấp mấy cái là ăn hết bay cả một con heo.

Lộ Tiểu Bình nói toạc giá bào ngư ra rồi làm ai nấy ăn uống cũng tỉ mỉ hơn, như thế cố gắng thấm được vị ngon, hoặc giả là như phải ghi nhớ món bào ngư đắt đỏ rồi cuộc có vị ngon ra sao.

Bữa ăn này làm không khí dịu đi. Trở về với vấn đề chỗ ở, Lộ Tiểu Phàm líu ríu: “Anh, Tiểu Bình... quên chứng minh thư, không thể thuê nhà nghỉ...”

Anh nhìn thoáng qua Lộ Tiểu Phàm lại cúi đầu theo thói quen, ngừng một lát, cười nói: “Anh về cốt là cho mọi người tin vui đây. Hôm nay đi ăn với bạn, nhà hàng tặng phiếu miễn phí khách sạn của họ, tiếc rằng bọn anh đều là dân bản xứ không dùng được, hai phiếu khách sạn năm sao sang trọng, để đó không dùng thì tiếc nên cầm về xem ai cần không...”

Lộ Tiểu Bình vừa nghe, lòng đã nở hoa, đến cả Lộ Tiểu Đích mắt cũng rực sáng. Khách sạn lớn năm sao, nằm mơ cũng không dám.

Lộ Tiểu Đích nhảy dựng, giơ tay nói: “Em muốn đi!”

“Thế phòng còn lại cho hai bác ở!” Bối Luật Thanh cười, “Phòng Tiểu Phàm thì để Tiểu Bình ở vậy, tiếc là cậu ấy không mang chứng minh thư!”

Bối Luật Thanh hiển nhiên là đã giúp thì giúp cho trót, chẳng những cho không hai phiếu miễn phí, còn đề nghị chở ba Lộ má Lộ đến khách sạn.

Lộ Tiểu Phàm cũng đi theo, Bối Luật Thanh để cậu ngồi ghế trước, ghế sau vừa vặn ngồi ba người nhà họ Lộ đến khách sạn nhưng Lộ Tiểu Bình cũng khăng khăng đòi theo cùng nên bốn người chen chúc ngồi hàng sau, làm Lộ Tiểu Đích cứ trừng trợn với Tiểu Bình mãi.

Cho tới bây giờ, ba Lộ má Lộ chưa từng nghĩ có thể trông thấy nơi rực rỡ đèn hoa đến thế, ánh đèn thủy tinh long lanh lộng lẫy làm mắt hai ông bà không mở ra nổi, Lộ Tiểu Đích thậm chí quên cả reo hò.

Bối Luật Thanh đăng ký phòng cho họ xong xuôi còn dẫn họ đi xem trước nơi sẽ ăn bữa sáng ngày mai. Đại sảnh tiệc đứng hiện đang tập nập người tự lấy thức ăn. Lộ Tiểu Bình nhìn nhà hàng rộng mấy trăm mét vuông, hơn mười bàn ăn bằng bạc, hối hận tắc lưỡi: “Haiz, xui quá trời, tự đứng lại quên chứng minh thư!”

Hắn thấy Lộ Tiểu Phàm không có vẻ gì là ngạc nhiên, khác hẳn nhà họ Lộ mất chữ A mồm chữ O, nom cậu thật sự không có thay đổi về mặt gì nhiều nhận lầm tựa hồ đã đến những nơi thế này thành quen rồi, vậy nên giờ nó không khiến cậu thấy hứng thú gì cả.

Quản lý đại sảnh bước qua trò chuyện đôi ba câu cùng Bối Luật Thanh, thế rồi đưa đồ không biết là vật gì cho anh, nói là quà cho khách quý của buổi lễ năm nay, vì Bối Luật Thanh không đến nên ông ta nhận hộ.

Bối Luật Thanh nhìn qua rồi cười, đưa sang cho Lộ Tiểu Phàm.

Cậu nhận lấy, hóa ra là một chiếc cà vạt Goldlion(*). Thập niên 90, nhãn hiệu Goldlion đối với người dân trong nước cũng như Lv với phái nữ, Hugo Boss với phái nam vậy. Đó là sự tượng trưng cho địa vị xã hội.

(*) Nhãn hiệu Hồng Kông, Trung Quốc dành cho đàn ông, đặc biệt ở độ tuổi 35-45.

Lộ Tiểu Bình bỗng chốc thấy hụt hẫng. Gia thế, đôi khi không nhìn ra từ bề ngoài của ai, mà là nhìn ra từ mắt nhìn của ai.

Lộ Tiểu Phàm thoát nhìn, có vẻ vẫn là thằng nhóc bốn mắt lóng ngóng và quê mùa, nhưng trên thực tế, cậu chính là con rể của ông lớn trên thành phố, có vợ là tiểu thư nhà giàu xinh đẹp như Bối Luật Tâm, có anh vợ vừa có địa vị vừa có gia cảnh như Bối Luật Thanh. Thứ mà bọn hắn có muốn cũng không có được, lại chỉ là món đồ cồng con được người ta tùy tay tặng giống Bối Luật Thanh vậy.

Mà cơ hội vốn dĩ phải là của hắn. Hề nghĩ vậy, Lộ Tiểu Bình lại sinh ra lòng oán hận đối với ba Lộ má Lộ.

Thu xếp ổn thỏa cho nhà Lộ rồi, bây giờ Bối Luật Thanh mới đưa anh em nhà Lộ về. Lộ Tiểu Phàm lên xe nói: “Lại làm phiền anh!”

Anh liếc cậu một cái, nói ngắn gọn: “Tiện thôi!”

Lộ Tiểu Phàm tất nhiên biết nếu không phải anh biết ba má đòi về nhà ở, thì làm sao lại mang phiếu khách sạn miễn phí đến.

Cứ nghĩ anh nào có thích người nhà mình ắt nhiên sẽ không lộ diện, mà anh căn bản cũng chả cần nịnh nọt người nhà Lộ, lại càng không cần ép mình lâm vào tình thế khó xử, vậy mà anh vẫn đến, có lẽ chỉ bởi vì nhà Lộ là người nhà cậu thôi.

Cậu không biết tả sao, như trong tâm có gì đó nghèn tắc lại dần dần khơi thông, lòng thoáng xót xa, song âm áp khôn cùng.

Lộ Tiểu Bình ngồi ghế sau vỗ vai Lộ Tiểu Phàm: “Thấy anh Luật Thanh đối xử tốt với mày chưa. Haiz, Luật Thanh, em trai tôi thật sự làm phiền anh quá!”

“Thực ra Tiểu Phàm không phiền lắm đâu...” Bối Luật Thanh đáp hờ hững. Lộ Tiểu Bình nhìn ngón tay thuôn dài cầm vô lăng lái của anh, miệng nói như vô ý, nhưng hẳn lại nghe tựa thể có ẩn ý khác, cũng không dám tiếp tục đối đáp nữa, chỉ cười gượng.

Tối, Lộ Tiểu Phàm tự nhiên ở trong phòng Bối Luật Thanh. Căn phòng này chất chứa thật nhiều kỷ ức, cùng nhau xem phim Hồng Kông, và cả hành vi sau đó nữa, cũng đều phát sinh trong căn phòng này.

Lộ Tiểu Phàm nằm cạnh anh, anh rút một tấm thẻ từ trong ví ra đưa cậu: “Di động em sửa xong rồi chứ gì, ở đây có sim thử nghiệm(*) này, em dùng đi, không cần trả phí điện thoại!”

(*) Loại sim dùng cho kiểm tra hoạt động của di động bản thử nghiệm, không thể gửi tin nhắn.

Cậu lưỡng lự nhận lấy, bảo: “Anh, em thấy di động sửa xong mới lắm, hay anh lấy về xài đi!”

Anh nói: “Anh đổi máy mới rồi!” Quay mặt sang lại bắt gặp vẻ do dự của cậu, bèn bảo, “Em cứ cầm đi, sau này anh có tìm em cũng tiện hơn!”

Ra là để gọi cậu tiện hơn. Cậu nghe có lợi cho anh nên nhận, xoay người lấy tấm khăn quàng cổ: “Anh nè, lần trước anh quên khăn.”

Bối Luật Thanh cầm khăn, thử dài choàng lên cổ cậu: “Anh mua cho em.”

Cậu hơi giật mình, ngắc ngứ nói: “Anh, anh dùng đi, em đâu cần thiết...”

Anh ngồi nơi chiếc ghế đệm đơn trong phòng, lạnh nhạt mà rằng: “Em không thích thì vứt đi!”

Bỗng dưng anh lại như mất hứng, có lẽ chiếc khăn này quả thực muốn tặng cho cậu. Lộ Tiểu Phàm choàng nó trên cổ, lớp lông vừa ấm vừa mềm, nơi ngực cậu cũng lan tỏa hơi ấm.

Hai người nằm cùng nhau một lúc, tay anh đặt qua người cậu, rồi trượt vào cặp quần. Cậu hơi giạng chân, để động tác của anh có thể thuận lợi hơn.

Hai năm nay hai người không lên giường thể này, nhưng bằng kinh nghiệm quá khứ, anh vẫn rành rẽ cơ thể cậu hơn bất cứ ai.

Bị anh chòng ghẹo, toàn thân cậu run rẩy vì hưng phấn. Bối Luật Thanh xoay người tiến vào từ từ. Tuy hôm trước mới làm nhưng lúc bắt đầu Lộ Tiểu Phàm vẫn thấy căng thẳng, có điều sau đó cũng dần rên rỉ theo từng chuyển động.

Lộ Tiểu Phàm hôm nay có điểm khác, nhiệt tình nhiều lắm, đến khoảnh khắc mất trí nhất còn vòng tay ôm Bối Luật Thanh, cắn mạnh trên vai anh.

Anh hừ mũi một cái, cười tủm tỉm: “Con cún con này nữa...” Nói rồi động tác càng thêm thốc tháo. Họ như trở về mối quan hệ khăng khít gắn bó của hai năm trước, cảm xúc trao nhau đều thăng vọt, nếu không bởi đang ở nhà, dăm chiếc giường cũng bị họ làm sập.

Lộ Tiểu Phàm phát giác hôm nay anh đặc biệt phấn khích, lực độ mạnh, tinh thần cũng cao ngất. Chẳng mấy chốc cậu đã nộp vũ khí đầu hàng, lại bị anh trêu chọc phóng một lần nữa thì anh mới phóng ra.

Anh đè trên người cậu, ghé bên tai cậu nói khẽ: “Phàm Phàm, bọn mình vẫn giống như trước...”

Cậu ngờ nghệch hỏi lại: “Trước nào cơ?”

Anh im lìm một hồi, mới bảo: “Bao giờ bố mẹ em về thì qua chỗ anh ở vài ngày.”

Đến đây cậu mới đỏ mặt đáp vâng. Nãy giờ đại chiến, ban ngày còn sống trong nỗi lo nơm nớp, cậu ngủ một lèo bất tỉnh nhân sự, sáng ra dậy, trời đã không còn sớm nữa, anh cũng đã đi rồi.

Cậu luống cuống rời giường, bác Lâm cho hay Luật Thanh đã đưa Lộ Tiểu Bình và ba má Lộ đi xem lễ kéo cờ, tại cậu ngủ say quá nên không gọi cậu dậy.

Tâm trạng cậu bất đồ thật giống như ngày cát vàng ngừng cuốn ngoài kia, trở nên sáng ngời hơn bao giờ hết.

Người nhà họ Lộ xem lễ kéo cờ xong đi ăn sáng rồi Bối Luật Thanh mới chở họ về. Lộ Tiểu Đích quần anh hỏi lú lo không ngừng, người nhà Lộ cười ha ha nhìn họ một hồi mới đáp.

Lúc vào cửa, vừa vặn Bối Luật Tâm dậy ăn sáng, bắt gặp Lộ Tiểu Đích gần như đang khoác tay Bối Luật Thanh, sắc mặt liền biến.

Bối Luật Thanh bị Lộ Tiểu Đích bám dính một hồi lâu lắc, cuối cùng mới được rời đi nhờ sự can thiệp của Lộ Tiểu Phàm.

Lộ Tiểu Đích hầy còn phần khởi lắm: “Anh ba, anh Luật Thanh nói mai cho em đi xem cung điện đấy, ảnh sẽ dẫn em ghé nơi ở của công chúa hoàng phi ngày xưa!”

Tuy quần áo Lộ Tiểu Đích không mới mẻ, chỉ đơn giản là một chiếc áo bông màu hồng cánh sen, nhưng nhỏ xinh xẻo, nước da ngăm ngăm do phơi nắng ở quê lại càng tôn lên vẻ rạng rỡ độc đáo nơi nhỏ, mặt mày tươi rói rất hấp dẫn tầm nhìn.

Lộ Tiểu Phàm thấy sắc mặt Bối Luật Tâm tái dần, bèn nói với vợ: “Anh Luật Thanh bận bù đầu, làm sao rảnh rang chơi với em hả? Có anh ba đi cùng thôi!”

Lộ Tiểu Đích hất mặt, ngồi phịch xuống ghế đệm: “Ừ cần anh, em đi với anh Luật Thanh là được rồi!”

Lộ Tiểu Phàm hăm dọa: “Vậy bọn anh sẽ đi Hoàng cung! Tới lúc đó đừng trách không ai dẫn em đi nha!”

Lộ Tiểu Đích ngoảnh mặt, co chân lè lưỡi: “Em với anh Luật Thanh tự đi!”

Lộ Tiểu Phàm bó chiếu: “Má kìa, má xem Tiểu Đích...”

Ai biết má Lộ chỉ cười: “Có sao đâu, chúng nó nói được thì để chúng nó đi!”

Lộ Tiểu Đích vênh vang đắc ý, ttong khi Lộ Tiểu Phàm thì há mồm sững sốt. Theo như cậu hiểu về má Lộ, nếu má không có mục đích khác, tuyệt đối sẽ không cho phép Lộ Tiểu Đích làm trò khác người như vậy.

Không biết nhà lại có chuyện gì? Dọc đường đi cậu cứ ngổn ngang trăm mối, đi nửa chừng thì ví cậu phát ra tiếng chuông, cậu lấy ra mới biết không rõ từ lúc nào Bối Luật Thanh đã lấp sim dùng thử cho cậu, còn sạc đầy pin cho cậu nữa.

“Anh ạ!” Lộ Tiểu Phàm nghe máy.

Nguồn :

“Bố mẹ em đi chơi vui không?”

“Vui ạ... Mà anh, anh đồng ý dẫn Tiểu Đích đi Cố Cung(*) à?”

(*) Tức Tử Cấm Thành, cung điện của các triều đại từ giữa nhà Minh đến cuối nhà Thanh Trung Quốc, tọa lạc tại chính nam của quảng trường Thiên An Môn, được UNESCO công nhận là “Di sản thế giới”.

“Hửm? Còn đòi thế, không phải lát nữa có em dẫn đi rồi sao?”

Lộ Tiểu Phàm cảm thấy não ong ong, khỏi nghĩ cũng biết anh lại chỉ là một câu qua loa chiếu lệ. Sự khách khí của người thành phố, nhưng nhà họ Lộ tựa hồ đều coi mỗi một lời anh nói đều là thật.

Cậu cũng không dám kể cho anh, rằng Lộ Tiểu Đích đang chờ anh về dẫn đi Hoàng cung. Cúp máy, thấy Lộ Tiểu Bình nhìn cậu tíu tít: “Ừ, lấy đâu ra cái di động bé thế?!”

Cậu bị sự thèm thuồng của hắn hù sợ, liền đáp: “Anh Luật Thanh mua ở nước ngoài, ảnh chẳng may làm hỏng nên cho em, em mang đi sửa!”

Lộ Tiểu Bình cầm di động cậu xuýt xoa khen, nói: “Má Lộ, thấy không, nhà Bối giàu ừ ừ, cái món này chỉ sợ hơn chục ngàn ấy chứ!”

Lộ Tiểu Phàm lấn má Lộ đều giật nảy: “Đắt thế á?”

“Aish, má không biết thôi, lãnh đạo chỗ con cũng có một cái di động nhỏ như này nè, ổng mua hồi ra nước ngoài công tác thị sát năm nay đó, đắt dữ luôn.” Hắn lật qua lật lại cái máy, “Haiz, công việc bọn con chỉ có loanh quanh ở nông thôn, nhiều khi chỉ vì đáp một cuộc điện thoại mà phải chạy ba bốn tầng lầu, đâu như Tiểu Phàm ngồi văn phòng lấy “vàng”, giao hàng. Con mà có một cái di động thế này thì tiện biết mấy!”

Má Lộ cười mắng: “Đừng có kém cỏi thế chứ, thấy em có đồ tốt lại thèm tíu tít!”

“Không, thiệt đó má, lắm khi con muốn tuyên truyền gì đó, hề thay đổi lại phải nhất nhất báo lại cho lãnh đạo. Mà nhờ may lắm tư tưởng gì là phiền to, nhẹ thì mất việc, nặng thì khó mà nói cho xuể, hà hà!”

Má Lộ cũng xuất thân từ Công xã nhân dân(*), hai chữ “tư tưởng” càng trọng đại hơn cả, nghe Lộ Tiểu Bình nói vậy cũng không lên tiếng.

(*) Công xã nhân dân được sinh trong thời kỳ Đại nhảy vọt bởi Mao Trạch Đông, là cấp bậc cao nhất trong ba cấp bậc hành chính ở nông thôn trong thời kỳ từ 1958-1985, có các chức năng kinh tế, chính trị và chính quyền. Trong công xã, mọi thứ đều là của chung, nấu ăn riêng lẻ bị cấm và được thay thế bằng ăn uống tập thể, mọi thứ thuộc về các hộ gia đình đều tập trung cho công xã.

Ba Lộ từ nhỏ sống cùng các anh em, nhà có gì đều thống nhất chia nhau, hai năm nay mới tách ra, còn chưa có quan niệm người nhà nào ăn cơm nhà này.

Trong mắt ông, Lộ Tiểu Bình là hy vọng làm tổ tông nở mày nở mặt. Ông vừa nghe không có di động dễ ảnh hưởng đến công việc của hắn liền bảo Lộ Tiểu Phàm: “Phàm Phàm không cần lắm thì cho anh hai con cái máy đi!”

Mặt cậu tức thì đỏ kè, mãi lâu sau mới đáp: “Di động của anh Luật Thanh!”

“Anh Luật Thanh cho mày rồi mà, ảnh còn quản mày ư?” Lộ Tiểu Bình cười nói, “Cho anh hai đi, ờ, coi như anh hai mua của mày, cơ mà giờ anh hai không có nhiều tiền, trả góp cho mày được không?”

Ba Lộ lắc tay: “Anh em một nhà cả còn cái gì của em mới chả của anh, mai mốt con đủ khả năng mua thì mua cái mới trả Phàm Phàm là được!”

Lộ Tiểu Bình hỉ hả thả di động vào cặp mình. Lộ Tiểu Phàm đứng chôn chân tại chỗ, ba Lộ má Lộ gọi, cậu cũng không nhúc nhích. Lộ Tiểu Bình cười nói: “Sao thế, đi nhanh lên, không cần gấp rút, mày mua vé máy bay ngày mốt cho ba má cơ mà!”

Cậu không ngẩng đầu, chìa tay ra: “Trả máy cho em!”

Lộ Tiểu Bình “xì” một tiếng: “Mày kêu Luật Thanh cho mày mà, làm gì keo kiệt thế? Tao nói mày nghe, cái di động này chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ với Bối Luật Thanh thôi. Chưa nhắc ba ảnh, mày biết má ảnh là ai không? Sau này mày đòi ảnh tặng mày thêm cái nữa dễ như bỡn, sao mày không giúp anh hai mày làm việc tí hả?”

Má Lộ do dự, mới bảo: “Tiểu Bình, trả máy cho Tiểu Phàm đi, nó muốn cho thì sẽ cho con, nó không muốn, con không thể ép nó cho con được, thế khác nào cướp của? Ba Lộ cũng thiệt là, đồ của Phàm Phàm sao mình có thể tùy tiện đòi nó cho ai?”

Ba Lộ không phục: “Phàm Phàm dùng di động cũng là để chơi, Tiểu Bình dùng để làm việc, tôi làm vậy có gì sai?”

Hai ông bà đang cãi cọ, chuông điện thoại reo, Lộ Tiểu Bình mở máy a lô một tiếng. Trong tai nghe im một chập, truyền đến giọng nói đờm mùi quýt rữ: “Di động Tiểu Phàm sao lại ở chỗ anh?”

Lộ Tiểu Bình sửng sốt vì lời chất vấn, hơi lơ mơ, còn chưa kịp nghĩ xem đối phương là ai, vậy mà không hiểu dựa vào đâu chỉ bằng một tiếng a lô, đối phương đã biết hẳn không phải Lộ Tiểu Phàm.

“Ai thế?” Lộ Tiểu Bình sửng sốt.

Giọng đối phương lạnh lùng: “Tôi là Bối Luật Thanh!”

“À, à, ra là Luật Thanh...” Lộ Tiểu Bình cười ha ha. Lộ Tiểu Phàm cấp thiết bước lên giằng di động, hẳn ngưng ngưng trả máy cho cậu, xĩa xối: “Rõ nhỏ mọn!”

“Bị Lộ Tiểu Bình cướp máy à?” Ngữ điệu anh thực bình thản, nhưng Lộ Tiểu Phàm cảm máy không khỏi cúi gằm, ấp úng trả lời: “Không ạ... Không phải anh hai cướp đâu.”

“Thế thì tốt. Nếu di động em hôm nay bị Lộ Tiểu Bình cướp thật, mai anh sẽ cho anh cuốn xéo mãi mãi!” Dường như anh đang cáu, cậu bỗng thấy sợ. Cậu không ngờ anh sẽ cáu vì một cái điện thoại, nhất là còn là điện thoại mà anh muốn đập vào thùng rác.

Cậu đứng sang một bên nói nhỏ: “Anh hai đùa thôi, anh không lấy thật đâu!”

Anh như cười khê, tiếng cười rất nhẹ, nhưng cậu đã quá quen thuộc với anh gần như lập tức hiện lên hình ảnh nụ cười khê khàng hơi lộ răng của anh nhuốm mùi miệt thị ngay trong đầu, mỗi một lần ấy cậu đều biết, đó mới là ý nghĩ và thái độ thực thụ anh dành cho người nhà cậu.

Loại thái độ này liệu có bao gồm cả cậu không? Đôi khi cậu cảm lòng không dặng mà nghĩ vậy. Nhưng mỗi lần cậu đấu tranh tư tưởng phải lùi xa đặc quyền nhà Bối một chút, nhà Lộ lại xảy ra đủ thể loại chuyện bắt cậu phải cúi đầu cầu xin Bối Luật Thanh.

Chiếc di động nhỏ nhắn trở nên nặng nề. Cậu hỏi nhẹ nhàng:

“Anh có việc gì không?”

Anh giữ yên lặng một lúc, hỏi: “Định hỏi em, muốn ăn trưa cùng không!”

“Không, không cần ạ!” Cậu chối ngay, “Đã nhắn với Luật Tâm là về nhà ăn rồi!” Cậu sợ trong bữa cơm, Lộ Tiểu Bình lại lòi thói xấu gì làm anh cáu.

Anh ngừng một lúc, cũng không gò ép, thản nhiên nói: “Thế thì thôi!”

“Luật Thanh không giận chứ?” Má Lộ thấy cậu cúp máy bèn hỏi.

“Không!” Cậu trả lời, “Nhưng máy này không cho anh hai được đâu...”

“Được rồi, má Lộ hiểu, anh hai con thấy gì tốt đều đòi nâng nặc!” Má Lộ lườm Lộ Tiểu Bình một cái, “Từ giờ không được thế nữa!”

Lộ Tiểu Bình xấu hổ nhìn Lộ Tiểu Phàm nâng niu cất di động đi, nói: “Được, con đây thật dè tiêu chuẩn không dám ăn không dám động người toát mùi dè toàn thân, anh em còn so đo tính toán. Nó đó, vào nhà Bối xong là anh em em với Bối Luật Thanh!”

Ba Lộ cũng không vui nổi, ông cũng thấy Lộ Tiểu Phàm có vẻ thân thiết với nhà Bối hơn. Con dâu có nhà không cho ông ở, Lộ Tiểu Phàm không dạy thì thôi, còn bệnh vợ.

Giờ thì anh hai nó cũng vì công việc nên xin đồ nó, có đồ gì quan trọng hơn tiền đồ của anh hai nó?

Ba Lộ vốn coi trọng Lộ Tiểu Bình, giờ Lộ Tiểu Phàm ở rể nhà người khác, dĩ nhiên vị trí của cậu càng không bằng con trai cả, thế nên có gì tốt, ông đều muốn để dành cho Lộ Tiểu Bình.

Dù sao ông cũng rõ điều kiện nhà Bối, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, thứ gì quý mấy cũng là gì đối với nhà họ? Chín con trâu mất một sợi lông, nhổ một sợi rồi nhổ thêm một sợi nữa nào có là chuyện gì đáng giật mí mắt?

Ông lão ngồi chồm hồm ngay vỉa hè, rít tẩu: “Không đi nữa, không đi nữa, chả có gì hay!”

Lộ Tiểu Phàm cố lấy lòng vì mặt mũi ba Lộ: “Ba, con đưa ba đi ăn vịt quay nhé?”

Ba Lộ phớt lờ cậu. Lộ Tiểu Bình đứng cạnh cười nói: “Ba Lộ, đặc sản Bắc Kinh đấy. Ba về nói chưa ăn kéo người ta nghỉ ngơi ba chưa đến Bắc Kinh!”

“Vịt thì có gì lạ lắm? Ba mày nông dân, cũng ăn thịt vịt rồi!” Ba Lộ lừ mắt, sặc anh con trai cả một câu.

Lộ Tiểu Bình lơ đãng giới thiệu: “Vịt quay Bắc Kinh khác chứ. Ba biết không, vịt quay Bắc Kinh chỉ ăn da, thịt thì thường rồi! Lớp da quay vàng ruộm, người khắp nơi trên thế giới, đừng nói nhà mình, mà người nước ngoài cũng còn xếp hàng chờ ăn!”

Ba Lộ nghe vậy lấy làm ngạc nhiên lắm, không khỏi động tâm: “Ngon thế sao? Bao người xếp hàng chờ ăn da một con vịt? Chờ đến tối sớm cũng chưa chắc đến phiên ba?”

Lộ Tiểu Bình cười đáp: “Nhà Bối là ai nào? Nhà họ ăn vịt quay mà cần phải xếp hàng sao? Ba yên tâm, chỉ việc ung dung ra đó, Tiểu Phàm có thể lập tức giành bàn cho nhà mình.”

Má Lộ đá ba Lộ một cái, nói: “Đứng dậy mau, ở nhà giãy nảy đòi lên thành phố nhởi nhởi(*) là mình, đến đây dờ chừng cũng là mình!”

(*) Nguyên văn: “Lăng lăng”, tiếng địa phương Thiểm Tây nghĩa là “đi chơi”.

Ba Lộ đành phải cắt tẩu, đi theo Lộ Tiểu Phàm, tiến về quán vịt quay Toàn Tụ Đức.

(Hết tập 1)

10. Chương 10

Lấy chồng nhà giàu

(Tập 2)

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Người dịch: Hy Hy

Team typer: Năm – Seu Kyu – Stanly Pham

Beta: Hà Lê Nguyễn

Giới thiệu

Lộ Tiểu Phàm, thân như loài cỏ dại, dẫu chỉ cần một kẻ nứt vẫn có thể vươn mình sinh trưởng.

Cậu thử tất cả mọi vị trí kẻ bên Bối Luật Thanh, để rồi phát hiện chỉ có một khoảng trống biến thái. Dù cậu không biến thái, cũng chỉ đành dày mặt chen vô. Cậu không thể làm bạn bè của anh, làm thân tín của anh, cuối cùng lại làm tình nhân biến thái của anh.

Kỳ thực Lộ Tiểu Phàm thấy mình oan uổng và thiệt thòi lắm. Thứ tình cảm khi xa khi gần, lúc ấm lúc lạnh, phải chăng đến phút cuối sẽ chỉ còn là mệt mỏi và thù hận?

Biết làm sao đây để ta có thể mãi nhớ về nhau?

Tập 2

Thực ra vịt quay ngon nhất thành phố không phải Toàn Tụ Đức, bởi từ năm 92, Toàn Tụ Đức ngừng quay vịt bằng gỗ cây ăn quả, nhưng lại không một quán vịt quay nào nổi danh hàng đầu bằng Toàn Tụ Đức.

Giữa thập niên 90 là thời điểm dân đại lục mới lắm tiền thừa của bắt đầu du lịch tứ xứ, cứ ở đâu vang danh là người ta ùn ùn đến đó, cửa tiệm mang tính mẫu mực như Toàn Tụ Đức lại càng đông nghẹt suốt ngày.

Từ sau một lần nọ Lộ Tiểu Phàm dẫn Lộ Tiểu Bình đi ăn mà không cần xếp hàng, mỗi lần lên thành phố với người ta, Lộ Tiểu Bình toàn tìm cơ hội để cậu giúp một tay, làm màu với đồng nghiệp đi cùng.

Quản lý vừa thấy Lộ Tiểu Phàm quả nhiên đã lịch sự cười chào: “Ồ, cậu đến đây à?”

Cậu không rõ ý ông ta lắm, hỏi: “Ông xem...Còn sắp xếp được gian trống nào không?”

“Người khác không nhưng cậu đến thì có thể nào không? An tâm, đã sắp xếp cho cậu rồi đây!” Quản lý cười tươi dẫn đám Lộ Tiểu Phàm vào trong, mở cửa buồng, trong là bàn cổ kính, bộ đồ ăn sứ xương trắng bong, ghế ngồi thêu hai mặt đỏ thẫm.

Ba Lộ má Lộ đi một vòng buồng ăn mới ngồi xuống. Ba Lộ bình luận: “Sang ngang nhà Bối ấy nhỉ?”

Lộ Tiểu Bình cười hình hích: “Ba Lộ, người ta là phong cách Tây, còn đây là kiểu Trung Quốc, đâu có giống nhau!”

Mọi người hàn huyên mấy câu, đồ ăn đã được bê lên như nước chảy. Lộ Tiểu Phàm hơi dờ ra, cậu đâu gọi món, nhưng mà chưa gì Lộ Tiểu Bình đã gọi ba Lộ mau ăn rồi.

Họ, ngoại trừ lần Lộ Tiểu Phàm cưới, thì mấy năm nay vẫn là lần đầu tiên ăn ở nhà hàng, thực chất ba Lộ cũng thích thú lắm, được thể Lộ Tiểu Bình giới thiệu trên trời dưới bể nữa, thế là ba Lộ má Lộ tập trung hết tinh thần vào thức ăn.

Đang ăn hăng say, ngoài cửa vang lên một tiếng nói: “Sao buồng ồn thế nhỉ?”

Tiếng nói ấy mang giọng miền Nam, nghe vào tai có phần uốn lượn, giòn giã mà không kém phần êm tai. Theo giọng nói đó, cửa được mở, hai người đàn ông xuất hiện nơi cửa.

Một trong hai người, nhà Lộ nhận ra, đúng là đại thiếu gia nhà Bối – Bối Luật Thanh. Người còn lại trẻ và cũng rất tuấn tú, so với Bối Luật Thanh, vẻ tuấn tú của anh ta hoạt bát hơn, trên người vận chiếc áo len vận thùng rất mát và quần Tây vàng nhạt, vừa sành điệu, vừa phong cách.

Hai người bắt gặp cả nhà Lộ đang gấp đũa ăn uống liền hơi ngỡ ngàng, nhà Lộ thấy họ tự dưng xuất hiện cũng giật mình.

Sự hiện diện của người đàn ông trẻ trung kia, nhất thời làm Lộ Tiểu Phàm hiểu, hoá ra trưa nay Bối Luật Thanh mời nhà cậu ăn cơm lại là một lần khách khí.

Dĩ nhiên cậu không hề xa lạ gì người nọ, anh ta chính là Lý Văn Tây, bạn từ tấm bé của Bối Luật Thanh ở Hồng Kông, năm xưa anh ta xuất hiện đã lập tức đập nát ảo giác về mối quan hệ thân mật cùng Bối Luật Thanh mà cậu tự vẽ ra.

Lý Văn Tây có mặt, làm cậu vỡ vạc kỳ thực ở nơi anh, cậu không quá quan trọng như vậy.

Nên lần ra tay duy nhất của Lý Văn Tây đối với cậu là muốn cậu dọn khỏi nhà anh, nhưng một lần đó đã đánh cho cậu hiện nguyên hình, để cậu hiểu bản thân mình cho rằng có thể tranh giành cùng anh ta chỉ là viễn vông. Thành thử, bước ra khỏi cửa nhà Bối Luật Thanh cũng tương tự như cậu tỉnh dậy khỏi mộng, và từ đó về sau cậu không còn mơ màng gì ở thành phố này nữa.

Cậu đoán chắc là anh đặt buồng này mời Lý Văn Tây, kết quả quản lý lại ngớ ngẩn dẫn nhà cậu vào. Nhìn số thức ăn, bát đĩa lộn xộn trên bàn, cậu cũng chán nản. Không muốn mất mặt trước mặt người ấy nhất thì mười lần hết chín lần lại cứ xảy ra trước mặt anh.

Tất cả mọi người cùng nghếch ra, vẫn là Lý Văn Tây phản ứng trước, cười xòa: “Bảo sao cậu mời tớ ra đây ăn, hoá ra mời khách trước rồi, tiện thể mời luôn tớ một bữa à?”

Má Lộ nghe ra là khách của Bối Luật Thanh, niềm nở mời họ ngồi, Lý Văn Tây tươi tắn ngồi vào bàn.

Bối Luật Thanh ngồi xuống hỏi cậu: “Tiểu Phàm, em nói về nhà ăn cơ mà?”

Cậu không còn giống năm xưa, không vì lỡ dột nên giấc mơ quá lớn, nên khi tan vỡ chỉ biết chơ vơ như mảnh thủy tinh rải khắp đất. Cậu chỉ chỉnh đốn lại cảm xúc mình một chút, đáp: “Em nhớ ra chưa dẫn ba đi ăn vịt quay nên đến. Còn thắc mắc làm sao quản lý lại kêu em tới trễ, ra là anh đặt buồng trước. Ngại quá, quấy rầy các anh... Hay em nhờ quản lý sắp xếp một buồng khác xem?”

Anh hơi im, rồi nói: “Phiền hà gì. Vốn đặt buồng cho nhà em đến ăn đấy chứ, nhưng gọi món rồi không hủy được nên anh dẫn bạn đến. Đến rồi thì cứ ăn chung đi, đừng phí phạm.”

Ý Lộ Tiểu Phàm là lập tức chia bàn ăn riêng, song Lộ Tiểu Bình lại hân hoan bảo: “Anh bạn đừng trách nhé, em trai nhà tôi tính hướng nội, gặp người lạ là mắc cỡ!”

Lý Văn Tây mỉm cười, cười đến là đặc biệt: “Tôi và Tiểu Phàm là bạn cũ, không phải người lạ!”

Lộ Tiểu Bình nghe thế lại cười váng: “Anh là bạn em trai tôi thì chính là bạn của Lộ Tiểu Bình tôi rồi, tôi mời anh một ly trước!”

Một bữa cơm, Lộ Tiểu Phàm hân hữu mới lên tiếng, trong khi đó Lộ Tiểu Bình lại đơn đả làm quen Lý Văn Tây hết mực, hơn nữa nghe Lý Văn Tây kể mình thuộc một nhóm chứng khoán thì lại càng đơn đả hơn, nịnh nọt hết câu này tới câu khác.

Hắn càng ba hoa nhiều, đầu Lộ Tiểu Phàm càng cúi dừ. Rồi Bối Luật Thanh hỏi chiều định đi đâu, cậu cũng chỉ rụt rè nói chưa nghĩ ra, chắc đi chơi mấy chỗ quanh.

Lộ Tiểu Bình bên kia cổ vũ Lý Văn Tây uống rượu, ai dè mặt Lý Văn Tây chưa biến hoá gì, hắn đã say đến nói năng không đầu không đuôi.

Lộ Tiểu Phàm và ba cậu phải dìu Lộ Tiểu Bình, mà hắn vẫn còn níu kéo Lý Văn Tây không buông, to còi: “Con người tôi chẳng có...bản lĩnh gì lạ, được cái tinh mắt, tôi thấy anh là biết ngay, anh là quý nhân, anh thấy tôi nói đúng không nào?”

Lộ Tiểu Phàm luống cuống gỡ tay Lộ Tiểu Bình ra khỏi cánh tay Lý Văn Tây, liên thanh nói: “Xin lỗi, xin lỗi, làm phiền các anh!”

Bối Luật Thanh giúp cậu đỡ Lộ Tiểu Bình: “Anh trai em say lắm, để anh đưa nhà em về cho!”

“Không cần ạ, không cần ạ!” Lộ Tiểu Phàm quay qua bảo, “Không cần thật đâu, em ra bắt xe được mà, anh chở anh Lý đi!” Cậu nói rồi tóm Lộ Tiểu Bình choàng qua cổ mình. Ba Lộ cũng mắng: “Cái thằng này, uống say ngật ngưỡng!”

Má Lộ thấy con trai một đứa say loạn chòà loạn choạng, một đứa khác cố đỡ hắn cũng loạn chòà loạn choạng, xót con, bà nói: “Đành nhờ Luật Thanh cũng được!”

Cậu còn chưa phản đối, anh đã đỡ Lộ Tiểu Bình: “Quyết thế đi!”

Lộ Tiểu Bình được Bối Luật Thanh đỡ dường như cũng tỉnh táo không ít, đi theo anh không chủ tâm, Lộ Tiểu Phàm đang đỡ hắn cũng chỉ còn cách đi theo mọi người ra xe anh đậu ở bãi đỗ.

Nói chung coi như Lộ Tiểu Bình cũng biết cố gắng, đến khi xuống trước cửa nhà Bối rồi mới nôn mửa, hên là không làm bẩn xe anh. Lộ Tiểu Phàm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng vào nhà lấy chổi xểng ra dọn cửa.

Cậu thấy anh cau mày nhìn, bèn nói: “Anh, hôm nay làm phiền anh quá, anh có việc thì đi đi!”

Anh lặng một lúc, thản nhiên nói: “Được rồi, anh đi trước!”

Lộ Tiểu Phàm đáp vâng, dõi theo xe anh rời khỏi khu căn hộ mới quét dọn sạch sẽ bãi nôn của Lộ Tiểu Bình trước cổng nhà. Lộ Tiểu Bình ói ra được, người ngợp dễ chịu hơn, nằm xiên xẹo ngủ khò khò trong phòng Lộ Tiểu Phàm.

Cậu dọn dẹp xong xuôi, vừa vào nhà Lộ Tiểu Đích liền xông ra hỏi: “Anh Luật Thanh đâu?”

“Anh đi rồi!” Cậu trả lời.

“Đi rồi?!” Về thất vọng hiện rõ trên mặt Lộ Tiểu Đích, “Sao kêu dẫn em đi Hoàng cung chơi mà?”

Má Lộ bảo: “Đừng có nhõng nhẽo, hôm nay anh Luật Thanh phải tiếp bạn!”

Lộ Tiểu Đích thở hổn hển: “Con thấy có mà do anh hai chơi bởi kiểu gì ói mửa tùm lum thì có, anh Luật Thanh không phải dạng người nói mà không giữ lời đâu!”

Má Lộ nguýt nhỏ một cái: “Đi xem anh hai thế nào đi, con gái con đứa chả biết ý tứ gì!”

Lộ Tiểu Đích bị má quở, đành âm ức chu mỏ đi trông Lộ Tiểu Bình, má Lộ nhìn theo bóng nhỏ, thở dài thườn thượt: “Đúng là con gái lớn không giữ được ở nhà nữa!”

Lộ Tiểu Phàm rót cho bà cốc nước, bà vỗ vỗ chỗ bên cạnh: “Phàm Phàm, ngồi xuống đây!”

Lộ Tiểu Phàm vâng lời, má Lộ cầm cốc nước nói: “Tại má Lộ không tốt, má Lộ để con phải chịu tủi hổ ở đây...”

Lộ Tiểu Phàm nghe má nói thế, liền phủ định: “Không đâu má, con sống rất tốt!”

Má Lộ thở dài: “Thiệt ra năm đó má Lộ để con ở rể nhà người ta là hòng một ngày nào đó có thể dựa vào sợi dây thừng này, kéo tất cả anh chị em con thoát khỏi cái hố nghèo đói. Má tính cho anh con đi, nó là anh cả, đây là nghĩa vụ của nó, nhưng đâu ngờ người ta chọn con...Sau má ngẫm lại, may mà chọn con, Phàm Phàm, con biết chịu khổ, dễ ở chung, không nhiều tính toán như Tiểu Bình!”

Cậu nghe má Lộ bộc bạch lời xuất phát từ đáy lòng, nhớ đến bốn năm năm qua, phải nín nhịn thật nhiều mới không để mình rơi nước mắt.

Má Lộ làm thình một lát, lại nói tiếp: “Thật ra lần này má lên...là vì em gái con.”

Cậu ngạc nhiên, má Lộ nói: “Nó không còn nhỏ nữa, vì liên quan đến thành phố nên ở quê ai cũng không ưng, người thì ngại cao giá quá, người lại ngại thấp giá quá. Phàm Phàm, chuyện em gái con mà không giải quyết dứt điểm, sau này sớm muộn gì cũng thành phiền phức to cho con. Má muốn con hỗ trợ thử xem sao...Ở thành phố có nhà nào phù hợp cần cưới vợ, lại bằng lòng Tiểu Đích không? Nhà mình cũng không đòi hỏi điều kiện tốt quá, bình dân cũng được, miễn không bạc đãi em gái con. Con yên tâm, chỉ cần đề đạt được với người ta, má nhất định về dạy nó cẩn thận!”

Bà nói thế, ba Lộ nãy giờ ngồi lặng phắc liền nóng nảy chen vào: “Cần gì tìm? Tôi thấy Tiểu Đích và Luật Thanh hợp đấy, Luật Thanh vẫn đối tốt với Tiểu Đích còn gì. Mình cũng nói có khả năng Luật Thanh có ý gì với Tiểu Đích mà!”

Ba Lộ huych toẹt ra hết cả, má Lộ chẳng kịp cản, bèn sượng sùng, chỉ nói: “Phàm Phàm, hồng phải má Lộ chỉ điểm Luật Thanh. Thằng bé Luật Thanh đương nhiên phải nói, không chọn được, Tiểu Đích nhà mình căn bản không xứng... Nhưng con có thể giúp xem có phải Luật Thanh có ý gì với Tiểu Đích hay không? Phụ nữ gả đi, đàn ông cưới về, điều kiện nhà gái kém nhà trai cũng là lẽ thường tình. Nếu người ta không hề có ý gì, má tuyệt đối không bắt ép, chỉ muốn xem có ai...”

Lộ Tiểu Phàm cảm giác tứ chi mình lạnh ngắt, khí lực toàn thân như bị rút kiệt, ỉu xiu nói: “Má Lộ, con hiểu ý má, con biết rồi...”

Má Lộ áy náy nhìn con trai: “Ba má về trước, con xem để Tiểu Đích ở lại một thời gian để hai đứa tiếp xúc nhau nhiều hơn, tìm hiểu nhau kỹ hơn được không?”

Cậu chưa kịp đáp trả, bỗng có người cười lạnh: “Nằm mơ!”

Nghe ra tiếng nói phát ra từ sau lưng, Lộ Tiểu Phàm bối rối ngoái đầu lại, thấy ngay Bối Luật Tâm và bác Lâm đang xách đồ ăn đứng ở cửa. Mặt Bối Luật Tâm giận dữ thấy rõ, còn mặt bác Lâm thì hơi kỳ quái, như thể vừa mắc cười vừa khinh miệt, song rơi vào mắt Lộ Tiểu Phàm, cơn phẫn nộ của Bối Luật Tâm vẫn đau mắt cậu hơn cả.

“Luật Tâm, về rồi à?” Cậu đến gần trao cô ánh mắt cầu xin, nhưng Bối Luật Tâm lơ đi, ném túi đồ ăn linh kính trong tay xuống đất, chỉ vào cậu: “Mời cậu lập tức đưa người nhà cậu ra khỏi nhà tôi ngay!”

Má Lộ vốn dĩ vừa tốt với nhà Bối một chút, tranh thủ phó thác đại sự, lại sơ sẩy để người ta nghe thấy chuyện nhà mình, cũng xấu hổ lắm, nhưng chỉ bước qua bảo: “Luật Tâm, ba má nói giỡn mà, lại đây, ngồi đi, đừng để bụng!”

Bối Luật Tâm cười mà như thể giận điên lắm rồi, ngoa ngoắt hẳn: “Giỡn? Bà nói giỡn á? Còn tôi thì nói thật đấy, mời ông bà đi ngay, đừng bao giờ vác mặt đến nhà Bối chúng tôi nữa!”

Ba Lộ cho đến nay chẳng ưa gì Bối Luật Tâm cho cam, cũng biết thừa tính cô hay ngạo nghễ quất nạt người, nhưng không thể ngờ cô lại dám đuổi bố mẹ chồng ra khỏi nhà, nổi xung lên nhảy dựng ra khỏi ghế: “Cô

dám đuổi bầy tui(*) đi à? Trước kia ai đến nhà chúng tôi xin được thành thân với bầy tui rứa?”

(*)Nguyên văn: “Nga môn”, tiếng địa phương Thiểm Tây, nghĩa là “chúng tôi”. Ba Lộ đang giận nên nói lẫn lộn cả tiếng phổ thông và tiếng địa phương.

Hàng lông mày đen nhánh của Bối Luật Tâm hơi nhướng lên, hất hàm: “Thấy thiệt ông có thể chọn không cưới, lúc đó chẳng phải ông bà nghĩ muốn dựa hơi nhà chúng tôi sao? Bao nhiêu năm nay nhà ông bà hưởng lợi đâu có ít từ cuộc hôn nhân này. Nếu không dám cận bã nhà ông bà làm sao có thể từng kẻ một lên thành phố?”

Ba Lộ bị lời nói của cô làm uất đến nỗi miệng run rẩy. Lộ Tiểu Đích nghe lén má Lộ nói chuyện với anh ba này giờ thành linh lao ra, chỉ tay vào Bối Luật Tâm quát: “Chị chửi ai cận bã?”

“Chửi ai?” Bối Luật Tâm vén tóc, “Ai cận bã? Chửi ai? Chửi cái đồ cận bã trắng tráo tro trên không biết đường tự soi gương đấy!”

Tay ba Lộ run bần bật vì giận, quát: “Tao biết ngay từ đầu hồng nên cưới cái loại con gái lăng loàn như mày mà, loại con gái đầu ra chưa cưới đã chửi, hồng biết dơ còn chửi người khác tro trên!”

Má Lộ lớn tiếng: “Ba Lộ!”

Mắt Bối Luật Tâm đỏ ngầu, cười hung tợn: “Ừ đấy, tôi chữa tìm người chịu trách nhiệm hộ đấy, thế nhưng có người chịu gánh, có người chịu bán con cơ. Đừng làm như mình oan ức lắm, bụng tôi to tôi tro trên cưới người ta. Ông bà biết tôi chữa hoang còn bán con cho nhà tôi, ba chữ ‘không biết dơ’ xin được trả lại cho ông bà nhé!”

Óc Lộ Tiểu Phàm như đang có hàng vạn con ong chui vào vo ve vo ve, đầu choáng mắt hoa, tâm trí chấn động tới nỗi rỗng tuếch. Lộ Tiểu Đích đập vai cậu: “Anh ba, anh còn không đánh vợ đi, coi chị ta ăn nói với ba thế nào kia!”

Bối Luật Tâm đáng nhẽ lên lầu rồi, nghe được câu này liền quay lại cười khẩy: “Đánh? Nói cho cô biết, kêu anh cô đi gác cửa cho nhà chúng tôi, tôi còn e cậu ta không đủ tư cách kia! Chưa bắt cậu ta cuốn gói khỏi nhà tôi thì thôi, Bối Luật Tâm tôi còn tình nghĩa chán đấy! Nên đừng có huênh hoang quá, tưởng nhà cô là thân thích của chúng tôi thật chắc?”

Bác Lâm cũng lắc đầu quầy quậy: “Phải đấy, ông bà cũng nên biết điều tí chứ, sao có thể nghĩ thế? Cho con thứ nhà ông bà học đại học, giúp con cả tìm việc làm, làm người mà chả đạo đức gì, bị mắng vậy đúng thôi.”

Lộ Tiểu Đích gắt gỏng: “Bà già này cũng chỉ là một bà ô sin, có tư cách gì chửi mồm vào hả?”

Bác Lâm đó giờ cực đề cao mình, hai chữ “ô sin” quả tình là từ kiêng kỵ với bác, huống hồ nhà Bối không có nữ chủ nhân, bác luôn coi mình là người làm chủ nửa nhà Bối, chuyện gì nhà Bối bác cũng được đóng góp ý kiến. Một câu này của Lộ Tiểu Đích làm bác run bẩy bẩy, quay ngoắt qua bảo Bối Luật Tâm: “Cô ơi, cô coi, lạnh lạnh đuổi ông mẹ nó đi!”(*)

(*)“Cô xem, cô xem, mau mau đuổi họ đi!” Nguyên văn là tiếng Thượng Hải.

Bối Luật Tâm nhướng mày: “Nghe thửng chưa? Cút nhanh!”

Lộ Tiểu Đích điên tiết đến nỗi vọt lên, túm Bối Luật Tâm gào: “Đồ ti tiện, dám kêu ba má tôi cút!”

Hai người giằng xé nhau, Lộ Tiểu Đích ít nhiều cũng làm nông ở quê, sức khỏe phải biết, bác Lâm vội vàng tiến lên giúp giật tóc Lộ Tiểu Đích, má Lộ cũng vội vàng đến can, thế là mấy người giằng xé nhau.

Giữa cơn rối ren, Lộ Tiểu Phàm bất thành linh hét lớn: “DỪNG TAY HẾT ĐI, DỪNG TAY! CÓ NGHE THẤY KHÔNG? CÓ NGHE THẤY KHÔNG? CÓ NGHE THẤY KHÔNG?”

Giọng cậu dội vang tới nỗi đám người đang cẩu xé nhau cũng sững sốt, sau đó phát hiện người hét là Lộ Tiểu Phàm còn sững sốt hơn.

Lộ Tiểu Phàm bước lên, gỡ hết đám người đang bu vào nhau kia, rồi nói khẽ với má Lộ: “Má, con đưa mọi người đi!”

Má Lộ run môi đồng ý: “Ừ!” Đoạn, quay đầu gọi ba Lộ, “Ba Lộ, còn đứng đó làm gì, vào dọn đồ rồi gọi thằng Lộ Tiểu Bình dậy!”

Bà quay sang đá Lộ Tiểu Đích: “Nhanh, đi dọn đồ đi!”

Chả mấy chốc, nhà Lộ đã thu dọn hết đồ. Lộ Tiểu Đích vừa khóc rầm rứt vừa dọn. Lộ Tiểu Bình bị ba dựng dậy khỏi giường, còn lơ mơ lơ mơ: “Làm gì thế, ba Lộ, con đang ngủ ngon mà!”

Ba Lộ tát hất một cái: “Ngủ cái lủ tử tử! Dậy mau, đi!”

Bối Luật Tâm và bác Lâm lạnh lùng nhìn người nhà họ Lộ xách túi lớn túi bé ra khỏi nhà. Lộ Tiểu Đích cố tình đóng cửa mạnh hết sức có thể, đến mức tường bốn phía còn rung rung, cây treo quần áo bằng gỗ kiểu Tây Tạng dựng sau cửa bị chấn động đổ ập xuống, chính thức đi về thế giới bên kia.

Cậu ngạc nhiên, má Lộ nói: “Nó không còn nhỏ nữa, vì liên quan đến thành phố nên ở quê ai cũng không ưng, người thì ngại cao giá quá, người lại ngại thấp giá quá. Phàm Phàm, chuyện em gái con mà không giải quyết dứt điểm, sau này sớm muộn gì cũng thành phiền phức to cho con. Má muốn con hỗ trợ thử xem sao...Ở thành phố có nhà nào phù hợp cần cưới vợ, lại bằng lòng Tiểu Đích không? Nhà mình cũng không đòi hỏi điều kiện tốt quá, bình dân cũng được, miễn không bạc đãi em gái con. Con yên tâm, chỉ cần đề đạt được với người ta, má nhất định về dạy nó cẩn thận!”

Bà nói thế, ba Lộ này giờ ngồi lặng phắc liền nóng nảy chen vào: “Cần gì tìm? Tôi thấy Tiểu Đích và Luật Thanh hợp đấy, Luật Thanh vẫn đối tốt với Tiểu Đích còn gì. Mình cũng nói có khả năng Luật Thanh có ý gì với Tiểu Đích mà!”

Ba Lộ huych toẹt ra hết cả, má Lộ chẳng kịp cản, bèn sượng sùng, chỉ nói: “Phàm Phàm, hồng phải má Lộ chỉ điểm Luật Thanh. Thằng bé Luật Thanh đương nhiên khỏi phải nói, không chọn được, Tiểu Đích nhà mình căn bản không xứng... Nhưng con có thể giúp xem có phải Luật Thanh có ý gì với Tiểu Đích hay không? Phụ nữ gả đi, đàn ông cưới về, điều kiện nhà gái kém nhà trai cũng là lẽ thường tình. Nếu người ta không hề có ý gì, má tuyệt đối không bắt ép, chỉ muốn xem có ai...”

Lộ Tiểu Phàm cảm giác tứ chi mình lạnh ngắt, khí lực toàn thân như bị rút kiệt, ỉu xiu nói: “Má Lộ, con hiểu ý má, con biết rồi...”

Má Lộ áy náy nhìn con trai: “Ba má về trước, con xem để Tiểu Đích ở lại một thời gian để hai đứa tiếp xúc nhau nhiều hơn, tìm hiểu nhau kỹ hơn được không?”

Cậu chưa kịp đáp trả, bỗng có người cười lạnh: “Nằm mơ!”

Nghe ra tiếng nói phát ra từ sau lưng, Lộ Tiểu Phàm bối rối ngoái đầu lại, thấy ngay Bối Luật Tâm và bác Lâm đang xách đồ ăn đứng ở cửa. Mặt Bối Luật Tâm giận dữ thấy rõ, còn mặt bác Lâm thì hơi kỳ quái, như thể vừa mắc cười vừa khinh miệt, song rơi vào mắt Lộ Tiểu Phàm, cơn phẫn nộ của Bối Luật Tâm vẫn đau mắt cậu hơn cả.

“Luật Tâm, về rồi à?” Cậu đến gần trao cô ánh mắt cầu xin, nhưng Bối Luật Tâm lơ đi, ném túi đồ ăn linh kính trong tay xuống đất, chỉ vào cậu: “Mời cậu lập tức đưa người nhà cậu ra khỏi nhà tôi ngay!” Nguồn :

Má Lộ vốn dĩ vừa tốt với nhà Bối một chút, tranh thủ phỏ thác đại sự, lại sơ sẩy để người ta nghe thấy chuyện nhà mình, cũng xấu hổ lắm, nhưng chỉ bước qua bảo: “Luật Tâm, ba má nói giỡn mà, lại đây, ngồi đi, đừng để bụng!”

Bối Luật Tâm cười mà như thể giận điên lắm rồi, ngoa ngoắt hẳn: “Giỡn? Bà nói giỡn á? Còn tôi thì nói thật đấy, mời ông bà đi ngay, đừng bao giờ vác mặt đến nhà Bối chúng tôi nữa!”

Ba Lộ cho đến nay chẳng ưa gì Bối Luật Tâm cho cam, cũng biết thừa tính cô hay ngạo nghễ quát nạt người, nhưng không thể ngờ cô lại dám đuổi bố mẹ chồng ra khỏi nhà, nổi xung lên nhảy dựng ra khỏi ghế: “Cô dám đuổi bầy tui(*) đi à? Trước kia ai đến nhà chúng tôi xin được thành thân với bầy tui rứa?”

(*)Nguyên văn: “Nga môn”, tiếng địa phương Thiểm Tây, nghĩa là “chúng tôi”. Ba Lộ đang giận nên nói lẫn lộn cả tiếng phổ thông và tiếng địa phương.

Hàng lông mày đen nhánh của Bối Luật Tâm hơi nhướng lên, hất hàm: “Thấy thiệt ông có thể chọn không cưới, lúc đó chẳng phải ông bà nghĩ muốn dựa hơi nhà chúng tôi sao? Bao nhiêu năm nay nhà ông bà hưởng lợi đâu có ít từ cuộc hôn nhân này. Nếu không dám cặn bã nhà ông bà làm sao có thể từng kẻ một lên thành phố?”

Ba Lộ bị lời nói của cô làm uất đến nỗi miệng run rẩy. Lộ Tiểu Đích nghe lén má Lộ nói chuyện với anh ba này giờ thành linh lao ra, chỉ tay vào Bối Luật Tâm quát: “Chị chửi ai cặn bã?”

“Chửi ai?” Bối Luật Tâm vén tóc, “Ai cặn bã? Chửi ai? Chửi cái đồ cặn bã trắng tráo trơ trên không biết đường tự soi gương đấy!”

Tay ba Lộ run bần bật vì giận, quát: “Tao biết ngay từ đầu hồng nên cưới cái loại con gái lăng loàn như mày mà, loại con gái đầu ra chưa cưới đã chửi, hồng biết dơ còn chửi người khác trơ trên!”

Má Lộ lớn tiếng: “Ba Lộ!”

Mắt Bối Luật Tâm đỏ ngầu, cười hung tợn: “Ừ đấy, tôi chưa tìm người chịu trách nhiệm hộ đấy, thế nhưng có người chịu gánh, có người chịu bán con cơ. Đừng làm như mình oan ức lắm, bụng tôi to tôi trơ trên cưới người ta. Ông bà biết tôi chưa hoang còn bán con cho nhà tôi, ba chữ ‘không biết dơ’ xin được trả lại cho ông bà nhé!”

Óc Lộ Tiểu Phàm như đang có hàng vạn con ong chui vào vo ve vo ve, đầu choáng mắt hoa, tâm trí chấn động tới nỗi rỗng tuếch. Lộ Tiểu Đích đập vai cậu: “Anh ba, anh còn không đánh vợ đi, coi chị ta ăn nói với ba thế nào kia!”

Bối Luật Tâm đáng nhẽ lên lầu rồi, nghe được câu này liền quay lại cười khẩy: “Đánh? Nói cho cô biết, kêu anh cô đi gác cửa cho nhà chúng tôi, tôi còn e cậu ta không đủ tư cách kia! Chưa bắt cậu ta cuốn gói khỏi nhà tôi thì thôi, Bối Luật Tâm tôi còn tình nghĩa chán đấy! Nên đừng có huênh hoang quá, tưởng nhà cô là thân thích của chúng tôi thật chắc?”

Bác Lâm cũng lắc đầu quây quây: “Phải đấy, ông bà cũng nên biết điều tí chứ, sao có thể nghĩ thế? Cho con thứ nhà ông bà học đại học, giúp con cả tìm việc làm, làm người mà chả đạo đức gì, bị mắng vậy đúng thôi.”

Lộ Tiểu Đích gắt gỏng: “Bà già này cũng chỉ là một bà ô sin, có tư cách gì chõ mồm vào hả?”

Bác Lâm đó giờ cực đề cao mình, hai chữ “ô sin” quả tình là từ kiêng kỵ với bác, huống hồ nhà Bối không có nữ chủ nhân, bác luôn coi mình là người làm chủ nửa nhà Bối, chuyện gì nhà Bối bác cũng được đóng góp ý kiến. Một câu này của Lộ Tiểu Đích làm bác run bẩy bẩy, quay ngoắt qua bảo Bối Luật Tâm: “Cô ơi, cô coi, lanh lanh đuổi ông mẹ nó đi!”(*)

(*)“Cô xem, cô xem, mau mau đuổi họ đi!” Nguyên văn là tiếng Thượng Hải.

Bối Luật Tâm nhướng mày: “Nghe thửng chưa? Cút nhanh!”

Lộ Tiểu Đích điên tiết đến nỗi vọt lên, túm Bối Luật Tâm gào: “Đồ ti tiện, dám kêu ba má tôi cút!”

Hai người giằng xé nhau, Lộ Tiểu Đích ít nhiều cũng làm nông ở quê, sức khỏe phải biết, bác Lâm vội vàng tiến lên giúp giật tóc Lộ Tiểu Đích, má Lộ cũng vội vàng đến can, thế là mấy người giằng xé nhau.

Giữa cơn rối ren, Lộ Tiểu Phàm bất thành linh hét lớn: “DỪNG TAY HẾT ĐI, DỪNG TAY! CÓ NGHE THẤY KHÔNG? CÓ NGHE THẤY KHÔNG? CÓ NGHE THẤY KHÔNG?”

Giọng cậu dội vang tới nỗi đám người đang cẩu xé nhau cũng sửng sốt, sau đó phát hiện người hét là Lộ Tiểu Phàm còn sửng sốt hơn.

Lộ Tiểu Phàm bước lên, gỡ hết đám người đang bu vào nhau kia, rồi nói khế với má Lộ: “Má, con đưa mọi người đi!”

Má Lộ run môi đồng ý: “Ừ!” Đoạn, quay đầu gọi ba Lộ, “Ba Lộ, còn đứng đó làm gì, vào dọn đồ rồi gọi thằng Lộ Tiểu Bình dậy!”

Bà quay sang đá Lộ Tiểu Đích: “Nhanh, đi dọn đồ đi!”

Chả mấy chốc, nhà Lộ đã thu dọn hết đồ. Lộ Tiểu Đích vừa khóc rầm rứt vừa dọn. Lộ Tiểu Bình bị ba dựng dậy khỏi giường, còn lơ mơ lơ mơ: “Làm gì thế, ba Lộ, con đang ngủ ngon mà!”

Ba Lộ tát hấn một cái: “Ngủ cái lủ tử tử! Dậy mau, đi!”

Bối Luật Tâm và bác Lâm lạnh lùng nhìn người nhà họ Lộ xách túi lớn túi bé ra khỏi nhà. Lộ Tiểu Đích cố tình đóng cửa mạnh hết sức có thể, đến mức tường bốn phía còn rung rung, cây treo quần áo bằng gỗ kiểu Tây Tạng dựng sau cửa bị chấn động đổ ập xuống, chính thức đi về thế giới bên kia.

Suốt cả chặng đường ba Lộ cần nhằn không ngơi nghỉ: “Mày xem mày đi, sao lại nhu nhược đến nông nỗi này? Vợ mày đuổi ba má ra khỏi nhà, mày còn hổng biết đường dạy vợ, còn bênh nết?”

Lộ Tiểu Phàm xách hành lý, lặng yên nhờ cảnh vệ giúp gọi taxi, rồi lại lấy di động gọi cho ai đó, nhờ vả lay lục, sắp đến sân bay mới coi như sửa xong vé máy bay sang ngày hôm nay.

Lộ Tiểu Bình từ đầu chí cuối chẳng đề cập gì vụ tiền vé máy bay, mà cậu cũng chẳng còn tâm tư tính toán với hấn.

Bộ dạng nhà họ ở sân bay hơi bị quái dị, nhất là hành lý của họ, dẫn theo không ít người nước ngoài đi ngang qua nhòm ngó họ. Lộ Tiểu Đích đã sôi máu thì chớ, ngẩng đầu nạt nộ một anh ngoại quốc trẻ tuổi: “Nhìn quái gì, biến sang một bên đi!”

Anh ngoại quốc trẻ tuổi sợ quá, liên tục nói xin lỗi bằng tiếng Trung trọ trẹ, thế rồi ngồi sang một bên khác.

Lộ Tiểu Phàm đổi vé máy bay xong xuôi quay lại, vừa thấy cậu ba Lộ lại nhיע móc: “Mày ở thành phố gần ấy năm, đã chẳng được làm quan như anh mày thì thôi, đến cả đàn bà trong nhà cũng không kiểm soát được, mày có tích sự gì hử?”

“Đủ rồi!” Má Lộ mắng mỏ, “Mình thôi được chưa?”

Mắt má Lộ đỏ ửng, bà không muốn các con thấy mình bật khóc, nên dù hốc mắt ướt át song vẫn làm bộ nhằn nhục, vuốt tóc, chớp mắt, nhưng trôi qua bao nhiêu lâu mắt bà vẫn đỏ.

Ba Lộ trông thấy mắt bà, lại hận đến hít một hơi, nhưng mà không lên tiếng nữa.

Má Lộ nhìn Lộ Tiểu Phàm: “Phàm Phàm... Má Lộ và ba Lộ làm đảo lộn cuộc sống của con rồi!”

Cậu biết má Lộ cả đòi hiếu thặng, ngoài việc bà không biết chữ thì những việc khác cứ phải hơn người ta mới chịu.

Không phải bà không biết liêm sỉ, nhưng đối diện cuộc đời gian lao, liêm sỉ là điều gì đó xa xỉ quá đổi. Huống chi đối diện với tương lai cho các con, thứ như thể diện của má càng nhỏ nhoi hơn cả.

Có điều, giờ bà không chỉ hoang phí tự tôn mình, còn hoang phí cả tự tôn của con trai. Có lẽ đến giờ phút này đây bà mới vỡ lẽ ra được điều đó.

“Má đừng lo cho con! Con không sao, mọi người về cẩn thận!” Lộ Tiểu Phàm đáp lời, giúp má đeo túi lên lưng.

Khi cậu về, bác Lâm nhìn cậu mà thở dài. Cậu cũng không nói gì với bác, về thẳng phòng mình.

Trong phòng vẫn bừa bãi, đại thể là bác Lâm không dọn dẹp gì mấy phòng cậu, tự sắp xếp lại đồ đạc, đoạn ngồi xuống trước bàn ngăn ngơ.

Quan hệ giữa cậu và Bối Luật Tâm tuy không thể nói là tốt, nhưng thực chất bốn năm năm qua cũng không hề tệ. Bối Luật Tâm cùng lắm lúc nào mất vui thì quở cho cậu cái nhìn khinh thường rồi thôi. Thậm chí năm Bối Luật Tâm sẩy thai, vì không được người nhà coi trọng, cô hay lớn lối với cậu, nói cậu đừng tưởng cưới cô là được ưu đãi gì.

Cậu biết quan hệ nhà Bối, thì ra Bối Luật Tâm không phải con ruột Bối Mai Sa.

Năm Bối Mai Sa bị nhốt vào chuồng bò, Thẩm Ngô Bích Thị bị đưa đi làm công nhân cải tạo nhà máy. Không chịu nổi công việc nặng nhọc, bà trao thân cho thủ lĩnh phái tạo phản trong nhà máy. Bối Luật Tâm chính là con ngoài giá thú do họ sinh hạ.

Mỗi lần thấy Bối Luật Tâm, Thẩm Ngô Bích Thị lại như thấy hình ảnh mình năm xưa khổ nhục biết mấy. Hèn chi bà chỉ dẫn Bối Luật Thanh đi mà bỏ Bối Luật Tâm lại.

Tương tự, đến đó Lộ Tiểu Phàm mới hiểu lý do Bối Mạt Sa về cơ bản thầy kệ, chẳng hạn hỏi chuyện Bối Luật Tâm.

Giây phút ấy, cậu bỗng thấy Bối Luật Tâm giống cậu ghê lắm. Cũng đâu phải không có khả năng chung sống bên nhau, san sẻ gian khó, nhất là khi Bối Luật Tâm nằm trên giường, cậu giúp cô ngâm chân nước nóng, quả thực đã cho rằng điều này hoàn toàn có thể.

Mãi đến tận ngày hôm nay, cậu mới hiểu mình là như vậy trong suy nghĩ của Bối Luật Tâm. Cậu lấy giấy bút, để phẳng phiu, ngắm nghía mới từ tốn đặt bút viết ba chữ: Đơn ly hôn.

Đơn ly hôn của Lộ Tiểu Phàm viết đi viết lại, xé tái xé hồi, lật tới lật lui, sửa thật nhiều lần mới xong.

Thực sự thì đơn ly hôn của bọn cậu không hề khó viết, vì hai người cậu đến giờ vẫn ở nhà Bối Mạt Sa, không có tài sản vợ chồng chung, gần như là sinh hoạt riêng biệt, tiền tiêu riêng biệt, nhưng cậu vẫn kỹ lưỡng và cân nhắc mỗi một con chữ, mỗi một câu từ. Nhất là đoạn lý do ly hôn, cậu đắn đo hết lần này đến lần khác mới ghi tính cách vợ chồng bất hòa, thỏa thuận ly hôn trong hòa bình.

Chờ mấy bữa, rốt cuộc cậu chọn một buổi sáng, gõ cửa phòng Bối Luật Tâm. Không ai hồi đáp cậu, cậu cầm phong bì thư, nói: “Luật Tâm, chuyện hai hôm trước tôi chân thành xin lỗi, đã ảnh hưởng cuộc sống của cậu. Tôi viết cho cậu một bức thư, nếu cậu có rỗi thì hãy xem, có điều gì bất mãn cứ nói, hoặc viết thư cho tôi cũng được!”

Đoạn, cậu khom lưng nhét lá thư qua khe cửa, rồi mới cầm cặp đi ra. Cảnh vệ vẫn thân thuộc chào hỏi cậu như mọi ngày, cậu cũng mỉm cười lễ độ chào lại.

Tối công ty cậu nói với Trưởng khoa: “Trưởng khoa, trước chú nói cần cử một nhân viên nghiệp vụ qua bên Thiên Tân phải không?”

Mí mắt Trưởng khoa trợn lên: “Ồ, đúng là thế. Nhưng vị trí này có tận mấy lãnh đạo nhà máy ngỏ ý rồi, tôi đang đau đầu không biết bố trí cho con cháu ông nào đi đây! Cậu cũng đừng rước thêm phiền toái cho tôi, haiiiii!”

Cậu nở nụ cười: “Không, cháu...muốn đi!”

“Hả?” Trưởng khoa nhất thời chưa tiêu hoá được ý cậu, “Văn phòng không ngồi, lại đòi ra ngoài làm việc?”

Cậu đáp: “Cháu muốn đi trui rèn học hỏi!”

Trưởng khoa cười, nhưng tuyệt nhiên không có ý muốn cười: “Chỗ chúng ta là một cái hồ củ cải, đi rồi là không về được đâu!”

“Biết ạ, biết ạ!” Cậu đáp ứng luôn, “Cháu tự mình xin đi, tuyệt đối không oán trách gì Trưởng khoa đâu!”

Trưởng khoa mở ngăn kéo, nói: “Tiểu Phàm, cậu cứ nghĩ kỹ đi. Nhưng tôi nhắc trước, sau này cậu có mếu máo gì với tôi, tôi cũng bó chiếu thôi. Tình hình chúng ta, cậu cũng biết. Mấy vị trí kiểu này, về thương lượng trước với vợ trước rồi hẵng báo lại!”

Cậu đáp vâng, lại nói: “Cháu xin cảm ơn chú trước, Trưởng khoa!”

Trưởng khoa ra cửa, lắc đầu lầm bầm: “Chả biết ai cho nó vào đây, Phó khoa không thích làm lại đi làm nhân viên nghiệp vụ bên ngoài, rõ là thần kinh!”

Lộ Tiểu Phàm vừa mở tờ giấy, di động đã kêu vài tiếng. Chiếc di động này bấy lâu nay chỉ có mình Bối Luật Thanh biết, nên nó giống như điện thoại của riêng anh rồi. Cậu hơi lúng túng một chút mới nghe máy.

Giọng anh không gấp cũng chẳng chậm như cậu tưởng, nhưng anh vừa mở miệng đã nói: “Bố muốn gọi điện cho em!”

Nhà họ Lộ lên, Bối Mạt Sa cũng cố tình trốn, trốn mấy ngày thì về, cái nhà ôn dịch ấy cuối cùng cũng đi rồi.

Ai dè vừa vào nhà đã thấy Bối Luật Tâm ngồi la hét đòi tìm Lộ Tiểu Phàm về tính sổ. Hối ngọn ngành mới hay người nhà Lộ náo loạn một trận, giờ thì con rể đang đòi ly hôn con gái.

Bối Mạt Sa hiểu rõ một điều, đàn ông chịu nổi con gái con đứa như Bối Luật Tâm chỉ sợ chẳng có mấy ai. Lộ Tiểu Phàm chính ra lại hợp với cô lắm, cậu đủ bao dung, tính tình hiền lành, cũng không sinh sự, so với Bối Luật Tâm mỗi khi quá khích là có thể phát điên, phải nói cậu đỡ lo hơn nhiều.

Bối Luật Tâm mà ly hôn sẽ ra sao, thật không tưởng tượng nổi. Bối Mạt Sa đau đầu ơi là đau đầu, muốn liên lạc với Lộ Tiểu Phàm thì phát giác lão chẳng biết gì về cậu con rể hồi này cả, không biết đi làm ở đâu, cũng không biết liên lạc sao, bản cùng bất đắc dĩ lắm mới phải xài chiêu cuối cùng, ấy là tìm con trai Bối Luật Thanh.

Bối Luật Thanh nghe tin Lộ Tiểu Phàm đâm đơn ly hôn cũng ngơ ngác, sau đó nói chở con về.

Bối Luật Thanh về đến nơi, Bối Mạt Sa nhẹ lòng hơn hẳn. Việc trong nhà, từ Thẩm Ngộ Bích Thị bề trên lẫn Lộ Tiểu Phàm bề dưới, tất thấy đều chỉ có mỗi Bối Luật Thanh là có thể giải quyết rất ráo.

Bối Luật Thanh hỏi tình hình cho mình bạch, nghe đến việc nhà họ Lộ muốn ghép Lộ Tiểu Đích cho anh, ngay cả Bối Mạt Sa cũng lắc đầu nín thính một chốc. Thế nhưng Bối Luật Tâm càng kể càng nhỏ giọng dần, chờ nghe hết, Bối Luật Thanh mới bình tĩnh nói: “Em quá đà quá rồi. Em có quyền gì mà đi thoả mạ một người chưa bao giờ từng trách cứ em?!”

Bối Luật Tâm có ngang ngược mấy cũng im thin thít ở trước mặt Bối Luật Thanh, nhưng anh cũng chưa bao giờ nói chuyện với em gái mình bằng khẩu khí nghiêm khắc nhường ấy.

Anh nói vậy, khỏe môi Bối Luật Tâm giật giật, song cuối cùng vẫn không khóc, chỉ cúi gằm.

“Con đó, phải xin lỗi Tiểu Phàm!” Bối Mạt Sa giận ghê lắm “Tiểu Phàm cũng chỉ là chưa được xuống nước thôi, con cứ nói xin lỗi, vợ chồng trẻ nào mà chả có xích mích rồi lại quên.”

Lúc Lộ Tiểu Phàm bước vào nhà, cả nhà Bối đang vây quanh giáo huấn Bối Luật Tâm. Bối Mạt Sa nhác thấy cậu vào liền hươ tay: “Tiểu Phàm, đây đây, mau qua đây!”

Lộ Tiểu Phàm đáp vâng, đi qua đó. Hai chiếc ghế đơn một cái Bối Luật Thanh ngồi, một cái Bối Mạt Sa ngồi, cậu đành phải ngồi mỗi người một đầu trên chiếc sofa ba người cùng Bối Luật Tâm.

“Hôm nay nhà mình họp gia đình!” Bối Mạt Sa đồng dục, “Trước hết, bố phải phê bình Luật Tâm. Một, con cư xử thiếu lễ phép với người lớn. Bố chồng mẹ chồng thì cũng là bố mẹ con, trên đời làm gì có ai đuổi bố mẹ mình ra khỏi nhà hả? Hai, con không tôn trọng chồng con!”

Bối Luật Tâm nín re. Bối Mạt Sa thở vắn than dài, lại tiếp: “Cũng tại bố thường ngày bận làm việc, lại vì nghĩ mẹ con không ở bên con một thời gian dài, nên bố đã quá dung túng con, điểm này bố cũng tự phê bình mình!”

Lộ Tiểu Phàm nghe bố vợ mình tự kiểm điểm liền hốt hải nói: “Không, không, ba Bối, không liên quan gì ba, không phải con giận mà đề ra chủ ý ly dị Luật Tâm đâu!”

Bối Luật Thanh ngả lưng vào ghế, ngón tay vuốt mảnh vải chống má, không lên tiếng. Nghe đến đó anh bất chợt đặt câu hỏi: “Thế rốt cuộc làm sao em muốn ly dị Luật Tâm?”

Cậu gật gật đầu với họ, nhoẻn cười khiêm nhường: “Thực ra con đã nghĩ kỹ, Luật Tâm... nói cũng không sai, con không xứng với cô ấy. Chỗ nào của con cũng bình thường, nào tướng mạo, học vấn, năng lực, hay gia cảnh, không có điểm nào tốt đẹp. Con chỉ là muốn... không muốn lãng phí tuổi xuân của Luật Tâm nữa. Và... con rất biết ơn nhà mình đã giúp đỡ con bấy nhiêu năm qua, thực sự là con không muốn tiếp tục gây phiền toái cho mọi người!”

Bối Luật Thanh chỉ nhìn cậu, không thể hiện cảm xúc gì trên nét mặt. Nhưng cậu thì chưa bao giờ dám ngẩng cao đầu trước mặt anh, nên kể cả anh có thể hiện cảm xúc hay không cũng chẳng phải điều trọng yếu.

Bối Mạt Sa không khỏi nhú mày. Theo suy nghĩ của lão thì, Lộ Tiểu Phàm bị Bối Luật Tâm làm bẽ mặt nên mới đưa đơn ly hôn hòng tìm cơ hội xuống nước, song thực tế, lão rút cuộc hiểu ra Lộ Tiểu Phàm định ly hôn thật. Kiểu này thì, lão thật không biết lên tiếng sao cho phải.

Lát sau, Bối Luật Thanh mới hơi động mắt, khẽ ngồi thẳng dậy, hỏi: “Bác Lộ biết chuyện này không?”

Cậu nghe nhắc đến má, cũng lặng thinh, rồi trả lời: “Nhà em không ai biết, đây là ý định của cá nhân em!”

“Thì đó!” Bối Mạt Sa tức khắc giành lời, “Con bàn kỹ với mẹ con đi đã, nghe xem ý kiến người lớn thế nào!”

“Ba Bối...” Cậu hơi nâng tầm mắt, nói có phần chua chát “Con và Luật Tâm kết hôn chính là nghe ý kiến người lớn, giờ ly hôn... thì coi như thôi đi!”

Bối Mạt Sa toan nói thêm, Bối Luật Tâm đã ngẩng phắt đầu, đôi mắt như sắp bốc lửa tới nơi: “Muốn ly hôn thì ly hôn, làm như Bối Luật Tâm con cần cậu ta lắm ấy!”

Cậu thoáng nhìn Bối Luật Tâm ngụ ý xin lỗi, thế rồi quay sang nhìn gương mặt điển trai của Bối Luật Thanh, cậu nói: “Anh, em có một số đồ phải trả anh!”

Mắt anh giật khê, đứng lên theo cậu.

Phòng Lộ Tiểu Phàm để hai cái túi ni lông to đùng, cậu vừa chỉ vừa thuyết minh: “Anh, đây là khăn quàng cổ anh đi Pháp về tặng em, đây là máy nghe CD anh tặng em, số này... đều là anh tặng em, còn cả...” Cậu rút chiếc điện thoại ra khỏi cặp, “Di động. Em và Luật Tâm ly hôn rồi, không nên nhận nhiều thứ tốt như này!”

Anh nhìn cậu. Cậu bồn chồn không yên, chốc chốc lại đẩy gọng kính đen, mái đầu cúi thấp như tự đối thoại với bản thân mình.

Phải rất lâu sau, anh mới bình thản nói: “Anh hiểu rồi. Không phải em muốn ly hôn với Bối Luật Tâm, mà em muốn cắt đứt với nhà Bối chứ gì?”

Anh nói quá bình thản, nhưng thâm tâm cậu lại sinh ra nỗi hổ thẹn, giọng nói nghẹn ngào: “Em... Em... Em...”

Nhưng không đợi cậu diễn tả trọn vẹn ý mình, anh đã băng quơ bảo: “Mấy thứ này chẳng đáng một cắc với anh, em không cần, thì cứ vứt vào sọt rác ấy!”

Anh dứt lời, bỏ đi, chẳng tiếc nuối hay bối rối. Cậu sợ anh sẽ giận, nhưng thực tế cậu thấy mình lại đánh giá cao bản thân rồi. Lần nào lần nấy, trở lại tựa hồ đều là cậu tự tìm, anh chưa bao giờ bận tâm xem cậu đi đâu về đâu, từ đâu chí cuối người giã giũa đường như chỉ có cậu.

Cậu cúi gầm, thu xếp số hành lý đơn sơ rồi ra cửa, cà lăm cà lắp: “Vây... Vây... Vây con dọn ra ngoài ở trước...”

11. Chương 11

Bối Mạt Sa thật sự không ngờ việc tới nông nỗi này. Lão vốn chỉ coi nó là chuyện nhỏ giải quyết dễ ợt, và Lộ Tiểu Phàm cũng là người dễ nắm bắt, nào đâu biết cậu lại dứt khoát đến thế.

Lão ngẫm nghĩ rồi nói: “Tiểu Phàm, bố không đồng ý các con ly hôn, con muốn tách ra ở riêng một thời gian thì còn được, để mọi người bình tĩnh lại, được chứ? Khi nào mọi người bình tĩnh lại, chúng ta bàn tiếp!” Lão nói mà hình như không nhớ bấy lâu nay cậu và Bối Luật Tâm vẫn “bình tĩnh” ở riêng.

Lộ Tiểu Phàm hẳn nhiên không để ý đến sơ hở của bố vợ, mà chỉ áy náy nhìn thoáng lão: “Ba Bối, con đi đây!”

Cậu xách hành lý cùng hai túi ni lông to dùng ra khỏi cổng nhà Bối, đứng trước thùng rác lâu thật lâu, mới bỏ hai túi ni lông vào. Bỏ vào rồi, lại sợ rác rến trong thùng làm bẩn đồ trong túi, cậu quay lại buộc túi thật chặt rồi mới từng bước xoay đầu rời đi, đi vài bước vẫn lã chã nước mắt. Đồ là do cậu vứt, nước mắt cũng là do cậu chảy.

* * *

Lộ Tiểu Phàm đến Thiên Tân làm Lộ Tiểu Bình hãi kinh lắm, lại nghe nói cậu đâm đơn ly hôn với Bối Luật Tâm, càng kinh hãi tới nỗi cảm sắp rớt cả xuống, quả mãng cầu một trận, còn hấp tấp gọi điện về nhà tố cáo hành động ngu ngốc của cậu.

Nghe Lộ Tiểu Bình kể lể mà má Lộ suýt nữa ngất xỉu, mắng Lộ Tiểu Phàm rất mặt.

Bình thường người nhà họ Lộ sợ má Lộ ghê nơi, má Lộ mà nói không, cả nhà không ai dám nói có. Vậy mà Lộ Tiểu Bình nào thể ngờ bỗng dưng Lộ Tiểu Phàm lúc này đây cương quyết khác lạ, khuyên cớ nào cũng không nghe.

Lộ Tiểu Bình quỳnh dít như thể cuộc ly dị không phải của Lộ Tiểu Phàm mà cứ như của hẳn vậy.

Vì chuyện này, Lộ Tiểu Bình lại gọi điện về nhà bàn bạc, sau đó làm chuyến lên tận kinh đô để nói chuyện với Bối Mạt Sa, rồi cùng nhau nhất trí một quan điểm: Không thể ly hôn.

Lộ Tiểu Bình từ thành phố về, nhìn Lộ Tiểu Phàm lại thở dài, thậm chí trong lời nói còn tỏ vẻ xót xa cho Bối Luật Tâm bất hạnh phải làm vợ cậu, nhưng nếu hẳn đã có được ý kiến không đồng ý để các cậu ly hôn từ Bối Mạt Sa, cậu có ở đâu hẳn cũng mặc kệ.

Khoảng thời gian gần đây Lộ Tiểu Bình cũng bận vắt chân lên cổ. Chẳng là hẳn đang mở hết tốc lực đăng theo đuổi con gái sếp phó của cục may mặc, hể nhàn rồi là dâng hết thời gian cho cô nàng “cao” có mét 55 mà cân nặng lại tận hơn 65 ký.

Bởi thế hẳn thật sự chả có lúc nào rảnh rỗi để quan tâm em trai nữa, mắng mấy hồi xong rồi thôi.

Lộ Tiểu Phàm coi như đã bắt đầu cuộc sống mới. Hàng ngày cậu ở nhà máy tiếp khách hàng, có tin thì báo lại công ty, thực ra cũng chẳng nhiều việc lắm, lúc nào không có việc cậu lại đọc báo chứng khoán.

Qua vài ngày, cậu mới nhớ ra phải đi mở tài khoản chứng khoán Vạn Đạt ở Thiên Tân.

Mùa xuân năm 45 đương mùa cổ phiếu sốt xình xịch, sàn chứng khoán đông nghìn nghịt, một chỗ chen chân vào cũng khó kiếm. Lộ Tiểu Phàm bon chen mướt cả mồ hôi mới xong được cái tài khoản.

Cậu vừa định về, thì ai dè gặp trúng một người, chính là Lâm Tử Dương.

Lâm Tử Dương sau khi tốt nghiệp không ở lại thủ đô. Lão gia nhà hẳn dành quá nhiều hy vọng cho con nên dồn hết tâm trí điều hẳn về nơi ngon, nơi hẳn được điều về chẳng xa xôi gì cho cam, ngay tại Thiên Tân đây.

Hiện nay Lâm Tử Dương là thư ký Bộ Tổ chức Hội đồng Thành phố Thiên Tân, có thể nào Lộ Tiểu Phàm cũng không ngờ sẽ vừa khéo gặp hẳn ở chỗ này. Lâm Tử Dương đang từ lầu hai đi xuống cùng một người nữa đồ Tây và giầy da nghiêm chỉnh, liếc cái đã thấy cậu nơi cửa.

“Ồ, không phải Tiểu Phàm đấy ư?” Hẳn xởi lời chào hỏi trước sau như một. Nếu không phải cậu đã nghe được lời nói thật của hẳn ở cổng nhà Bối, thật sự đã dễ tin rằng hẳn cực kỳ thích kết giao làm bạn bè cùng cậu.

“Cậu đây là...” Người đàn ông đồ Tây nhìn Lộ Tiểu Phàm, hỏi.

“Em rể Luật Thanh!” Lâm Tử Dương quay lại cười nói với cậu, “Đây là Tổng giám đốc Lộ Đào của Vạn Đạt, người mình với nhau cả, làm quen đi, làm quen đi!”

Lộ Đào chìa tay cho cậu, cười nói: “Thảo nào hôm nay trước cửa có tiếng chim khách!”

Lâm Tử Dương cười cười: “Xếp cho cậu ấy một đại hộ thất(*) đi!”

(*) Loại văn phòng làm việc chuyên môn với mỗi người một máy tính chuyên môn. Thời kỳ thị trường chứng khoán bắt đầu điện tử hoá, hầu hết mọi người đều không có máy tính riêng nên phải đến sàn chứng khoán quá đông, xếp hàng chờ giao dịch, dễ bỏ lỡ nhiều cơ hội. Đặc điểm của đại hộ thất giúp giải quyết vấn đề này nên đại hộ thất chỉ phục vụ các khách hàng doanh nghiệp tư sản tầm cỡ, do đó nó còn tượng trưng cho địa vị các cổ đông bấy giờ. Nhưng hiện nay máy tính càng ngày càng thông dụng nên ưu thế của đại hộ thất không còn, rất nhiều doanh nghiệp chứng khoán đang tính bỏ cách giao dịch này.

“Không, không cần!” Cậu rối rít xua tay.

“Cần chứ!” Lộ Đào cười bảo, “Không thì chúng tôi biết ăn nói sao với Luật Thanh!”

“Thật sự không cần đâu!” Cậu lật đật khước từ, “Em còn có việc, xin lỗi Tổng giám đốc Lộ, tôi đi trước đây!”

Lộ Đào trông theo bóng cậu hốt hoảng rời đi, lại cười: “Vừa rồi cậu nói đùa hả, em vợ Bối Luật Thanh thật không? Theo thực lực của Bối Luật Thanh, em gái cậu ta sao lại cưới một kẻ xoàng xĩnh thế chứ?”

“Đùa anh được lợi gì?” Lâm Tử Dương ra hiệu bằng tay, “Nói cho anh biết, cậu ta có sức ảnh hưởng đến Luật Thanh lắm đấy. Nếu anh muốn dụ Luật Thanh đến Vạn Đạt thì hãy mời chào cậu ta đi, vừa hiệu quả vừa nhanh chóng, tin tôi đi!”

“Khó tin thật, tôi tưởng người như Bối Luật Thanh, đại loại là không có ai ảnh hưởng tới cậu ta được mới phải.” Lộ Đào trầm trồ, “Có lợi gì nhất định không quên chia phần cho cậu đâu!”

Lâm Tử Dương cười hì hì: “Chuyện vặt vãnh, anh em với nhau, chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Lộ Đào cười đáp: “Tôi làm chứng khoán phải khác đấy, chuyện nhỏ cũng phải tính.”

Lâm Tử Dương cười ha ha, chỉ chỉ anh ta.

Không quá mấy bữa Lộ Tiểu Phàm lại tình cờ gặp ngài Tổng giám đốc Vạn Đạt, lúc đó cậu đang ăn cơm ở một quán cơm cùng Lộ Tiểu Bình.

Lộ Tiểu Bình vừa nhai vừa khua khoắng đũa miêu tả xu hướng hiện nay với cậu, giảng giải xã hội hiện nay là quan hệ, quan hệ, rồi lại quan hệ. Cậu ăn cơm cùng Lộ Tiểu Bình thường làm nhiều nhất hai chuyện, một là nghe Lộ Tiểu Bình huyền thuyên, hai là ăn xong tính tiền.

Gần đây Lộ Tiểu Bình sống rất khá, nhận được sự ưu ái của Cục phó Đình, một bước lên trời, lại nghe cũng sắp được chuyển sang làm công chức biên chế chính thức, người tới nịnh bợ cũng nhiều, Trưởng khoa toàn giao việc thu mua tuyên truyền cho hắn, nên Lộ Tiểu Bình ăn xong cơm luôn để Lộ Tiểu Phàm lấy hoá đơn, rồi hắn về báo cáo thanh toán với cấp trên.

Lộ Tiểu Bình giữ khá nhiều tiền trên người, quần áo cũng vậy, khi ngồi cùng Lộ Tiểu Phàm thật đúng là một trời một vực. Tựa hồ Lộ Tiểu Bình cũng khoái cảm giác hơn người này khi ở cùng Lộ Tiểu Phàm lắm. Dù sao thì, nhà họ Lộ hay cả làng, thậm chí là tất cả những kẻ nhà quê lên tỉnh, cũng chỉ có hắn và Lộ Tiểu Phàm ăn nên làm ra nhất, mà khi hắn và Lộ Tiểu Phàm ở cùng lại có vẻ không cùng một cấp bậc. Tựa như cá vượt cửa rồng(*), tuy cái đuôi cá chưa vượt qua hần song bản thân con cá đã mang cảm giác ưu việt rành rọt, và con rồng trong cửa rồng thì sẽ rất khó hiểu được điều đó.

(*) Thành ngữ Trung Quốc ví von với việc thành công thì cử hoặc lên chức cao, nôm na như “cá vượt vũ môn” của mình.

“Biết ai đây không? Nói ra có thể làm mày nhảy dựng đó!” Lộ Tiểu Bình lục một tấm danh thiếp. Đây là sở thích của hắn, khi nào ăn cơm sẽ cho Lộ Tiểu Phàm xem một số danh thiếp hắn được nhận, cốt là khoe cậu rằng hắn đã kết bạn được với một số người quyền cao chức trọng.

“Là Chủ nhiệm nghiệp vụ của chứng khoán Vạn Đạt. Biết Vạn Đạt hôn? Cứ mười công ty chứng khoán trong nước thì có ít nhất năm công ty là của nhà người ta. Sếp mình mà thấy người ta đều vồn vã cười tiếp đón, miệng người ta chỉ cần hé ra một khe hở là đủ cho mày giàu to!” Hắn cất danh thiếp đi, lại nói, “Đừng

tướng bác Bối quan to là được, hiện quan không bằng hiện quản(*), muốn mở cánh cửa phát tiền, đây mới là quý nhân!”

(*) Ý nói khi có việc, thay vì tìm đến lãnh đạo cao tầng, thà tìm người trực tiếp quản lý công việc đó còn nhanh và hiệu quả hơn.

Cậu chỉ nhìn lướt tầm danh thiếp kia rồi cúi xuống tiếp tục ăn bát cơm của mình, đúng lúc này Lộ Đào bước vào.

Theo lý thuyết Lộ Đào không đời nào bước vào mấy quán cơm nhỏ như mới phải. Anh ta vào chẳng qua nhân lúc lái xe ngang qua, vừa vận thấy Lộ Tiểu Phàm sau ô cửa kính.

“Ô kìa, Tiểu Phàm, nãy vừa nghĩ đến cậu xong, không ngờ đã gặp cậu luôn!”

Cậu ngẩng lên nhìn anh ta, có chút ngơ ngác, nhất thời không nhớ ra người đàn ông đồ Tây trắng thớm và giày da bóng loáng này là ai. Lộ Tiểu Bình quan sát vẻ ngoài người nọ, kính gọng vàng, áo nhung phủ ngoài Tây phục, vôi vàng đứng dậy cười chào: “Tôi là anh trai Tiểu Phàm, ngài là...”

“Tôi là Lộ Đào!”

“Mời ngồi mời ngồi!”

“Lộ Đào...” Cậu sực nhớ ra anh ta là ai, bèn hấp tấp đứng dậy, “Tổng giám đốc Lộ...”

“Ngồi đi, ngồi đi!” Lộ Đào khách sáo phẩy tay. Trước mặt anh em nhà Lộ, anh ta không giống khách, mà càng giống như bữa cơm này do anh ta mời hơn.

“Tiểu Phàm, sao hôm mở tài khoản xong cậu không đến nữa?” Sau khi ngồi xuống, Lộ Đào cười hỏi, “Tôi chuẩn bị riêng cả đại hộ thất cho cậu rồi!”

Cậu ngại ngần: “Tôi không có nhiều vốn!”

Lộ Đào cười cười: “Sao vậy, lo lắng về tôi sao? Yên tâm, tiền vốn các cậu gửi chỗ tôi tuyệt đối an toàn, đừng ai mơ tưởng thám thính được gì!”

Lộ Tiểu Phàm bèn nói vội: “Thật sự không liên quan đến anh đâu, chỉ do tôi tự muốn thôi, tôi mở một cái tài khoản gửi tiết kiệm mà còn chẳng có nổi mười nghìn trong tài khoản!”

Lộ Tiểu Bình nghe lơ mơ, hỏi lại: “Đây là?”

Lộ Tiểu Phàm đáp: “Đây là Tổng giám đốc Lộ của Vạn Đạt!”

Lộ Tiểu Bình nghe thế tựa hồ dựng hết cả lông, cuống quýt đứng lên chìa tay cho Lộ Đào: “Ôi trời, thất lễ thất lễ, quá thất lễ, hèn chi nghe tên ngài như sấm đánh bên tai mà tôi vẫn chưa nhận ra là ngài!”

Lộ Đào để ý đến phản ứng bằng lặng của Lộ Tiểu Phàm hơn chứ không ngờ Lộ Tiểu Bình nhiệt tình đến thế. Là người từng trải, anh ta bắt tay hắn, cười nói: “Lần sau đừng nói vậy, là người nhà cả thôi.”

“Người nhà, người nhà!” Lộ Tiểu Bình đỏ mặt, kích động tiếp lời.

“Tiểu Phàm, đừng bận tâm tôi, cậu cũng muốn kia mà!” Lộ Đào cười bảo, “Dù sao cũng chuẩn bị cho cậu rồi, cậu cứ dùng đi, vấn đề tiền nong đừng lo, thiếu thì tôi ứng trước cho cậu!”

Lộ Tiểu Phàm ấp úng: “Thật sự không cần ạ...”

Lộ Tiểu Bình cóc đầu cậu: “Mày bị sao thế hả, Tổng giám đốc Lộ có ý tốt, mày có dùng hay không là một chuyện, chủ yếu là nhận tấm lòng người ta kìa, sao lại cù lần thế chứ?” Đoạn, hắn quay qua cười nói với Lộ Đào, “Tôi thay mặt Tiểu Phàm cảm ơn tấm lòng của ngài!”

Lộ Đào thấy Lộ Tiểu Phàm chỉ cúi đầu xúc cơm, không hề có ý niềm nở, thậm chí còn có phần lạnh nhạt, anh ta không khỏi cảm giác mình bị bề mặt. Cũng may Lộ Tiểu Bình niềm nở khởi bàn, thế là anh ta rút danh thiếp đưa cho hắn: “Có thời gian rồi cứ liên lạc tôi nhé, tôi còn có việc, xin phép đi trước!”

“Ôi, ôi!” Lộ Tiểu Bình nâng niu tấm danh thiếp nọ, tiễn Lộ Đào ra khỏi quán ăn rồi mới vội vã về bàn ăn, kích động trách móc cậu: “Mày có bị ngu không? Lộ Đào đấy, anh ta cho mày hắn đại hộ thất đấy, anh ta

sẵn lòng ứng cả tiền cho mày đây, đều do nể mặt bác Bối muốn giúp mày phát tài thôi! Ý là muốn đưa tiền cho mày xài đó!”

Cậu ngẩng đầu bảo: “Em ly hôn với Luật Tâm rồi, sao có thể mượn danh bác Bối nữa, vả chăng đã biết không làm được gì có lợi cho người ta lại còn mượn người ta để trục lợi cho mình... Không hay đâu!”

Lộ Tiểu Bình khinh khỉnh liếc xéo cậu, cần nhằn: “Mày quả thực là..” Hắn kẹp đầu đũa trở đi trở lại nghiền ngẫm tấm danh thiếp, đoạn nói, “Tổng giám đốc Vạn Đạt... Tấm danh thiếp này mà chìa ra, cả Cục trưởng bọn tao cũng phải trầm trồ...”

Lộ Tiểu Bình làm việc tại Cục May mặc đã lâu cũng biết, thời buổi này có làm quan thanh liêm cũng chưa chắc đã có tiếng thơm, mà điểm then chốt chính là có tiền hay không.

Có tiền, cái này còn phải dựa vào nhà Bối. Đúng lúc hắn đang đau đầu vì không kiếm được mối dây nào với nhà Bối, trời lại cứ thế rơi xuống một miếng thịt, Lộ Tiểu Bình không khỏi tán thưởng ông trời thật có mắt quá.

Lộ Tiểu Phàm lẳng lẳng ăn cơm. Thực chất cậu không hề muốn gặp những người tới xun xoe với cậu chỉ bởi vì họ nể mặt Bối Luật Thanh, họ làm cậu nhớ đến người đàn ông ấy, người đàn ông tuyệt mỹ chưa bao giờ thuộc về cậu, nhưng đã cho cậu hơi ấm cơ thể chân thật nhất.

Khi Lộ Tiểu Phàm về thủ đô báo cáo thanh toán công việc có gặp Bối Luật Thanh, anh khoác chiếc áo nâu nhạt hai tay rút túi quần đứng tại nơi không xa chỗ cậu đợi xe lắm. Dáng người Bối Luật Thanh cao ráo và dong dỏng, vô cùng thu hút sự chú ý, Lộ Tiểu Phàm chỉ nhìn lướt thôi đã nhận ra anh. Không phải cậu không nghĩ tới chuyện bỏ ra nửa phút, bước lên trước chào hỏi anh.

Thế nhưng cậu còn chưa nghĩ ra chào hỏi xong sẽ làm gì, bởi vậy cứ miên man suy nghĩ tận năm phút đồng hồ, xe anh đã lái đến.

Đó là một con xe nhập khẩu rất đẹp, nổi bật hẳn so với những chiếc xe khác lưu thông trên đường phố, Lộ Tiểu Phàm không biết là xe hiệu gì, song hẳn nhiên nó cũng là hình ảnh hạc giữa đàn gà, hệt như Bối Luật Thanh khi đứng giữa đường vậy.

Lộ Tiểu Phàm nhìn theo chiếc xe chở Bối Luật Thanh vênh vang phóng đi.

Cậu thoáng cúi đầu, xe buýt đã đến. Thời điểm tan tầm phương tiện giao thông công cộng chen chúc nhau chật như nêm cối, cậu bị chen lấn bẹp gí, chẳng còn đâu rảnh để mà nghĩ suy về việc gặp gỡ Bối Luật Thanh.

Nhưng khi xe quành, cậu phát hiện xe anh đang đỗ tại nơi không mấy xa, và anh đang ngồi ở ghế lái.

Từ sau khi ảo tưởng từng có của cậu tan biến, cậu bấy giờ đã thiết thực nhiều rồi. Cậu chỉ bình tâm mà nghĩ: Không biết anh chở ai... Có lẽ là chở Lý Văn Tây, hoặc là ai đó tựa tựa Lý Văn Tây chẳng hạn.

Lộ Tiểu Phàm về Thiên Tân chưa bao lâu, Lộ Tiểu Bình đã mò đến tìm cậu. Thì ra hôm đó tạm biệt nhau xong, Lộ Tiểu Bình sốt sắng liên lạc ngay với Lộ Đào, được mở tài khoản tại Vạn Đạt, Lộ Đào thậm chí còn thân chinh dẫn hắn tham quan đại hộ thất.

Nhìn những bộ máy tính một người một chiếc, chói lòa và trật tự, Lộ Tiểu Bình kích động hết sức. Cái văn phòng lụp xụp của hắn chỉ có hai bộ của Cục, một là cho Cục trưởng dùng, một là cho nhân viên đánh máy, muốn tra gì cứ phải nhất nhất xin phép người ta.

Hắn trầm trồ: “Không hổ là công ty chứng khoán lớn nhất cả nước, điều kiện đầu tư cổ phiếu thật hết chỗ chê.”

Lộ Đào cười cười: “Thật ra cổ phiếu của công ty chứng khoán chúng tôi chưa phải dịch vụ chủ chốt. Thị trường hàng hoá kỳ hạn cấp cao mới là lợi nhuận đích thực của chúng tôi.”

Lộ Tiểu Bình nghe có nơi còn kiếm được lắm tiền hơn cả cổ phiếu, bèn lanh chanh đòi xem, Lộ Đào vẫn đưa hắn lên đại sảnh giao dịch kỳ hạn nằm tại tầng cao nhất. So với đại sảnh cổ phiếu í ới và bon chen, nơi này thanh tĩnh hơn, nhưng mỗi một người ra ra vào vào đều khiến hắn cảm thấy rất có khí thế, tầng lớp dân thường trong đại sảnh cổ phiếu còn lâu mới có thể sánh bằng.

“Hàng hoá kỳ hạn và cổ phiếu khác nhau ở điểm nào?”

Lộ Đào mỉm cười: “Không khác nhau nhiều lắm, chỉ có điều là, nếu kiếm được một đồng ở thị trường cổ phiếu, thì chúng tôi kiếm được ít nhất mười đồng ở đây!”

Lộ Tiểu Bình nghe đã thấy hứng: “Vậy tại sao nhân số ở thị trường kỳ hạn không nhiều như nhân số chơi cổ phiếu?”

Lộ Đào cười đáp: “Tài khoản ở thị trường kỳ hạn có mốc, thị trường kỳ hạn của chúng tôi đòi hỏi tài khoản mở phải có tối thiểu hơn trăm nghìn vốn!”

“Chính xác là bao nhiêu?” Mắt Lộ Tiểu Bình lập tức sáng quắc.

“Ba trăm nghìn!” Lộ Đào cười bảo, “Nếu em trai cậu đến, ba trăm nghìn này coi như tôi cho các cậu vay!”

Trông mắt Lộ Tiểu Bình chẳng động lấy nửa li, phải lát sau hắn mới bật cười hà hà: “Cũng không dám, lỡ phải đền, chúng tôi biết lấy gì đền anh?”

Lộ Đào bày tư thế mời, cười sâu xa: “Tôi cho các cậu vay tiền, tôi sẽ để tiền mình chịu lỗ hay sao?”

Bởi vậy Lộ Tiểu Phàm vừa về đến nơi, đặt được mình nằm xuống giường đã bị Lộ Tiểu Bình dựng dậy, la ồm ồm: “Lộ Tiểu Phàm, cơ hội cho anh em mình phát tài đến rồi!”

Cậu dụi mắt, nghe Lộ Tiểu Bình liền thoảng thuật lại chuyện Vạn Đạt, cậu mới thấp đầu nói: “Không đi đâu! Nhỡ mà phải đền thì sao?”

“Người ta đảm bảo cho thế rồi mà. Mà đã bao giờ nghe ông chủ nào mở canh bạc mà phải đền tiền chưa?”

“Chứng khoán là đầu tư, không phải đánh bạc!” Lộ Tiểu Phàm được Bối Mạt Sa giáo dục, tư tưởng vẫn chính thống lắm.

“Xi. Ở Trung Quốc thì nó là đánh bạc! Thằng đàn này! Dậy mau!”

Mặc kệ Lộ Tiểu Bình nói sa sả, Lộ Tiểu Phàm vẫn cứng rắn không nghe, dù Lộ Tiểu Bình thuyết phục thối phôi cũng không lay chuyển được cậu.

Chẳng thuyết phục được cậu, Lộ Tiểu Bình đương nhiên biết người ta nể mặt con rể Bối Mạt Sa thôi. Con rể nín thinh, thì đòi nào người ta chịu cho hắn vay ba trăm nghìn?

Phải nói là Lộ Tiểu Bình ức Lộ Tiểu Phàm vì không rèn sắt thành thép được lắm, gọi điện về nhà mách tội cậu, còn tuyên bố từ nay về sau hắn mặc xác cậu, không thêm quan tâm nữa.

Ba Lộ hay tin Lộ Tiểu Phàm được dâng tiền tận tay mà cũng không biết đường kiếm, cũng lại cáu vì không rèn sắt thành thép được, lôi đầu cậu ra mắng.

Cậu bị Lộ Tiểu Bình làm âm chuyện lên, thành thử cái tài khoản mở ở Vạn Đạt cũng không dám sờ đến. Cậu không muốn để Bối Luật Thanh nghĩ rằng cậu vẫn dựa mãi vào tên tuổi nhà Bối lẫn tên tuổi của anh.

Sự thực thì, ngoài những chuyện vụn vặt trong nhà mình, đó giờ cậu chưa từng nương nhờ ánh sáng của nhà Bối, thậm chí cậu còn kín kẽ tránh để ai biết mình là con rể nhà họ.

Điều này có vẻ càng khiến cậu trở nên lạc lõng. Hai năm làm việc chưa bao giờ cậu mời đồng nghiệp về nhà ăn cơm, đồng nghiệp cậu còn chẳng biết nhà cậu ở chỗ nào.

Có một dạng người không có bạn bè gì cả, cũng không có ai đem lòng quý mến đặc biệt. Người ta không nhìn thấy cậu, có nhắc đến sẽ nghĩ một lúc mới nhớ ra và nói: À, à là cái cậu nhỏ con đeo kính ấy hả; hoặc có thể cũng chẳng nhớ cả tên cậu luôn. Dạng người ấy chính là Lộ Tiểu Phàm.

Nhà Bối cứ trì hoãn, lần nữa cuộc hôn nhân của cậu, lẽ tất yếu là cậu cũng không thể đến tòa án xin ly hôn, cho nên vụ ly hôn cứ vậy mà gác lại.

Lộ Tiểu Phàm thuê một gian phòng đơn trong khu căn hộ tại Thiên Tân. Đất có hơi nghiêng, phòng cũng cũ, song được cái giá cả phải chăng, môi trường tốt, không khí trong lành hơn hẳn mấy khu công nghiệp nặng.

Lộ Tiểu Phàm đi làm khá nhàn tản, chẳng phải thức khuya dậy sớm, đôi khi rời nhà muộn chút cũng là bình thường, cậu cũng vui vẻ ở nhà đọc sách một lát rồi làm bữa trưa thơm mát đặt cạnh theo.

Cậu được cử đi Thiên Tân thực tình không tính là đi công tác, mỗi ngày có hai mươi đồng trợ cấp ăn uống. Các nhân viên đi công tác đều ăn cơm hộp, mỗi Lộ Tiểu Phàm là tự mình mang cơm hàng ngày, bởi vậy người ta hay cười cậu chi li dè xèn từng hào là để cưới vợ. Lộ Tiểu Phàm cũng chỉ cười cười đáp lại. Mặt cậu không to, còn đeo gọng kính đen sì lại càng thêm nhỏ thó, rất nhiều người tưởng lầm cậu cùng lắm mới tốt nghiệp cấp ba thôi.

Lộ Tiểu Phàm ôm cặp lồng ra khỏi nhà, còn chưa ra đường, đã thấy Bối Luật Thanh đi tới cùng vài người nữa, họ đang chỉ trỏ những căn nhà này.

Trên người Bối Luật Thanh vận một chiếc áo jacket ngắn màu đen, dưới là quần bò màu chàm. Áo jacket hơi mở phanh, để lộ áo len màu lông lạc đà, thoạt nhìn phóng khoáng hết sức.

Thỉnh thoảng anh sẽ cúi đầu bàn luận đôi ba câu cùng ông béo xách cặp giấy tờ bên cạnh, nhưng hầu hết chỉ là giữ im lặng nghe họ nói chuyện.

Lộ Tiểu Phàm cầm cặp lồng, ngẫm nghĩ, cuối cùng quyết định không quấy rầy anh.

Bên thấp tầm đầu rón rén theo một con ngõ khác để ra ngoài, nhưng hình như ông trời cố tình không muốn để cậu và anh lướt qua nhau im ru như thế.

Một chiếc xe lái đến trước mặt cậu thì dừng lại, cửa kính xe hạ xuống, Lâm Tử Dương nhe răng cười: “Tiểu Phàm, gặp anh em chưa?”

Hắn lên tiếng làm Bối Luật Thanh nghe thấy, Lộ Tiểu Phàm có thể cảm giác anh xoay người lại giữa những người kia.

“Chưa... Chưa thấy!” Cậu lắp bắp trả lời. Dĩ nhiên cậu khó mà nói rằng cậu đã thấy anh nhưng giả vờ như chưa thấy rồi.

Lâm Tử Dương xuống xe, đóng cửa xe lại rồi choàng vai cậu: “Lại đây, lại đây, xem anh Tử Dương thay đổi đời em nè!”

Hắn khoác vai cậu bước đến trước mặt Bối Luật Thanh, cười nói: “Thấy chưa, anh em kìa!”

Lộ Tiểu Phàm cúi gầm gọi anh một tiếng: “Anh!”

Anh không đáp trả, quay sang nói với người đứng cạnh: “Cục trưởng Lý, chúng ta bàn tiếp sau nhé!”

Ông béo lùn kia cười mời: “Được, được, vậy tối nay bác cháu mình cùng dùng bữa chứ?”

Anh mỉm cười: “Không được, hôm nay cháu ăn tối cùng người nhà!”

Đầu cậu hơi ngẩng lên, nhưng rốt cuộc chẳng ngẩng lên hẳn đã lại cúi xuống.

Cục trưởng Lý khoan khoái lắm, đáp ứng: “Được, bác nợ lần này. Chừng nào cháu rảnh, chúng ta xếp lịch làm một bữa thỏa thuê!”

“Quyết thế đi!” Bối Luật Thanh trả lời.

Đám đông giải tán, bấy giờ Lâm Tử Dương cười hỏi: “Xem đất cho mẹ cậu hay cậu muốn mua?”

“Cả hai.” Anh điềm nhiên đáp.

Lâm Tử Dương tươi cười: “Nhà cậu mua lắm đất làm gì hả? Năm ngoái Chính phủ quy định thuế giá trị gia tăng, thu hết cả tiền dân, vùng nghèo ta thán mãi. Giờ thì khắp nơi chỉ mong có người mua đất, nhưng đất Trung Quốc lợi lộc chỗ nào sao? Có lợi lộc cũng chỉ được bảy mươi năm quyền sử dụng, nào có giá trị gì? Cậu có tiền, chi bằng bọn mình bỏ vào chứng khoán kiếm chắc tiếp còn hơn!”

Bối Luật Thanh bình thản nói: “Uổng cả việc cậu làm thư ký Hội đồng Thành phố Thiên Tân. Muốn đề cập về Vạn Đạt thì thôi đi, dạo này tôi không hứng.”

“Luật Thanh, cậu suy nghĩ kỹ đi, một cú này bằng cả mấy năm ngày xưa bọn mình làm.”

Bối Luật Thanh tỏ vẻ rất mực thờ ơ: “Cậu đừng có lậm quá hoá khùng, cẩn thận bị người ta cho vào tròng!”

Lâm Tử Dương cười hì hì, quay sang đổi chủ đề: “Tiểu Phàm, chẳng mấy khi Luật Thanh đến Thiên Tân, đi ăn một bữa với nhau đi!”

Cậu nhìn thoáng anh, từ chối: “Không được rồi, anh Tử Dương hôm nay em còn khách hàng có việc!”

Lâm Tử Dương nhếch mép: “Khách nào của em mà nghiêm trọng thế, nói tên anh nghe xem rốt cuộc là công ty nào mà anh không biết?”

Lộ Tiểu Phàm quen Lâm Tử Dương đã bốn, năm năm, lần đầu tiên thấy hắn nói cứng song cậu chỉ khóa miệng kín bưng. Rồi vẫn là Bối Luật Thanh lên tiếng trước: “Thôi!”

Nói rồi cũng không ngoái đầu, anh bỏ đi. Lâm Tử Dương đập mui xe mình: “Ái dà, Lộ Tiểu Phàm, em định cắt đứt thẳng tưng với nhà Bối thật đấy à?” Thấy cậu im thin thít, hắn phì cười, “Đừng nói với anh là Lộ Tiểu Phàm nghĩ đến khí phách đấy nhé. Anh bảo này, những thứ như quyền lực, người thường chẳng thể có, nhà em mấy năm nay cũng tận dụng được biết bao lợi ích từ địa vị con rể thành phố của em rồi. Nếu mất đặc quyền này khác nào trở về ngày trước, giống như em đang ở tầng cao nhất... Vào, rơi thẳng xuống! Ngã chèo queo, còn bị người ta giẫm đạp.” Hắn cầm gang tay của mình vung lên cửa xe, nói, “Tự mình ngẫm đi! Té đây!”

Lộ Tiểu Phàm nhìn xe Lâm Tử Dương vênh váo phóng đi cái vèo, lại cúi đầu thở dài một hơi.

Nhưng kể từ đó, cậu không còn tình cờ gặp Bối Luật Thanh nữa, cậu không biết hay là Bối Luật Thanh lại ra nước ngoài rồi? Cậu hoàn toàn mất liên lạc cùng nhà Bối, do đó không hỏi thăm được tình hình của anh từ miệng ai đó nhà họ.

Đôi khi Lộ Tiểu Phàm nghĩ, hai lần cậu tình cờ gặp anh phải chăng do anh cố ý sắp xếp? Anh biết cậu về đơn vị báo cáo công việc, anh cũng biết cậu đứng chờ xe buýt ở trạm nào. Có lẽ anh thực sự biết cậu ở đâu nên cố ý đến xem. Nhưng cậu cũng chỉ giả dụ thế thôi, thế rồi lại mau mau chóng chóng vút ý nghĩ này ra sau đầu.

Bởi mỗi lần cậu có loại suy nghĩ này, não cậu song song đó sẽ hiện bốn chữ “mơ giữa ban ngày”.

Hiện nay một tháng cậu về thủ đô một lần, ngoài việc báo cáo thanh toán, báo cáo công việc thì là lĩnh lương. Lương vừa nhận, như thường lệ, cậu gửi một phần ba về nhà, còn cậu giữ một phần ba chỉ tiêu cho hàng ngày, một phần còn lại tiết kiệm được tương đối.

Tài khoản ở Vạn Đạt cậu đã định hủy rồi, nào biết lúc cậu đến hủy tài khoản, nhân viên phục vụ ngồi trước bàn xem tài khoản một chút rồi nhấn cậu chờ. Cậu chờ một lát, thấy Lộ Đào đến.

Lộ Đào cực kỳ xấu hổ, hỏi có phải Lộ Tiểu Phàm thấy anh ta nhiệt tình thái quá, làm phiền cậu nên cậu mới muốn hủy tài khoản không. Nếu đúng là vậy, anh ta đành phải chịu tội, bởi lẽ anh ta sẽ mang danh Tổng giám đốc phục vụ không chu đáo mới dẫn đến khách hàng đòi hủy tài khoản.

Lộ Tiểu Phàm lớn thế này rồi còn chưa từng để ai phải xấu hổ khó xử, Lộ Đào cứ xin lỗi tới tấp làm cậu ngượng quá, thế là chuyện hủy tài khoản cũng giậm chân tại chỗ.

Từ đó, Lộ Tiểu Phàm mua bán cổ phiếu thông qua đặt hàng điện thoại, thi thoảng đến sàn giao dịch sẽ gặp Lộ Đào, Lộ Đào cũng chỉ tán gẫu cùng cậu dăm ba lời về chuyện khác, hai người ấy thế mà cũng có vẻ là bạn bè phần nào.

Giá cổ phiếu năm 94 thường tăng vùn vụt. Đôi khi một cổ phiếu tăng từ vài đồng lên tận mấy trăm đồng chỉ trong vốn vẹn hai, ba tháng cũng là chuyện thường tình. Giá cổ phiếu càng cao, cổ đông càng điên cuồng, giá cổ phiếu hết như ngòi tên lửa, phi vèo vèo lên là sẽ không quay đầu lại.

Lộ Tiểu Phàm mỗi ngày cũng chỉ là chơi chơi cổ phiếu, chạy chạy khách hàng, nấu nấu bữa cơm, Bối Luật Thanh tựa hồ hoàn toàn mờ phai trong thế giới của cậu. Nếu nói từ góc nhìn của Lộ Tiểu Phàm thì sẽ lại thấy nhảm nữa, vì người đàn ông ấy chưa bao giờ dừng chân trong thế giới của cậu.

Mùa hè ở Thiên Tân oi bức đến điên người, Lộ Tiểu Phàm chạy một vòng qua chỗ các khách hàng liền ngồi xõm dưới một gốc cổ thụ ven vỉa hè, tay cầm tờ thuyết minh sản phẩm quạt lia lia.

Máy call bên hông bỗng réo. Từ khi trả di động cho Bối Luật Thanh, cậu dùng lại chiếc máy call hiển thị số tự tay mình mua này. Nhìn dãy số trên màn hình, ấy thế mà lại là số Trưởng khoa.

Lộ Tiểu Phàm vội tìm một buồng điện thoại công cộng, ấn số gọi lại. Trưởng khoa vừa nhắc máy đã bắn liên thanh: “Lộ Tiểu Phàm, có người nhà đến công ty tìm cậu này! Có phải vợ cậu không? Khóc lóc ồm tỏi!”

“Bối Luật Tâm...” Lộ Tiểu Phàm nhất thời bần thần. Cậu không sao đồng nhất một Bối Luật Tâm quen được chiều chuộng, luôn kiêu kỳ như đóa hồng có gai kia cùng bốn chữ “khóc lóc ồm tỏi” cho được.

“Anh Tiểu Phàm! Anh đang ở đâu, em Tiểu Phượng đây!”

Điện thoại Trưởng khoa hình như bị chộp lấy đột ngột, kẻ đó là Tiểu Phượng mà cậu từng ao ước cưới được một cô vợ lý tưởng như cô. Lần này cậu thật sự bị giật mình không vừa đâu.

“Đừng cuống, đừng cuống!” Cậu khuyên, “Em... Em có bắt xe lên Thiên Tân được không? Lên Thiên Tân rồi nói tiếp!”

Tiểu Phượng bất thành linh tìm cậu, còn khóc tới hoa mặt tối mày, bản năng cậu cảm thấy ắt hẳn không phải chuyện nhỏ cho cam, mà trực giác cậu cũng tuyệt đối hiểu rằng không nên để Tiểu Phượng trình bày nguyên nhân trong điện thoại.

Cậu cúp máy rồi ra ga Thiên Tân đón Tiểu Phượng. Bốn, năm chuyến tàu chạy từ kinh đô qua, mới gặp được Tiểu Phượng nét mặt héo hon, thân hình phất tướng, dung mạo xinh xắn ngày nào đã phai pha hết.

Tiểu Phượng nhắc thấy Lộ Tiểu Phàm đã ôm chầm vai cậu khóc sụt sùi, nghẹn ngào gọi anh Tiểu Phàm liên tục.

Lộ Tiểu Phàm hực cả hơi mới có thể đỡ cho người cô không bị tuột xuống, nằm mềm oặt trên đất. Đến khi cậu dẫn cô đến một khách sạn nhỏ, mới căng tai ra mà nghe cô vừa chửi mắng nhà Lộ, vừa lộn xộn kể lại sự tình.

Tuy cô kể hết sức rời rạc, song ráp lại Lộ Tiểu Phàm vẫn nghe hiểu. Lộ Tiểu Bình làm to bụng Tiểu Phượng đã đành, lại mất hút con mẹ hàng lơ. Tiểu Phượng sang nhà Lộ xin địa chỉ của Lộ Tiểu Bình, thì má Lộ lại nhất quyết không chịu xì địa chỉ.

Tiểu Phượng quỳnh lên, nhân lúc nhà Lộ vắng nhà bèn lẻn vào, mở ngăn kéo, không tìm thấy gì mà thấy giấy gửi tiền của Lộ Tiểu Phàm. Từ sau khi Lộ Tiểu Phàm dọn ra khỏi nhà Bối, địa chỉ trên giấy gửi tiền vẫn ghi chỗ làm, thế nên Tiểu Phượng mới đến chỗ làm của cậu.

Lộ Tiểu Phàm nghe xong câu chuyện, cảm giác da đầu mình run bần bật. Cậu mua đồ ăn cho Tiểu Phượng. Thời kỳ đầu mang thai, hoặc là ăn ngon miệng, hoặc là chẳng ăn được gì, Lộ Tiểu Phàm nghĩ Tiểu Phượng hiển nhiên không phải dạng thứ hai.

Cậu sắp xếp cho Tiểu Phượng ổn thỏa bèn hốt hải gọi điện cho Lộ Tiểu Bình, báo tin Tiểu Phượng đã đến Thiên Tân.

Ai dè đến tối vẫn chưa thấy Lộ Tiểu Bình gọi lại. Không chỉ Tiểu Phượng cả Lộ Tiểu Phàm cũng sốt hết cả ruột. Đến khuya, cuối cùng cậu cũng nhận được một cuộc báo gọi. Nhìn thoáng qua Tiểu Phượng có lẽ đang mang thai lại bốn ba vòng rã mấy ngày, lúc này cô đang thiêu thiêu ngủ.

Cậu rón rén xuống lầu, mượn điện thoại chủ khách sạn gọi cho Lộ Tiểu Bình.

Lộ Tiểu Bình vừa mở mồm đã hỏi: “Tiểu Phượng có ở cạnh mày không?”

“Không!” Cậu đáp.

Lộ Tiểu Bình tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nói nhỏ: Tiểu Phàm, anh hai có thể nhờ mày một việc không?”

Cậu trả lời ngay: “Việc này em không có cách nào đâu anh hai.”

Lộ Tiểu Bình quỳnh quáng nói: “Tiểu Phàm, tao sắp đính hôn với Vy Vy rồi, từ trên xuống dưới Cục đều đã biết. Đúng thời điểm quan trọng tao công bố thì con nhỏ xuất hiện, chẳng phải chết tao rồi sao?”

“Vậy anh... anh làm sao còn làm bụng Tiểu Phượng to thế?!”

Lộ Tiểu Bình thở dài sườn sượt: “Tao nào có ý định đó, chẳng... chẳng qua là về nhà uống rượu với tụi bạn, mày biết thừa Tiểu Phượng từ bé đã sùng bái tao rồi mà. Con nhỏ cứ quẩn lầy tao, tao đương lúc không tỉnh táo mới phạm sai lầm. Tao thêm vào để mắt đến Tiểu Phượng, nhỏ còn chưa tốt nghiệp cả cấp Hai, tao sinh viên, nhỏ ở nhà làm ruộng, tao sẽ là công nhân viên chức nhà nước, vốn dĩ quá khập khiễng... Sao con bé này không tự mình ngộ ra, nhỏ có chữa thì báo cho tao một tiếng, tao sẽ gửi tiền cho nhỏ mà...”

Lộ Tiểu Bình thao thao bất tuyệt thì bị Lộ Tiểu Phàm quát, cắt ngang: “Đúng rồi, nhỏ là phận thấp kém không xứng với anh. Nhưng nếu như anh chẳng có dự định ở cùng người ta thì anh cho người ta giấc mộng làm gì! Anh mắc gì phải để người ta nghĩ rằng anh sẽ ở cùng nhỏ cả đời, anh là thằng khốn!”

Chưa từng bị Lộ Tiểu Phàm mắng thẳng vào mặt như vậy, song hiện tại hắn đang phải nhờ cậy em trai, đành phải nhún nhường nói: “Ừ, ừ, anh là thằng khốn. Tiểu Phàm, lần này kiểu gì chú cũng phải cứu anh chú đi. Chú xem, anh sắp cưới vợ rồi, nếu để Vy Vy biết có cô nào ở quê mò lên tìm lại chẳng ăn tươi nuốt sống anh luôn ấy chứ. Chú mau khuyên Tiểu Phượng đi nạo đi, tiền nạo thai anh gửi cho chú nhé, anh sẽ bồi thường một ít cho nhỏ nữa!”

“Ai mượn anh bồi thường?!” Bên tai Lộ Tiểu Phàm chợt nhiên the thé một câu. Cậu sợ quá, ổng nói trong tay rút xuống.

Tiểu Phượng lạ chỗ, rất sợ Lộ Tiểu Phàm lén bỏ mình lại, trong lúc mơ mơ màng màng thấy cậu ra ngoài liền tỉnh ngay. Cô đi theo Lộ Tiểu Phàm thấy cậu gọi điện cho ai đó, cũng đoán là cậu gọi cho Lộ Tiểu Bình.

12. Chương 12

Mới đầu, cô không dám đến gần quá, nhưng nghe giọng Lộ Tiểu Phàm mỗi lúc một lớn, rốt cuộc đến gần cũng nghe thấy phượng án xử trí Lộ Tiểu Bình dành cho mình.

Cô cảm ổng nghe, đồng dạc: “Quân tạp chủng, quân chó má, tôi đoạn tuyệt với anh, tôi tuyệt đối không tha cho anh đâu!” Đoạn, cô hung hăng đập bẻ ổng nghe xuống đất.

Lộ Tiểu Bình ở đầu dây bên kia lạnh lặn không sút mề miếng nào, nhưng tiếng động Tiểu Phượng dốc toàn lực ra đập điện thoại làm màng nhĩ hắn đau ong ong cả lên.

Lộ Tiểu Bình rốt cuộc đã ý thức được cô gái này và cô gái luôn khép nép trước mặt hắn đều là một người nhưng là hai sinh vật riêng biệt kể từ đó hắn mất tâm mất tích.

Lộ Tiểu Phàm gọi vào máy call của hắn suốt ba ngày, hắn cũng không gọi lại. Gọi đến chỗ làm, chẳng biết Lộ Tiểu Bình trình bày sao, đồng nghiệp áp ứng nói hắn về quê.

Trái lại, Tiểu Phượng bỗng dưng trấn định hẳn. Có một hôm Lộ Tiểu Phàm mang đồ ăn cho cô, phát hiện cô không có ở trong phòng chỉ sợ cô nghĩ quẩn, cậu hải hùng tới nỗi vội vàng chạy xuống lầu hỏi mọi người ở đại sảnh có thấy Tiểu Phượng ra ngoài không.

Họ trả lời, cô gái ấy hỏi đường nào đến Hội đồng Thành phố rồi đi. Lộ Tiểu Phàm luống cuống vẫy xe chạy về hướng Hội đồng Thành phố, thấy Tiểu Phượng đang tập tễnh nơi cửa, cậu vội xuống xe đỡ cô: “Tiểu Phượng đừng làm ầm lên, được không?”

Tiểu Phượng ngẩng đầu hỏi cậu: “Anh Tiểu Phàm, anh nghĩ anh Tiểu Bình có thật lòng với em không?”

Lộ Tiểu Phàm không phải người biết nói dối nên cũng không biết an ủi cô sao cho phải, chỉ biết lúng búng. Tiểu Phượng lại bình tĩnh không ngờ, hỏi tiếp: “Vậy anh nói xem nếu cô gái thành phố ấy tan đàn xẻ nghé với anh Tiểu Bình, liệu anh ấy có thể ở bên em không?”

Lộ Tiểu Phàm biết ánh mắt Lộ Tiểu Bình trước nay chỉ hướng về nơi cao, dù hẳn có bay cao chạm cả vào bầu trời cũng sẽ không dành nửa cái liếc mắt xuống dưới mặt đất. Đành thở dài, cậu nói khẽ: “Tiểu Phượng, em về cùng anh Tiểu Phàm được không?”

Chẳng ngờ Tiểu Phượng chịu nghe lời cậu, trở về khách sạn cùng cậu. Cậu sợ cô nghĩ quần nên mua riêng một ít hoa quả và Cola Cao(*), động viên, trò chuyện với Tiểu Phượng thật nhiều, khuyên cô nghỉ thoáng ra một chút đến tận nửa đêm mới về.

(*) Bột cacao có nguồn gốc từ Tây Ban Nha.

Nửa đêm còn lại ấy kỳ thực cậu cũng chẳng ngủ ngon, trời sáng mà lòng vẫn lo lắng, lại đi một chuyến đến khách sạn Tiểu Phượng ở, vừa mở cửa quả nhiên Tiểu Phượng đã không còn trong phòng.

Lần này ngay cả đại sảnh cũng không rõ Tiểu Phượng ra ngoài lúc nào, làm mất cậu thiếu điều bốc lửa đến nơi. Cậu tìm kiếm mọi ngõ đường, ngõ hẻm chung quanh khách sạn, thậm chí chạy mấy vòng quanh bờ Hải Hà(*) gần đó.

(*) Tên con sông tại Trung Quốc, dài 1329km, chảy từ Bắc Kinh và Thiên Tân tới vịnh Bột Hải của Hoàng Hải.

Tìm mãi cả ngày vẫn chẳng thấy bóng dáng Tiểu Phượng đâu, trong một ngày mà miệng cậu bị nhiệt tận hai lỗ. Gió Hải Hà thổi qua, cậu bỗng chốc nảy ra ý nghĩ, phải chăng Tiểu Phượng đi đến chỗ làm của Lộ Tiểu Bình rồi?

Nghĩ vậy, cậu cảm giác lưng mình ướt đầm mồ hôi. Cậu gọi taxi phóng thẳng tới Cục May mặc, vừa xuống xe đã nghe nơi cửa ồn ào huyền ảo.

Vào rồi mới hay, thì ra hôm nay Thị trưởng đến Cục nghe báo cáo, vừa vận chứng kiến cảnh Tiểu Phượng náo loạn Cục May mặc.

Không biết vì sao, dẫu Tiểu Phượng thế nào cô cũng không nghe, chỉ cứ gầy ầm ĩ ở cửa, kể đi kể lại chuyện giữa cô và Lộ Tiểu Bình, họ quen nhau thế nào, Lộ Tiểu Bình ngày xưa đã hứa hẹn ra sao, đã lừa dối cô ra sao, cô kể mà như thuyết thư(*), mãi khi Thị trưởng đích thân ra mặt, nói chuyện cùng cô, cô mới chịu an tĩnh.

(*) Một loại hình nghệ thuật dân gian, trong đó các câu chuyện được kể lại cùng âm nhạc, hoặc các loại ký khúc được biểu diễn như bình thư, bình thoại, đàn từ...

Lại nghe mọi người bảo, Tiểu Phượng nói rất rõ ràng rằng, cô đến không phải vì tiền tài, cũng không phải cô đòi cưới người đàn ông nọ bằng được, mà cô chỉ muốn đòi công bằng cho mình thôi.

Cô muốn người đàn ông ấy hiểu rằng ác giả ác báo, nhân thiện còn khuyên các cô gái khác, có là heo chó cũng không được cưới một gã lòng lang dạ sói như thế.

Thị trưởng cũng một mình đi hỏi chuyện Lộ Tiểu Bình, hỏi gì thì không biết, chỉ biết lúc Lộ Tiểu Bình ra ngoài, dạo này đặc chí là thế, mà giờ mặt mày trắng bệch như gặp ma, đến cả đi đường cũng như người trên mây.

Sau khi Thị trưởng ra ngoài cũng nói riêng mấy câu với Cục trưởng, nói gì thì không biết, nhưng đến khi Cục trưởng đi ra, sắc mặt cũng không tốt chút nào.

Tiểu Phượng náo loạn ngay cửa chẳng những thu hút người trong Cục, mà các lãnh đạo xưởng dệt dưới quyền, mọi người trong các cơ quan kề bên, người đi đường, người đi làm, đều tò mò ghé lại nghe chuyện.

Vỡ kịch Trần Thế Mỹ(*) khiến họ phần khích không ngớt, đến lúc Lộ Tiểu Phàm có mặt mà họ vẫn chưa giải tán, còn tập trung, hăng say và hào hứng tường thuật lại câu chuyện.

(*) Một nhân vật trong kịch dân gian của Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân bản hàn nhưng học giỏi và đỗ Trạng Nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, hẳn bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý, Trần Thế Mỹ đã bị Bao Công xử chém.

Lộ Tiểu Phàm nghe được một nửa, trong đầu đã nổ cái “bùm”. Lộ Tiểu Bình thế là hết đời rồi. Tâm trí cậu chỉ còn mờ ảo mỗi một câu ấy mà thôi.

Chính xác. Ngay từ đầu Lộ Tiểu Bình đã là nhân viên làm thuê không biên chế của Cục, vậy nên không có chuyện đuổi việc, mà một tuần sau họ tự hủy hợp đồng làm việc trước.

Vốn dĩ loại chuyện này không đến nỗi phải giải quyết rất ráo gọn lẹ thế, song một là thân chinh Thị trưởng đã tham gia vào vụ này, hai là nó bằng với giáng một cái tát vào mặt Phó cục trưởng.

Đối với cậu rể hiền “hụt”, Phó cục trưởng Đinh chỉ hận không thể giẫm phết chết luôn, lão không chỉ đơn phương hủy hợp đồng của Lộ Tiểu Bình trước, còn để lại vết đen tại hồ sơ nhân sự của hắn.

Lần này quả thực đã chặt đứt mộng đẹp làm công chức nhà nước, mộng làm quan của Lộ Tiểu Bình.

Tiểu Phượng gọi điện cho Lộ Tiểu Phàm, cảm ơn cậu đã cứu mang cô, hy vọng cô chưa gây phiền toái gì cho cậu.

Lộ Tiểu Phàm thở dài hỏi cô hà tất phải làm vậy, Tiểu Phượng hồi đáp trong điện thoại rằng: “Anh ấy không thích em cũng chẳng quan trọng, em muốn anh ấy cả đời này hãy nhớ đến em là sẽ thù hận, sẽ run rẩy đôi chân, muốn anh ấy nhớ cả đời!”

Tạm thời cậu không biết đáp cô sao cho phải. Và Tiểu Phượng cũng chỉ gọi cho cậu một cuộc điện thoại ấy, kể từ đó bắt tin.

Mãi khi má Lộ và ba Lộ hay tin, tất tả lên Thiên Tân thì đã chẳng văn hồi được điều gì nữa, hết thầy đã xong rồi.

Lộ Tiểu Bình một mực cho rằng Lộ Tiểu Phàm dẫn cô đến quấy phá, vừa thấy cậu, hai mắt đã đỏ sọng, chỉ thẳng vào cậu nói với ba Lộ: “Là nó hủy hoại con, là nó dẫn Tiểu Phượng đến càn quấy, chính là nó!”

Lộ Tiểu Phàm thấy sắc mặt ba Lộ xám ngắt bèn cấp bách phân trần: “Sao lại là em dẫn Tiểu Phượng đến càn quấy? Em còn chả hề biết nhỏ đến chỗ anh!”

“Vậy mà giải thích tao nghe làm sao nhỏ biết chỗ làm của tao? Không phải mà tiết lộ thì do ai tiết lộ?”
Hắn trừng Lộ Tiểu Phàm, tặc lưỡi, “Cái loại mà không có tiền đồ, ly dị với nhà Bối, mà thấy tao cũng cười con gái ông lớn nên chướng mắt chứ gì, có đúng không, có đúng không? Mà cổ tình đưa Tiểu Phượng đến, có đúng không?”

Má Lộ bước tới vả miệng hắn, giận dữ: “Mày còn trách người khác à? Má dạy mày bao nhiêu lần, đừng có đui mù dính vào con gà mái kia nữa, mày có nghe má hử?”

Lộ Tiểu Bình bị má Lộ vả, người ngợp xiêu xuống, ôm đùi má Lộ khóc lóc: “Má, con thế là hết rồi, mất hết rồi, công việc của con, hôn nhân của con... Đời này của con thế là tan nát rồi...”

Má Lộ bị con trai vừa ôm vừa khóc, tâm cũng xót xa lắm, xoa đầu con cháu bần nạt: “Cho mày chừa, hỏng lớn nổi, còn trách ai?”

Lộ Tiểu Phàm đứng bên im thin thít, ba Lộ ù ề nói: “Việc này cũng có lỗi Tiểu Phàm nữa. Mày nói Tiểu Phượng tìm đến chỗ làm của mày, mày cứ sắp xếp cho nó ở Bắc Kinh trước có phải đỡ hơn không? Tự dưng lôi nó đến Thiên Tân làm gì, hử? Sao mà lại để nó biết chỗ làm của Tiểu Bình? Chả hóa ra mày hại chính người nhà mình hay sao?”

Lộ Tiểu Bình càng khóc thảm thiết hơn. Lộ Tiểu Phàm nghe ba Lộ quở trách, chỉ thấy toàn thân mệt mỏi, im lìm cúi đầu chẳng nói chẳng rằng.

Má Lộ hít sâu một hơi: “Thôi ba Lộ đừng nói nữa, việc này trách Tiểu Phàm mà làm gì, nhà mình đã gây đủ chuyện phiền hà cho thằng bé rồi... Muốn trách, chỉ có thể trách Tiểu Bình háo thắng, trách nhà mình mệnh xấu.”

Lộ Tiểu Bình là ánh sáng chói lòa nhà họ Lộ, dù Lộ Tiểu Phàm có là con rể của con gái nhà ông lớn, nhưng suy cho cùng cậu vẫn là đứa con đã gả đi. Nên, Lộ Tiểu Bình càng tấn tới thì càng nổi mà nổi mặt ba má Lộ, hắn thất nghiệp rồi đấy, cả nhà Lộ đều tựa thể rơi xuống đáy vực.

Chỗ Lộ Tiểu Bình ở là ký túc xá chỗ làm. Hắn thất nghiệp dĩ nhiên chỉ còn cách ở chung với Lộ Tiểu Phàm, ngày nào hắn cũng đi xin việc, ngày nào hắn cũng về thở than, không muốn làm ở nhà má, không xin vào được công ty, chỗ nào tốt thì thấy hồ sơ nhân sự của hắn cái đã lắc đầu, cao không được thấp không xong tìm rông rã vài tháng trời vẫn chưa có việc.

Mất thấy mùa thu đã cận kề, má Lộ lại làm một chuyến lên Thiên Tân. Lộ Tiểu Phàm dường như thấy tóc bà bạc trắng. Bà chần chừ mãi mới hỏi chuyện cậu bằng ngữ điệu nhẹ nhàng: “Phàm Phàm, con và nhà Bối còn giữ liên lạc không?”

Cậu cúi gằm thật lâu, mới chậm chậm đáp trả: “Còn...”

Nơi Lộ Tiểu Phàm gọi điện cho Bối Luật Thanh là một bộ điện thoại công cộng, cậu chọn một bộ yên tĩnh. Có lúc cậu đã lo Bối Luật Thanh sẽ không nghe máy, bởi lẽ không biết anh có còn ở trong nước không. Thậm chí không biết cả liệu anh có nghe cuộc gọi này hay không, dấu sao chuỗi số này thật xa lạ. Nhưng thực tế, cuộc gọi của cậu lại được nghe máy nhanh chóng.

“Bối Luật Thanh đây.” Giọng nói trầm thấp và quyến rũ của anh cất lên.

“Là... Là em, Lộ Tiểu Phàm ạ!” Cách nhau qua đường dây điện thoại, cậu bất giác cúi gằm.

Lộ Tiểu Phàm liên tiếp hẹn Bối Luật Thanh hai lần, anh đều lạnh nhạt nói không rảnh.

Cậu lơ mơ cảm thấy anh không hề muốn gặp cậu. Ngẫm lại những suy nghĩ trước kia cậu cho rằng anh có ý bố trí đụng mặt nhau tình cờ, thật sự rất vớ vẩn.

Lộ Tiểu Bình thoi thóp ở nhà, má Lộ tựa hồ cũng già đi trông thấy. Xưa nay họ luôn nghĩ quan hệ giữa nhà họ với nhà Bối cùng lắm là hợp tác, bình đẳng nhau, đến tận hôm nay họ mới vỡ lẽ, dù cho họ và nhà Bối chỉ là quan hệ hợp tác thì cũng là quan hệ cung cầu, nhà Bối hết cầu, nhà Lộ hết đường day trở, sinh tồn hãy còn khó khăn.

Lộ Tiểu Phàm gọi điện hai lần, rốt cuộc chẳng còn gom đủ khí gọi điện lần ba cho anh nữa, bởi vậy cậu sợ gặp má Lộ hoặc nghe thấy giọng má Lộ hết sức.

Căn hộ đơn hiện nay của cậu đang sẽ chia ba người, cậu và Lộ Tiểu Bình ngủ một chiếc giường lớn, còn giường đơn cậu dành cho má Lộ. Một nhà ba người dựa vào tiền lương của một mình Lộ Tiểu Phàm mà sống qua ngày.

Tuy vẫn chưa có trở ngại, nhưng nhà Lộ cảm giác chỉ một buổi chiều hôm mà họ đã trở về bốn, năm năm trước. Nhọc nhằn và chen chúc nghèo túng lại một lần nữa buông xuống mái nhà này.

Má Lộ có cao cường mấy, cũng chẳng thể chữa lợn què thành lợn lành, sát chiều ăn chắc của bà là năm đó lừa hôn nhà Bối, mà nay con trai mình chủ động ly hôn, bà còn gì để kêu oan? Đã vậy, trong thâm tâm bà cũng chẳng mong bị họa vô đơn chí tại cuộc hôn nhân của Lộ Tiểu Phàm thêm nữa.

Bà biết Lộ Tiểu Phàm khó xử. Con mình rời khỏi nhà Bối, kết quả vẫn phải trở lại nhờ vả nhà họ, loại chuyện mất mặt này mà chót cùng có thể biến thành chuyện tốt, bà tin rằng đáng giá.

Nhà Bối không muốn ly hôn, một lần nọ Lộ Tiểu Bình về nhà đã thức thời báo cho bà như vậy. Đồng nghĩa, nếu lúc này Lộ Tiểu Phàm quay đầu trở về nhà Bối tương đương như chủ động làm lành, nhà Bối có thể xuống nước, chưa chừng hai nhà lại tốt đẹp với nhau như cũ, đương nhiên Lộ Tiểu Bình cũng được hưởng sái, kiếm được một công việc khác.

Đây là suy tính trong bụng má Lộ và cũng là lý do bà còn ở lại Thiên Tân, trông coi Lộ Tiểu Phàm, để cậu đi tìm nhà Bối.

“Phàm Phàm, con gọi điện cho nhà Bối chưa?” Má Lộ bẻ phần cháo hâm nóng lên, tách bánh quẩy làm đôi, chia một nửa cho Lộ Tiểu Bình, một nửa cho Lộ Tiểu Phàm.

Lộ Tiểu Phàm nhận quẩy, lại bẻ đôi chia cho má Lộ. Má Lộ đẩy lại: “Con còn phải làm việc, má ăn ít đi hổng thành vẩn đề!”

“Má Lộ ơi, thiu rồi!” Lộ Tiểu Bình ném một thìa đã la oai oái.

“Biết rồi!” Má Lộ bình tĩnh nói, “Tẻo teo thôi, má hâm đi hâm lại bằng nước sôi mấy lần rồi đấy, chỗ này lại không có nước giếng để bảo quản đồ.”

Lộ Tiểu Bình rên rầm: “Tiêu chảy mất thôi!”

“Làm gì mà khánh thế!” Má Lộ ăn phần cơm thiêu xì xụp.

Lộ Tiểu Bình buông bát, ngậm quấy bên miệng bảo: “Con ra ngoài ăn đây!” Đoạn, quay sang hỏi Lộ Tiểu Phàm, “Có tiền không?”

Cậu bê bát đáp: “Có!”

“Cho anh ít tiền, anh ra ngoài ăn mỳ!”

“Tiền anh đâu?” Cậu ú ớ hỏi.

“Tao thất nghiệp móc đâu ra tiền! Do mày hại còn gì.” Lộ Tiểu Bình ngang nhiên lục cặp cậu, rút ra mấy tờ mười đồng trong chiếc ví da.

“Ăn bát mỳ thôi sao lấy lắm tiền thế!” Cậu lấy làm bất mãn.

“Dự phòng! Con đi đây!” Lộ Tiểu Bình nói rồi, đá cửa ra ngoài.

Lộ Tiểu Phàm vừa ngoảnh lại, đã thấy má Lộ cúi gầm xuống thấp, ăn cơm. Chốc lát sau cậu thấy bát cháo của má gọn sóng, má Lộ đang chảy nước mắt, cậu sợ quá bèn cuống quýt hỏi thăm: “Má Lộ sao vậy?”

Má Lộ vội đưa tay quệt nước mắt: “Hông sao hết! Ăn cơm đi!”

Rất lâu, rất lâu sau, cậu mới phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Má Lộ, lát nữa... con lại liên hệ với nhà Bối thử!”

Vành mắt má Lộ đỏ au: “Phàm Phàm, không phải má Lộ muốn làm khó con đâu. Má Lộ sợ anh hai con nếu không có con đường ngay để đi nữa, sẽ hỏng mất!”

Lộ Tiểu Phàm biết cả nhà hợp lực vun vén mới nuôi được một sinh viên như Lộ Tiểu Bình, má Lộ phải nói đã gửi gắm tất cả hy vọng lên đứa con cả, đứa con cả là động lực sống của bà, là mộng tưởng dưới cuộc sống bươn chải của bà, nên Lộ Tiểu Bình mà hư hỏng, vậy cả mộng tưởng lẫn động lực của bà coi như vỡ tan theo.

“Má Lộ đừng quá lo, chờ bác Bối đi nước ngoài về là được mà.” Lộ Tiểu Phàm tỏ vẻ điềm nhiên xỏ giày ở cửa.

Khi Lộ Tiểu Phàm ra khỏi nhà, cậu nghĩ liệu có nên gọi điện cho Bối Mạt Sa, nói với lão rằng cậu sẽ không bao giờ chủ động ly hôn nữa đâu, bao giờ nhà Bối muốn, nhà cậu mới ly hôn.

Trong lúc cậu đang thất thần giữa đường, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chim hót. Chim hót được một lúc, cậu mới sực nghĩ ra là máy call kêu.

Bạn bè cậu không nhiều, bình thường máy call kêu nếu không phải Trưởng khoa, Lộ Tiểu Bình thì chính là Bối Luật Thanh. Cậu cầm máy call còn chưa biết mới sáng sớm Trưởng khoa đã gọi cậu có việc gì, lại không ngờ là số di động của Bối Luật Thanh.

Cậu cầm máy chạy đến bộ điện thoại gần nhất, bàn thần tại đó gần mười phút nhắc lên bỏ xuống điện thoại ba lượt mới gọi thông điện thoại.

“Tối nay em rồi không?” Ngữ khí Bối Luật Thanh hỏi han lạnh lùng.

“Em có, em có.”

Bối Luật Thanh liền nói một địa chỉ, trí nhớ Lộ Tiểu Phàm cũng tốt lắm, nên anh nói xong thì bảo: “Tám giờ tối gặp nhau ở đó!” Xong rồi cúp máy luôn.

Cậu cầm điện thoại chờ người một hồi, mãi sau đó có người muốn gọi điện thoại, cậu mới ngượng ngịu đặt ống nghe xuống.

Cậu cứ ngỡ cậu không gọi, có lẽ Bối Luật Thanh lại mừng quá vì không phải giả lả với cậu nữa, ngờ đâu anh lại chủ động để cậu gọi điện thoại.

Cả ngày nay thần trí cậu ngẩn ngơ hoài. Cậu nghĩ đến vô số khả năng, mãi khi đêm tối sập xuống vẫn chưa nghĩ tỏ tại sao anh lại đột ngột liên lạc với cậu.

Bảy rưỡi tối, Lộ Tiểu Phàm đến trước cửa nhà hàng nọ cũng không dám đến quá gần, loay quanh ven đó mãi khi đồng hồ trên máy call hiển thị tám giờ đúng mới bước vào. Đó là một nhà hàng đồ Nhật kiểu hội viên, cậu gặp lại Bối Luật Thanh tại lò, đi theo không ngờ có Lâm Tử Dương.

Bối Luật Thanh mặc một chiếc áo thun màu đen. Lúc cậu vào, anh đang ăn gì đó, sau khi cậu vào, anh vẫn đang ăn gì đó, mí mắt chẳng buồn nâng. Còn Lâm Tử Dương mới thấy cậu đã khúc khích bật cười, nhất thời Lộ Tiểu Phàm đỏ từ mặt xuống cổ.

“Vắng khách quá, Tiểu Phàm!” Lâm Tử Dương cười cười, “Kìa kìa, mau ngồi xuống đi em!”

Hắn ngồi đối diện Bối Luật Thanh, tất nhiên là Lộ Tiểu Phàm phải ngồi cạnh anh rồi. Cậu ngồi xuống gọi một tiếng “anh” nhỏ rí, anh cầm đĩa khều trứng cá trong sushi sang một bên, dường như biết Lộ Tiểu Phàm ắt có việc muốn nhờ, liền lạnh nhạt hỏi: “Có việc gì, nói đi!”

Cậu ngần ngừ, mới đáp: “À... Là việc của anh!”

“Anh em sống tốt lắm!” Lâm Tử Dương cười bảo, “Ai muốn gặp cậu ta cứ xác định là phải hẹn lịch trước nửa tháng!”

Lộ Tiểu Phàm vừa bớt đỏ mặt giờ lại đỏ gay, lén nhìn trộm Bối Luật Thanh anh tuấn ngồi cạnh, nói lí nhí: “Dạ không, không phải anh Luật Thanh, là anh hai em! Anh thất nghiệp...”

“À... Là ông anh làm to bụng con gái nhà lành của em ấy hả?” Lâm Tử Dương dài giọng.

Lộ Tiểu Phàm chẳng mong giấu được Bối Luật Thanh chuyện này, càng khỏi nói Lâm Tử Dương làm việc ngay tại Hội đồng Thành phố Thiên Tân. Cậu lú lú: “Anh biết...sai rồi...”

Bối Luật Thanh gấp miếng sushi đã gạt sạch trứng cá lên miệng, không nói gì, Lâm Tử Dương lại cười khê một tiếng: “Lộ Tiểu Phàm, em đúng là có việc mới thấy người, không việc là mất hút... Mời em cũng còn không được, thế mà vừa lòi mặt đã quăng cho người ta một vụ khó nhai thế. Tìm việc chỉ là việc nhờ vả đáng để tâm, nhưng em nói xem nhà Lộ các em có một tên Sở Khanh như thế, người đứng đắn trốn còn chẳng kịp, làm gì có ai tình nguyện đứng ra giẫm vào bãi cứt?”

Mặt cậu hết đỏ lại trắng, hết trắng lại đỏ, bỗng nhiên cậu xấu hổ vô cùng. Mỗi lần cậu xuất hiện đều là vì những chuyện chẳng ra đầu vào đâu, làm sao mà không xấu hổ?

“Em... Em xin lỗi, em... em về đây!” Lộ Tiểu Phàm nói khê, đoạn đứng dậy. Cậu nghĩ phải rời khỏi nơi này, và rời khỏi rồi thì đừng bao giờ trở lại nữa, đó không phải nơi dành cho cậu, không phải là bạn bè của cậu, cũng không phải người thuộc về cậu.

Cậu vừa toan nhấc mông, tay còn chưa rời khỏi mặt bàn, đột nhiên bị Bối Luật Thanh nắm lấy. Anh khê kéo, cậu lại ngồi vào chỗ cũ.

“Ăn đi đã, có việc gì cứ ăn no rồi nói!” Anh nhẹ nhàng bổ sung một câu, “Khều trứng cá ra cho anh.”

Bối Luật Thanh ăn sushi không bao giờ ăn trứng cá, lần nào cũng là Lộ Tiểu Phàm giúp anh bỏ vào bát cậu, cậu ăn trứng cá, anh ăn sushi. Lộ Tiểu Phàm từng nghĩ nếu anh không thích ăn sushi trứng cá đến vậy thì đừng gọi nữa, thế nhưng lần nào anh cũng gọi.

Cậu chưa hề hỏi anh tại sao. Anh làm gì chẳng cần phải giảng giải lý do cho cậu nghe.

Lâm Tử Dương cười bảo: “Ý, em nóng tính quá nha. Hôm nay anh Tử Dương gọi hẳn hai suất sashimi nhím biển chỉ để phần em thôi!”

“Em cảm ơn anh Tử Dương!” Cậu thành thạo thả sushi đã bỏ hết trứng cá đi vào bát Bối Luật Thanh.

“Cậu bày trò ầm ĩ như vậy, hai suất sashimi là đủ?!” Bối Luật Thanh hừ nhẹ.

Lâm Tử Dương cười cười: “Là do tôi giàu lòng hiệp nghĩa, ngứa mắt tên Trần Thế Mỹ thôi mà! Ai ngờ lại trùng hợp, tên Trần Thế Mỹ ấy chính là anh trai Tiểu Phàm chứ!”

Tay cậu sững lại, Lâm Tử Dương quay qua cười: “Anh cũng không giấu em, Tiểu Phàm, cô gái đó lên Hội đồng Thành phố vừa vặn gặp anh, là anh nói cho cô ấy ngày mai Thị trưởng đến Cục May mặc! Em không ghi thù anh Tử Dương đấy chứ?”

Lộ Tiểu Phàm sững sốt, cúi đầu nói: “Dạ không, do anh hai em sai!”

Lâm Tử Dương búng tay cái “tách”: “Anh biết mà, thương Tiểu Phàm nhất điểm ấy đấy, thấu tình đạt lý, biết người biết ta. Tôi đã nói em nó chắc chắn không giận đâu, giận có nghĩa là xa cách quá!” Hắn rút cho cậu một ly sake, “Nào nào, hôm nay anh Tử Dương mời, toàn là hàng mới chuyển bằng máy bay từ Nhật Bản về, nghe nói còn chưa xuống phà quá hai mươi tư tiếng đâu!”

Bối Luật Thanh thích nhất là đi ăn sashimi vào mùa hè với Lộ Tiểu Phàm, sashimi tươi ngon ướp đá, trong ngày hè mang vị ngọt lạnh lạnh. Bối Luật Thanh là tuýp người kiem lời, thường thì ăn cơm, Lộ Tiểu Phàm chỉ biết mình đang ăn món gì đắt lắm chứ ngu ngơ không biết mình đang ăn món gì. Bởi thế nhờ phúc Lâm Tử Dương, cậu được trau dồi không ít kiến thức. Được ăn được một nửa, Bối Luật Thanh nhấn chuông. Nhân viên phục vụ của nhà hàng Nhật Bản kiểu hội viên đều là người Nhật chính cống một trăm phần trăm. Cậu nghe anh nói tiếng Nhật gọi một số món, nghe chẳng hiểu, còn Lâm Tử Dương thì cười hỏi: “Cậu gọi sushi tempura sò điệp làm gì thế?”

Anh thông dong đáp: “Thì cho cậu tiêu pha sướng hơn còn gì!”

“Hầy!” Lộ Tử Dương nhe răng rồi không nói câu nào nữa.

Hai đĩa sashimi to tướng ba người ăn đã no no, mấy món gọi sau đó căn bản ăn chẳng vô, Lộ Tiểu Phàm quen thói nhìn số thức ăn còn thừa. Cậu là người có tập tính giống chuột đồng, không quen để thừa thức ăn, nếu thừa cũng phải mang về.

Bối Luật Thanh không nhìn cậu, chỉ rút khăn lau miệng, hỏi: “Gói mang về không?”

Lâm Tử Dương cười một tiếng, cậu bưng tỉnh lại, vội giơ hai tay lên xua xua: “Dạ thôi, không cần đâu ạ.”

Bối Luật Thanh lại hỏi Lâm Tử Dương: “Sao cho đến giờ tôi vẫn không biết cậu ưa cười thế nhỉ?”

Lâm Tử Dương ho khù khụ: “Bối gia, tôi đáng chết, tôi không nên cười. Được rồi, tôi gói nguyên thực đơn ngày hôm nay mang về nhà cho Tiểu Phàm, thế đã được chưa?”

“Mỗi thế thôi?” Bối Luật Thanh hờ hững nói.

Lâm Tử Dương cười khổ: “Tôi xếp việc cho Lộ Tiểu Bình nữa, thế đã được chưa?”

Bối Luật Thanh nói điềm đạm: “Tiểu Phàm, không mau cảm ơn anh Tử Dương đi!”

Cậu luống cuống đứng dậy, cúi mình với Lâm Tử Dương: “Em cảm ơn anh Tử Dương!”

Lâm Tử Dương “ây dô”, đoạn cười to: “Tiểu Phàm, em làm anh tổn thọ đấy, chuyện thành ra như vậy em còn nói cảm ơn làm gì!” Hắn nhấc tay nhấn chuông gọi nhân viên phục vụ.

Cậu gằn: “Anh Tử Dương, thật sự không cần đâu, anh đừng gọi nữa, em cũng không mang được nhiều đồ như thế về!”

“Về?” Lâm Tử Dương cười ẩn ý, “Em còn muốn về à...”

Mặt cậu thoát chốc đỏ lựng, nhìn thoáng Bối Luật Thanh đang cúi đầu không nói gì. Cậu ngờ ngợ lâu lắm rồi không làm lâu la nên cái sự biết điều của cậu đã suy sụt không ít. Anh giúp cậu một ơn lớn, đơn giản vì cậu vẫn còn tác dụng về điểm nợ.

Ba người xuống lầu, Bối Luật Thanh đi lấy xe, Lâm Tử Dương xách túi đứng nơi cửa cười nói: “Tiểu Phàm, anh Tử Dương nói với em mấy câu nè...” Một ngón tay hắn chỉ về hướng bóng dáng cao ráo của Bối Luật Thanh, “Thấy chưa, cuộc sống của em sẽ ra sao, còn phải xem tâm trạng của cậu ta. Đừng đặt mình lên cao giá quá, cũng đừng tưởng mình quan trọng quá. Có chỗ dựa vững chãi như Bối Luật Thanh, ấy là vận may của em. Đừng thấy hôm qua em bỏ đi, hôm nay em còn có thể trở về, rồi một ngày nào đó em lại bỏ

đi, chưa biết em có thể trở về nữa hay không đâu. Đàng nào đàn ông chịu được lời khó nghe hơn em còn nhiều lắm, đàn bà cũng nhiều lắm.”

Xe Bối Luật Thanh nhanh chóng ra khỏi bãi đỗ. Lâm Tử Dương vỗ vai cậu: “Anh Tử Dương đi mang đồ ăn cho mẹ và anh trai em ha!”

Lâm Tử Dương nói “mẹ và anh trai em”, hiển nhiên đã nắm rõ tình trạng nhà cậu trong lòng bàn tay. Hần và Bối Luật Thanh đều biết, ba người đang chen chúc trong căn hộ đơn cũ nát của cậu, biết má Lộ sáng sáng chỉ mua một cái quẩy, có lẽ còn biết cả Lộ Tiểu Bình đang thoi thóp ở nhà.

Tình trạng thoi thóp của hần có thể cải thiện hay không, hoàn toàn dựa vào Bối Luật Thanh còn hứng thú gì với cậu hay không. Cậu đứng đó mà không biết có phải mình đã rất may mắn?

Bối Luật Thanh lái xe, thoải mái đánh tay lái, hỏi: “Lâm Tử Dương có nói bậy gì không?”

“Dạ không...” Cậu đáp nhỏ.

Anh lạnh lùng nói: “Yên tâm đi, Lâm Tử Dương thừa sức kiếm được một công việc cho anh trai em.”

“Biết ạ...” Cậu cúi đầu đáp. Dù anh không nói ra, cậu vẫn biết Lâm Tử Dương kiếm một công việc cho Lộ Tiểu Bình cũng dễ ợt như cắt đứt một công việc của hần vậy.

Xe Bối Luật Thanh dừng dưới một khu nhà, cậu theo anh đi lên. Thoạt nhìn đây chính là nhà anh ở Thiên Tân, cũng giống như căn nhà ở Bắc Kinh, thuộc chung cư khu vực đất đỏ, tương đối yên tĩnh, không quá gây chú ý, lại đủ khoan khoái.

Sau khi vào nhà, cậu phát hiện căn nhà giống y hệt căn nhà của anh ở Bắc Kinh, không khỏi sửng sốt đứng đĩnh tại chỗ. Anh gọi: “Đứng ngay ra đó làm cái gì, đi tắm đi.”

Phải khi cậu nhận chiếc khăn mặt giống chiếc cũ y tạc, cậu mới biết không phải cậu phỏng đoán, mà anh thật sự dọn gần hết đồ đạc ở Bắc Kinh lại đây.

Anh quay đi cầm chìa khóa trên sô pha, nói: “Anh còn mấy việc, tối nay em ngủ ở đây đi!”

Cậu nhìn bóng anh ra cửa, sau đó gần như cứng đờ bước vào phòng tắm.

Ý anh, cậu không rõ lắm. Bài trí nhà cửa hệt như lúc trước là ngỏ lời xin lỗi đã đuổi cậu ra khỏi nhà, là ngỏ lời muốn làm lành... Hay là vì anh đặc biệt thích cách trang trí của căn nhà ở Bắc Kinh?

Lộ Tiểu Phàm ngồi trong bồn, kỳ cọ mình sạch sẽ, gội đầu sạch sẽ luôn. Bối Luật Thanh hay dùng nhãn hiệu nước ngoài, hoặc là nói chỉ dùng dầu gội và sữa tắm sản xuất ở nước ngoài. Ưu điểm của loại dầu gội ấy, đó là không một nhãn hiệu trong nước nào gội sạch được hơn nó. Cậu từng nhận xét vấn đề này với anh, anh lại chẳng buồn nâng tầm mắt, trả lời cậu: “Xà phòng sạch hơn.”

Kỳ thực đáy lòng cậu cũng cho rằng như vậy. Cậu xả nước ướt tóc mình, rồi mới đổ một ít dầu gội bôi lên khắp tóc, tóc ướt sẽ tiết kiệm dầu gội hơn. Cậu biết thừa anh chẳng mượn cậu tiết kiệm hộ, nhưng nó là thói quen thâm căn cố đế của cậu rồi, nó trở thành như bản năng của cậu vậy. Huống hồ Bối Luật Thanh có nhiều tiền mấy cũng nào có liên quan đến cậu. Cậu không thể chỉ vì ở đây dăm bữa mà bỏ quên thói quen. Nhất là khi cậu căn bản không biết mình có thể ở đây bao lâu.

* * *

Lộ Tiểu Phàm khoác áo tắm bước ra, thấy anh đã về, và đang cặm cụi với một cái máy gì đó. Lát sau anh bỏ vào một chiếc đĩa na ná đĩa CD, tiếp theo trên ti vi hiện hình ảnh.

“Xem phim không?”

“Đây là chiếu phim sao?” Lộ Tiểu Phàm không lấy làm ngạc nhiên lắm. Bối Luật Thanh có sở thích với các sản phẩm điện tử mới xuất hiện, những thứ này có mặt ở chỗ anh còn nhanh hơn cả có mặt trên trang thông tin báo chí về điện tử.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“DVD!” Anh ngồi vào sô pha, cặp chân thon dài gác lên nhau. Cậu nhìn anh, đoán rằng ý anh là trước khi vào việc chính thì ngồi xem phim một chốc đã, vì thế nhìn quanh quất cậu cũng ngồi xuống chiếc ghế đệm đơn đặt cạnh.

Thế là, hai người, một người khoanh tay, mặt dửng dưng ngồi trên sô pha ba người, một người hơi rướn, nghiêng đầu ngồi trên ghế một người, cùng xem một bộ phim.

Phim là phần sau của Bạch Phát Ma Nữ truyện, Lộ Tiểu Phàm bắt giác tỉnh táo hẳn.

Đệ tử của danh môn chính phái Trác Nhất Hàng sau này nhận ra mình yêu ma nữ Luyện Nghê Thường hóa ra vượt trên tất cả, nhưng Luyện Nghê Thường bấy giờ mái tóc đã bạc phếch lại không muốn nhắc lại chuyện cũ. Nàng hỏi Trác Nhất Hàng: “Anh có thể làm mái tóc trắng của tôi đen trở lại không?”, Lộ Tiểu Phàm nghĩ lời này của nàng cũng ngang nghĩa rằng nàng muốn hỏi, bát nước hắt đi liệu có thể đầy lại?

Luyện Nghê Thường từ chối Trác Nhất Hàng, cậu nghĩ không phải vì nàng không yêu Trác Nhất Hàng. Chỉ vì nàng đã thông minh hơn thôi. Nàng không thể tiêu sái mà đến, nhưng nàng đã tiêu sái mà đi.

Trác Nhất Hàng đợi nơi Thiên Sơn sáu mươi năm, chỉ bởi cầu đóa Tuyết Liên có thể giúp mái tóc Luyện Nghê Thường đen trở lại, cuối cùng Lộ Tiểu Phàm không ngăn nổi những giọt nước mắt xúc động.

Bối Luật Thanh bỗng đứng dậy rút khăn giấy ngay bên, chia cho cậu lau kính. Cậu nhận khăn lau khuôn kính nhòe nhoẹt, phảng phất ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh. Rất nhạt, rất nhạt thôi. Nếu là ai khác dùng nước hoa, cậu sẽ thấy quái lạ, nhưng nếu là anh thì chẳng như vậy.

Lộ Tiểu Phàm lau kính cũng biết anh đang áp tới gần, bằng không cậu nào thể ngửi thấy mùi hương của anh. Có lẽ đã lâu không cùng anh gần gũi như thế, cậu thấy kích động quá chừng.

“Thích xem phim thì dọn về đây.” Anh bình thản nói.

“Không được.” Cậu vừa lau kính vừa nói, “Không thể rước thêm phiền toái cho anh...”

“Anh...” Đột nhiên thấy anh im lìm, bầu không khí cũng trở nên kỳ dị, cậu hơi ngước đầu, trông thấy nơi giữa quần bò anh đã phình lên từ lúc nào, giống như đang kêu gào đòi phát tiết.

“Anh...” Cậu bất thần gọi run một tiếng nữa.

Chân Bối Luật Thanh gác trên tay ghế, mặt cậu gần như dán sát lấy nơi đó, mùi hương hormone của phái mạnh cách một lớp quần bò mà cậu vẫn cảm giác mồn mọt.

“Anh...” Chỉ cảm thấy tứ chi như nhũn ra. Mỗi khi anh tỏa ra mùi hương này, cậu đều như con linh dương ngửi thấy mùi hổ, tứ chi mềm như bún, chờ người tới xâm lược.

Dầu cho nơi ấy đang trong trạng thái khẩn thiết lắm rồi, nhưng anh tuồng như chẳng lấy làm nóng vội. Trượt tay vào áo tắm của Lộ Tiểu Phàm, chậm chậm nắn ngực cậu, đến khi anh nghe tiếng cậu dật ra khe khẽ.

Cánh tay đang vỗ về cậu nhắc cậu lên sô pha, thuận thế vén vạt áo cậu. Cậu bối rối vịn vịn người, lại gọi khẽ: “Anh...”

Bản năng cậu mách bảo anh hôm nay có vẻ không vui, bởi lẽ động tác anh rất mạnh bạo. Anh đè cậu trên sô pha, dùng một tay giữ lấy cậu.

Nhiệt độ điều hòa thời khắc này đã hoàn toàn giảm thấp, song mỗi chỗ anh đặt tay qua đều như bốc cháy nơi Lộ Tiểu Phàm. Khoái cảm bức cậu vượt ra những âm thanh rên rĩ. Tiếng rên của cậu càng khiến động tác anh mạnh hơn, ấn nghiêng cậu xuống ghế.

Mới đầu Lộ Tiểu Phàm có hơi đau, nhưng rồi chẳng mấy chốc khoái cảm như dòng điện băng rần rạt qua người cậu. Đến cả linh hồn cũng ngẩn ngơ. Từng tế bào từ gót chân lên đỉnh đầu đều giãn nở làm cậu ngạt thở vì đầy tràn. Cơ cao trào ập đến chớp nhoáng lấp lem cả ghế sô pha, nhưng anh thì hồ như còn lâu mới đủ. Anh mơn man cậu, lại tiếp tục nhấn cậu chìm trong từng hồi rên xiết.

Cậu muốn ngừng đầu, lại bị anh đè xuống. Lộ Tiểu Phàm thuộc kiểu dễ bị khơi lên rung động và dễ cao trào, cho nên bình thường Bối Luật Thanh luôn cố gắng kiềm chế, tận mọi khả năng để kéo dài thời gian

cho cậu. Nhưng hôm nay anh cứ miệt mài giầy vò cậu, tới nông nổi hai chân cậu chẳng còn vững vàng, sau vài lần, cậu gần như bị anh bế lên mới có thể gieo mình xuống giường ngủ.

Cậu trơ trọi nằm đó, cả người dính dấp mà không có sức trở dậy rửa ráy.

Anh đưa cậu tới dưới vòi nước rồi xả, sau đó đặt cậu về giường, cả người anh bấy giờ mới nằm lên cậu.

Cậu dĩ nhiên không dám hỏi anh vì sao Simmonas(*) êm ái mà không nằm, lại nằm lên người cậu làm gì. Bối Luật Thanh cứ thế nằm úp trên người cậu ngủ nguyên đêm, làm hại cậu bị đè ở dưới cũng nằm mơ nguyên đêm, mơ thấy mình công đá leo núi.

(*) Loại đệm cao cấp sang trọng xuất xứ từ Hoa Kỳ.

Tăng sáng tỉnh dậy, cảm thấy eo đau lưng đau hết đi nổi, cậu nghe tiếng người nằm bên nói ậm ừ: “Phàm Phàm, anh thêm ăn cháo thịt!”

Lộ Tiểu Phàm quay lại, thấy anh nói mơ màng một câu rồi lại ngủ tiếp, mái tóc anh hơi rối bù. So với Bối Luật Thanh thường ngày sơ mi chỉnh tề và chừng chặc, Bối Luật Thanh của hiện tại biếng nhác một cách gọi cảm.

“Đừng bỏ hành nhé!” Anh lại ậm ừ bồi thêm một câu.

“Không bỏ hành tanh lắm!” Cậu bắt mồm nói. Bối Luật Thanh có cái tật xấu là anh ghét hành, kể cả là hành củ phương Bắc hay hành lá phương Nam, đại thiếu gia đều nhất quyết không chịu ăn.

“Em bỏ thêm nhiều gừng là được!” Anh hơi mở to mắt, giọng nói khàn khàn, hết sức quyến rũ, hơn nữa vừa ngủ dậy, giọng điệu nói chuyện còn đượm mùi lưỡi biếng, hớp hồn người vô cùng.

Nếu bạn tình là một anh chàng, hay một cô nàng nào đó dư thừa tinh lực, có lẽ ngay sau đó sẽ chẳng lãng phí thời gian tranh cãi với anh xem cháo có nên bỏ hành không, mà sẽ trực tiếp lăn lộn cùng anh không chừng.

Nhưng bình thường Lộ Tiểu Phàm cũng chẳng có cảm xúc này. So ra, cậu bản khoản chuyện nấu cháo phải bỏ thêm hành vẫn tốt hơn.

“Em nghĩ cách đi!” Bối Luật Thanh kiên trì, “Đừng cho hành!”

“Vậy cho cần tây nhé!” Cậu bằng lòng. Nói ra lời này mới bắt giác khựng lại, ảo giác về thời gian giao thoa nhau dường như chấp chới, tựa như họ đã trở lại buổi sáng Bắc Kinh chung sống cùng nhau những ngày đầu.

Bối Luật Thanh lưỡi nhác “ừ” một câu, cậu bèn xuống giường làm vệ sinh cá nhân. Vốn định ra ngoài mua thức ăn, mở tủ lạnh mới phát hiện anh đã chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu rồi. Lại xoay đi mở tủ bếp, tay cậu sững lại. Xoong nồi cậu đặt, bát đĩa cậu cất, chẳng hề suy suyển vị trí so với ngày xưa. Cậu chỉ nghe đầu mình nổ cái “ầm”, cho nên va phải tủ bếp.

“Sao thế em?” Bối Luật Thanh lên tiếng hỏi từ trong phòng.

Cậu đỏ mặt: “Dạ không, em không sao, chẳng may va vào tủ.”

Anh chừng như mất hứng: “Em hậu đậu thế nhỉ.”

Cậu vẫn đỏ mặt không bớt đi được. Bởi vậy, khi anh dậy ăn cháo, mặt cậu vẫn đỏ. Anh cầm bát, hỏi: “Sao mặt đỏ như kia?”

Mặt cậu sắp úp vào bát tới nơi: “Không... Không sao đâu ạ!”

Anh thông thả thưởng thức bát cháo. Muốn nấu cháo ngon phải đòi hỏi tính nhẫn nại, Lộ Tiểu Phàm ắt nhiên cực kỳ có tính nhẫn nại, gạo mềm từng hạt, thịt mỏng từng sợi, như là lần làm một cùng cháo.

“Mai anh muốn ăn cháo cá!” Phần cháo trong bát anh còn chưa ăn hết, đã hạ nhiệm vụ ngày mai cho cậu.

Cậu có phần sững sốt. Nhà cậu cách nhà anh không gần, mỗi ngày ngồi xe buýt hơn một tiếng mới tới. Còn phải ninh cháo thì sẽ chẳng kịp đi làm.

“Cuối tuần em tới được không?” Cậu hỏi lí nhí.

“Em không tới cũng được!” Giọng anh nhất thời lạnh đi mấy độ.

Lộ Tiểu Phàm lúng túng lắm. Nhưng anh có nhu cầu, cậu không thể không làm anh hài lòng, vì vậy liền đáp: “Được ạ, anh, buổi sáng em sẽ mang cháo cho anh.”

Anh nghe đến đó, chợt hờ hững mà cười: “Tùy em!”

13. Chương 13

Lộ Tiểu Phàm nhận thấy nụ cười kia của anh hết sức đáng sợ, song cậu nghĩ mình đã biết trước Lý Văn Tây sẽ đến bất kỳ lúc nào, nếu cậu dọn đến ở, dọn vào rồi chẳng được bao lâu lại phải dọn ra thì phiền toái quá đỗi.

Còn về phần anh làm sao mà mất hứng, đã lâu cậu không còn bận tâm rồi.

Dọc đường đi anh cứ làm mặt lạnh, cậu hiển nhiên không dám lăm mồm lại chọc anh mất hứng. Đến nơi, chị Hứa đồng nghiệp thấy cậu từ xa, bèn vỗ lưng cậu từ đằng sau. Lộ Tiểu Phàm ngoái lại nhìn, chị liền cười nghiêng ngả: “Ừầy, Phàm Phàm, hôm nay có hẳn xe riêng đưa đón cơ đấy.”

Chị Hứa là người miền Bắc, lại là nhân viên đã kinh nghiệm chạy ngược chạy xuôi nhiều năm, vóc dáng cao ráo, xinh kiểu khỏe khoắn, phiêu bạt đến hơn ba mươi rồi mà vẫn chưa lập gia đình. .Hồi chị mới gặp Lộ Tiểu Phàm, thấy cậu chân chất và bé con, lòng chị đã vô thức trỗi dậy tình mẹ, rất nhiều lần ám chỉ với Lộ Tiểu Phàm rằng chị rất thích cậu.

Lộ Tiểu Phàm áy mà, cũng không phải chưa từng nghĩ chớ mọi chuyện ổn định, có nên xem xét đến việc chọn chị Hứa hay không. Dẫu sao khi quan hệ với nhà Bối khép lại, và Bối Luật Thanh hoàn toàn không còn nhớ về cậu nữa, cuộc đời cậu vẫn tiếp diễn, nên cậu và chị Hứa vẫn đang trong tình trạng ban sơ lập lờ, các hành động thân thiết của chị Hứa vẫn hợp tình hợp lý.

“Chị Hứa.” Lộ Tiểu Phàm khách sáo chào hỏi.

Chị Hứa nhìn thoáng chiếc xe thể thao rất bánh, cười nói: “Xe ai vậy? Ngầu quá xá!”

Chị còn đang cười nói, đã có một người đàn ông xuống xe, tiếng cười của chị bị nuốt lại. Chị không ngờ người đàn ông bước xuống ấy còn bánh hơn cả xe, mồm miệng cà lăm, hỏi: “Phàm Phàm, bạn... bạn em à?”

Cậu cứ ngỡ anh đang khó chịu thế sẽ thả cậu xuống rồi phóng đi luôn, cậu chẳng ngờ được anh lại xuống xe, nói vội vàng: “Anh em!”

Chị Hứa mau mắn chìa tay: “Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu, Phàm Phàm thường hay kể về anh, nghe nói anh làm nhân viên tuyên truyền ở Cục May mặc, khéo ăn khéo nói, thật sự rất giỏi, quả là đại tài tử!” Chị Hứa nhận lầm Bối Luật Thanh thành Lộ Tiểu Bình, tưởng lần đầu gặp người nhà Lộ nên xu nịnh chút đỉnh nhằm tạo ấn tượng tốt đẹp ban đầu.

Bối Luật Thanh chẳng buồn nhúc nhích, chỉ lạnh nhạt đính chính: “Em ấy là em rể của tôi!”

Chị Hứa đi đây đi đó nhiều coi như cũng hiểu nhiều biết rộng. Người đàn ông như Bối Luật Thanh tuy mới đầu đáng tán thán thật đấy, song chị vẫn phân rõ cái gì trong tầm với và cái gì không, không trong tầm với thì chị cũng thôi nhiệt tình. Huống chi nghe Bối Luật Thanh ăn nói như vậy, chị nhận ra người ta không thiện ý với mình, liền nhường hàng mày rậm cười tự đắc: “À, chuyện của Tiểu Phàm tôi biết hết mà, chẳng phải đang chờ ly dị sao?”

Da đầu cậu tê rần. Chị Hứa tỏ ý bảo vệ địa bàn của mình rõ ràng quá mà không biết mình đang đối thoại với ai, cậu nhanh nhẩu nói xen vào: “Anh, buổi sáng chúng em phải đi lấy bản kế hoạch, em đi trước nhé!”

Nói đoạn, cậu kéo tay áo chị Hứa lôi chị đi. Dĩ nhiên Bối Luật Thanh không vui, cậu biết, nên tới tối, cậu đến chỗ anh nấu cơm ninh cháo.

Anh ngồi bí xị ở sô pha, báo giở soạt soạt, cậu chả rõ anh đang ném báo hay đọc báo nữa.

Thực ra cậu thực sự khó hiểu anh làm sao mà phải mất hứng, bởi lẽ cậu đâu phải người quá trọng đại với anh. Dù là đàn ông, ngoài cậu, anh còn có Lý Văn Tây. Phiên nào vì tìm một thể thân thay cho một thể thân, ngay cả cậu cũng thấy không đáng giùm anh.

Hai người gượng ép ăn xong một bữa cơm trong hòa bình, Lộ Tiểu Phàm lau dọn rồi chuẩn bị về, nói: “Anh ơi, còn gì nữa không? Không còn việc gì em về nha!”

Anh lăm lăm, đột nhiên quăng chìa khóa nhà lên bàn. Cậu trông thấy cái chìa khóa, phân vân một lát mới hỏi nhỏ: “Anh... muốn mai em mua gì cho anh à?”

Anh không đáp.

“Cầm gì à?”

Cậu đành đoán tiếp: “Khóa cửa hộ anh?”

“Đánh chìa khóa?”

Cuối cùng cậu miễn cưỡng hỏi: “Ừm... Anh muốn đưa chìa khóa nhà cho em?”

Anh hít sâu một hơi, còn cậu thở phào nhẹ nhõm. Tuy không nhận được câu trả lời từ anh, nhưng theo vẻ mặt anh, hình như đáp án này chính xác rồi. Cậu vội từ chối: “Anh, không cần đâu, nếu anh muốn em đến cứ gọi điện là được mà!”

Rốt cuộc anh cũng mở miệng, gân xanh nổi rần rật trên trán: “Lộ Tiểu Phàm, đừng đánh giá cao cái mông mình thế!”

Cậu chưa thấy Bối Luật Thanh giận ra mặt như vậy bao giờ nhất là kiểu ăn nói hoàn toàn không hợp tính cách anh, và quan trọng là không hợp phong cách anh luôn. Không khỏi nao núng cậu ấp úng gọi: “Anh...”

Bối Luật Thanh tức giận điều gì? Cậu thật sự thấy mình oan uổng. Cậu chẳng hề nghĩ mông mình đáng giá cao, đó nay cậu chưa bán lẽ bao giờ mà chỉ có bán sỉ thôi.

Bối Luật Thanh hít sâu vài hơi, tựa hồ cố ép mình bình tĩnh trở lại, sau đó cười hở răng, anh nói: “Lộ Tiểu Phàm, nếu bước chân ra khỏi cánh cửa này, em đừng mơ bước vào lần nữa.”

Lộ Tiểu Phàm khó xử lắm bầm: “Được rồi, sáng mai em sẽ đến...” Nói một nửa thấy sắc mặt anh xám xịt, cậu bèn thu câu nói về, sửa lại là, “Vậy, tối nay em dọn đến nhà anh.”

Cậu quay đi cật chìa khóa vào cặp, đến đây thì mặt anh dụ đi nhiều. Tiễn cậu đến cửa nhà máy, anh chìa một chiếc điện thoại di động qua cửa kính xe cho cậu, nói thản nhiên: “Cầm!”

Cậu nhận máy, cảm thấy hơi giống chiếc cũ cậu đã vứt đi. Mở ra xem, đích thị là chiếc cậu đã vứt đi. Tưởng tượng ngày hôm ấy có lẽ Bối Luật Thanh đã khom lưng lục thùng rác, nhặt hết số đồ cậu đã vứt bỏ trở về, mất cậu cay cay, trái tim cũng mềm nhũn, cả lưng cũng cong cong lại.

Má Lộ hay tin Bối Luật Thanh đang ở Thiên Tân, đã nhờ bạn giới thiệu việc cho Lộ Tiểu Bình, bà mừng rỡ thiếu điều ướt nước mắt. Lại nghe nói Bối Luật Thanh muốn ăn cháo Lộ Tiểu Phàm nấu liền giục già: “Con đi đi, nhất định phải tạ ơn Luật Thanh nhé!”

Lộ Tiểu Phàm đáp “vâng”, xách cái thể giới con con của mình về nhà Bối Luật Thanh mà không gặp chướng ngại gì. Vậy là hai người sống chung lần nữa.

Kỳ thực cậu nằm trên chiếc giường cũng rất bảnh kia của Bối Luật Thanh, tựa thể đã đi cả một vòng, vẫn lại trở về đường cũ.

Cậu đã từng nghĩ phải chăng Lâm Tử Dương là do Bối Luật Thanh bày kế? Từ xưa tới nay Lâm Tử Dương đều nghe lời anh răm rắp, hẳn là không ưa cậu, khi không lại hao sức để cậu và anh làm lành?

Có lẽ đang nằm thẳng, lá gan cậu cũng to ra. Cậu đoán hay là Bối Luật Thanh đã đi cả một vòng, rồi phát hiện vẫn thích sống cùng cậu? Sau đó nghĩ đi nghĩ lại mấy lần, bớt đi vài con chữ thành “phát hiện vẫn thích cậu”. Những con chữ bị tỉnh lược đi ấy, cùng hình ảnh Bối Luật Thanh sánh vai cùng Lý Văn Tây, dần dần nhạt nhòa.

Cậu và anh những ngày sau đó bước vào thời kỳ hòa thuận. Buổi tối, dù không ăn cơm, anh cũng sẽ về ăn canh.

Lộ Tiểu Phàm được nghỉ lễ, anh sẽ đưa cậu đi ăn thỏa thích. Anh thực chất chẳng mặn mà với chuyện ăn uống nhưng cậu thì ham mê lắm và miệng cũng kén ăn. Một trong những sở thích của cậu là gặp món gì ngon, cậu sẽ về nấu cho anh ăn.

Mỗi khi anh gọi nhiều, cậu sẽ gói phần thừa mang cho má Lộ và Lộ Tiểu Bình. Xe anh chỉ một mình đồ ngoài hẻm mà không vào, cậu cũng không ép buộc anh.

Lộ Tiểu Bình thấy một bàn toàn món ngon, sẽ vừa ăn vừa nói chua chát: “Má Lộ xem làm quan sướng chưa? Người ta ăn không hết, con thì lần không ra!”

Lộ Tiểu Phàm phản bác: “Đây là tiền anh ấy tự kiếm, liên quan gì đến ba Bối?”

Lộ Tiểu Bình “dô” một tiếng nói: “Má Lộ, nghe gì chưa? ‘Anh ấy’? Nó đã bao giờ gọi con thân thiết như rứa chưa?”

Má Lộ lừ hẩn: “Nhiều thức ăn bao nhiêu cũng hỏng nhét vừa cái miệng mày, mày so sánh được với Luật Thanh ư? Một ngón tay của Luật Thanh còn giỏi hơn cả người mày!”

Lộ Tiểu Bình búng gỏi mũi: “Rồi, con biết rồi, con không giống ông anh vợ như Luật Thanh, chỉ xứng ngủ nhà nát, ngày ngày ăn cơm nhão ôi thiu với cà rốt sống.”

Má Lộ phớt lờ hành động quái gở của hẩn, nắm chặt tay Lộ Tiểu Phàm mà rằng: “Nhớ cảm ơn Luật Thanh giúp má. Con ở bên ấy phải nghe lời, đừng làm phiền Luật Thanh!” Cuối cùng, bà hỏi, “Luật Thanh thích ăn cháo, con đã làm chưa? Cần má ninh hộ không?”

Cậu gục gặc như mổ thóc với lời má Lộ, đến đó thì lắc nguây nguẩy: “Hông cần, hông cần, má không biết ninh, rườm rà lắm.” Nói giỡn thì, Bối Luật Thanh thật sự thích ăn cháo cậu nấu sao? Chỉ sợ anh thích ăn cháo xong rồi dề cậu xuống hơn thì có.

Má Lộ nghe vậy gật gù. Thành thực mà nói, bà cũng thấy ngại ngại với anh con trai trưởng nhà Bối này. Anh chưa nợ nhà bà một lần nào, chưa bao giờ coi nhà bà xấu xí, ngược lại còn luôn dốc lòng giúp đỡ, má Lộ sinh lòng kính trọng dành cho anh.

Lộ Tiểu Bình ngồi cạnh chõ miệng vào: “Má biết ninh cháo sao ngày nào cũng bắt con ăn cơm nhão thiu?!” “Lo ăn đi!” Má Lộ nạt.

Lộ Tiểu Phàm biết má Lộ nghĩ gì, bèn bảo: “Má Lộ yên tâm, anh đã nhờ người tìm việc cho anh hai rồi, sắp có tin thôi.”

Má Lộ nhất thời rạng rỡ, nói: “Chà, chà, còn chẳng phải nhờ Luật Thanh nói giúp hay sao?”

Lộ Tiểu Phàm ngồi với má một lúc rồi mau chóng tạm biệt hai người.

“Con không ở thêm lát nữa à?” Má Lộ thoáng thất vọng. Lần nào Lộ Tiểu Phàm đến cũng chỉ đôi ba câu này, còn chuyện của cậu, cậu lại cứ im re. Má Lộ rất muốn biết nếu cậu đã liên lạc với nhà Bối, nói lại quan hệ rồi, vậy chuyện của Luật Tâm tính sao đây? Bao giờ thì cậu về kinh thành? Vân vân vũ vũ.

Nhưng Lộ Tiểu Phàm không có thời gian tâm sự với bà nhiều như vậy, Bối Luật Thanh còn đang chờ ngoài cửa, cậu không dám để anh chờ quá lâu. Cậu biết anh cực kỳ không thích cậu ở chung với Lộ Tiểu Bình.

Cậu vừa đi, Lộ Tiểu Bình nói sau lưng cậu: “Má Lộ, lần nào nó về cũng ngồi chưa đầy năm phút đã nhắc mông. Con đã biểu với má là nó chỉ biết có nhà Bối thôi mà. Đợt trước có khi là gây chuyện cho nhà mình xem, dần mặt nhà mình sau này đừng mơ leo cao lên nhà Bối đó!”

Má Lộ không hé răng. Thật lâu sau bà mới thở dài: “Mày mai một bát rước phiền cho Phàm Phàm đi, mình làm khổ thằng bé đủ rồi, mày có biết không?”

Lộ Tiểu Bình cãi: “Nó là do má để ra, má sai bảo nó mà kêu phiền? Vả lại nhà mình phiền gì nhà họ? Má ở nông thôn thì làm sao biết, chuyện nhà mình chỉ nhỏ như con thỏ với nhà họ thôi. Họ chỉ cần ra oai cho thiên hạ xem thôi, nhà mình có thể khâm khá hơn bây giờ rất nhiều! Không phải người ta không thể làm mà người ta có muốn làm không! Má Lộ an chí, con cũng biết mấy năm qua nhà mình không khá là bởi nể nhà Bối. Nhà mình khá lên rồi, con không cần nhờ họ!”

Đôi đũa trong tay má Lộ ngừng lại: “Thế là tốt nhất, nhưng phải nhớ, Luật Thanh và Phàm Phàm không bạc đãi mày đâu!”

Lộ Tiểu Bình gấp một miếng nạm bò lên mồm: “Biết rồi, má Lộ, má nhắc đi nhắc lại bao lần mới đủ?”

Lộ Tiểu Phàm thử hồng học chạy về chỗ Bối Luật Thanh, lên xe rồi vẫn còn thở. Anh nổ máy, hỏi: “Bác Lộ khỏe chứ?”

“Khỏe ạ... Má nhớ anh lắm, còn chê em ninh cháo không ngon, má ninh cho anh!” Cậu tranh thủ nói tốt thay má Lộ, tránh cho anh lại nhớ đến chuyện nhà cậu muốn gả Tiểu Đích cho anh. Một nhà cậu có hai con cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga nhà anh đã quá đủ xấu hổ rồi.

Anh liếc cậu một cái: “Bao giờ đón bác đi, anh đưa bác đi thăm thú. Bác lên đây chỉ e bị anh trai em quấy rầy chưa được ngày nào yên ổn.”

Cậu quay lại nhìn anh, mắt ướt ướt, thấp giọng đáp: “Vâng...”

Tối ấy cả hai dường như đều say mê kỳ lạ, sáng hôm sau tỉnh dậy cậu phát hiện anh nằm sấp mà từ cổ đến vai đều rải kín dấu răng, cậu luống cuống chọn cho anh một chiếc áo thun cao cổ, đặt xuống cạnh giường.

Tựa hồ Bối Luật Thanh đã xin Bộ Ngoại giao cho nghỉ phép một năm, còn định ở Thiên Tân dài lâu.

Lộ Tiểu Phàm có chút không hiểu anh lắm. Không biết anh bận bịu như thế lại ở Thiên Tân một mình làm gì? Lẽ nào vì cậu? Đôi khi bạo gan, Lộ Tiểu Phàm đã nghĩ vậy.

Ở chỗ anh toàn ăn ngon, tối thì ngủ ngon, ngày cứ nổi ngày như vậy. Các đồng nghiệp của cậu cười đùa: “Chu choa, Tiểu Lộ đang yêu hả? Mặt mũi hồng hào phơi phới.”

Cậu vội phủ nhận: “Tối hay ăn canh thôi ạ.”

Quả thế. Canh vốn là hầm cho Bối Luật Thanh, anh hay kéo cậu ăn cùng, cậu ngồi trên đùi anh, thi thoảng anh mớm cho cậu bằng miệng, và thường thì mớm được một nửa, cậu liền cảm thấy bên dưới có gì chọc chọc mình. Và lại thường thì sự tình sẽ thành cậu nằm sấp trên giường.

Chị Hứa đã lâu rồi không liên lạc, vì có một lần cậu đã nói khéo với chị rằng, cậu và chị là không thể.

Chị Hứa giận dữ hỏi cậu, có phải cậu thích người khác rồi không, cậu bối rối đáp xem như là vậy. Chị Hứa cũng kiên cường, sau cùng không nói chuyện với cậu nữa, vô tình đụng mặt trong nhà máy cũng chỉ lướt mắt qua nhau, tựa hai người xa lạ. Có lúc cậu nhìn bóng chị mà buồn. Dù sao chị cũng từng bên cậu một thời gian không ngắn, và quan trọng là hai người đều trầm lặng tưởng tượng đến tương lai có nhau, hiện tại một bên lại đột ngột không thừa nhận, chẳng những như bị bội phản, mà như thể bị cướp đoạt cả tương lai đẹp tươi. Lộ Tiểu Phàm hiểu điều chị Hứa nghĩ.

Năng suất làm việc của Lâm Tử Dương luôn khá cao nhưng lần này tương đối ỉ ạch. Cỡ nửa tháng sau, hẳn mới chọn ngày hẹn cậu và Lộ Tiểu Bình.

Lần duy nhất Lộ Tiểu Bình gặp Lâm Tử Dương là khi hắn mang một hộp sashimi hải sản đến, lúc ấy Lộ Tiểu Bình đã thấy dáng vẻ hắn không giống chân chạy vặt cho Bối Luật Thanh theo như hắn giới thiệu. Sau này nghe Lộ Tiểu Phàm nói mới biết hắn là nhân viên cấp cao trong Hội đồng Thành phố, do đó lúc gặp lại thì niềm nở thôi rồi, hận không thể xưng huynh gọi đệ cùng hắn.

Lâm Tử Dương vắt chéo chân, cười tủm tỉm, Lộ Tiểu Bình làm sao mà biết anh bạn thoát nhìn ôn hòa hơn Bối Luật Thanh gấp bao lần này lại chính là người đã phá hủy tiền đồ của mình.

“Anh Lộ khách sáo quá, tôi làm thay Luật Thanh thôi. Cậu ta kêu tôi tìm việc cho anh, tôi không thể đẩy bừa một công việc cho anh được, anh nói đúng không? Vậy thì tôn trọng ý anh, anh nói xem, muốn làm công việc thế nào?”

Lộ Tiểu Bình xoa xoa tay: “Anh Lâm thật thẳng thắn... Tôi nghĩ với tình hình Trung Quốc hiện nay làm chính trị đã lạc hậu. Tương lai chính là kinh tế lên cầm quyền, tôi cảm thấy thế còn anh Lâm thì sao?”

Lâm Tử Dương mỉm cười, cũng không trả lời. Lộ Tiểu Bình nói: “Nên... Tôi muốn làm một công việc liên quan đến kinh tế!”

“Việc liên quan đến kinh tế có nhiều loại lắm. Tôi còn mấy ghế Phó giám đốc tại Trung Nam Hải!” Lâm Tử Dương tự rót cho mình một tách trà, cười nói.

(*)Trung Nam Hải là một quần thể các tòa nhà ở Bắc Kinh, Trung Quốc, là trụ sở của Đảng Cộng sản Trung Quốc và Chính phủ Trung Hoa. Thuật ngữ Trung Nam Hải đồng nghĩa với sự lãnh đạo và chính quyền của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Các chủ tịch của Trung Quốc, bao gồm Hồ Cẩm Đào và các nhân vật cấp cao khác của Trung Quốc thường đón tiếp các quan chức cấp cao quốc tế bên trong quần thể này.

“Tôi muốn làm về chứng khoán! Tôi nghe nói Vạn Đạt đang tuyển người!” Lộ Tiểu Bình vội đề nghị.

Lâm Tử Dương còn chưa đáp trả, Lộ Tiểu Phàm đã nóng nảy cự tuyệt: “Không được!”

“Mày bị làm sao đấy?” Lộ Tiểu Bình gắt lên, “Anh hai đang nói chuyện với người ta, mày không biết tôn trọng anh hai hả?”

Lâm Tử Dương thông dong hỏi: “Ừ, sao lại không được?”

Lộ Tiểu Phàm phồng má. Đương nhiên cậu ngại nói thẳng với Lâm Tử Dương là sợ Lộ Tiểu Bình muốn chui vào cái ghế trống nào đó, đành bảo: “Anh không hợp làm việc này!”

“Mày không phải tao sao biết tao không hợp?” Thấy cậu đang chắn đường tiền tài của mình, hấn giẫm chân cậu liên tục dưới gầm bàn.

Lâm Tử Dương cũng không để ý tranh chấp giữa anh em họ, cười nói: “Tôi có quen Tổng giám đốc Lộ của Vạn Đạt, cũng là chỗ thân tình, nhét anh vào làm không khó. Nhưng tôi có lời cảnh báo trước thế này, ngành chứng khoán, lên voi hay xuống chó đều do anh tự lực, tôi không giúp được!”

Lộ Tiểu Bình đáp liến thoắng: “Nhất định, nhất định.”

Lộ Tiểu Phàm trơ mắt nhìn Lộ Tiểu Bình tiễn Lâm Tử Dương ra cửa. Bối Luật Thanh nghe Lộ Tiểu Bình muốn làm việc về chứng khoán chỉ hơi cau mày song không nói thêm gì cả. Lộ Tiểu Bình cứ thế đi nhậm chức, Lộ Tiểu Phàm chỉ biết bó tay với việc này thôi.

Vì việc này, Lộ Đào còn mời riêng anh em nhà Lộ và Bối Luật Thanh cùng đi ăn. Kỳ thực Lộ Tiểu Phàm biết Lộ Đào mời hai bọn cậu là giả, mời Bối Luật Thanh mới là thật. Nhưng anh ta chịu xếp cho Lộ Tiểu Bình một vị trí lại khách khí mời cơm, Bối Luật Thanh về chùng không có lý do khước từ.

Lộ Tiểu Phàm không mong anh sẽ đi. Dù sao đổi lại là cậu cũng sẽ không mong quan hệ quá sâu với Lộ Tiểu Bình, nào có ngờ anh lại đồng ý.

Lộ Tiểu Phàm hiểu rõ anh thực chất không hề thích dính vào những điều dung tục này, hơn nữa nếu như anh đã tỏ vẻ không muốn hợp tác với Lộ Đào mà lại chịu đi vào rắc rối, dẫu là làm qua quýt thôi cũng đủ ý tứ lắm rồi. Cho nên hai ngày kia cậu đối xử với anh ân cần đặc biệt.

Lộ Đào bữa đó còn dẫn theo một trợ lý, chỉ vào y giới thiệu: “Thẩm Chí Cần(*), giao dịch viên giỏi nhất thị trường kỳ hạn chúng tôi, tôi giao Tiểu Bình cho cậu ta, hạ lệnh cho cậu ta bằng mọi giá phải đào tạo Tiểu Bình thành cao thủ!”

(*)Chí Cần có nghĩa là “rất chăm chỉ”.

Lộ Tiểu Bình nhìn người trợ lý nọ, tướng mạo xem như cũng khôi ngô sáng sủa nhưng có vẻ không vui lắm. Lộ Đào giới thiệu hùng hồn, y cũng chưa nâng cằm lấy một lần.

Lâm Tử Dương cười cười: “Ồ, tên nghe gần gũi thế!”

Thẩm Chí Cần lạnh nhạt đáp: “Thân phận thường, không chăm chỉ sao được?”

Lâm Tử Dương chỉ tay vào y cười ha ha: “Thích rồi đấy!”

Lộ Đào cũng cười ha ha: “Cậu ta lúc nào cũng thế.”

Lộ Tiểu Bình thấy Lâm Tử Dương ra hiệu bèn chào hỏi vài câu khách khí, nào biết Thẩm Chí Cần từ trước tới sau chẳng niềm nở, chẳng nói chẳng rằng với ai, chỉ cúi đầu ăn phần của mình.

Lộ Tiểu Bình thấy người này không thiện giao thiệp, xem ra cũng là tên bảo thủ máy móc nên không để ý y nữa, vui vẻ chèn chèn với Lộ Đào và Lâm Tử Dương.

Lộ Đào mời đáp lễ một ly rượu, cười bảo: “Tử Dương, tôi cũng là người chân thành, không giả tạo. Không phải tôi bán lòng tốt của cậu mà đơn giản muốn lấy lòng vị Đại Bồ Tát sau lưng cậu thôi.”

Lâm Tử Dương cười vâng, chẳng lẩn tránh, cười nói: “Ha, chúng ta hợp tác, đừng nói đến ai lấy lòng ai.”

Lộ Tiểu Bình nâng ly: “Có anh Luật Thanh và anh Tử Dương ủng hộ, lại có Tổng giám đốc Lộ dẫn dắt, chúng ta chắc chắn sẽ đến vùng trời châu báu.”

Lộ Tiểu Phàm không xem được nữa, gọi: “Anh hai, anh chưa mời rượu thầy hướng dẫn của anh kia!”

Lộ Tiểu Bình “ai dơ” một tiếng, cười xởi lời: “Tiểu Phàm chí phải, ly này phải mời, phải mời.”

Hắn dài giọng như là hài hước lắm, ai ngờ Thẩm Chí Cần chẳng hề cảm kích, nói gọn lỏn: “Tổng giám đốc Lộ, tôi no rồi, xin phép về trước!” Nói xong y phải ôm bụng đi luôn.

Lộ Tiểu Bình không khỏi sượng mặt, mà Lộ Đào cũng ngại ngùng: “Tiểu Bình đừng trách nhé, tính cậu ta sinh ra đã thế rồi, lúc nào cũng vậy.”

Lộ Tiểu Bình thu tay lại, cười đáp: “Tôi thì không sao, ma mới thôi, nhưng y cũng hợp hỉnh như vậy với Tổng giám đốc Lộ à?!”

Lộ Đào cười cười, thở dài: “Cũng hết cách. Kỹ thuật của cậu ta tốt lắm, thích hợp hỉnh cho hợp hỉnh!”

“Thế sao được, tốt mấy cũng sao có thể lên mặt với Tổng giám đốc Lộ?” Lộ Tiểu Bình ra chiều bất bình, nói, “Tổng giám đốc Lộ quá khoan dung rồi!”

Lộ Tiểu Phàm chỉ ngồi yên mà nghe, đến đó nhin không được buột miệng: “Con người chỉ cần bản lĩnh là đủ, không thích giao thiệp với người khác có sao đâu?!”

Lộ Tiểu Bình chỉ tay về hướng cậu, tặc lưỡi với Lộ Đào, lắc đầu, ý nói em trai tôi đúng là dân đen.

Họ đang tán gẫu, chợt Bối Luật Thanh mở cửa vào, Lâm Tử Dương liền hăm hở hô: “Phạt, phạt!”

Hắn cười nói: “Luật Thanh đến muộn, không ăn thì đi tính tiền đi!”

Bối Luật Thanh mỉm cười: “Bữa này vốn tôi nên mời!”

Lộ Đào bắt tay anh, cười bảo: “Luật Thanh, cả năm rồi mới gặp ấy nhỉ!”

Anh ngồi xuống bên cạnh Lộ Tiểu Phàm, cười nhẹ: “Tổng giám đốc Lộ bận quá!”

“Ôi, cậu còn dám nói thế. Luật Thanh, có Tử Dương làm chứng, tôi hẹn cậu mấy lần cậu đều thoái thác!”

Anh cười nói: “Tôi đến rồi còn gì. Tôi chịu phạt được chưa?” Dứt lời, anh rót rượu, uống cạn một hơi.

Lộ Đào cười xuề xòa: “Ôi, anh Lộ đâu có ý trách cậu. Tật xấu của tôi là nhiệt tình thái quá thôi, Tiểu Phàm còn bị tôi dọa sợ tới nỗi suýt hủy tài khoản!”

Lộ Đào thoát nhìn hào hoa phong nhã nhưng không vênh vang, luôn khiêm nhường, rất dễ gây hảo cảm, chan hòa với tất cả mọi người. Anh ta nói vậy chọc cười mọi người, ngay cả Bối Luật Thanh cũng cười: “Tổng giám đốc Lộ đặt tiêu chuẩn thấp quá, cố tình hù Tiểu Phàm để em ấy chùn chân chứ gì!”

Tổng giám đốc Lộ chỉ Bối Luật Thanh: “Nghe xem nghe xem, mở miệng ra là cậu ta nói đỡ cho người nhà kìa!”

Lộ Tiểu Bình ăn bữa này hết sức hào hứng, cảm giác như hắn đã chính thức bước chân vào tầng lớp thượng lưu rồi vậy.

Lộ Đào lẫn Lâm Tử Dương cũng không giấu giếm, nói rất nhiều về các tham chiếu trong(*).

(*)Tài liệu lưu hành nội bộ cấp bảo mật dành cho các nhà lãnh đạo tham khảo.

Tham chiếu trong! Chính là tiêu chuẩn phân chia giai cấp quan trọng. Bạn thuộc giai cấp nào, còn phải xem bạn có thể nắm giữ tham chiếu trong thuộc cấp độ bảo mật nào.

Lộ Tiểu Bình nhanh nhạy cảm giác được Lộ Đào nịnh bợ Bối Luật Thanh không chỉ vì trong tay anh sở hữu con số vốn lưu động khổng lồ, mà vẻ như còn mang một ít nội dung chính trị. Ví dụ như Lộ Đào nhiều lần lưu ý đến việc ủy ban Chứng khoán Trung Quốc liệu có khi nào sẽ nhận quản lý thị trường chứng khoán Hồ Thâm(*) hay không.

(*)Chỉ thị trường chứng khoán Thượng Hải – Thâm Quyển. Từ tháng 12/1990 đến tháng 7/1991, Sở giao dịch chứng khoán Thượng Hải và Sở giao dịch chứng khoán Thâm Quyển chính thức đi vào hoạt động, đánh dấu sự hình thành của thị trường chứng khoán tập trung, cũng là điểm khởi đầu cho thời kỳ phát triển vượt bậc của thị trường chứng khoán Trung Quốc. Trước năm 1997, thị trường chứng khoán Thượng Hải – Thâm Quyển không thuộc quản lý của ủy ban Chứng khoán Trung Quốc.

Bối Luật Thanh điềm nhiên trả lời: “Đây là chuyện sớm muộn thôi mà. Không phải có quản lý hay không mà là bao giờ quản lý!”

Lâm Tử Dương bồi một câu: “Ủy ban Chứng khoán có quản hay không chả phải Tổng giám đốc Lộ vẫn phát tài đấy ư?”

Lộ Tiểu Bình nghe mà sôi máu ùng ục. Chẳng hoá ra trước đây Bối Mật Sa chỉ là cổ vấn cho chậu châu báu, thì nay sẽ trở thành chủ nhân của chậu châu báu hay sao? Hèn chi Tổng giám đốc một công ty chứng khoán đang ăn nên làm ra như Lộ Đào mà cũng phải tìm mọi cách xun xoe với Bối Luật Thanh.

Hắn liên tục nháy mắt với Lộ Tiểu Phàm, thế mà mắt cậu chỉ như hồ dán, cúi gằm ăn mà không tiếp thu được ý hắn. Lộ Tiểu Bình suýt hộc máu, dòm chòng chọc em trai mình bằng ánh mắt “hận sắt không thành thép”.

Lộ Tiểu Bình ngẫm lại, chừng như Lộ Đào cũng rất xởi lởi với Lộ Tiểu Phàm, kể cả Lâm Tử Dương cũng thường cười đùa hai ba câu cùng cậu, hắn không hiểu tại sao họ đều coi trọng thằng em tối dạ nhưng lại kín kẽ với hắn.

Bữa ăn này không đề cập đến những gì then chốt Lộ Đào thử thăm dò Bối Luật Thanh, anh cũng không tỏ ý chối từ cũng không đáp ứng rõ ràng. May mà Lộ Đào không phải kiểu dồn chuyện vào đường cùng nên bữa ăn vẫn ăn với nhau khá vui vẻ.

Ở trước mặt Lộ Đào, Bối Luật Thanh chưa ra chủ ý gì, nhưng sau đó không lâu, anh mở một tài khoản tại thị trường kỳ hạn của Vạn Đạt; thu chi vài vụ, ngay vụ đầu tiên đã khiến Lộ Tiểu Bình kích động đến nổi chạy ào đi hẹn Lộ Tiểu Phàm.

14. Chương 14

“Mày biết một vụ Bối Luật Thanh ăn lãi bao nhiêu không?” Hấn đỏ con mắt khích động, “Một triệu sáu, một triệu sáu lận! Tao một tháng mới chỉ thu được hai nghìn, một năm được hai mươi lăm nghìn, tao phải làm bảy mươi năm mới được chừng đó tiền, ảnh nháy mắt một cái được luôn!”

Lộ Tiểu Phàm cúi đầu, im lìm ăn cặp lồng cơm của mình, cũng chẳng lấy làm giật mình. Một triệu sáu, đối với Bối Luật Thanh cũng chỉ là một lần thử nghiệm, coi mỗi anh chưa hẳn là không có ý hợp tác cùng Lộ Đào.

Thấy Lộ Tiểu Bình còn phì phò tại chỗ, cậu ngược lên hỏi: ‘Sao anh biết?!’ Hơi ngừng, cậu hỏi tiếp, “Tổng giám đốc Lộ giao tờ khai của ảnh cho anh Thẩm Chí Cần kia xử lý mà, chắc không phải người ta cho anh xem tài khoản đâu há?”

Lộ Tiểu Bình sượng sùng: “Ồ thì, tao lợi dụng y đi vệ sinh xem trộm mấy lần!”

Lộ Tiểu Phàm tức giận, bật thốt: “Anh xem trộm tài khoản của ảnh làm gì?”

“Xem thì đã làm sao?!” Lộ Tiểu Bình gất gỏng, “Mày suốt ngày tâng nhà Bối lên như sen trắng ấy, vờn nhau mãi trật té ra là người ta không muốn cho tao phát tài cùng.”

Cậu hoa mày chóng mặt: “Lộ Tiểu Bình, anh tỉnh lại đi!”

Nào giờ đã bị Lộ Tiểu Phàm ăn nói to mồm và vô lễ như vậy đâu, thế là hấn hậm hực bỏ về.

Ưu tư hai ngày, hấn quyết định mượn nhà mình tạo áp lực cho cậu. Hấn biết nói với má Lộ cũng vô dụng nên gọi mấy cuộc cho ba Lộ.

Nội dung cụ thể thì có, một là thị trường chứng khoán kiếm được tiền nhanh cỡ nào, hai là lấy ví dụ Bối Luật Thanh đã kiếm được bao nhiêu tiền ra sao, ba là kể hiện tại mình đang làm việc này, vốn dĩ chắc chắn có thể phát lên cùng Bối Luật Thanh, người ta tiết lộ cho mình nhiều thông tin thế, rõ ràng không coi mình là người ngoài, ấy vậy mà lại bị chính người nhà mình ngăn trở.

Ba Lộ ở nhà chưa trải qua nỗi thắc thỏm lập nghiệp của Lộ Tiểu Bình, tâm còn lớn lắm, cũng rất đặt nặng năng lực con trai. Đã thế, miếng thịt anh con trai của ông vẽ ra tuyệt diệu quá, thế là ông gọi ngay cho Lộ Tiểu Phàm dặn cậu giúp đỡ anh hai, vậy mới là người nhà! Lộ Tiểu Phàm trước hết buộc phải nghe cho xong đã, rồi sau đó mới làm như không nghe thấy gì hết.

Lộ Tiểu Bình thấy chỗ cậu không có động tĩnh, nhất là tên Thẩm Chí Cần thì càng kín như hũ nút, hỏi mười câu thì không đáp chín câu, chỉ máy móc một câu: “Quan sát biểu đồ đi.”

Mặt khác, không biết có phải Thẩm Chí Cần phát hiện hấn xem trộm máy tính y không mà y cài mật khẩu cho máy tính. Kể cả có làm sao, trước nhất cứ bảo mật cái đã.

Biết tiền người ta thu thu chi chi toàn tính theo hàng triệu lại chẳng xem được, phải nói là Lộ Tiểu Bình càng lúc càng ngứa ngáy.

Trác Tân đến Thiên Tân, Lâm Tử Dương đãi khách đến từ phương xa. Thấy Bối Luật Thanh và Lộ Tiểu Phàm lại cùng xuất hiện, y thất thanh: “Sao lại là cậu?”

Lộ Tiểu Phàm rất có cảm giác bị người ta đụng mặt chỉ mũi hỏi sao mày lại ăn trộm. Bối Luật Thanh trải khăn, hỏi: “Cậu có ý kiến?”

Trác Tân tự biết mình ngạo mạn, dù sao Bối Luật Thanh yêu đương đồng tính với ai cũng chưa đến phiên y quản, song y thật sự không cam lòng: “Lý Văn Tây đâu?”

Anh nâng tầm mắt, cười hờ hững: “Chia tay rồi.”

Mặc dù đã phỏng đoán có khả năng anh chia tay với Lý Văn Tây, nhưng tận tai nghe anh nói vậy, não cậu lập tức âm vang, lấp bắp xác nhận lại: “Chia tay... Chia tay...”

Anh liếc sang cậu, nói khá lãnh đạm: “Em không thấy anh thôi đeo nhẫn à?”

Nhất thời cậu đỏ mặt, đáp: “Không dám nghĩ.”

Trác Tân nhìn bộ dạng nhu nhược của cậu mà thiếu điều nghệt thở. Y thở phì phì: “Thảo nào lần trước tôi gặp cậu ta đề nghị hợp tác, cậu ta kêu không hứng thú.”

Bối Luật Thanh nói giọng băng quơ: “Tôi giới thiệu cậu ta cho cậu nhé?”

Trác Tân lại nghệt thở. Lâm Tử Dương cười hì hì: “Cậu mất tự trọng quá. Được hợp tác hẳn nhiên là tốt, không hợp tác được cũng đừng o ép.”

Trác Tân hừ lạnh: “Chỉ sợ cậu ta mưu toan phá sản của chúng ta thì hơi bị phiền đấy.”

Bối Luật Thanh uống ngụm nước, cười hở răng: “Tôi mà sợ ai đến phá ư?”

“Chớ quên nhà Lý chỉ có thể tung hoành tại sân nhà Hồng Kông của họ thôi...” Lâm Tử Dương cười, chỉ tay xuống đất, “Còn đây là sân nhà tôi. Muốn chơi ở đây, cậu ta còn phải xem sắc mặt chúng ta thế nào!”

Trác Tân cười theo, lại nói: “Nhưng Lý Văn Tây được cái gia thế và tiền tài đồ sộ, cậu ta có muốn đập phá, chưa chắc chúng ta đã là đối thủ.”

“Chuyện tiền nong cậu khỏi lo.” Bối Luật Thanh rút giấy lau đùa.

Ti vi vừa hay chiếu tin thị trường chứng khoán. Thị trường chứng khoán Trung Quốc sụt giảm nghiêm trọng, từ hơn 1000 điểm xuống mức 300. So sánh với môn nhảy cầu cũng được, toàn bộ rớt thẳng xuống, không có lấy nửa đường sống cho các nhà đầu tư giấy dũa.

Lâm Tử Dương nghe xong bật cười, Lộ Tiểu Phàm biết ngay trong số những kẻ rớt dài thê thảm ấy chắc chắn không có ba người trước mắt. Đúng thế. Sao có thể là họ? Bản thân việc này đã là một cuộc đi săn, chấm dứt săn bắn chẳng qua chỉ là một lần thu lời hưởng lợi với thợ săn mà nói, còn thầy phôi la liệt cũng chỉ có các con mồi nằm nơi đáy cùng của chuỗi thức ăn mà thôi.

Dùng bữa xong, Lộ Tiểu Phàm và Bối Luật Thanh về nhà ngay. Hai người vừa ăn trái cây vừa nói chuyện phiếm. Cậu gọt táo thành từng miếng nhỏ, anh lật xem giấy tờ.

“Em thấy Vienna thế nào?”

“Đẹp lắm!”

Vienna, hay những nơi tương tự, hoàn toàn không có khái niệm trong từ điển Lộ Tiểu Phàm. Đại loại cũng chỉ xem đôi ba bức ảnh in trên báo, nhưng anh bắt chợt đề xuất, vậy có lẽ cũng không tồi.

“Anh tính sang Ý công tác. Sau này nếu định cư ở đó, em thích thì đi cùng anh đi.”

Đây là lần đầu tiên Bối Luật Thanh hoạch định tương lai của anh mà có cậu, ngón tay cậu cầm táo cắn vào miệng anh khi ấy run rẩy. Anh đang cắn táo bất ngờ cắn cả tay cậu.

Cậu “ui” nhẹ một tiếng, giọng run run: “Anh cắn em làm gì?”

Anh ngẩng lên khỏi đồng giấy tờ, cười nói: “Vậy em cắn lại anh!”

Thời điểm độc nhất cậu có gan cắn anh chỉ có trên giường thôi. Giờ anh nói thế này cậu làm sao không hiểu? Bền luống cuống tập trung cắn táo.

Anh nhắc chân, gác lên đùi cậu, sau đấy dùng ngón chân cọ xát tại nơi kia, cười chọc: “Hửm, vừa rồi ai còn bất bình...”

Miệng cậu lúng búng táo, nói lập lờ: “Bảo sao anh ăn xong đi tắm ngay!”

Anh lại cười hở răng: “Đúng rồi, hôm nay anh hứng thú đặc biệt, muốn làm em cả đêm!” Nói rồi cong chân, kéo ngã cậu. Cậu còn cầm quả táo mà can: “Chưa ăn xong táo nữa mà!”

Anh lật mình lại đè trên người cậu, dán sát rạt lỗ tai cậu thăm thẳm: “Bên trên em ăn, bên dưới cũng ăn, đồng cam cộng khổ...”

Cor thể ngọc ngậy chưa được hai cái đã thấy phía dưới mát lạnh, quần bị tụt ra. Cậu luyến quỳnh giãy giụa: “Chưa muốn, chưa muốn, cho em đi tắm trước đã!”

Anh đè chặt cậu, nói: “Phàm Phàm... Chân em mềm oặt rồi này, tắm thế nào mà tắm?”

Cậu bị anh đè, một chân vắt lên lưng sô pha, anh xoa vài cái chân cậu đã mềm nhũn, đành phải rên hừ hừ, để mặc anh đùa nghịch tùy thích.

Phía dưới anh cũng đã bồng bồng, đặt đằng sau cậu. Toàn thân cậu nóng bừng, trí não lại trống rỗng.

Tiếng chuông cửa thành linh vang lên, cậu buộc phải mở mắt: “Có người gọi cửa!”

Bối Luật Thanh là tên đã lên dây, làm sao còn quan tâm khách ghé, chỉ mãi cúi xuống hôn rồi cắn tai cậu: “Kệ nó đi!” Tay anh lại mơn trớn cậu nhỏ của cậu thêm vài cái nữa, cậu nhất thời cảm thấy, thôi thì đừng để ý tiếng chuông cửa lạc quẻ kia nữa thì hay hơn.

Hai người cắn nhau một hồi, di động Lộ Tiểu Phàm ré lên, ré bèn bĩ. Cậu xấu hổ nhìn anh, nói khẽ: “Chắc là... Chắc là người nhà em!”

Cậu tự biết di động của mình quá thu hút sự chú ý nên ít khi để lộ nó ra với người ngoài. Ngoài Bối Luật Thanh đang ở trong nhà với mình, khuya khoắt mà còn có người gọi điện tới, không phải ba Lộ thì là Lộ Tiểu Bình.

Anh hít sâu một hơi, xoay người ngồi sang một bên. Cậu vừa nhìn nơi đang sôi trào của anh, vừa mở máy hy vọng người nhà đừng nên đông dài.

“Tiểu Phàm, mày làm gì thế, sao không mở cửa cho tao?” Câu mở đầu của Lộ Tiểu Bình chính là như vậy.

Cậu ngơ ra: “Anh... Anh đang ở đâu?”

“Dưới lầu nhà mày nè. Chủ nhà bảo với tao chúng mày đang ở nhà!” Lộ Tiểu Bình rống tướng, “Tao ấn chuông này giờ sao mày không mở cửa?”

Lộ Tiểu Phàm nghĩ tái nghĩ hồi, đại khái không có cách ngăn Lộ Tiểu Bình lên nhà, đành che loa nói áy náy nhìn Bối Luật Thanh: “Anh hai em... ở dưới!”

Anh chẳng trả lời, chỉ đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Bấy giờ cậu mới phân trần vào điện thoại: “Chuông cửa không tốt lắm, em ra đây.”

Cậu quỳnh quáng kéo quần rồi dùng điện thoại truyền hình mở cửa dưới nhà. Một lát sau Lộ Tiểu Bình xách một làn hoa quả to sụ cười tùm tùm đi lên: “Ô, ăn cơm hết rồi à?”

Cậu trông thấy làn hoa quả, da đầu tê tê: “Anh mua làm gì vậy?”

Lộ Tiểu Bình trừng cậu: “Mày muốn nói gì hả? Tao đến cảm ơn Luật Thanh đã tìm việc cho tao mà đi tay không đến? Sao mày không biết đạo lý đối nhân xử thế thế nhỉ?” Hắn quan sát căn nhà, tấm tắc khen, “Nhìn người ta trang hoàng nhà cửa đẹp thật, rất nhã nhặn. Phong cách gì đây?”

“Địa Trung Hải.” Cậu nhận cái làn của hắn, tại khoảng thời gian ngắn mà lo nghĩ biết bao điều trong đầu, không biết dùng cái nào để ứng phó hắn.

Bối Luật Thanh đi ra từ nhà vệ sinh, hắn liền đơn đả chào hỏi: “Luật Thanh, ăn cơm chưa?”

Anh băng quơ đáp: “Không phải vừa này Tiểu Phàm trả lời anh rồi à?”

Cậu xấu hổ khôn cùng, Lộ Tiểu Bình chỉ cười rúc rích mấy tiếng, nói: “Hôm nay tôi đến để cảm ơn anh!”

Anh ngồi xuống chiếc ghế đệm đơn, cặp chân dài vắt chéo nhau, lười biếng nói: “Cảm ơn em trai anh là được rồi.”

Lộ Tiểu Bình gật lia lịa: “Phải, phải, suy cho cùng tôi biết Luật Thanh nể quan hệ hai nhà ta nên mới ra tay giúp tôi, bằng không người có địa vị như anh việc gì phải để tâm chuyện đám dân đen chúng tôi chứ?” Hắn ngoảnh mặt nhắc Lộ Tiểu Phàm, “nhanh mang trái cây đi gọt cho Luật Thanh, sao còn dằn ra đó.”

Cậu nhìn thoáng anh, thấy anh nói lạnh nhạt: “Không cần, vừa ăn trái cây xong.”

Lúc này Lộ Tiểu Bình mới chịu quay lại, xoa tay cười: “Thật ra cũng có nghĩ là thế, chẳng qua làm việc mãi chưa đạt được thành tựu gì, tự thấy mặt mặt giùm anh nên ngại ngùng đến.”

Cậu vội vàng đứng lên rót cà phê cho anh. Bối Luật Thanh đi đây đi đó suốt, vô cùng thích uống cà phê, lâu ngày, cậu cũng luyện ra được kỹ thuật xay, đun cà phê số dách, trong nhà chưa bao giờ thiếu cà phê.

Anh nhận lấy tách cà phê từ cậu, nói: “Đừng khách sáo.”

Ba chữ, không mặn không nhạt, vẫn thành câu kết thúc.

Cậu nháy mắt với Lộ Tiểu Bình lần nữa. Khi mà Bối Luật Thanh nói chuyện kiểu không chờa đường sống, có nghĩa anh không muốn nói chuyện nữa.

Lộ Tiểu Bình lại hoàn toàn ngó lơ ánh mắt của em trai, tiếp tục cười khi khi: “Luật Thanh, anh thông minh sáng suốt là thế, chúng tôi cũng không cần giấu anh. Tôi biết anh là khách hàng lớn của Vạn Đạt, tôi là muốn hỏi... Có thể để tôi làm giao dịch viên cho anh không?”

Lộ Tiểu Phàm thoát chốc thấy lưng mình toát mồ hôi đầm đìa, bèn cướp lời trước: “Anh hai nói gì vậy? Thẩm Chí Cần là giao dịch viên hàng đầu của Vạn Đạt, anh chỉ mới vào làm sao có thể bằng người ta?”

Lộ Tiểu Bình trình bày không ngừng nghỉ: “Người nhà với nhau thì tao mới nói chứ không tao nói làm gì? Tao đúng là ma mới, nhưng Thẩm Chí Cần an toàn bằng người nhà mình phỏng? Ai biết y có mưu tính gì sau lưng, đúng hôn?”

Bối Luật Thanh nhè nhẹ thổi bọt cà phê, không trả lời hẳn. Chỉ có Lộ Tiểu Phàm tiếp chuyện hẳn: “Anh hai, việc này không bàn được đâu. Anh không thể kiên tâm mà làm cho tốt việc của anh đi sao?”

Lộ Tiểu Bình trừng trộ: “Tiểu Phàm, người lớn nói chuyện với nhau mà chen vào làm gì? Tao muốn làm việc cho người nhà mình, ấy chính là rất rất kiên tâm làm việc, rất rất kiên tâm làm việc vì người nhà! Tao báo cho mày hay, Thẩm Chí Cần đáng tin đến thế, Tiểu Phàm, người càng không khuyết điểm mới càng có khuyết điểm lớn. Thẩm Chí Cần ngày nào cũng chỉ xem biểu đồ, chưa giao tiếp được với ai quá ba câu, mày không thấy giao dịch viên này cũng không quá hoàn mỹ hay sao?”

Bối Luật Thanh đặt tách cà phê xuống: “Được...”

Lộ Tiểu Bình hớn hở, còn Lộ Tiểu Phàm thì há hốc mồm, gàn liên tục: “Anh, anh có biết làm đâu?!”

Lộ Tiểu Bình cáu bẳn cãi: “Tao cần gì biết, Luật Thanh chỉ đâu tao đánh đó, Luật Thanh còn có tin tức, tao có thể thua thiệt chắc?”

Bối Luật Thanh đứng dậy khỏi ghế: “Quyết thế đi, tôi có việc ra ngoài, hai anh em nói chuyện đi!”

Lộ Tiểu Phàm nghe giọng anh tuy bình thường, song độ ấm trong đó dường như giảm mấy độ, cậu tựa vào sofa mà lạnh người. Thấy Bối Luật Thanh đi rồi, Lộ Tiểu Bình mới hào hứng: “Tiểu Phàm, mày cả ngày chỉ biết lẻo đẻo theo đuôi người ta, nấu cơm, pha trà, như đứa ô sin, chẳng khá lên được. Được, tao biết mày cũng triển vọng, yên tâm, anh làm ra tiền sẽ không quên thăng đệ đâu.”

Cậu mệt mỏi tiễn hẳn ra cửa. Cũng chẳng rõ Bối Luật Thanh đi đến mấy giờ mới về, cậu ngủ rồi anh vẫn chưa về. Sáng sớm, cậu rên xuống giường, nín chầu.

Khi anh đánh răng rửa mặt xong xuôi, ra ăn cháo, cậu quan sát anh mãi, cảm thấy sắc mặt anh đỡ hơn mới nói nhỏ: “Anh, thực ra không cần để ý Lộ Tiểu Bình đâu. Anh đòi gì anh cứ từ chối là được mà!”

Anh bỏ hành ra khỏi bát dừng dừng nói: “Lúc nào cũng thế còn gì. Nhà Lộ các em còn chưa đạt được mục đích là còn chưa thôi những nhằng. Hẳn muốn thử thì thử.”

Cậu ngập ngừng đáp “vâng”. Bỏ bát đĩa vào bồn, cảm giác sắp xảy ra tai họa cứ chờn vờn quanh cậu, cho nên lúc đi làm cậu gọi điện, nhắn tin không ngừng cho Lộ Tiểu Bình, căn vặn hẳn đường phạm sai lầm.

Cậu cầm di động, chui vào nhà vệ sinh gọi điện. Vừa ngừng đầu đã gặp chị Hứa bước ra từ nhà vệ sinh nữ, đôi bên không khỏi xấu hổ. Chị Hứa thử người, môi mấp má, nhưng nhìn thấy chiếc di động nhỏ nhắn cậu cầm, chị không chờ cậu lên tiếng đã dứt khoát bỏ đi.

Tình hình cũng không đến nỗi bết bát như cậu lo lắng. Lộ Tiểu Bình tốt xấu cũng được cái đầu, quản lý tài khoản thay Bối Luật Thanh tương đối ổn, cuối tháng chia hoa hồng 1%, hẳn nhận được hơn mười nghìn.

Vừa lĩnh tiền, hắn đã mua ngay cho má Lộ một chiếc nhẫn vàng, ba Lộ cũng được một chiếc. Hắn mua cho Lộ Tiểu Đích một bộ váy, mua cho Lộ Tiểu Thế một máy nghe CD, và cũng không quên mua cho Lộ Tiểu Phàm một bộ nồi inox mới sản xuất, còn lại tự mua cho mình một cái di động. Má Lộ gần như mừng phát khóc, mà Lộ Tiểu Phàm cũng vui, ngồi với má không ngừng khen anh hai tinh mắt, nồi hắn mua nấu không bị lem nhem dầu mỡ.

Lộ Tiểu Bình đứng cạnh chỉ trỏ: “Đắt lắm đấy biết chưa? Mày ở với Bối Luật Thanh lâu thế rồi mà sao vẫn quê một cục. Anh thiếu tiền chắc? Mày biết anh có bao nhiêu tiền không? Mày còn dùng một cái chảo sắt xào rau, làm nhà mù mịt mùi dầu mỡ nữa chứ!”

“Dạ, dạ!” Cậu cười hiền lành.

Má Lộ trừng mắt, nói: “Mua được cái nồi đã vỗ ngực, anh biết anh có ngày hôm nay là nhờ ai không?”

“Không nói với má nữa! Má muốn nghĩ con dựa dẫm vào ai thì má cứ nghĩ!” Hắn phát tay, rút di động ra bấm số, đứng chêm chệ ngay cửa nói chuyện điện thoại oang oang.

Ở nhà Lộ, má Lộ bấy chầy luôn nói một là một, hai là hai, chưa bị ai đối xử hỗn hào như vậy. Bà có chút không vui, Lộ Tiểu Phàm nói đùa dỗ dành bà, bà cũng chỉ hít hà mấy hơi, vỗ vỗ tay cậu.

Con trai đã ổn định, bà liền về quê. Ba Lộ nhận được nhẫn vàng hận không thể chạy khắp làng mấy vòng, đâm ra ai ai cũng biết Lộ Tiểu Bình đang ăn nên làm ra ở thành phố thế nào, một tháng kiếm được cả nghìn đồng.

Lộ Tiểu Bình trở nên giàu sang đủ để chứng minh ý tưởng và quan điểm trước kia của hắn sao mà chính xác. Ba Lộ cục mịch thường xuyên xem thường má Lộ toàn làm trái ý Lộ Tiểu Bình, cạnh khoe bà: “Má Lộ, mình nha, đừng có Tiểu Phàm Tiểu Phàm suốt ngày nữa. Tôi nói với mình bao lần rồi, có tương lai xán lạn nhà mình chỉ được mỗi thằng Tiểu Bình thôi. Mình xem thằng Tiểu Phàm ở nhà Bối bao năm mà cứ vật vờ và vật vờ, chưa lên nổi chức Trưởng khoa. Sau này mình nghe Tiểu Bình nhiều một chút, thằng bé thông minh từ nhỏ, biết nhìn nhận vấn đề.”

Ba Lộ ca một bài, má Lộ im bặt.

Lộ Tiểu Bình tiếp tục phát tài, Lộ Tiểu Phàm tiếp tục hằm canh. Bối Luật Thanh tuy đang trong kỳ nghỉ phép nhưng hình như vẫn bận bù đầu.

Lộ Tiểu Bình thường rỉ tai Lộ Tiểu Phàm đầy bí ẩn: “Hội Bối Luật Thanh trăm phần trăm là đang chuẩn bị chơi một ván ra trò đấy, chắc chắn luôn, tin anh mày đi!”

Mí mắt cậu chẳng buồn nâng, hỏi: “Anh quan tâm quá chuyện của anh làm gì?”

Lộ Tiểu Bình khinh thường: “Nói với mày đúng là đàn gảy tai trâu. Bảo mày nghe, Bộ Nông nghiệp mấy tháng tới nhất định thông báo tin quan trọng. Bí mật đấy, rồi hội Bối Luật Thanh sẽ biết tin ấy là gì trước nhất. Lộ Đào bám dính họ ắt hẳn muốn quá giang chuyến xe này!”

Lộ Tiểu Phàm đang chuẩn bị hàng Tết ở siêu thị, nào có rảnh rang nghe Lộ Tiểu Bình bâng nhua bâng nhắng trong điện thoại. Cậu đáp vâng vâng: “Anh cứ giao dịch tốt cho anh là đủ, đừng quản nhiều!”

Lộ Tiểu Bình suýt nữa bị cậu chọc cho phun máu: “Mày đầu đất à? Một chuyến xe ngon trớn như thế ai ai cũng muốn chen nhau lên, mày khôn ngoan ra tí đi, mày không muốn lên thì anh mày muốn lên!”

Cậu nói: “Mở một tài khoản cần tận ba trăm nghìn, anh không có tiền mở tài khoản thì nghĩ tầm xào mà làm gì? Cúp đây!”

Nói xong cậu cúp máy, nhưng lòng dạ cứ chông chênh mãi. Đến tối Bối Luật Thanh về ăn cơm, cậu trò chuyện một lúc, bèn kiếm một chủ đề mà hỏi: “Anh hai em làm việc được không anh?”

Thần sắc anh đang hòa dịu, tự dưng nghe cậu nhắc đến Lộ Tiểu Bình liền chau mày, tiện tay gấp cho cậu một miếng sò điệp anh xách tươi sống về từ Hokkaido: “Ăn cơm đi, em không cần để bụng chuyện hắn!”

Cậu nghe ra anh không vui, liền ngập ngừng: “Em sợ anh gây rắc rối cho anh thôi!”

Anh bình thản khẳng định: “Anh không sợ hấn gây rắc rối cho anh!”

Lời này lấp lửng, nghe khá nửa vời, cậu không dám hỏi nữa, sợ rằng hỏi tiếp sẽ làm anh giận, đành phải mắc cỡ cúi đầu ăn cơm, im thin thít.

Anh dường như cũng hết hứng nói chuyện với cậu, bàn ăn phút chốc trở nên buồn tẻ. Ăn xong, cậu đi rửa bát, anh nhìn cậu làm, hai người đều chẳng lên tiếng.

Sau bữa cơm, Lâm Tử Dương đến, như hồi ở thủ đô, đầu tiên hấn cười hì hì: “Ôi chào, vất vả cho Tiểu Phàm, đang rửa bát hả?”

Cho tới bây giờ, Lộ Tiểu Phàm không nói chuyện nhiều lắm với Lâm Tử Dương, nghe hấn hỏi vậy cũng chỉ gật đầu đáp “vâng” một tiếng.

Lâm Tử Dương như thường lệ lại xầm xì mấy câu cùng Bối Luật Thanh. Bếp nhà họ là kiểu rộng mở, nhưng Lâm Tử Dương đẽ giọng quá bé, mặt Bối Luật Thanh lại không có cảm xúc, Lộ Tiểu Phàm thật không rõ họ đang nói gì. Nói chưa đầy mười phút, ánh mắt Bối Luật Thanh chỉ dừng trên trang sách, lát sau mới nghe thấy anh cất tiếng bình thản: “Đủ chưa?”

Ngữ điệu của Bối Luật Thanh, ai không quen thân anh sẽ không nghe ra anh có ý gì. Và câu hôm nay khiến Lộ Tiểu Phàm rung mình, bởi cậu vô thức nhớ lại năm xưa ở trường đại học, anh nện tên cao to kia đến hấp hối, sau đó cũng bình thản hỏi một câu: “Đủ chưa, Tử Dương?”

Lâm Tử Dương vẫn cười tươi rói như ánh dương: “Đủ rồi!” Hấn đứng dậy vỗ vai anh, “Ok, ra ngoài làm ly rượu!”

Anh đặt sách sang một bên, đứng lên đi theo Lâm Tử Dương ra ngoài. Lúc đi ngang qua, hấn còn gõ mặt bàn ra chiều rất thân thiết: “Đi nhé, Tiểu Phàm.”

Lâm Tử Dương không muốn bàn việc cùng anh trước mặt cậu mà vẫn khách khí tỏ vẻ thân thiết nhường ấy, cậu thật không biết trả lời hấn ra sao.

Hấn rõ ràng cũng không trông mong cậu đáp lại, một trước một sau cùng Bối Luật Thanh ra ngoài. Cậu nhìn bóng anh, lại cúi đầu rửa bát

Rửa nửa chừng, di động kêu, cậu thấy là số của Lộ Tiểu Bình liền không nghe. Lộ Tiểu Bình vẫn gọi dai dẳng, gọi dai dẳng, cậu bất đắc dĩ nhấc máy lên nghe cho gọn.

“Mày làm gì mà giờ mới nghe máy?” Vừa thông máy đã nghe Lộ Tiểu Bình mắng vồn, nhưng hấn hiển nhiên cũng không cần cậu đáp, ngược lại hỏi, “Luật Thanh có nhà không?”

“Anh không có nhà!”

Lộ Tiểu Bình lập tức thần bí nói: “Phàm Phàm, ra ngoài tẹo, tao có chuyện quan trọng cần nói!”

Cậu vừa nghe máy vừa rửa bát: “Em đang dờ tay!”

Lộ Tiểu Bình cụt hứng, nạt: “Mày thì dờ cái chỉ? Lại rửa bát pha trà chứ gì? Ra đây, anh có việc hệ trọng, chờ mày dưới nhà, không gặp không về!” Nói rồi hấn cúp máy giòn giã.

Cậu nhìn di động, đành hết cách, lau tay xuống nhà. Lộ Tiểu Phàm đang lắc lư ở hành lang lầu dưới. Cậu đến, hấn kéo ngay cậu vào một quán trà.

Hai người ngồi xuống, Lộ Tiểu Bình vội gọi một ấm trà, sau đó hạ giọng: “Tiểu Phàm, tao biết tin là gì rồi. Mày biết Trung Quốc gia nhập WTO chưa?” Thấy vẻ mặt cậu chẳng gọn sóng hấn liền giải thích, “WTO, Tổ chức Thương mại Thế giới!”

“À, thì sao?”

Lộ Tiểu Bình ngó quanh tứ phía, đoạn rướn sát vào cậu, nói: “Nên Bộ Nông nghiệp tháng sau cho phép nước mình nhập khẩu sản phẩm nông nghiệp!”

“À, sao nữa?”

“Sao nữa?!” Lộ Tiểu Bình tức giận, “Sản phẩm nào mở cửa nhập khẩu, thị trường kỳ hạn của sản phẩm đó sẽ rớt giá, đây là cơ hội tốt ngàn năm có một! Mà động não một chút, nếu chúng ta biết sắp tới mở cửa sản phẩm nông nghiệp nào, chúng ta bỏ trống sản phẩm đó. Nếu ta bỏ trống được hơn mười nghìn, chí ít sẽ kiếm được một triệu, may mắn nữa, còn nhảy lên cả con số mấy triệu! Tiểu Phàm!” Hắn hít sâu một hơi, “Tao, không quá trông chờ mà nghe ngóng được tin gì, vụ tin tức để anh mày lo!”

Hắn rút cuộc không kiềm nén được nữa, thao thao bất tuyệt: “Tao đoán sản phẩm phụ nông nghiệp này phân nửa là ngô... Luật Thanh gần đây đặc biệt chú ý đến mặt hàng ngô, thu thu chi chi mấy vụ không nhiều nhưng rất kỳ quặc, như đang thử nghiệm ấy.”

Lộ Tiểu Phàm cúi đầu uống trà, rầu rĩ nói: “Ở chợ rau, ngô tăng gần năm hào một cân. Em nghe người ta bán hàng nói ngô năm nay thiếu thốn, sang năm lại càng khan hiếm, làm sao thị trường kỳ hạn có thể rớt giá?!” :

Lộ Tiểu Bình “xì” một tiếng tỏ vẻ khinh thường: “Mày thì biết gì, chứng khoán có phải cái rổ rau của mày đâu? Đó là chính trị, là kinh tế, chỉ cần có tin mở cửa nhập khẩu thì thiếu hay không thiếu hàng cũng không ảnh hưởng, thị trường kỳ hạn trăm phần trăm rớt giá!” Hắn xua tay, “Chỉ số thông minh của mày chắc không hiểu đâu. Thôi khỏi nói dài dòng, lần này tuyệt đối là cơ hội ngàn năm có một!”

Lộ Tiểu Phàm ngẩng lên nhìn Lộ Tiểu Bình nghịch thìa trong ánh đèn đỏ đỏ, nói khẽ: “Mình làm gì có tiền mở tài khoản...”

An chí, anh tìm được người chịu tham gia cùng rồi, còn thiếu một trăm nghìn nữa là anh có thể mở tài khoản...” Lộ Tiểu Bình uống ngụm trà, thanh thoi nói.

Lộ Tiểu Phàm mở to mắt “Nhưng mà... Em không có tận một trăm nghìn đâu!”

Lộ Tiểu Bình cũng mở to mắt: “Cái gì? Mày không có tiền? Mày ở nhà Bối bốn, năm năm rồi mà không có nổi một trăm nghìn? Mày đùa anh à? Không nói ba vợ già khú nhà mày, má vợ mày ai? Là Thẩm Ngô Bích Thị! Mày cưới con bả, bả ki bo mấy cũng phải cho được hai trăm, ba trăm nghìn chứ? Mày ở nhà Bối ăn không lo mặc không lo, cũng chả phải bỏ tiền bản thân, chả nhẽ mày không tiết kiệm?” Hắn nói tới đây như thể nhận ra mình đang mắng xối xả em trai, bèn mềm giọng lại, “Được rồi, Tiểu Phàm tao biết mày bần xỉn thành tính rồi. Hồi mày bé, má Lộ cho mày tiền mày còn ém được ba năm, tao đâu phải vay mày rồi hồng trả đâu. Thế này nhé, anh em mình chia 6:4, tao 6 mày 4, hai anh em cùng phát tài!!!”

Lộ Tiểu Phàm nói dặt dẹo “Không có thật!”

Lộ Tiểu Bình phẫn nộ, chỉ thẳng tay vào mũi cậu: “Tiểu Phàm, mày cố tình chặn đường anh hai mày, không cho anh hai mày giàu đúng hôn?”

Cậu thở dài: “Em không có thật mà...”

Lộ Tiểu Bình phẩy tay bỏ về, tiền trà cũng chưa thềm trả.

Vài ngày sau cậu nhận được điện thoại của ba Lộ. Lộ Tiểu Bình gọi về nhà hung hăng mách tội cậu, ba Lộ nghe Lộ Tiểu Bình có cách trở thành triệu phú, nhất thời chân không đứng thẳng nổi. Nhưng ngay sau đó nghe tin thằng thứ chặn đường không cho thằng cả làm giàu, ông sốt ruột, cúp máy cái đã gọi ngay cho cậu, gọi được cái là mắng cậu sa sả.

“Tiểu Phàm, nào mày ngán hay mày thiếu chiều điện(*)? Mày dốt, ba má biết rồi, nhưng giờ anh hai mày đưa mày đi làm giàu, mày lại hồng chịu, rút cục mày bị làm sao? Sợ anh hai mày vay tiền hồng trả, giờ thì ba mày úp cái mặt già này xuống vay tiền mày được chưa?”

(*)Điện gồm ba chiều, thiếu một chiều là không lên được điện. Đây là cách mắng chửi của người Thiểm Tây, nghĩa tương đương như “não ngắn”.

Cậu thở dài, buộc phải đáp: “Con không có tiền thật ba ơi...”

Ba Lộ tức tối cúp máy ngay tức khắc, hầm hầm hừ hừ về tìm má Lộ, lên án: “Má Lộ, gọi điện ngay cho Tiểu Phàm hỏi nó có ý gì? Có phải nó sau này hồng muốn về cái nhà này nữa phải không? Anh hai nó vay tiền là muốn dẫn nó đi làm giàu!”

Má Lộ hỏi ngọn ngành sự việc, phũ phàng đặt tay lên người, nói: ‘Mình đừng hỏi vay tiền Tiểu Phàm! Tiểu Bình hàm hồ, mình cũng hàm hồ theo nó sao? Nó làm kiếm được mười nghìn một tháng nhà Lộ mình đã đủ nở mặt. Một triệu? Chớ có thả mỗi bắt bóng!’ Bà vén màn đi vào trong nhà.

Song sự việc không kết thúc như lời má Lộ. Mấy bữa sau má Lộ như đứng đông lửa như ngồi đồng rơm, gọi điện ngay cho Lộ Tiểu Phàm, cho hay ba cậu vay làng gần một trăm nghìn gửi cho Lộ Tiểu Bình, trong đó có năm mươi nghìn là tiền riêng của bà Lưu mẹ trưởng làng.

Cả làng ai cũng biết năng lực của Lộ Tiểu Bình có thể kiếm ra núi tiền, nên nghe ba Lộ mạnh nha về cơ hội phát tài, họ đồng loạt mót hết của chìm của nổi trong nhà ra đưa. Bà Lưu một đời hưởng phúc con trai làm trưởng làng rất tin tưởng với chân lý làm quan sẽ phát tài này, ngay cả tiền đóng quan tài cũng trao vào tay ba Lộ.

Lộ Tiểu Phàm nghe đầu mình như có ngàn vạn con ong đang hỗn loạn vo ve vo ve làm cậu choáng váng. Cậu hỏi má Lộ, cậu biết làm gì đây?

Má Lộ sụt sịt “Tiểu Phàm, má biết họ quá tệ. Nhưng má Lộ không nhờ con thì biết nhờ ai?”

Lộ Tiểu Phàm rất muốn tìm dịp kể chuyện này cho Bối Luật Thanh, nhưng cậu có thể cảm nhận đạo này anh lại lạnh nhạt cậu rồi. Vì quá rõ ràng, anh bắt đầu không về nhà thường xuyên nữa.

Căn nhà hiện tại lại như hoá thành nhà cậu. Cậu liên tục gọi điện, anh đều thản nhiên nói bận.

Áp lực từ má Lộ khiến cậu càng ngày càng lang thang ngoài đường rất lâu. Đôi khi đường phố đã lên đèn, cậu mới phát giác, than ôi, thành thị phát triển nhanh thật. Hai ngày trước còn chưa có đèn đường, hai ngày sau đã có. Hai ngày trước đường còn chưa sửa xong, hai ngày sau đã xe cộ tấp nập.

Cậu đếm số đường của Thiên Tân, thầm nhủ nếu hôm nay có thể đếm thêm một con đường mới, cậu sẽ gọi điện cho anh. Chỉ là cậu không ngờ, còn chưa đếm được con đường mới, cậu đã tình cờ gặp anh.

Anh đang đi cạnh một cô gái xinh đẹp. Hai người cúi đầu nói cười rúc rích, đi vào một nhà hàng hải sản xa hoa bên kia đường.

Bạn đang ?

Họ đứng bên nhau hài hòa gần gũi. Cạnh Bối Luật Thanh rất ít xuất hiện phụ nữ nên cậu chỉ biết nghĩ về Lý Văn Tây, lại chẳng biết bên cạnh anh rồi sớm rồi muộn sẽ có một người phụ nữ.

Người phụ nữ này rất hiển nhiên, rất hợp lý hợp tình đứng bên cạnh anh, thay thế vị trí của cậu.

Cậu đứng trong góc khuất nơi vỉa hè đối diện, vậy là biết hôm nay không có khả năng gọi điện cho anh rồi, dẫu cho hôm nay cậu có thể đếm đến con đường thứ mấy.

Cũng không rõ có phải tối ngủ không ngon không mà sáng dậy cậu không đi làm. Nghe tiếng chuông cửa tưởng anh về, dụi mắt mở cửa mới biết là lao công quét dọn.

Bác lao công tỏ vẻ kiêu ngạo đối với cậu. Bác là lao công Bối Luật Thanh mời từ Bắc Kinh đến, một tuần đến một lần. Bác đặc chí lắm, nói: “Không phải khoe chứ, chẳng dễ tìm được giúp việc chu đáo như tôi đâu. Đồ đạc trong nhà đặt như nào tôi quan sát một lần là nhớ, tuyệt đối không đặt sai chỗ. Chứ lắm người giúp việc đặt đồ lung tung làm hại chủ nhà tìm đồ mất cả thấy!”

Lộ Tiểu Phàm bỗng chốc hiểu ra, tại sao nồi niêu xoong chảo trong bếp lại sắp xếp giống hệt hai năm trước.

Cậu khò lưng, ngượng ngịu lấy chiếc chìa khoá trong túi ra. Cậu ngỡ thường thường anh vẫn ám chỉ, ám chỉ anh vẫn còn vài phần hứng thú với cậu, giờ thì chắc chán ngấy rồi, nên anh sẽ thu hồi sự ám chỉ lại.

Liệu có nên biết điều trước, tự động trả chìa khoá không? Lộ Tiểu Phàm ngẫm nghĩ.

Cậu gọi điện cho Lộ Tiểu Bình, giờ thì đổi thành hẳn không nghe máy, về như hẳn dĩ vãng. Vì thế cậu đành tự đến Vạn Đạt gặp hẳn. Cậu không gặp Lộ Tiểu Bình, lại gặp Lý Văn Tây đang đứng trước cửa bãi đậu xe cách Vạn Đạt không xa.

15. Chương 15

Lý Văn Tây nhún nhún cười: “Khéo sao, Tiểu Phàm.” Anh ta cười hết sức hòa ái, nhưng cậu đọc được ra từ nụ cười của anh ta rằng, cậu xem, tôi biết ngay, từ lâu tôi đã biết ngay cậu còn chẳng giữ được cả vị trí này mà.

Cậu đẩy gọng kính, cứng còng đáp: “Dạ, thật khéo.”

Từ sau lưng đi ra một cô gái xinh đẹp, tóc xoăn bồng bênh, kẹp bím hai bên, áo sơ mi dài tay thắt nhún, ngoài phủ gi lê đen, gương mặt ngây thơ mang vẻ ngọt ngào.

“Anh Văn Tây, nói chuyện với ả vậy?”

Lý Văn Tây cười cười, nói vô cùng sâu xa: “Thiên Ngọc, đây là em vợ của chồng Bối Luật Thanh nhà em nha...” Chữ “nha” kéo rõ dài làm cô gái đỏ cả mặt: “Anh Văn Tây lại nói lung tung rồi.” Đoạn, cô chìa bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn ra trước mặt cậu, giới thiệu, “Tên tôi là Tống Thiên Ngọc, đến từ Hồng Kông, mong được giúp đỡ nhé.”

Lộ Tiểu Phàm chỉ biết ngơ ngác, người ta chia tay, cậu cũng chia tay, người ta cười, cậu cũng cười.

“Thiên Ngọc về trước đi, đừng để mẹ chồng em chờ. Anh còn muốn uống cốc trà, chờ một người.” Lý Văn Tây cười nói.

Mặt Thiên Ngọc càng đỏ hơn: “Em về đây, anh Văn Tây toàn trêu người ta thôi!”

Đến giờ Lộ Tiểu Phàm mới biết Thẩm Ngô Bích Thị đang ở Thiên Tân. Thế nhưng khi cậu là con rể bà, bà còn không coi cậu là người sống, hiện thời dĩ nhiên càng không coi cậu đang tồn tại.

“Cùng đi uống cốc trà đi!” Lý Văn Tây nhàn nhã mời, “Người tôi đợi, cậu cũng quen thân đó.”

Đầu cậu không muốn, nhưng tay chân không nghe sai sử, chui vào xe Lý Văn Tây.

Nhiều năm không gặp, phong cách Lý Văn Tây vẫn không đổi, vẫn là quán cà phê.

“Lại cappuccino hả?” Lý Văn Tây cười cười.

“Dạ...” Cậu lúng túng đáp. Cậu theo Bối Luật Thanh từng ấy năm mà trình độ thưởng thức cà phê vẫn giậm chân tại chỗ, mãi vẫn chỉ cappuccino.

Đồ uống được bê lên, cậu cầm cốc cà phê lăm lăm bọt tập trung mà uống. Thực tế khi mà hai tình địch ngồi uống cà phê với nhau, hoặc là sẽ ngả bài, hoặc là sẽ thỏa thuận, cậu không chắc hai người bọn cậu thuộc loại nào.

Lý Văn Tây nhìn cậu từ trên xuống dưới dăm lượt mới nói: “Thật ra tôi chia tay với Bối Luật Thanh lâu rồi. Năm mười sáu tuổi bọn tôi đã hẹn hò nhau, bị Thẩm Ngô Bích Thị phát hiện. Bác ấy nói một là tôi và cậu ấy chia tay, hai là bác ấy báo cho cha tôi biết”. Anh ta nho nhã mỉm cười, “Dù tôi là con trai trưởng nhưng cha tôi rất trắng hoa, nên tôi có lắm em trai lắm... Thành thử tôi chọn chia tay.”

“Nói đến đây, anh ta mới bổ sung: “Mọi tính toán trước đó không tính vào tôi. Bối Luật Thanh không cần cậu nữa nên mượn tôi chặt cầu, cũng như bây giờ cậu ấy không cần tôi nữa, lại quay về mượn cậu chặt cầu.” Anh ta bưng cà phê lên uống.

Khuấy cà phê, anh ta cười nói: “Cuộc sống tình cảm của những người như chúng tôi giống trò chơi xiết bao. Thời gian của trò chơi là trò chơi, thời gian của sự thật là sự thật. Tôi đính hôn, Luật Thanh không vui cho lắm nên mượn cậu chia tay tôi. Giờ cậu ấy cũng đính hôn, tôi nghĩ cậu ấy đại loại hiểu được cảm thụ của tôi rồi. Tiểu Phàm, cậu không phải đồng loại với chúng tôi, bởi lẽ cậu không thể chơi trong thời gian chơi, và thật trong thời gian thật”

Lộ Tiểu Phàm đoán định, nhận thấy Lý Văn Tây xem như đang ngả bài.

Cậu chưa kịp đáp, có bóng người hốt hải đi vào, thân thiện xin lỗi: “Ngại quá, ngại quá, ông chủ Lý, tôi tới trễ.”

Lộ Tiểu Phàm nhắc mắt lên đã thấy, không phải anh hai Lộ Tiểu Bình nhà cậu thì là ai?

Lộ Tiểu Bình thấy cậu cũng hơi mắt tự nhiên.

Lý Văn Tây thì khăng khải chào hỏi hần, cười nói: “Anh Lộ ngồi đi, em trai anh sẽ không phá ngang chuyện của anh mình đâu!”

Lộ Tiểu Bình ừ ừ hai tiếng, về mặt khi nhìn cậu dù có chút cứng ngắc nhưng vẫn cười mỉm, yên lòng ngồi xuống, hơi chộn rộn: “Chỉ là mọi người cùng nhau làm giàu... cùng nhau làm giàu thôi.”

Lý Văn Tây cười, bảo: “Yên tâm, tôi đâu định gây khó dễ cho Bối Luật Thanh. Việc nào ra việc nấy. Lý Văn Tây tôi cũng đâu ngại thơ đến nỗi vậy.”

Lộ Tiểu Bình nhẹ người hẳn: “Tôi biết, tôi chỉ ngại thằng em tôi thôi. Nó đấy, đầu óc hổng sáng dạ lắm, sẽ hiểu sai.”

Lộ Tiểu Phàm đang thờ thần bỗng sắc cà phê, bọt cà phê dính một vòng ngoài mép nom càng buồn cười. Lý Văn Tây lắc lắc đầu ra chiều khó tin nổi, rút khăn đưa cho cậu một cách phong độ.

Cậu nhận khăn rồi, anh ta mới cười nói: “Tôi cũng không yêu cầu anh Lộ làm việc gì gian lao cả. Chỉ cần anh tiết lộ cho tôi thông tin mà Bối Luật Thanh có được là đủ.”

Lộ Tiểu Bình liếc cậu, nhanh chóng lôi một phong bì từ túi áo ra đẩy cho anh ta. Lý Văn Tây không mở, chỉ cười tủm tỉm, cũng lôi một phong bì từ trong chiếc áo vest thường phục đặt lên mặt bàn: “Việc này tôi đồng ý. Đây là ngân phiếu hai trăm nghìn, anh có thể sử dụng bất cứ lúc nào.”

Lộ Tiểu Bình mau lẹ nhận lấy, cười đáp: “Tôi tin ông chủ Lý, đường đường ông chủ lớn như anh có gì mà không đáng tin?”

Lý Văn Tây cũng cười: “Đừng khách sáo.”

Giữa cả tràng tâng bốc liên tiếp của Lộ Tiểu Bình, Lộ Tiểu Phàm cười cứng đờ, hỏi chân thành: “Anh Lý nghĩ cho anh hai tôi tẩm chi phiếu kia là đã có thể hợp tác cùng anh, thật sự... anh hai tôi không đáng tin đâu...”

Lộ Tiểu Bình quỳnh lên đánh cậu, nhét nửa vé câu sau của cậu trở về, mắng: “Mày nói gì thế? Rốt cuộc Bối Luật Thanh là anh mày hay tao mới là ánh mày?”

Lý Văn Tây bưng cà phê lên uống từ tốn: “So ra, tôi tin dùng vàng bạc để đổi lấy tin tức hơn. Lại nói, bởi quyền lợi gia tộc nên tôi cũng không tiện tiếp tục chuyện tình cảm với Bối Luật Thanh, nếu không sau này cũng khó để việc công không lẫn lộn việc tư.”

Lộ Tiểu Bình đón lời: Phải phải, ông chủ Lý liếc mắt một cái bằng với mày nhìn cả mười năm!”

Lý Văn Tây mỉm cười ngả lưng ra ghế uống cà phê, cười ẩn ý: “Được rồi, Tiểu Phàm, có lẽ lần tới chúng ta gặp lại sẽ là quan hệ hợp tác như với anh Lộ đây cũng nên.”

Nói rồi, anh ta đứng dậy đề tiền dưới đáy tách, mỉm cười, nói: “Rất vui vì được uống cà phê cùng hai người.”

Từ lúc gặp Lý Văn Tây và Tống Thiển Ngọc, Lộ Tiểu Phàm cứ dờ dẩn như bị ai đẩy xuống đáy vực, vừa trèo lên được lại bị đạp xuống trèo lên lại bị đạp xuống, mọi kháng cự đều bị ngó lơ, bị thăm tới nỗi tự cậu cũng thấy buồn cười, buồn cười một cách xấu hổ mà bất đắc dĩ: “Mong anh đừng giận, tôi thật sự không có ý đi tố cáo anh...”

Lý Văn Tây cười, khoe miệng cong cong ra chiều đỉnh đương một thoáng, khinh thường một thoáng vì không muốn phí sức thêm, anh ta nói mập mờ: “Không sao. Đợi đến khi nào cậu nghĩ thông suốt thì nhờ anh cậu gặp tôi đi, tôi tin tưởng hai anh em...đều khôn ngoan.”

Lý Văn Tây đi rồi, cậu vẫn còn dờ dẩn. Lộ Tiểu Bình ái ngại: “An chí, nếu sau này anh ta có ý đồ xấu với Luật Thanh, anh chắc chắn không giúp đâu. Suy cho cùng ai bảo Luật Thanh không cho anh em mình hưởng giàu cùng chứ? Người nhà với nhau cả mà không cho anh em mình giàu, em nói thế có được không?”

Cuối cùng hần như là uy hiếp, “Tuy việc này anh làm quả thực có lỗi với Luật Thanh, nhưng mày cũng phải nhớ rõ này, bất kể ra sao mày vẫn là người nhà họ Lộ, nhà Lộ khảm khá là sẽ không còn bị nhà Bối họ đè đầu cưỡi cổ nữa. Đây chính là đại sự cả nhà ta, mày hiểu chưa?”

Lộ Tiểu Phàm cầm cặp, không lừng ra ngoài quán cà phê, Lộ Tiểu Bình tiếp tục nói với thêm một câu sau lưng cậu: “Giữ mồm giữ miệng hộ cái!”

Cậu bước trên đường, bỗng chốc cảm giác toàn bộ hơi sức bị rút kiệt, ngay cả thở cũng nhọc nhằn.

Tối, Bối Luật Thanh về, anh về mà chỉ nói với vợ vàng một câu: “Tiểu Phàm, anh phải về thủ đô một chuyến. Tết anh sẽ về, em nhớ đừng đi đâu, ha.”

Cơn đờ đẫn nơi cậu vẫn chưa qua hết, chỉ cười gượng. Anh dường như không còn tâm trí quan tâm về mặt cậu, đã nhanh chóng đi ngay.

Thời khắc giao thừa, cậu nấu sẵn một bàn cơm, nhưng khi tiếng chuông báo mười hai giờ vang dội, Bối Luật Thanh vẫn không về. Vậy là cậu tin anh sẽ không đến đây nữa.

Di động kêu suốt bao nhiêu lâu, cậu mới nhớ ra là phải nghe máy, cũng không lường được là điện thoại của Bối Luật Tâm. Cậu khá ư ngạc nhiên làm sao Bối Luật Tâm biết số cậu, nhưng hiển nhiên cô đã uống quá nhiều, nói năng cả lăm: “Lộ Tiểu Phàm, tôi nói cho cậu nghe, thế giới này thực sự là nơi đốn mạt vô cùng tận!”

Gần một năm không gọi điện cho nhau, câu đầu tiên Bối Luật Tâm mở miệng lại là tiếng lòng thẳng thắn như vậy. Cậu bèn hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

Bối Luật Tâm cười khà khà, lớn tiếng: “Tôi đang ở Trường... Thành. Chưa đến Trường... Thành chưa phải hảo hán, Bối Luật Tâm tôi đây muốn nhảy từ trên này xuống, tôi cũng thành hảo hán.”

Nhất thời lòng cậu dựng đứng: “Cậu đừng làm càn! Bối Luật Tâm, cậu mà nhảy xuống chẳng làm hảo hán được đâu mà thành thịt vụn đấy!”

Bối Luật Tâm cứ huyền thuyên không đầu không đuôi, cậu muốn gọi điện cho Bối Luật Thanh lại không gọi được, đầu óc ren rỏi, vừa nói chuyện với Bối Luật Tâm vừa ra cửa vẫy xe, phóng lên thủ đô.

“Lộ Tiểu Phàm, cậu nói xem, thế quái nào tôi lại xúi quẩy thế chứ? Nếu bố anh ấy đã không phải bố tôi rồi, có sao mẹ anh ấy cũng không phải mẹ tôi?” Cô la lối, hỏi liên tiếp chục câu có sao, có sao.

Lộ Tiểu Phàm rốt cuộc hiểu cô lại bị Bối Luật Thanh kích thích gì, nên nổi điên.

“Hôm nay tôi hỏi anh, anh ấy chịu thừa nhận đã có người trong lòng...” Cô ghen ngào, “Là con nhỏ Tống Thiển Ngọc mà Thẩm Ngộ Bích Thị quý ấy, nó có gì tốt? Có gì đặc biệt?”

Cậu nghe mà chết lặng. Cậu bấy lâu luôn đấu tranh chen vào một vị trí bên cạnh anh, nhưng vị trí duy nhất còn trống chỉ có một vị trí biến thái như vậy, cậu cũng đành cố sức chen vô. Nửa chừng đã muốn buông bỏ, song vì một chút ảm áp nhỏ nhoi, một chút ảo giác tưởng lầm là tình yêu, cậu lại mặt dày trở về. Rồi khi cậu nghĩ đã có thể ngồi yên ổn tại vị trí ấy, thì anh lại bình thường.

Bình thường nghĩa là sẽ không có vị trí biến thái kia nữa, cũng không có vị trí cho Lộ Tiểu Phàm.

“Lộ Tiểu Phàm, cậu có thấy tôi tệ hại không?” Bối Luật Tâm tại đầu dây bên kia vẫn hỏi lải nhải.

“Không đâu...” Lộ Tiểu Phàm nói chân thành. Nơi cậu đứng rất thấp. Từ ngày cậu đặt chân lên thủ đô, tất thấy những ai từng gặp đều đứng nơi cao hơn cậu. Vậy thì làm sao cậu thấy người khác tệ hại?

“Lộ Tiểu Phàm...” Bối Luật Tâm cảm động, lại như xuyên qua thời không, cô khóc thút thít, “Hai ta ở với nhau cũng tốt...”

Cậu “ừ” một tiếng. Cậu biết cô đang nói thật, nhưng không quá thật. Lời đang say là thật, tỉnh rồi sẽ mất thật

Lộ Tiểu Phàm giục taxi suốt chặng đường, để rồi có mặt ở chỗ Bối Luật Tâm là khoảng hơn một tiếng sau, di động cậu lúc này đã hết pin. Nhìn bức tường thành tối đen như mực, nỗi sợ hãi trào dâng trong cậu.

Cậu gần như chạy một vòng lớn, phứt cuối mới tìm được Bối Luật Tâm đang ôm chai rượu, nằm gục tại một chỗ trên tường thành. Cậu nhất thời thấy chân mình mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất

Mùa đông phương Bắc luôn luôn giá lạnh, nhất là tường thành về đêm, gió thốc khiến con người ta run rẩy.

Cậu thấy cô rét cứng người, đến nỗi co quắp thành một cục, bèn hít một hơi, cởi áo phao khoác lên người cô, sau đó tu mấy hớp rượu lớn mới tha được Bối Luật Tâm xuống.

Cậu đưa cô về nhà. Nhà Bối vẫn tối om không một ánh đèn y hệt lúc trước. Bối Mạt Sa hiện tại đang phát huy phẩm chất đạo đức tốt đẹp của cán bộ lãnh đạo, phải đến các cơ sở dùng cơm, hỏi han tận tụy một vài nhân viên đang canh gác. Kỳ thực mỗi một đêm giao thừa, tín tức kiểu vậy nhiều đến nỗi khiến người ta phát phiền.

Cậu thường nghĩ, những công nhân ấy không được ăn cúng tất niên đã đành, chẳng dễ gì bỏ bụng chút ở đơn vị thì lại không được thanh thoi mà ăn, tội nghiệp quá thể.

Theo lý, thì dạng người “tam nhân”(*) giống kiểu cậu sẽ không được cơ hội vinh dự ăn cùng lãnh đạo vào đêm giao thừa. Nguyên nhân cậu có suy nghĩ ấy chính bởi vì Thẩm Ngô Bích Thị.

Thẩm Ngô Bích Thị hàng năm đều quý phái hẹn các con đến một khách sạn năm sao ăn chung hai bữa, coi như là hết một năm.

(*) Gồm “nhân thoai” chỉ lời nói vô dụng hoặc tai hại, “nhân sự” chỉ chuyện vô dụng hoặc tai hại, “nhân tư” chỉ việc quấy rầy người khác hoặc hành động một cách vô dụng, tai hại.

Lần nào cậu đi ăn, cũng đều mang cảm giác lưỡi mình đột nhiên mất chồi vị giác, bỏ gì vào mồm cũng khó lòng nuốt xuống, chẳng rõ ngon ngọt ra sao, vậy nên cậu thấu hiểu nỗi lòng các công nhân phải ăn cơm dưới con mắt lãnh đạo và vô số đài truyền hình vây xung quanh lắm.

Cậu bật hết đèn nhà lên, cố lôi Bối Luật Tâm say hết biết trời trăng lên giường.

Bối Luật Thanh không ở nhà chắc là bị gọi đi ăn bữa cơm năm sao rồi, có lẽ năm nay người đi không chỉ có Bối Luật Thanh, Bối Luật Tâm mà còn Tống Thiển Ngọc kia nữa, do vậy Bối Luật Tâm mới đột nhiên kích động.

Cậu thở dài, định tắt đèn rồi đi luôn, ai dè Bối Luật Tâm đột nhiên vúi cổ cậu, nói lớ mớ: “Đừng đi, Tiểu Phàm, đừng đi!”

Cô đu chặt cổ cậu, cậu gỡ không được, bỏ không xong, đành phải lên giường nằm cùng cô.

Toàn thân cô nửa áp trên cậu, mơ mơ màng màng: “Tiểu Phàm, mình sinh hoạt vợ chồng được không?”

Một lần cô đòi sinh hoạt vợ chồng với cậu là do hút cần sa, hút nhiều quá đi ra quỵến rũ cậu, sau rồi chê cậu, kết quả cậu bị Bối Luật Thanh dẫn đi, nhân sinh cứ thế xoay chuyển một trăm tám mươi độ, lập tức trật đường ray. Giờ cô lại đòi sinh hoạt vợ chồng làm hại cậu bất giác rung mình, dứt khoát nhắm mắt giả vờ ngủ.

Cô vẫn ôm cổ cậu, nói ậm ừ: “Tiểu Phàm, sao đến cả cậu cũng bỏ rơi tôi? Tôi luôn nghĩ chỉ có cậu sẽ không bỏ rơi tôi.” Lời cuối, giọng cô run khe khẽ nhưng rành rọt, không giống lời đang say mà là lời đã giấu từ lâu lắm rồi.

Cậu hơi mở mắt. Nếu đòi là một cái máy chiếu, có thể tua qua, có thể tua lại, tua trở về cái buổi tối cần bấy mà người ấy đã đến, cắt ngang đoạn Bối Luật Tâm lần đầu đòi cùng cậu sinh hoạt vợ chồng ấy, cậu chắc chắn sẽ có một niềm xúc động sau cơn mưa thấy cầu vồng. Nhưng cậu của bây giờ có nghĩ cũng không nghĩ ra cậu và Bối Luật Tâm lột sạch rồi sẽ làm được những gì, có khi ngay cả “dậy” cũng không nổi.

Cậu vẫn luôn thông cảm Bối Luật Thanh hơi biến thái. Rồi đến một ngày cậu cũng biến thái, cậu lại phát hiện mình không thể đánh đồng cùng Bối Luật Thanh.

Vĩ anh đứng nơi tầng cao chót vót, anh luôn có thể tiến lui bất chợt, còn cậu thì không. Không muốn sụt xuống tầng thấp nữa thì chỉ biết trèo lên, một người phải leo trèo như cậu biết tiến đến đâu, lui đến đâu nào?

Bối Luật Tâm chốc lại khóc, chốc lại nói, thành thử khuya khoắt cậu mới mệt quá cũng nhắm mắt ngủ luôn. Sáng dậy, Bối Luật Tâm tỉnh trước, nhưng cậu ngủ không sâu giấc nên cảm thấy bên cạnh có động tĩnh, cậu cũng tỉnh.

Ý nghĩ đầu tiên hiện trong đầu cậu là Bối Luật Tâm sẽ nổi đóa, trợn mắt trợn mày chằm biếm sâu cay, đại loại thế. Dầu sao các cậu cưới nhau đã hơn năm năm, cũng chưa bao giờ cậu cố vinh hạnh được ngủ giường vợ.

Ấy vậy mà giận đầu chẳng thấy, Bối Luật Tâm lại thoát nhìn thẹn thùng sao sao, đưa tay chùi mép, cậu mới phát hiện ngực mình ướt sũng cả mảng lớn, xem ra cô đã chảy không ít nước miếng trước ngực cậu.

Cô không giận thì cậu vẫn thẹn thùng. Dù sao cũng đang tính ly dị nhau, dù chẳng làm gì nhưng ngủ chung một giường hình như cũng không hay cho lắm.

Hai người đang ngồi trên giường không biết đối diện nhau thế nào thì cửa bỗng mở toang, bác Lâm cười tủm tỉm: “Luật Tâm à, muốn uống sữa đậu nành không?” Vừa nói xong đã bắt gặp Lộ Tiểu Phàm ngồi cùng Bối Luật Tâm trên giường, bác hét toáng.

Hét to quá đến nỗi phòng bên cạnh truyền đến một giọng nam dễ nghe: “Bác Lâm bị sao vậy?”

Lộ Tiểu Phàm bắt đồ thấy da đầu mình run lên. Cậu nghĩ nếu được, thật sự muốn ngay lập tức đóng cửa hoặc ngay lập tức biến mất khỏi tầm mắt người ấy, song cả hai khả năng chớp nhoáng này tựa hồ khó mà thực hiện, vì thế cảnh cậu ngồi cùng Bối Luật Tâm trên giường vẫn bị Bối Luật Thanh trông thấy.

Bạn đang ?

Lờ mờ trong nhà bật lớn, Bối Luật Thanh chỉ mặc một chiếc sơ mi màu đen, ngón tay thon dài đang gài cúc trên hai sắc đen trắng rõ rệt, động tác gài cúc cũng chỉ tạm ngưng nháy mắt khi thấy cậu và Bối Luật Tâm, rồi lại thông dong gài tiếp.

“Xuống nhà ăn sáng, xuống nhà ăn sáng.” Bác Lâm chỉ thoáng xấu hổ, rồi mắt tự nhiên nói, “Bánh nướng bánh quẩy đều xong hết rồi, mau xuống ăn đi”

Cậu vừa xuống lầu liền thấy Bối Mạt Sa bỏ báo xuống, ôn hòa nói: “Phàm Phàm về rồi à, lại ngồi đi con!”

Tuy chỉ là bữa sáng nhưng hiếm được dịp các thành viên nhà Bối đoàn tụ đông đủ. Bối Mạt Sa không hỏi gì, chỉ nói về là được rồi. Bác Lâm thì xót xa mà rằng: “Ui giàng, gầy đi nhiều quá, ở ngoài làm gì ở tốt và thức ăn ngon bằng nhà mình!”

Mặt Bối Luật Thanh không chút thay đổi. Bối Luật Tâm cúi đầu uống sữa. Khung cảnh ấm cúng này làm Lộ Tiểu Phàm như ngồi trên đồng lửa. Cậu chỉ đưa Bối Luật Tâm về nhà thôi, nhưng trong mắt nhà Bối có vẻ đã khẳng định cậu muốn dọn về

Cũng không đáng ngạc nhiên. Họ đã quen với những người ra sức bỏ dỡ, cố leo cao. Việc cậu muốn trở về, nhà Bối không coi đó là điều đáng ngạc nhiên, và họ không hỏi gì thì họ coi ấy là một sự độ lượng.

Về phần nó rất cuộc có đúng ý cậu không, họ chưa từng nghĩ tới mà cũng chưa nghĩ tử tế bao giờ luôn. Họ rất ít khi nghĩ người khác có cần họ không, từ trước đến nay chỉ có họ có muốn tiếp nhận người khác hay không.

Cậu bỏ bát xuống, khó khăn mở lời: “... Bác Bối, bác Lâm, cháu phải về Thiên Tân đây, cháu xin phép!”

Cậu nói như vậy, Bối Mạt Sa đang đọc báo bèn tháo cặp kính lão xuống, nhíu mày nhìn cậu, bác Lâm thì làm như thể có vụ gì hời hợt lắm. Một lát sau Bối Mạt Sa mới hỏi: “Con phải về Thiên Tân à... Có việc quan trọng?”

Cậu chợt cảm thấy lưỡi mình như nặng ngàn cân, phải thu dừng khí dữ lắm mới dám đáp: “Dạ không... Giờ cháu ở đây... không tiện lắm!”

“Tiện?!” Bối Mạt Sa bỏ báo xuống, chất vấn nghiêm túc, “Tiểu Phàm, con có ý gì?”

Cậu gơ hết lá gan cậu lên hết sức có thể, gồng mình trả lời: “Cháu và Luật Tâm vẫn đang chờ ly hôn!”

Mặt Bối Luật Tâm tức khắc đỏ bừng, Bối Mạt Sa kinh hoàng mất một hồi mới động dậy thì Bối Luật Thanh đã rút giấy ăn lau tay: “Để anh chở em về, Tiểu Phàm.”

Cậu đáp “vâng”, luống cuống đứng dậy. Còn chưa đứng thẳng, đột nhiên có một cái bát bay tới. Bối Luật Tâm gào rống: “Lộ Tiểu Phàm, đồ khốn!”

Sữa đậu nành hắt ướt người cậu, mặt cậu. Cô ưỡn ngực thở phì phò nhìn cậu. Cậu thật sự thấy mình quá oan. Bối Mạt Sa bình tĩnh phân phó: “Được rồi, bác Lâm, lấy khăn cho Tiểu Phàm lau.”

Bác Lâm đáp lời, lạnh lẽo đi cầm khăn cho cậu. Bối Mạt Sa nói xâu xa: “Còn trẻ xích mích nhau là chuyện thường, nhưng chỉ vì xích mích nhỏ nhặt mà đòi ly hôn, con đặt hôn nhân, đặt trách nhiệm ở đâu?” Đến đây dường như lão đã giận, chỉ vào cậu nói tiếp, “Việc này bố sẽ bàn với mẹ con, tự con cũng ngẫm lại cho kỹ đi.”

Cậu mang cái xác ướt sũng sữa đậu nành ngồi lên con Audi đen bóng đẹp đẽ của anh, thầm nghĩ anh ắt hẳn là một người yêu rất tuyệt vời, bởi lẽ anh suy nghĩ cực kỳ chu đáo. So với chiếc xe thể thao cũ của anh, Audi quả thực chạy êm và thoải mái hơn, rất hợp chỗ Tổng Thiển Ngọc yếu điệu đi chơi.

Anh lên xe, cầm vô lăng bảo: “Giả sử Luật Tâm... không muốn ly hôn, em tính sao?”

“Vây... Vây phải làm sao?” Cậu cảm thấy ngữ điệu cậu đã chẳng điềm đạm, trái lại còn khá buồn bực. Nếu cậu không nhắc đến việc ly dị, có lẽ anh sẽ không phiền não nữa. Bởi như thế là anh có thể danh chính ngôn thuận mà nói, chào, xin lỗi, tạm biệt em, vì em là em rể của anh.

Anh nói chậm chậm: “Trước tiên em đừng nhắc vụ ly hôn nữa, cứ kéo dài đi, hiểu không?”

Cậu khom lưng: “Hiểu rồi ạ!” Cậu nghĩ mình thực sự đã hiểu, hơn nữa còn cùng một cái đạo lý cậu đã hiểu rất nhiều lần nhưng vẫn phạm sai lầm lặp đi lặp lại.

Anh thở dài một hơi, giọng điệu hiền hòa: “Em đó..”

Lộ Tiểu Phàm về Thiên Tân, một mình một nhà cầm điều khiển bật ti vi xem hết từ tiết mục đầu tiên đến tiết mục cuối cùng, vẫn chỉ chiếu đi chiếu lại chương trình ca nhạc đón xuân tối qua.

Trong đó có một ngôi sao ca nhạc Cảng Đài(*) đang tình tứ hát: “Hãy cho tôi một ly nước quên tình, đổi lấy một đời không rơi nước mắt..”(**) . Bài hát này thiết tình chẳng liên quan một xu nào với chương trình ca nhạc, nhưng cậu thấy cả chương trình xem mãi, vẫn chỉ có bài này là hay nhất

(*) Thuật ngữ chỉ các ca khúc, các nghệ sĩ và âm nhạc C-pop đến từ Hồng Kông hoặc Đài Loan, Cantopop thập niên 1960 và Mandopop thập niên 1970 có giai điệu ngọt ngào, ân ái thấy rõ mà không thể thấy trong bất kỳ thể loại nào khác của dân ca, nhạc rock hay âm nhạc truyền thống của Trung Quốc.

(**) Bài hát Nước quên tình của Lưu Đức Hoa

16. Chương 16

Lộ Tiểu Bình cuối cùng cũng đại ân đại xá, chủ động gọi điện cho cậu, giáo huấn một cách mát bình tĩnh: “Lộ Tiểu Phàm, sọ mày có sợi thần kinh nào đó bất thường, hử? Làm bác Bối giận dữ tới nỗi mắng mỏ cả má Lộ, mày biết chỉ vì chuyện của mày mà bác Bối tăng huyết áp, đau đầu nằm nhà mấy nay hôn? Lộ Tiểu Phàm, thân mày mày tự lo, đừng có liên lụy người khác, mày thông nào được hôn?”

Làm sao cậu không hiểu? Chức trưởng làng của ba Lộ, tháng lương hơn chục nghìn của cậu, còn cả ba Lộ số ba, ba Lộ số bốn, cuộc sống của họ có lẽ rồi cũng sẽ tan rã theo sự tan rã quan hệ giữa cậu và Bối Luật Tâm.

“Cuối tuần ba Lộ và má Lộ lên, giảng hòa mâu thuẫn của nhà mình và nhà Bối. Lúc ấy mà đừng có hồ đồ nữa, đã biết chưa?” Lộ Tiểu Bình chót cùng nói bằng giọng chính nghĩa, “Dĩ nhiên, nhà mình không hẳn cứ phải dựa dẫm nhà Bối mới được, nhưng họ muốn xem năng lực. Có người dựa vào năng lực, có người dựa vào quan hệ, vậy mới là đời, hiểu chưa?” Ý hẩn là, bởi mình có năng lực nên có thể có thể sống bằng năng lực, chứ như cậu thì chỉ có thể sống bằng quan hệ thôi.

Lộ Tiểu Bình ca một bài xong, bắt cậu tự kiểm điểm rồi gác máy.

Bối Luật Thanh trở nên bận tối tăm mặt mũi. Anh bây giờ tối tối đọc tài liệu đến tận khuya, cậu mua cho anh một cái gối để tựa hình con vịt vàng, làm khó anh lâu nay có mắt nhắm mắt chỉ biết cười cười, không ý kiến và cũng không dùng.

Anh tựa hồ dịu dàng với cậu hơn mọi khi rất nhiều. Đường như từ khi cậu đồng ý sẽ suy nghĩ về hôn sự với Bối Luật Tâm, anh dịu dàng hơn hẳn. Cậu phỏng đoán chắc anh nghĩ cậu thật biết điều, đâm ra cũng ôn tồn hơn chút coi như khuyến khích.

Cậu gọt một quả táo, bê qua cho anh. Tay anh cầm không chắc làm mấy miếng táo rơi giữa hai chân, cậu vội cúi nhặt nhặt được khoảng ba, bốn miếng, bỗng nghe tiếng anh hít vào, nơi dừng quần anh lại gồ lên.

“Em cố ý, đúng không?” Giọng anh khàn khàn, kề bên lỗ tai cậu hỏi.

Cậu đẩy gọng kính, cười hèn mọn, đoạn cúi thấp, cởi dây nịt anh, đưa nơi dang trào của anh bao bọc tại miệng mình.

Cậu có thể nghe tiếng anh hít thở khó dần nén. Anh nghiêng mình, chống một chân lên sofa, xách cậu lên lật lại, gần như chẳng cần mào đầu gì đã thúc vào trong cậu. Cậu la lên vì đau, loáng thoáng như về lại với cái cảm giác lần đầu tiên thân cận. Nhưng vẫn khác cơn đau bàng hoàng ấy, cậu còn cảm thấy từ nửa dưới mình truyền lên cảm giác tê dại, nhộn nhạo.

Cậu không kiềm được âm thanh ư hử. Anh giữ chặt hông cậu từ sau lưng, áp vào khít khao, nghiêng răng gọi: “Lộ Tiểu Phàm...”

Tối nay hai người cao trào vô số lần, nền nhà quăng la liệt “mũ”. Lộ Tiểu Phàm luôn khừ khừ tối nay có vẻ dừng cảm lạ lùng, điên cuồng cả đêm với Bối Luật Thanh. Tuy rằng thỉnh thoảng sẽ rên la rất khoái chí song cũng chịu đựng được đến phút cuối.

Cuồng quay bao lâu, cuối cùng Bối Luật Thanh ưa sạch là vậy cũng hết hơi đi tắm, mặc kệ mồ hôi dính dính, nằm úp trên cậu ngủ say.

Cậu thấy anh nặng như ngọn núi lớn, cậu cố gắng công trên lưng, nhưng rồi vẫn chẳng thể trèo lên đến đỉnh.

Sáng dậy, Bối Luật Thanh nghe được tiếng chuông cửa. Hàng lông mày tuấn mỹ đậm nét của anh giật giật, liền nghe thấy tiếng hét chói tai. Anh mở bừng mắt, lại nghe ngoài cửa là hàng loạt tiếng bước chân lộn xộn.

Phản ứng đầu tiên của anh là kéo tấm thảm bên cạnh che thân dưới của mình, rồi nhanh chóng sau đó có người mở cửa, ngoài cửa là Bối Mật Sa mặt mày khó lòng mà tin, là Bối Luật Tâm tái mét vẫn đang la hét, là Lộ Tiểu Bình và ba Lộ, má Lộ đứng ngây như phỗng.

Đường nhìn của anh đảo qua họ một lượt, rồi dừng lại trên Lộ Tiểu Phàm đang mặc boxer briefs.

Cậu áp úng, đẩy kính mắt: “Em...Em cảm thấy nói bằng lời khó mà rõ ràng, nên nhắn mọi người đến tự nhìn sẽ dễ hiểu hơn.” Cậu không dám nhìn mặt anh, không cần nhìn cũng đủ mừng tượng.

Anh chậm rãi lên tiếng: “Đúng vậy, không sai, con thực chất là đồng tính, lâu nay sống chung cùng Lộ Tiểu Phàm.”

Má Lộ “ôi giời ơi” một tiếng, hai chân mềm oặt, Lộ Tiểu Bình quỳnh quáng đỡ má Lộ.

Anh xem đồng hồ, lại bảo: “Việc này đợi con về rồi xử lý sau được không? Giờ con còn việc gấp!”

Phục hồi lại tinh thần từ cơn sốc, ba Lộ vừa cởi giấy toan quạt Lộ Tiểu Phàm, lại chẳng ngờ Bối Luật Tâm động thủ còn nhanh hơn ông.

Cô xô vào túm tóc cậu, vừa cào vừa cắn, la hét điên cuồng: “Tôi hận cậu, Lộ Tiểu Phàm, tôi hận cậu!!!!”

Bối Luật Thanh bước lên giữ tay cô: “Thôi được rồi, em muốn hận thì hận anh này!”

Bối Luật Tâm vẫn cào cấu cậu, cậu cũng đứng trân mình tại chỗ cho cô cào cấu. Nhưng sự thật là, kích thích khó mà tưởng tượng ra này đã đủ hao mòn sức lực của cô, hết như là giấc mơ lần giấc mơ để dành của cô cùng lúc đã bị phá hủy, cô không vung tay được bao lâu đã kiệt sức

Bối Mạt Sa hình như cũng vừa tỉnh táo trở lại, hít sâu một hơi, phẩy tay: “Đủ rồi, Luật Tâm! Con bình tĩnh đi, chờ Luật Thanh về, bố nghĩ nó sẽ cho chúng ta lời giải thích thỏa đáng.”

Bối Luật Thanh đỡ Bối Luật Tâm sang một bên, còn Lộ Tiểu Phàm vội vàng dọn dẹp sạch sẽ “chiến lợi phẩm” tối qua của bọn cậu. Cả nhà cùng ngồi trên sofa.

Bối Luật Thanh vào tắm rồi vận quần áo đi ra, nhìn sang Lộ Tiểu Phàm đứng khúm núm, anh hít sâu một hơi, nói: “Dọn nhà cửa cho gọn gàng, chờ anh về tính sổ với em sau!”

Lộ Tiểu Bình mau mồm nói: “Hai ta đi cùng nhau đi, Luật Thanh!”

Anh chẳng buồn ừ hử, hần liền lút cút theo sau. Vừa ra cửa hần đã cười hí hí: “Luật Thanh, anh nói xem, đồng tính nào phải việc gì quá ghê gớm, cứ giữ bí mật thì ai biết. Tự đứng thẳng em tôi lại trở chứng!”

Anh lạnh tanh, hần đành cười gượng gạo: “Luật Thanh, có phải hôm nay có phi vụ lớn không?”

Lúc này anh đã chịu đáp lại, “ừ” một tiếng bình thản. Lộ Tiểu Bình hưng phấn tới mức mắt bốc lửa.

Dọc chặng đường Bối Luật Thanh chẳng nói gì.

Lộ Tiểu Bình vừa vào văn phòng đã vội vàng mở tài khoản, thoát chốc hưng phấn đến độ mặt mày xanh xao. Hai ngày trước Bối Luật Thanh yêu cầu hần thêm danh mục sản phẩm nông nghiệp, chỉ mỗi mục ngô là bỏ trống. Hôm nay mở ra xem, quả nhiên đường hiển thị của ngô như sắp tụt xuống tận cùng tới nơi, cao điểm 1630 đồng từ kỳ trước của giao kèo C511(*) sụt xuống còn 1345 đồng.

(*)Dựa trên sự kiện có thật của Trung Quốc diễn ra từ 1994-khoảng sau 1996, ngô từng sốt nóng xình xịch trong đó danh mục hàng hóa kỳ hạn ngô từng được đẩy lên giá cao nhất là 1800 đồng/tấn, sau khi tụt giá dần đến sau năm 1996 thì về cơ bản là ở trạng thái tạm dừng. Sự kiện này là một trong mười sự kiện hàng hóa kỳ hạn nổi tiếng của Trung Quốc.

Hần cảm thấy hưng phấn chạy khắp mình như muốn nhảy dựng lên. Bộ Nông nghiệp hôm nay sẽ thông báo mở cửa nhập khẩu sản phẩm nông nghiệp phụ đầu tiên, bày tỏ thành ý khi tham gia Tổ chức Thương mại Thế giới, và xem ra có vẻ sản phẩm này chính là ngô rồi.

Liếc mắt nhìn Thẩm Chí Cần ngồi cạnh đang nhìn biểu đồ không suy suyển, hần cười cười: “Thầy Thẩm xem biểu đồ à?”

Thẩm Chí Cần “ừ” một tiếng, không đáp cũng chẳng tiếp chuyện. Lộ Tiểu Bình cười lạnh trong lòng. Chỗ giao dịch thị trường kỳ hạn hôm nay đánh chuông xem, rồi ai phải nhìn mặt ai vẫn còn chưa biết đâu.

Hần không sao hiểu nổi, tại sao tất cả mọi người đều đi xu nịnh thẳng em trai vô tích sự của hần, và tại sao người ta lại tin tưởng tin tức của cậu đến vậy. Hoá ra là thế. Hoá ra Lộ Tiểu Phàm và Bối Luật Thanh là quan hệ kiểu ấy.

Hần bỗng sinh lòng khinh bỉ cậu lắm, nhưng cũng chính cái mối quan hệ mà hần khinh bỉ này lại cho hần chút của cải làm hần thấy khó tả.

“Mời mọi người nộp di động, rút dây điện thoại.” Lộ Đào đi ra, nói ôn hòa một câu như thường lệ.

Lộ Tiểu Bình hừ lạnh, lừng khừng đặt di động lên bàn. Thận trọng cỡ này xem ra Vạn Đạt muốn làm một cú lớn đây.

Kỳ thực Lộ Tiểu Bình khá coi nhẹ Lộ Đào. Chẳng có tạo oai phong nào, ngoài việc nịnh bợ Bối Luật Thanh thì còn biết làm gì? Thậm chí ngay cả Thẩm Chí Cần cũng còn lên mặt được với anh ta.

Chưa phải Lộ Tiểu Bình chưa nghĩ đến, với mối quan hệ giữa Bối Luật Thanh và Lộ Tiểu Phàm, dám là hắn sẽ thế chỗ được Lộ Đào nữa là.

Lộ Tiểu Bình thở dài thườn thượt, tiếp tục giữ nụ cười nhìn giá ngô sụt xuống cùng tận. Kết thúc phiên giao dịch, giá ngô gần như rớt tận 900 đồng/tấn so với giá cao điểm trước đó.

Lộ Tiểu Bình nhìn con số này mà từ cười thâm suýt nữa cười thành tiếng. Hắn mở di động, vừa bật máy đã đổ chuông.

“Anh chơi tôi à?” Giọng nói truyền đến là Lý Văn Tây, âm thanh vốn êm tai là vậy giờ khản đặc, dường như còn đang nghiến răng nghiến lợi.

Lộ Tiểu Bình ngơ ngác: “Ngô... Ngô rớt giá rồi mà?”

“Rớt?” Lý Văn Tây thịnh nộ cười lại, “Lộ Tiểu Bình, anh để mắt ở đâu? Chẳng lẽ anh không biết giá ngô mở cửa ở giao kèo C511 cao ngất lên 2440 đồng/tấn hay sao?”

Lộ Tiểu Bình nhìn màn hình, nói tía lia: “Không thể nào, không thể nào!” Hắn toan nói thêm thì Lý Văn Tây đã cúp máy.

Não hắn lúc này rỗng tuếch, lảo đảo xông ra sảnh khách hàng ngoài kia, giành một máy tính khách mở một cái tài khoản, nhất thời mất hoa tai ừ. Làm gì có giao kèo về ngô nào, chỉ còn số vốn hèo đến đáng thương còn tồn lại sau nỗ lực(*).

(*)Thuật ngữ của hàng hóa kỳ hạn, ý chỉ quyền lợi tài khoản về âm, có nghĩa tiền đặt cọc không chỉ mất sạch mà còn không đủ nên bị cưỡng chế giao hàng, nếu không bù đắp được vào khoản thâm hụt sẽ phải đối diện với luật pháp.

Hắn liên tục lắc đầu tự lảm nhảm: “Không thể nào, không thể nào!”

Hoang mang và lật đật về chỗ ngồi, nhìn lại biểu đồ giao dịch của mình, hắn thắc mắc: “Sao có thể như vậy?”

Thẩm Chí Cần bàn bên lúc này đến gần, liếc hắn một cái, đưa chân hất một sợi dây ra, Lộ Tiểu Bình cúi đầu phát hiện dưới chân mình có một dây mạng đã bị rút. Đột nhiên hắn hiểu ra mình đã bị chơi một vố.

Từ đầu chí cuối hắn đều chưa điều khiển cái tài khoản nào thay Bối Luật Thanh. Hắn thậm chí còn chưa bước được nửa bước vào trò chơi hàng hóa kỳ hạn này, lâu nay hóa ra hắn vẫn chỉ đang chơi trò chơi mô phỏng.

Thẩm Chí Cần lạnh lùng phớt trần chân tướng rồi cầm di động mình lên, chẳng buồn chào hỏi Lộ Đào, y đi luôn.

Lộ Tiểu Bình bất thành linh xông vào văn phòng Lộ Đào, cảm xúc hiện tại hết như chết không nhắm mắt: “Tại... Tại sao lại liên kết cùng Bối Luật Thanh gài bẫy Lý Văn Tây? Lý Văn Tây là một trong số các khách hàng lớn nhất của chúng ta cơ mà?”

Lộ Đào cười cười, cầm bình rót cho hắn cốc nước nhân sâm, tốt bụng giải thích: “Thị trường này là thế đấy. Những ai vào đây đều là cá, sẽ có lúc cá lớn nuốt cá bé, sẽ có lúc cá bé cũng nuốt cá lớn. Có kẻ thua lỗ mới có người lãi lời.” Anh ta ngoảnh lại, cười đến là ôn hòa, “Cá nuôi béo cũng chỉ để ăn thôi.”

Sau đó, anh ta đứng đĩnh cầm cặp bỏ đi, chỉ còn lại Lộ Tiểu Bình ngả phịch xuống đất tựa thể tê liệt. Đền trên trần chưa tắt, song hắn đã thấy trước mắt tối đen bất bưng.

Tối nay, nhà Lộ và nhà Bối lại cùng ngồi với nhau.

Ba Lộ hùng hổ. Má Lộ cúi đầu chấm nước mắt. Bối Luật Tâm thở phì phò ngồi trên ghế. Bối Mạt Sa tháo kính day hai đầu lông mày. Lộ Tiểu Phàm cúi gằm nhận tội. Bối Luật Thanh đọc thực đơn.

Ba Lộ đập bàn phá vỡ bầu không khí im lặng: “Ông thông gia, có thể nào chẳng nữa ông cũng nên nói một câu đi chứ. Tiểu Phàm nhà chúng tôi là một thằng bé quê mùa khờ khạo, con trai nhà các ông dẫn thằng bé sa vào cái chuyện bỉ ổi hạ lưu này, vậy mà được à?”

Sự thật này đã âm ỉ cả ngày nay rồi, đến Bối Mạt Sa cũng mệt mỏi: “Gi mà kêu con trai chúng tôi dẫn Tiểu Phàm nhà các ông vào chuyện bỉ ổi? Ông thấy con trai chúng tôi chủ động hồi nào vậy, hả? Theo chúng tôi quan sát, có mà là con trai nhà các ông chủ động thì có! Lúc nào cũng dính Luật Thanh như keo, ai nhìn vào cũng thấy!”

Ba Lộ gắt: “Tiểu Phàm nhà chúng tôi nhát hơn cả cáy, nó có thể làm hư con trai ông? Ông chó có trợn mắt điều toa nhá, miễn nói cái khác, nội việc con gái ông chưa chồng đã chửa, thì con trai ông tốt đẹp nỗi gì?”

Bối Mạt Sa đeo cặp kính gọng vàng lên, đáp trả: “Lộ Chấn Hưng, làm người thì phải biết đạo lý! Luật Tâm cản trở việc gì nhà ông chưa bàn, nhưng hiện tại là con trai ông có lỗi với Luật Tâm nhà tôi, ông còn đổ vấy tội lại! Mà có bố chồng nào nói con dâu như thế không? Không có học hành gì, vô giáo dục theo!”

Mắt ba Lộ đỏ ngầu: “Phệt! Ông mới vô giáo dục! Tôi thấy ông cũng chỉ là lão lưu manh thôi! Ba má không ra gì con cái tất hư hỏng!”

Bối Mạt Sa chưa kịp cãi lại, Bối Luật Tâm đã vớ ngay cái ấm trà trước mặt ném ba Lộ, quát to: “Lão già khốn kiếp tro trên! Dám chửi bố tôi!”

Ba Lộ làm nông nhiều, tay chân khá hoạt bát, vừa nghiêng đầu đi, ấm trà bay vút ra sau, mảnh vỡ văng ra găm mấy chỗ trên da ba Lộ.

Ba Lộ tận mắt chứng kiến con trai mình bị con trai người ta giở trò đồi bại, chịu đả kích khốn khổ, người ta lại còn dám ném ấm vào người ông mất ông càng đỏ sọng.

Có vẻ sắp nổ chiến tranh, Bối Luật Thanh đột nhiên gấp thực đơn lại, lạnh lùng hỏi: “Vậy bác muốn thế nào?”

“Thế nào?” Ba Lộ trước hết sững người. Kỳ thực ông không quen tự quyết, mà đó giờ luôn là má Lộ quyết, rồi sau đến Lộ Tiểu Bình. Giờ thì má Lộ đang suy sụp, Lộ Tiểu Bình lại không có ở đây, nhất thời ông không biết đưa ý kiến ra sao cho tốt cả. Nghẹn lời một chút, theo bản năng ông nghiêng răng nói: “Muốn cậu đền.”

Anh nhìn thoáng qua Lộ Tiểu Phàm đang ngồi cúi đầu, cười hờ hững: “Bác muốn đền bao nhiêu?”

“ Bao nhiêu?” Ba Lộ cuống quýt nhìn má Lộ.

Má Lộ đột ngột che mắt gào khóc, lúc này Lộ Tiểu Phàm cũng hơi ngẩng đầu nhưng lại nhanh chóng cúi đầu. Cả gian phòng đều tĩnh lặng, chỉ có tiếng nước nở của má Lộ.

Má Lộ chưa nín, bỗng nghe nhân viên phục vụ ngoài cửa lớn tiếng: “Thưa anh, thưa anh, xin anh đừng xông vào.”

Nhân viên phục vụ vừa nói trọn câu thì cửa đã bị đẩy rầm ra. Chỉ thấy Lộ Tiểu Bình say khật khưỡng la: “Bối Luật Thanh, sao phải lừa tôi?! Sao anh phải đến nỗi đẩy thôn làng tôi khuy nh gia bại sản?!”

Nghe hấn la om sòm, mắt Ba Lộ trợn lớn, má Lộ quên cả khóc, Lộ Tiểu Phàm cũng ngẩng lên.

Bối Luật Thanh chẳng hề ngoái lại, chỉ điềm nhiên nói: “Tôi có đưa cái đặt tài khoản của tôi kèm thông tin tôi giao cho anh không? Tôi có cho phép anh bán tin của tôi cho người khác không? Nếu anh thật thà, tôi thực chất cũng không tiếc hàng tháng trả mười nghìn cho anh chơi bởi đâu! Kể làm thôn làng nhà Lộ khuy nh gia bại sản và trắng tay không phải ai khác mà chính là anh, Lộ Tiểu Bình!”

Ba Lộ kinh hoàng ngồi phịch xuống ghế không nhúc nhích. Má Lộ chống bàn đứng dậy, hỏi: “Tiểu Bình... Đừng nói một trăm nghìn kia con đã phí phạm rồi nhé...”

Lộ Tiểu Bình run bần bật: “Còn... Còn một ít..” I

Má Lộ đến gần hấn, nhìn thẳng vào hấn mà hỏi: “Một ít là bao nhiêu...”

“Còn mấy nghìn...” Toàn thân Lộ Tiểu Bình mềm nhũn, bệt xuống sàn nhà, ôm chân má Lộ khóc: “Má Lộ, bây giờ kể cả có ra sao má cũng phải cứu con...”

Má Lộ chỉ thấy tầm mắt mình tối sầm. Với nhà họ Lộ, dường như trời vừa mới sập. Họ bán một đứa con trai mình mới đổi được hai nghìn, nay đột nhiên lại gánh món nợ một trăm nghìn trên lưng.

Mặt mày ai nấy xám ngoét Bối Luật Tầm vẫn chưa hả giận, mắng sa sả. Bối Mạt Sa liên tục lắc đầu. Ba Lộ iảm bầm: “Mất hết rồi, mất hết rồi...”

Bối Luật Thanh vươn tay mở chai rượu vang đỏ, tự rót cho mình một ly, đoạn lấy chiếc ví da từ trong ngực, rút ra một tấm séc: “Không phải muốn được đền sao? Một trăm nghìn đủ không?”

Anh nói rồi, thấy tấm séc lên bàn, nó bay tới trước mặt ba Lộ.

Lộ Tiểu Phàm nhìn bàn tay anh, trắng nõn và thuôn dài, mang vẻ bình thản và khoan thai, thật sự rất xứng với tấm séc ấy. Bởi trên séc thường là những con số rất lớn, vậy nên tấm séc cũng luôn rất bình thản và khoan thai.

Ba Lộ nhìn tấm séc mà tay run rẩy. Bối Luật Thanh nói: “Một trăm nghìn này mua Lộ Tiểu Phàm, hy vọng nhà bác từ nay cắt đứt hẳn với em ấy. Sau này Lộ Tiểu Phàm là Lộ Tiểu Phàm nhưng không còn là Lộ Tiểu Phàm nhà Lộ các bác nữa, đồng ý thì cầm lấy.”

Bối Mạt Sa hình như cũng thấy hơi quá đáng rồi, bèn khuyên: “Luật Thanh, con làm thế này... có vẻ không hay lắm. Bản chất chuyện giữa con và Tiểu Phàm là sai, không phải cứ dùng tiền là mua đứt được”

Anh ung dung nói: “Chỉ cần người nhà Lộ chấp nhận là được hết!”

Ba Lộ nhớ đến thôn làng, nhớ đến bà Lưu... Những người ấy ông chẳng dám nợ tiền, vì mất đi khoản tiền nợ đồng nghĩa họ mất cả tính mạng. Có biết bao người sẽ vì tờ giấy mỏng tang ấy mà quần trí, và có biết bao người sẽ thật sự chết, ông căn bản không dám thử.

Một trăm nghìn bán đi đứa con, ước chừng là cái giá thật tuyệt, huống chi đứa con này còn từng bán một lần rồi.

Vai ba Lộ toan cục cựa, má Lộ đã lạnh lùng nói: “Lộ Chấn Hưng, nếu mình nhận nó, từ rày tôi không bao giờ bước vào cửa nhà Lộ nữa!”

Lộ Tiểu Bình vốn là nghe Bối Luật Thanh chịu chi ra một trăm nghìn coi như thở phào nhẹ nhõm, thế rồi nghe má Lộ không muốn nhận, hốt hoảng quỳ mọp xuống lết đến: “Má Lộ, má Lộ, con biết sai rồi, má cứu con, má cứu con!”

Hốc mắt má Lộ ầng ậng nước, nhìn thẳng con cả. Vì từ nhỏ nó đã tỏ ra thông minh, học hành giỏi nên mới bồi dưỡng nó như hy vọng, nồi canh có một miếng thịt cũng phải nhường cho niềm hy vọng này trước, thế nhưng lại nuôi mọc ra một cái mầm lệch lạc. Có lẽ ngay từ khi bắt đầu bà đã sai ở đâu đó.

Bà run giọng: “Tự làm tự chịu, đậu nhà ai trồng nhà ấy hái. Chuyện này làm sai, vì sao bắt Tiểu Phàm gánh hộ? Bây giờ má Lộ cũng không cứu được mày, má làm gì có một trăm nghìn, nên phải cầm mạng mày đi trả cho mọi người thôi!”

Lộ Tiểu Bình ôm sát chân má Lộ, khóc như phát điên. Ba Lộ không giữ nổi cơn run trong giọng nói: “Má Lộ, tạm bỏ qua năm mươi nghìn của bà Lưu, thì số tiền ấy cũng có mười nghìn là của em hai. Mình biết em hai ở góa, tần tảo được chút tiền từ mấy mẫu đất nghèo chỉ để nuôi con ăn học, mình hồng trả tiền nó là mình giết nó rồi. Rồi còn hai mươi nghìn của em ba, tiền bồi thường thuốc men do người ta đâm xe nó đấy. Nó đi đứng bất tiện, hông có khoản tiền ấy thì biết sống sao? Chúng nó cần mạng con mình làm gì? Hơn nữa, vốn là do nhà họ nợ chúng ta, một đứa con trai ngoan nhà mình bị nhà họ làm hư, họ phải đền chả lẽ không đáng?”

Lộ Tiểu Bình ra sức lắc chân má Lộ, bà tựa hồ cũng bị sự thật lung lay. Muốn thẳng lưng mà sống, đôi khi không chỉ có khí phách là đủ, mà còn phải có của nả.

Đương lúc hỗn loạn, Lộ Tiểu Phàm đột nhiên cầm tờ séc đưa cho ba Lộ: “Nhận đi, nhận đi!”

Ba Lộ thật sự không ngờ cậu sẽ chủ động đưa tấm séc qua, nhất thời sửng sốt Má Lộ không khỏi la thất thanh: “Tiểu Phàm!”

Cậu cố gắng nặn ra một nụ cười: “Coi như con vay anh Luật Thanh, con sẽ từ từ trả nợ cho anh... Số tiền này có lẽ phải trả khá lâu, từ bé đến giờ con vẫn chưa làm được gì cho ba má vui, mai này chỉ sợ cũng không thể...”

Ba Lộ nhìn cậu mà dường như khá hoang mang. Bối Luật Tâm lạnh lùng cười: “Nghe chưa? Con trai ông bà muốn cắt đứt quan hệ với ông bà đây. Lộ Tiểu Phàm tuy đáng ghét và hèn hạ, nhưng mười cậu ta gộp lại cũng không làm người ta ghê tởm bằng ông bà. Về sau khỏi phải gặp lại ông bà nữa thật sự may quá trời luôn!”

Ba Lộ giật tấm séc, chỉ tay vào cậu mắng: “Mày có ý đó không? Hả? Mày có ý đó không?”

Cậu chỉ cúi đầu rúm ró, ba Lộ điên tiết tới nỗi rút dép định đánh cậu, lại bị Bối Luật Thanh quát ngăn lại: “Bác cầm một trăm nghìn này rồi thì Lộ Tiểu Phàm xem như không phải người nhà bác nữa. Không phải người nhà bác thì không đến lượt bác đánh đâu!”

Ba Lộ giận đỏ mặt, tấm séc trên tay tựa thể củ khoai lang nóng rẫy, muốn vứt lại chẳng thể nào, nhịn nữa nhịn mãi vẫn muốn đánh cậu, lần này là má Lộ ngăn. Bà hết như bị ai đánh gãy cột sống, uể oải nói: “Tôi hiểu ý Tiểu Phàm... Ba Lộ, về thôi...”

Lộ Tiểu Bình sợ má Lộ đổi ý không cần một trăm nghìn kia nữa, hướng chỉ hân còn nợ tiền Lý Văn Tây, làm Lý Văn Tây tổn thất nghiêm trọng, e rằng anh ta sẽ không tha cho hân. Vội vàng chệnh choạng đứng dậy, hân nói: “Má Lộ, về thôi!”

Lộ Tiểu Phàm vẫn tiễn ba Lộ, má Lộ ra cửa. Nhìn bộ dạng nhà cậu, tuy mới rồi cãi nhau trời long đất lở nhưng đều là bậc cha mẹ, giờ đây Bối Luật Sa cũng không đành lòng, bèn bảo: “Để chuyện thành ra thế này, mỗi chúng ta đều có trách nhiệm. Chờ mọi người bình ổn tâm trạng hãy bàn lại vậy.”

Má Lộ nói khẽ: “Phiền ông.”

Bối Luật Thanh định đặc ngồi uống rượu. Người đến người đi nhà họ Lộ dường như đều chẳng liên quan đến anh, Lộ Tiểu Phàm nghĩ có lẽ bởi anh đã mua xong một món hàng, cho nên anh chẳng cần thiết phải quan tâm đến nhà sản xuất của món hàng ấy nữa.

Cậu tiễn ba má mình ra cửa, bèn cuống quýt đưa một phong bì: “Vé máy bay con mua cho mọi người đây, còn có ít tiền, ba má cầm đi.”

Ba Lộ cầm chiếc phong bì ném xuống đất: “Ai thèm. Nhà Lộ hổng có đứa con như mày, xem như chúng tao chưa từng đẻ ra mày!”

Lộ Tiểu Bình cũng đỏ mặt: “Nó cố tình bắt tay với Bối Luật Thanh bẫy con đó. Hôm nay con mới biết Bối Luật Thanh mua rất nhiều ngô ở thị trường kỳ hạn, kiếm được cả núi tiền lại lừa con là bán không ngô!”

Hân vừa cảm râm ngót mồm, đã lãnh đủ một cái tát dội vang hung ác của má Lộ. Lực tay của phụ nữ đồng áng vô cùng lớn, Lộ Tiểu Bình ăn một tát nhất thời cảm giác răng mình lung lay, mặt sưng vù, đủ hiểu là cái tát này của má Lộ đã man thế nào. Hân ôm mặt ú ớ: “Má... Má Lộ!”

Lòng ngực má Lộ phập phồng: “Mày đã ngu dốt lại còn tham lam! Ngày cả đạo lý làm người cơ bản nhưt mày cũng hổng có! Mày năm lần bảy lượt gặp họa, là ai kéo mày ra khỏi bùn? Mày mà biết cảm kích thì đã chẳng quấy phá xung quanh, mày hổng quấy phá xung quanh thì Bối Luật Thanh sẽ cho mày vào trồng hay sao? Tiểu Phàm nếu như... không vướng bận quá nhiều việc của mày, thằng bé đường đường là đàn ông mà phải chịu cảnh bị đối xử như phụ nữ đến tận hôm nay hay sao?”

Mặt cậu bỗng chốc đỏ au. Cậu áp ứng: “Thôi, thôi... Má Lộ, má đưa anh hai về đi. Ảnh tung tin sai, chỉ e chẳng thể ở thành phố nữa.”

Má Lộ “ừ” một tiếng, quay đầu lườm ba Lộ rách mắt: “Nhặt phong bì của Tiểu Phàm lên!”

Ba Lộ bắt gặp ánh mắt má Lộ như đang phun lửa, lại nhớ sự tình hôm nay ông cũng có phần, lòng dạ cũng hệt hăng, xoay đi nhặt phong bì. Má Lộ giật lấy, lấy vé máy bay trong đó rồi trả lại tiền cho cậu, nói ghen

ngào: “Tiểu Phàm, sau này con nhớ sống tốt... Ba má...sẽ không làm phiền con nữa đâu.”

Lộ Tiểu Phàm nhìn theo bóng ba Lộ và má Lộ dìu nhau đi thật lâu, thật lâu sau, bóng họ hãy còn hiện mãi trong mê mộng.

Bối Mạt Sa hiển nhiên chỉ là gà mờ trong việc đàm phán với các con. Bởi lẽ từ nhỏ Bối Luật Thanh đã chẳng cần đàm phán, Bối Luật Tâm thì chẳng có cách nào đàm phán. Phát hiện con trai mình là đồng tính cũng là sự đả kích rất lớn đối với lão, những vấn chưa lớn bằng các bậc cha mẹ bình dân.

Thời còn trẻ thì ăn không ngồi rồi, tầm trung niên bị nhốt trong chuồng bò, về già lại đấu đá hăng hái tại tầng cao tiền bạc nhất, đối với Bối Mạt Sa, lão còn sợ không biết phải trình bày với Thẩm Ngô Bích Thị hơn cả cái sự thật Bối Luật Thanh đồng tính. Rồi thì phải làm sao để che giấu chuyện này? Làm sao để nó giảm thiểu ảnh hưởng xấu hết mức có thể đến gia đình mình?

Lão nhìn Lộ Tiểu Phàm, cậu con rể như vật trang trí mà ban đầu lão cứ ngỡ khá là đỡ lo, thì nay quăng cho lão vấn đề hóc búa nhất. Lão đeo cặp kính gọng vàng lên, nói phiến muộn: “Nhà cửa không đâu xảy ra việc xằng bậy thế này, phận làm bố, lời đầu tiên bố xin tự kiểm điểm, do bố không làm tròn nghĩa vụ trông nom các con nên mới để nhà mình xảy ra việc này.” Đoạn hít sâu một hơi, lão lại tiếp, “Bố mong các con hiểu tâm trạng phụ huynh khi chứng kiến tình trạng này của các con là ra sao. Bố đồng cảm với ông Lộ, bà Lộ... Bố mong các con cũng hiểu cho tâm trạng của bậc làm cha làm mẹ. Con người sống ở đời, không chỉ sống cho riêng mình, mà còn phải cho vai trò trong xã hội, trách nhiệm với gia đình!” Lão nhìn về phía Bối Luật Thanh, “Nếu Luật Thanh có ấn tượng tốt với tiểu thư Tống, thế thì nhanh chọn ngày cưới hỏi đi...Còn Tiểu Phàm... Bố cũng mong con thử cùng Luật Tâm xem sao, dù sao bố vẫn mong các con có thể tìm được vị trí chính xác cho riêng mình.”

Lộ Tiểu Phàm nghe lão nói vậy, ngược mắt nhìn thoáng qua Bối Luật Thanh. Anh chỉ lặng lẽ nghe Bối Mạt Sa nói, không tỏ vẻ phản đối.

Bối Luật Tâm tái mặt này giờ, nghe đến đây cô bỗng thét the thé: “Sao con phải thử với tên biến thái này?!”

Bối Mạt Sa bảo nghiêm túc: “Luật Tâm, hai đứa nó thành ra ngày hôm nay, con không biết con cũng có trách nhiệm ư?”

Bối Luật Tâm liếc xéo Lộ Tiểu Phàm như nhìn một kẻ địch cô thù hận đã lâu. Kỳ thực cậu rất áy náy. Khi cậu gọi điện thoại cho cô đã nghĩ liệu có phải quá tàn nhẫn không, nhưng cậu biết Bối Luật Tâm là hợp nhất. Dầu là gọi cho ai, gọi cho Bối Mạt Sa hay gọi cho má Lộ, họ sẽ đều lên lút tới xem tình hình, sẽ không có ai như Bối Luật Tâm náo loạn lời đầy đủ tất cả mọi người đến.

Giữa các cậu không có tình cảm, chỉ có một chút ràng buộc về mặt pháp luật. Cậu lúng túng đáp: “Tốt hơn hết cháu vẫn nên ly hôn với Luật Tâm đi ạ!”

Bối Mạt Sa cau mày, cặp mắt quan sát cậu mấy lượt sau cặp kính gọng vàng như muốn cân đo đong đếm thành ý của cậu hoặc âm mưu sau lưng khi cậu nói câu này. Lão trầm giọng: “Trong trường hợp con muốn ly hôn cùng Luật Tâm thì con phải rời khỏi nhà Bối, rời khỏi Bắc Kinh ngay tức khắc. Đương nhiên nếu con bằng lòng xuất ngoại, bố có thể thực hiện. Nhưng sau này con không được liên lạc với Luật Thanh nữa, con có làm được không?”

Cậu lại nhìn anh, anh vẫn đứng đưng như không, nên cậu trả lời: “Cháu sẽ xuất ngoại.”

Bàn tay anh rút cuộc khựng lại, mắt anh rút cuộc ngược lên, và anh rút cuộc hỏi: “Lộ Tiểu Phàm, bấy nhiêu năm qua em theo bên cạnh anh tội cùng bởi vì sao?”

Bởi vì sao? Cậu cảm thấy câu hỏi này tự thân anh đã có thể trả lời, nhưng anh lại dùng khẩu khí như vậy để hỏi cậu, cậu không dám nói rằng sao anh đã biết còn hỏi. Vì thế, cậu đành cười: “Chắc là... Chắc là vì anh có thương em.”

Bối Luật Thanh lẫn Bối Luật Tâm đều nhìn thẳng cậu trai khấp nép này Cậu trai này, người mà trước giờ chỉ có họ quyết định cần hay không cần, mà mãi đến ngày hôm nay họ mới biết, hai người họ, thì ra cậu chẳng cần ai.

“Hãy quyết thế đi!” Bối Mạt Sa coi như đã gõ tiếng búa xét xử sau cuối dành cho cuộc tình bê bối và nghiệt ngã này.

Hôm sau, Bối Mạt Sa chẳng chần chừ, nhanh chóng có người đến áp giải cậu rời khỏi nhà Bối Luật Thanh, hộ chiếu của cậu được lo liệu xong xuôi gần như vượt tốc độ bình thường.

Cậu sửa soạn hành lý, Bối Luật Thanh đứng cạnh nhìn, biểu cảm giống hệt đang nhìn một kẻ mờ nhạt hoặc là như bác giúp việc đang dọn nhà, ánh mắt rơi trên cậu song căn bản chỉ coi cậu là một chướng ngại vật chẳng may chắn trước mắt mà thôi.

Cậu hiểu lần này ra đi có lẽ thật sự phải giã biệt người đàn ông này rồi. Sẽ không còn gặp anh nữa, tối đến cũng không nằm mơ công anh leo núi nữa, sau này muốn nói “hẹn gặp lại” cũng không thể, vì cậu biết hai người sẽ không gặp lại.

Cậu đặt từng món đồ vào valy, cầm khăn quàng nói với anh: “Em mang đi nhé.”

Anh chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng để ý tới cậu. Cậu ngượng ngùng, rồi vẫn dầy mặt đặt nó vào valy, cuối cùng cậu cầm di động nói: “Em mang đi nhé.”

Mọi thứ cậu đã từng nói, mọi thứ cậu đã từng đặt vào valy, giờ đây cậu chẳng tài nào bỏ chúng vào thùng rác nữa. Vì lần này cậu đã hiểu, vì cậu đã hiểu, cậu và anh sẽ không còn đoạn sau.

Cậu như tên tù nhân, bị áp giải đi gặp Bối Mạt Sa lần cuối.

Bối Mạt Sa nhìn cậu, hít sâu một hơi: “Đây là hộ chiếu của con, đây là vé máy bay. Ba giờ chiều ngày kia hãy rời khỏi đây sang Pháp... Còn đây là tiền bố đổi sẵn cho con rồi. Con còn yêu cầu nào không?”

Cậu vội xua: “Dạ không, làm phiền ba quá, ba Bối.”

Bối Mạt Sa nghe cái xưng hô ấy mà nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp. Lão bảo: “Thế không đông dài nữa, con hãy giữ sức khỏe.”

Mùa xuân ở kinh thành vô cùng dễ chịu, ánh dương rạng rỡ, trời khô ráo và ít mưa, Lộ Tiểu Phàm ngồi trong phòng chờ cầm vé máy bay của cậu, di động đặt nơi đầu gối. Đèn báo nháy rồi nháy, thế rồi chuông vang.

Cậu vớ nhanh lấy, nói: “A lô ạ?”

Đầu dây bên kia im lìm một hồi, đoạn lạnh nhạt: “Tôi đây. Không phải anh tôi!”

“À, Luật Tâm à...”

Bối Luật Tâm nói năng lạnh như băng: “Tôi chỉ muốn báo cho cậu, cậu đừng tưởng ra nước ngoài là tiện thật thụt với anh tôi. Cậu ra nước ngoài, chắc chắn bố tôi sẽ không cho anh tôi đi đâu trong mấy năm tới, cậu khỏi cần chờ anh ấy.”

“À! Tôi hiểu mà...” Cậu ngập ngừng vài bận, mới bảo: “Anh cậu sắp cưới tiểu thư Tổng Thiển Ngọc, chẳng có tâm tư nghĩ đến việc tìm tôi đâu.”

Đầu dây bên kia làm thinh, lát sau Bối Luật Tâm lên tiếng, “Cậu quả tình siêu đáng ghét đó, có biết không hả?”

“Xin lỗi cậu.”

“Chả có cốt cách, chả có gì ưa được.”

“Làm cô thất vọng rồi...”

Bối Luật Tâm dường như sực sật “Cậu thành biến thái chả liên quan gì tôi.”

“Ừ.” Cậu rụt rè, “Cậu đừng nghĩ nhiều.”

“Mơ giữa ban ngày hà, mắc gì tôi phải nghĩ nhiều vì cậu?”

“Ừm.”

Mãi lâu sau, Bối Luật Tâm mới lại nói: “Bố tôi vẫn đối xử khách khí với cậu lắm, cậu đừng hận bố.”

“Tôi hiểu mà.”

“Hẹn gặp lại... Lộ Tiểu Phàm.” Bối Luật Tâm cúp máy nhanh chóng. Cậu thấy thế là tốt nhất, vì cậu không cần phải nói câu hẹn gặp lại, cậu không cần phải lừa cô.

Ngồi trong phòng chờ, nhìn kim đồng hồ nhích mình từng chút, cậu nghĩ Bối Luật Thanh bây giờ sẽ không có ngoại lệ. Vì mỗi lần cậu rời đi, đều là cậu chủ động tìm anh sau đấy, chưa từng có ngoại lệ, hiện giờ cũng sẽ không. Nên cậu tắt di động.

Giao dịch ở thời khắc hiện tại cũng là thời điểm mấu chốt nhất với hội Bối Luật Thanh, Trác Tân và Lâm Tử Dương. Ngày hôm nay Bộ Nông nghiệp sẽ thông báo mở cửa thị trường khoai tây. Việc này đồng nghĩa số lượng lớn khoai tây Mỹ sẽ ồ ạt thâm nhập thị trường Trung Quốc. Tin này vừa lan ra làm giá giao kèo khoai tây tụt giá không phanh, hàng loạt nhà đầu tư bỏ trống khiến giá khoai tây tụt dốc liên tục.

Lâm Tử Dương và Trác Tân đập tay nhau, cười ha hả: “Đúng là kiếm củi ba năm chỉ dùng để thiêu một giờ.”

Lộ Đào thông thả đi ra văn phòng, ôn tồn hỏi Thẩm Chí Cần đứng ngoài: “Mọi chuyện vẫn bình thường chứ?”

Thẩm Chí Cần không ngẩng đầu cũng không trả lời, chỉ “ừ” một câu, Lộ Đào hình như vững dạ mà gặt đầu, đi tưới mấy chậu cây xanh đặt trước cửa sổ.

Lộ Tiểu Phàm ở sân bay đã bắt đầu xếp hàng lên máy bay, Bối Luật Thanh hiện nay đang nhìn con số không ngừng biến hoá trên biểu đồ giao dịch, không rõ đang nghĩ gì.

Khi đứng trên bậc cuối cùng của cầu thang, cậu dừng nơi cửa khoang thoáng nhìn lại. Còn năm phút nữa là ba giờ đúng, còn năm phút nữa chuyến bay đến Paris sẽ cất cánh, còn năm phút nữa thị trường kỳ hạn sẽ kết thúc phiên giao dịch.

Bối Luật Thanh khẽ nhắm mắt, kế bên là Lâm Tử Dương đứng tán dóc cùng Trác Tân. Lộ Đào nâng chậu cây xum xuê lá như đang nâng vật gì mong manh lắm.

Thế rồi...

Giá khoai tây trên biểu đồ giao dịch kỳ hạn đột nhiên tăng thẳng tắp, toàn bộ đường đồ thị như những mũi kim chui lên từ lòng đất và vẫn không ngừng chọc lên cao vút, tốc độ chóng mặt khiến rất nhiều giao dịch viên hồ như không kịp phản ứng. Lâm Tử Dương quay lại hét lên sợ hãi.

Bối Luật Thanh mở to mắt sững sờ, sắc mặt thoát chốc trắng bệch. Anh hô lớn: “Mau, chặt kho(*)!”

(*)Thuật ngữ, chỉ hành động dừng giao dịch để hạn chế lỗ khi nhận thấy có khả năng lỗ lớn sau khi bắt đầu phiên giao dịch.

Cả Lâm Tử Dương lẫn Trác Tân đều nhào vào bàn, mở tất cả tài khoản liên kết. Lực lượng từ nhiều phía căn bản không chấp nhận cho họ chống cự mấy may, từng cái, từng cái một nổ kho, chớp nhoáng tới nỗi họ không kịp chặt kho.

Lâm Tử Dương nhìn cửa kính xù trong nháy mắt hoá thành sương khói, tay run đến mức không cầm nổi chuột

Trác Tân ngồi trên ghế nhìn kho của mình bị nổ mà không cứu vãn được gì, ngồi cũng không xong, “phịch” một tiếng cả người cả ghế đổ xuống đất

Chả ai lường được, giá khoai tây vốn hẳn là phải tụt dốc không phanh thì lại bất thành linh vọt lên từ mặt đất

Năm phút cuối cùng trước khi hết giờ giao dịch thị trường kỳ hạn của công ty Vạn Đạt, với hơn sáu mươi ô bỏ trống trăm triệu dễ dàng một đòn đánh bại tất cả các ô bỏ trống lẻ tẻ khác, gần như tiêu diệt tất cả bên bỏ trống, trở thành bên chiến thắng lớn nhất(*).

(*) Vụ công nợ hàng hoá kỳ hạn có thật của nhà nước Trung Quốc.

Sảnh giao dịch nhao nhao rối loạn. Và trong khoảnh khắc Bối Luật Thanh và Lâm Tử Dương rút dài, ngập trong tai ương thì máy bay của Lộ Tiểu Phàm đang từ từ lướt trên đường băng. Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ việc một lần bị nổ kho mọi tài khoản lớn nhỏ, không biết Bối Luật Thanh đang làm gì.

Vụ này chắc kéo hết thấy những gã Bối Luật Thanh kiếm được tại thị trường chứng khoán suốt mấy năm qua đều đổ sông đổ bể rồi, có khi còn phải bán đi một hai mảnh đất.

Cách qua lớp cửa kính, như có thước phim được trình chiếu nháng qua.

Lâm Tử Dương cười hì hì: “Chuyện vặt vãnh, anh em với nhau chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Lộ Đào cười đáp: “Tôi làm chứng khoán phải khác đây, chuyện nhỏ cũng phải tính.”

Lộ Tiểu Bình hỉ hả nói nhỏ: “Tao đoán sản phẩm phụ nông nghiệp này phân nửa là ngô... Luật Thanh gần đây đặc biệt chú ý đến mặt hàng ngô, thu thu chi chi mấy vụ đều không nhiều nhưng rất kỳ quặc, như đang thử nghiệm ấy.”

Lộ Tiểu Phàm cúi đầu uống trà, rầu rĩ nói: “Ở chợ rau, ngô tăng gần năm hào một cân. Em nghe người ta bán hàng nói ngô năm nay thiếu thốn, sang năm lại càng khan hiếm, làm sao thị trường kỳ hạn có thể rẻ giá?!” :

Lâm Tử Dương cười cười: “Ồ, tên nghe gần gũi thế!”

Thẩm Chí Cần lạnh nhạt đáp: “Phận dân thường, không chăm chỉ sao được?”

Lộ Tiểu Phàm nhìn Lý Văn Tây, nói chân thành: “Anh Lý nghĩ cho anh hai tôi tấm chi phiếu kia là đã có thể hợp tác cùng anh, thật sự... anh hai tôi không đáng tin đâu...” Bạn đang ?

Lộ Tiểu Bình khó tin chất vấn: “Tại... Tại sao lại liên kết cùng Bối Luật Thanh gài bẫy Lý Văn Tây? Lý Văn Tây là một trong số các khách hàng lớn nhất của chúng ta cơ mà?”

Lộ Đào cười cười, cầm bình rót cho hần cốc nước nhân sâm, tốt bụng giảng giải: “Thị trường này là thế đấy. Những ai vào đây đều là cá, sẽ có lúc là cá lớn nuốt cá bé, sẽ có lúc cá bé cũng nuốt cá lớn. Có kẻ thua lỗ mới có người lãi lời.” Anh ta ngoảnh lại, cười đến là ôn hòa, “Cá nuôi béo cũng chỉ để ăn thôi.”

Nếu cuộc đời là một bộ phim thăng tuột không bị cắt cúp, hãy để chúng ta cùng xem đoạn bị cắt đi.

17. Chương 17

Đoạn phim 1

Tên cao to mất dạng, thực ra Lộ Tiểu Phàm cũng không day dứt quá nhiều. Dù sao cậu cũng không phải linh mục, cậu không có dư thừa tình cảm để thương xót cho ai gặp bất hạnh. Vả lại tên cao to còn ức hiếp cậu rất tàn độc nữa.

Vài ngày sau cậu đi ngang qua một con ngõ theo thường lệ, lại trông thấy tên cao to đang đánh nhau. Cậu vốn không muốn xem vì không muốn dính vào phiền phức, nhưng thấy dưới chân y là một đồng tạp chí khiêu dâm chữ phồn thể, xem chừng trận này nổ ra chính bởi tranh giành địa bàn.

Tên cao to ra tay rất hiểm độc, vì y dù không đánh quá hung hiểm nhưng mỗi một nắm đấm lại thô bạo, chẳng mấy chốc đã khiến lũ đến tranh địa bàn chạy tóe khói.

Y khom lưng nhặt tạp chí trong gió lạnh, cậu sực nhớ đến hình ảnh y được tung hô vây quanh ở trường. Cậu bước qua, chọn một quyển tạp chí, khi ấy cậu nghĩ nếu y nhận ra cậu, cậu sẽ bỏ chạy lấy người, song y chỉ ngẩng lên liếc cậu một cái cũng không nói gì, tiếp tục khom người xếp tạp chí.

Cậu liền trả tiền mua một quyển rồi lại vứt nó tại một góc. Hàng ngày cậu đều đi mua tạp chí, rồi hàng ngày lại vứt tạp chí.

Rất cuộc có một hôm tên cao to mở mồm, không phải cảm tạ mà là quát tháo: “Đánh chết mày giờ, tao mượn mày thương hại tao sao?”

Nói rồi không thèm xách túi tạp chí theo, y bỏ đi luôn. Cậu đành phải ôm một đồng tạp chí khiêu dâm của y, vất vả chạy theo sau, cà lăm: “Mình... Mình không bảo anh mình... đánh bạn đâu!”

Tên cao to bị cậu quấy rầy, quay ngay đầu ném cho một câu: “Xéo đi!”

Cậu ôm tạp chí của y, muốn xéo cũng không biết xéo đi đâu, đành phải lật đặt theo sát y, nói ngắc ngứ: “Thật đấy, mình không muốn thành ra thế này đâu!”

Tên cao to đột ngột bỏ chạy, đến một khu nhà thấp lè tè thì mất dạng. Cậu hỏi thăm một bà lão ở gian nhà trước xem có thấy cậu nào cao to chạy qua đây không, bà cụ chỉ tay và nói: “Có phải hỏi con trai của ông thọt không? Sống ở cửa tò vò thứ ba sau ngõ.”

Cậu lần mò theo con đường, nhìn thấy cánh cửa tò vò lụp xụp mà không thể tin được đây là nhà của tên cao to luôn ăn vận bóng bẩy. Cậu gõ cửa, mở cửa là một người đàn ông khập khà khập khiễng, nghe giới thiệu là bạn cùng học của tên cao to liền niềm nở mời cậu vào nhà.

Y thấy cậu vào, mặt đỏ sọng, bật dậy đẩy cậu ra cửa,

Người đàn ông bị thọt vội kéo y: “Chí Cần, sao con cứ thế hả? Sao mãi không chịu lớn?!”

Y bị ông ta kéo liền quay người vào nhà.

Cậu ngồi ngoài nhà nói chuyện mới biết nhà y họ Thẩm, tên cao to tên là Thẩm Chí Cần, năm xưa học hành giỏi giang nhưng không rõ tại sao kết quả thi đại học không cao lắm, vừa hay đại học R mở thêm hệ cao đẳng, ông thọt liền giấu y, kêu người ta đâm bị thương chân mình đăng lấy tiền bồi thường chạy cho y vào học.

Cái thời điểm ấy những ai chạy tiền vào học toàn là nhà giàu, Thẩm Chí Cần lại ham hố, quần áo mặc là phải đẹp, không có tiền thì đi làm thuê, bán tạp chí.

Lý do Lâm Tử Dương bức lui y rất đơn giản, đó là để một cảnh sát bắt quả tang y buôn bán tạp chí khiêu dâm. Thế là Thẩm Chí Cần vừa một lần phạm tội đánh nhau, vừa một lần phạm tội buôn bán văn hóa phẩm đồi trụy bị tóm về đồn, hai tội hợp lại thành kết quả bị đuổi học.

Trên đường về, Lộ Tiểu Phàm chợt nhiên áy náy sâu sắc. Cậu thấy rằng vì cậu mà làm vận mệnh một người đương từ trên đỉnh cao tuột xuống tận đáy vực, hơn nữa còn như là khó lòng vươn lên cho đáng.

Cứ ba ngày cậu đến chỗ Thẩm Chí Cần hai ngày, xách một ít đồ qua.

Tiền tiêu vặt của cậu không nhiều lắm, nhà y có việc gì cậu đều giúp. Cậu phụ y bán tạp chí, nhưng cái bộ dạng nhút nhát của cậu dễ dàng gọi người đến đánh nhau, chưa được bao lâu Thẩm Chí Cần đã bắt cậu té khấn.

Cậu bắt đầu nhặt nhanh đồng nát, có gì bán được thì bán. Bối Luật Thanh dẫn cậu đi ăn cơm, cậu liền rình thức ăn, còn thừa bao nhiêu là sẽ gói hết về mang cho Thẩm Chí Cần.

Ông què sẽ đựng tất cả chỗ thức ăn thừa do khách sạn xa hoa nấu vào một cái chảo lớn chung với cháo trộn(*), ba người đặt bát trên chiếc ghế con con trong sân húp xì xụp.

(*) Một loại cháo của Trung Quốc, thành phần chính là gạo nấu thành cháo hạt, thêm thức ăn và chan nước lỏng bông.

Thẩm Chí Cần nói gì cậu cũng không phản đối, nhưng hở ra nửa lời chê Bối Luật Thanh là cậu giận. Cậu giận không có nghĩa là không đến nữa, mà là không thèm để ý y nữa.

Lâu dần y cũng tường tỏ tính tình cậu, biết Bối Luật Thanh chính là nghịch lân(*) của cậu, tuyệt đối không thể nạy, ngay cả sờ cũng không được luôn, thế là y chẳng bao giờ nhắc đến nữa. Cậu cũng hiểu chuyện, nên hai người đều ăn ý nhau không còn đề cập về anh.

(*) Nghịch Lân là chiếc vảy dưới cổ rồng, máu của tim rồng chảy từ chiếc vảy này dẫn đến các mạch máu khác, một khi rồng bị chạm đến nghịch lân sẽ bùng nổ long uy vô hạn. Hiểu rộng nghĩa đó là mỗi người đều có một nghịch lân, có thể là một người nào đó, có thể là một bí mật nào đó không thể chạm đến, không cho phép ai xúc phạm.

Đôi khi lại chuyện trò về đầu ra đại loại thế, Lộ Tiểu Phàm được tầng lớp cấp cao hun đúc nhiều năm, chỉ điểm cho Thẩm Chí Cần biết cậu đoán tương lai vài năm nữa sẽ là thiên hạ của kinh tế, ngành chứng khoán nhất định sẽ càng ngày càng sôi động.

Kỳ thực vấn đề hoàn toàn không phải nằm ở cậu hiểu bao nhiêu về chứng khoán. Nếu Bối Mạt Sa đổi vị trí với bố Trác Tân, cậu sẽ nói ngành nông nghiệp tương lai càng ngày càng sôi động không chừng.

Cái chân bị đâm của ông thọt không được trị tận gốc, lâu dần chuyển biến xấu, Lộ Tiểu Phàm hôm nay nhét chút tiền, mai lại đưa chút của.

Mới đầu Thẩm Chí Cần khăng khăng không chịu, nhưng rồi cũng đầu hàng cuộc sống, thế nên viết giấy vay nợ cậu. Cậu liên tục xua không cần không cần, y liền quẳng giấy vay nợ lên người cậu, đồng dục: “Bạn bè vay tiền nhau cũng phải có giấy vay nợ.”

Nên Lộ Tiểu Phàm đã có bạn. Bạn cậu chính là Thẩm Chí Cần.

Chân ông thọt rồi cuộc không được chữa khỏi. Tiền không có, con trai cũng thất học, tâm tư ông chán chường, cuối cùng vết thương chuyển thành ung thư xương, qua đời.

Ngày bố mất, Thẩm Chí Cần quỳ trước quan tài bố ba ngày, sau đó bán nhà, đi tứ xứ tìm cơ hội đầu tư cổ phiếu.

Y tự mở tài khoản vẫn vấp phải rất nhiều vấn đề, trong lúc đó không ít lần phải vay tiền Lộ Tiểu Phàm, nhưng lần nào lần nấy y đều nghiêm túc viết giấy vay nợ cậu. Y phiêu bạt khắp nơi trong một thời gian dài, cuối cùng cũng gặp được Lộ Đào ở Thiên Tân mới ổn định.

Bằng đi hai năm y mới lại liên lạc với cậu, nói với cậu, tiền y vay, y sẽ giúp cậu mở tài khoản ở thị trường kỳ hạn, kiếm được bao nhiêu cậu hưởng, lỗ y chịu.

Cậu gạt đi: “Không nhất thiết phải thế đâu.”

Thẩm Chí Cần nạt nộ, rồi nói: “Nhớ trả giấy vay nợ cho tôi.”

Cho nên cậu đi Thiên Tân, không phải đi gặp Lộ Tiểu Bình, mà là đi gặp Thẩm Chí Cần.

Cũng không phải cậu không có tài khoản, chẳng qua tài khoản của cậu đứng tên Thẩm Chí Cần.

Đoạn phim 2

Lý Văn Tây tìm Lộ Đào đề nghị hợp tác, Thẩm Chí Cần báo cho Lộ Tiểu Phàm hay: “Tự cậu quyết đi. Hạn anh ta cũng đừng hé răng, nếu không hạn thì báo cho anh ta biết Lý Văn Tây sẽ giở trò.”

Cậu húp thìa cháo trộn, nói: “Mình không hạn anh.”

Thẩm Chí Cần trợn mắt, cậu lại cúi đầu nói nốt: “Nhưng mình muốn hạn anh, sau đó đặc biệt muốn anh hạn mình.”

“Thế thì khỏi nói!” Thẩm Chí Cần bảo.

“Cơ mà... Lý Văn Tây không đối phó ảnh được đâu!” Cậu khuấy bát cháo, “Lý Văn Tây không đối phó được với anh mình, mà Lộ Đào cũng không được.”

Thẩm Chí Cần hừ lạnh: “Đừng đánh giá Bối Luật Thanh quá cao. Lý Văn Tây có tiền, cũng chịu chơi, làm sao không đối phó được Bối Luật Thanh? Cậu cứ chờ ngày Bối Luật Thanh thành khổ rách áo ôm đi.”

Cậu uống Coca, mãi sau mới hỏi: “Anh mình còn chơi không?”

“Ồ...” Y phản ứng một lúc mới biết “anh” lần này trong lời cậu là chỉ ông anh ruột, bèn đáp, “Chừng như Bối Luật Thanh không chú ý thể diện cho ông anh cậu, để cho hấn quen dần, quen dần trước, anh ta kiểu

như chỉ muốn anh cậu chơi trò chơi thôi... Có điều đại thiếu gia người ta thừa tiền, một tháng tiêu hơn mười nghìn là bình thường mà nhìn anh cậu vênh váo đến nỗi kia coi như vui vẻ cũng có giá trị.”

Cậu đột nhiên không có tâm tư uống Coca nữa. Nhỏ giọng, cậu nói: “Anh mình không nông cạn như vậy...”

Thẩm Chí Cần không khỏi thốt lên: “Mẹ nó...”

“Anh có đối xử tốt với cậu không?” Cậu tự dưng đổi đề tài.

“Ai?”

“Lộ Đào.”

“Ê, nghĩ gì đấy hả? Tôi và anh ta đâu phải quan hệ như kiểu cậu và Bối Luật Thanh...”

“Ồ...”

“Cậu ồ cái gì?”

“Các cậu tiến triển chậm quá!”

“Tôi thêm vào!” Y đỏ mặt.

“Có lần Lộ Đào nói chuyện với mình, có nhắc đến một khả năng là, nếu có thể biết chính xác anh mình mua loại hàng hóa kỳ hạn nào, mua bao nhiêu, bao giờ xuất kho, như vậy họ có thể dùng lý thuyết để tạo thiếu hụt vốn trong thời gian ngắn khiến ảnh nổ kho.”

“Hả?” Y ngoảnh lại.

“Ảnh không phải đang nói đến khả năng. Ảnh thực tế muốn làm thế. Ảnh muốn anh mình phải ném thử mùi vị sa sút, mất trắng của cậu năm xưa!”

Thẩm Chí Cần càng đỏ mặt: “Liên quan gì đến tôi? Thị trường kỳ hạn ngày nào chả cá lớn nuốt cá bé, ai bước chân vào nó cũng đều là cá. Bối Luật Thanh lại đúng là con cá béo ú, bị Lộ Đào tằm tia chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Cậu lắc lắc đầu: “Muốn anh mình sa sút khó lắm. Ảnh không có tiền mặt thì má Luật Tâm vẫn rất giàu, và ảnh còn có thể trả phép về làm nhân viên ngoại giao cơ mà.”

“Mẹ kiếp, Bối Luật Thanh giỏi nhất quả đất, được chưa?”

“Nhưng ảnh chắc chắn sẽ sốc. Chừng ấy tài sản hiện tại của ảnh đều do ảnh tự kiếm, có cả rất nhiều tiền của bạn bè. Vả lại cậu biết đấy, anh mình chưa làm gì thất bại bao giờ.”

“Mẹ kiếp...” ơ]

“Nếu trù trừ, anh mình sẽ phát hiện ngay. Ảnh rất thông minh.”

“Mẹ kiếp...” Thẩm Chí Cần lại đỏ mặt, “Cậu rốt cuộc có ý gì...”

Cậu chậm chậm nói: “Mình có cách để biết ảnh mua loại hàng kỳ hạn nào, mua bao nhiêu, bao giờ xuất kho. Nếu cậu có thể một đòn làm ảnh nổ kho, mình sẽ giúp Lộ Đào... Vì chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể thắng anh mình.”

Thẩm Chí Cần nghiêng đầu qua: “Cậu nói thật...”

Cậu ngẩng lên: “Ừ thật... Nhưng khi các cậu thực hiện xong, nên nghĩ cách trốn sớm thì tốt hơn.”

Thẩm Chí Cần cười lạnh, kiên định tuyên bố: “Cậu nghĩ quá nhiều rồi, cậu cứ nghĩ họ một tay che trời hoai. Huống chi đám ở Thượng Hải và đám ở thủ đô đang đấu đá ráo riết, chúng ta cũng có chỗ dựa thôi! Trước tiên trị được Bối Luật Thanh cũng coi như chào đám thượng tầng một cái rồi. Ủy ban Chứng khoán có quản lý đến thị trường kỳ hạn thật, cũng không đến phần ông già nhà Bối Luật Thanh làm quan!”

Đoạn phim 3

Lộ Đào cầm một cái gối hình con vịt vàng thả xuống trước mặt Lộ Tiểu Phàm, đoạn chỉ tay vào mắt nó: “Cậu xem, máy quay ở đây. Nhưng cậu chắc chắn chúng ta có thể quay được đấy chứ? Kế hoạch của đám

Bối Luật Thanh có khi phải đến lần cuối mới chính xác, nếu cậu không đảm bảo nó luôn được đặt ở vị trí Bối Luật Thanh ngồi, chúng tôi cũng mù thôi.”

Cậu ôm con vịt vàng bằng hai tay, đáp: “Không sao đâu, bác giúp việc nhà tôi có thói quen không đặt đồ lung tung, đồ nào ở đâu thì đặt nguyên đấy, không chênh một li.”

Lộ Đào gật gù, mỉm cười: “Tôi tin cái nhìn của Tiểu Phàm. Lần trước cậu phán đoán về ngô giúp chúng tôi kiếm được rất khá. Không có hạng mục ấy, chưa chắc tôi đã dám ra tay với Bối Luật Thanh. Vậy cậu ra nước ngoài rồi thì nhấn tài khoản cho chúng tôi, bao giờ sự thành, tôi chuyển số trích phần trăm lần này của cậu cho. Tin chắc cậu ở nước ngoài sẽ sống hết sức thoải mái.”

“Không được, không được!” Cậu lắc quây quây, quay qua bảo Thẩm Chí Cần, “Chí Cần rút tiền trong tài khoản của mình ra đi, mình muốn rút hết.”

Thẩm Chí Cần lấy làm ngạc nhiên: “Định rút hết thật à? Đây là cơ hội ngàn năm có một! Mấy triệu tiền kiếm được từ ngô có thể tăng lên gấp mấy chục nghìn lần!”

Cậu sượng sùng nói: “Anh mình lợi hại lắm, mình phải tính đường chạy trước.”

Thẩm Chí Cần lẫn Lộ Đào đều nhìn cậu bằng sắc mặt quái đản. Sau rồi Thẩm Chí Cần thở dài: “Tùy cậu.”

Lộ Tiểu Phàm lắc lắc đầu, lại lắc lắc đầu, một số thứ trong mắt dường như bị đẩy trở về tim.

Máy bay thẳng cao rời khỏi kinh thành, mỗi lúc lên một cao. Từ thình không nhìn xuống, vùng đất ấy hóa ra mênh mông dường vậy. Biết bao phận thấp cổ bé họng đang quỳ mọp trên nó, gian nan nhích về phía trước. Họ cố gắng sinh tồn, và khát vọng, và mơ mộng về một cú đổi đời lộng lẫy.

Dưới ánh dương rực rỡ, kinh thành lặng yên nhìn người đến, im lìm nhìn người đi. Những công trình kiến trúc nguy nga, những cung điện trầm tĩnh, chúng đều có lòng kiêu hãnh riêng.

Cậu dán mắt mà nhìn vùng đất đang từ từ thu nhỏ trong tầm mắt, cậu không hề thấy mình có thể trị Bối Luật Thanh một bài. Cậu không lạc quan như Lộ Đào hay Thẩm Chí Cần, cậu gần như đang trốn chạy với trống ngực dồn dập. Hơn nữa, cậu biết mình không bao giờ còn có thể trở về.

Nếu không có Bối Luật Thanh, không có Bối Luật Thanh, Lộ Tiểu Phàm giờ đây có lẽ sẽ là một nông dân bình thường như ba Lộ. Sẽ không tốt đẹp như vậy, sẽ không hư hỏng như vậy. Cậu sẽ có một người vợ như má Lộ, cần cù, tần tiện, tháo vát, sinh một đứa con trong tầm được phép, rồi lại sinh hai đứa nữa vượt mức kế hoạch hóa gia đình, nghèo khó nhưng nhộn nhịp.

Cậu không hận mình là biến thái, nhưng cậu hận mình biến thái vì một người.

Cậu không hận má Lộ, cũng không muốn hận Lộ Tiểu Bình, lại càng không hận Bối Luật Tâm. Nhưng cậu hận người đàn ông đã bao bạn bạn phát cho cậu giấc mộng rồi lại cướp đoạt nó khỏi cậu. Cậu muốn anh nhớ về cậu, nhớ về là thù hận, nhớ về là run rẩy đôi chân. Nhớ về cậu. Phải nhớ về cậu. Cậu muốn anh nhớ cậu suốt đời.

Lộ Tiểu Phàm hạ cánh ở Pháp rồi ngồi xe khách sang Madrid, cuối cùng dừng chân định cư ở một thị trấn nhỏ nhoi tại Bồ Đào Nha. Phải cỡ hai năm sau cậu mới dám liên lạc cùng Thẩm Chí Cần.

Như đã đoán trước, Thẩm Chí Cần lẫn Lộ Đào không hạ gục được Bối Luật Thanh, thậm chí còn gay go hơn cả những gì cậu dự liệu.

Ủy ban Chứng khoán phán hành động phá kho sáu tỷ của Lộ Đào là quấy rối thị trường chứng khoán, ban lệnh bãi bỏ.

Hậu quả là, công ty chứng khoán Vạn Đạt đương độ vẻ vang chính thức phá sản, Lộ Đào chịu tội quấy rối thị trường chứng khoán, phạt tù năm năm.

Một lần nữa Lộ Tiểu Phàm nhận thức được đặc quyền của quyền uy. Ở đây có ai làm vậy không? Nhất định là có, chỉ khác rằng nạn nhân lúc này là ai! Ở đây có văn bản quy định pháp luật không? Không có,

cứ thế, những hành động chấp hành nhìn như hợp lý lắm, thực chất là đang coi khinh sự tồn tại của luật pháp.

Lộ Đào rút dài, lẽ tất yếu là Thẩm Chí Cần cũng chẳng thể tiếp tục sinh nhai ở cái ngành này nữa. Lại vì y phá sản chung với Lộ Đào, thất nghiệp, y buộc phải làm một vài công việc thời vụ để chi tiêu cho nhu cầu sinh hoạt.

Lộ Tiểu Phàm mấy lần nói y ra nước ngoài đi, y đều lạnh nhạt bảo: “Cậu cứ lo cho cậu đi đã, đừng quan tâm chuyện người khác.” Lần nào y cũng chỉ có hai câu như vậy liền chủ động cúp máy.

Lộ Tiểu Phàm nghe y nói hờ hững là thế nhưng ắt không đơn giản như thế. Bối Luật Thanh thì cậu không rõ, song với tính cách Lâm Tử Dương, cậu biết chắc hẳn không làm Thẩm Chí Cần sống đỡ chết đỡ, người ta nghe tên đã ghê là hẳn còn chưa chịu thôi.

Thẩm Chí Cần có lẽ không phải không muốn đi, mà là không thể đi.

Lộ Tiểu Phàm dĩ nhiên không dám về nước thăm bạn. Cậu bỏ tiền mua một thân phận tại thị trấn Bồ Đào Nha, lại mua thêm một gian mặt đường, mở một quán ăn Trung Quốc be bé chỉ bán canh, cháo, ngày ngày làm từ mười một giờ sáng đến tám giờ tối, cứ như vậy an nhàn sống qua ngày.

Hầu hết châu u đều là thế, nhất là sau buổi chiều, tưởng như thời gian ngừng trôi, hết sức lè mề.

Mùa đông đến, quán ăn của cậu tất bật hơn hẳn. Phong cách quán tựa tựa các sạp mì của Nhật, quầy bán trải dài, sau đó là gian bếp. Hôm nay Lộ Tiểu Phàm cũng đang bận rộn sau quầy như bao ngày khác, bỗng nghe tiếng khách ẩn chuông: “One bone soup, one seafood porridge, no scallion.”

Giọng người ấy rất êm ái, dù là dùng tiếng Anh nhưng thân thương lạ lùng, khiến tay cậu hơi cứng lại. Giọng nói như khơi lên nơi thẳm sâu nhất trong lòng cậu, kéo nhẹ thì nhột nhạt, kéo mạnh thì nhói đau.

“Vâng, có ngay!” Cậu cũng chỉ hơi khựng một lúc, có lẽ trang đời tuyệt diệu nhất của cậu đã lật qua mất rồi, những ngày sau cậu vẫn phải bước tiếp thôi.

“Vây bỏ thêm cần tây nha!” Cậu nắm mớ rau cần tây quay sang hỏi ý khách.

Đó là một người đàn ông cực kỳ điển trai, tóc đen, áo jacket màu đen nổi, nét mặt bình thản nhưng vẫn quyến rũ khôn cùng. Chỉ tiếc là Lộ Tiểu Phàm vừa trông thấy người đàn ông này đã sợ tới nỗi ném ngay cần tây vào người anh rồi bỏ chạy từ cửa sau gian bếp.

Cậu chạy bạt mạng, cậu có thể nghe thấy người đàn ông ấy tức giận gọi đằng sau cậu: “Lộ Tiểu Phàm, em đứng lại cho anh, đứng lại mau, có nghe thấy không?”

Cậu phải gồng mình dõ dẫm mới không nghe lệnh theo bản năng. Cầm đầu cầm cổ mà chạy, mà đến đầu hẻm cậu lại bị một người khác ôm lấy.

“Chết tiệt, cái thằng nhóc Lộ Tiểu Phàm này, còn định chạy?!” Một người đàn ông cao gầy cắn răng nói, còn ai ngoài Lâm Tử Dương?

Cậu càng vùng vẫy dữ dội hơn. Vốn dĩ Lâm Tử Dương không muốn đánh cậu nhưng khuỷu tay cậu thúc đau hẳn, hẳn cấu tiết nện cho cậu mấy đấm thật.

Ăn mấy đấm, cậu mới vội vã che đầu, ngoan ngoãn ngồi xổm xuống đất.

“Luật Thanh, nhóc này đánh tôi trước!” Lâm Tử Dương cảm phần kẻ tội cậu với Bối Luật Thanh đang thở hồng hộc chạy tới.

Cậu trông thấy một đôi giày du lịch kiểu mốt nhất xuất hiện trong tầm mắt cậu. Không cần nhìn tiếp, cậu cũng biết bên trên chắc chắn là quần bò màu chàm.

Đôi giày ấy đứng trước mặt cậu bao lâu, chủ nhân của nó mới điềm đạm nói: “Cách em muốn anh nhớ em cũng độc đáo thật.”

Hốc mắt cậu cay sè, nền đất hiện hai khoanh đất ướt.

“Khí gió, em xem em có bị ngu không, hả? Em đưa tài khoản ở Bồ Đào Nha cho Thẩm Chí Cần chuyển tiền, em tự mình mách cho bọn này biết em ở đâu, còn chạy nổi gì?” Lâm Tử Dương đá đá đít cậu, “Đây, đừng có giả chết!”

Cậu vâng lời như thể tên tù nhân, đứng lên, lí nhí phản bác lời Lâm Tử Dương chỉ trích cùng anh: “Em không cố ý... Em không biết các anh vẫn theo dõi Thẩm Chí Cần...”

Anh hít sâu một hơi: “Về đi!”

Cậu cúi gằm theo hai người kia về lại quán ăn. Lâm Tử Dương làm bộ tịch như hần là ông chủ máu mặt vào kiểm tra quán xá, ngông nga ngông nghênh lượn một vòng rồi lựa chọn một chỗ thoải mái ngồi xuống.

Lộ Tiểu Phàm lịch sự mời khách ra về, đoạn đóng cửa quán, chờ Bối Luật Thanh xử tội.

Bối Luật Thanh lẫn Lâm Tử Dương đều tự chọn một chỗ nơi quây hàng mà ngồi. Cậu khom lưng, cúi đầu đứng trước họ, nom rất chi là ra dáng thành thật thì hưởng khoan hồng, lơ lửng thì chịu nghiêm phạt.

Lâm Tử Dương liên tục cười phì phì, rồi nói: “Bảo nè Luật Thanh, mình dọa em nó chết mất thôi!”

Cậu cảm lòng không đành, run rẩy, ngược lên nhìn thoáng anh, thấy khuôn mặt đẹp của anh hoàn toàn không có biểu cảm gì, không tỏ vẻ đồng ý cũng không tỏ vẻ phản đối ý kiến của Lâm Tử Dương, lại vội vã cúi đầu càng thấp.

Anh hơi nhíu mày: “Cháo và canh của anh đâu?”

Cậu giật mình nhớ ra thiếu gia Bối vừa gọi một bát canh xương hầm và một bát cháo hải sản, vội ân cần nói: “Dạ, dạ, anh chờ lát nha.”

Cậu nhanh chóng chuẩn bị xong cháo, bê đến trước mặt anh, còn chu dao cần thìa quấy qua quấy lại, cháo nguội rồi mới đặt xuống, hỏi: “Anh, anh nhạt miệng để em gọt lê cho anh ăn.”

Lâm Tử Dương thật chẳng biết nên khóc hay nên cười: “Lộ Tiểu Phàm, đầu tiên em làm bọn anh tí thì phá sản sợ hết hồn luôn, sau đấy làm bọn anh tìm em thối phổi, giờ em lại trước mặt một chữ ‘anh’ sau một chữ ‘anh’ thân thiết hết chịu nổi, sao tự dưng em thành thể này hử?”

Cậu không đáp trả. Anh thì khuấy khuấy bát cháo của mình, như thể đang ngắm xem nên xử cậu thế nào.

Cậu bắt giác rung mình. Lâm Tử Dương thấy còn một bát canh, toan cầm lấy định bụng giải một cơn khát, bát canh lại bị cậu kéo đi, cậu còn cầm thìa ăn thử xem còn nóng không.

Lâm Tử Dương quả thật ghen tởm mà chết, làm động tác chặt chém với Bối Luật Thanh ngụ ý còn chờ gì nữa mà không chém đi.

Lúc này anh mới thả thìa xuống, lên tiếng: “Mình cưới nhau đi!”

Chỉ nghe “phụt” một tiếng, canh trong miệng cậu phun ra, may mà cậu kịp chéch mặt, Lâm Tử Dương lập tức bị hớp canh ban nãy hần chưa kịp ăn phun trúng mặt rồi.

Cậu phun hần xong, cổ còn chưa quay lại được, khắp người như bị han gỉ, tứ chi bắt động, ngay cả não cũng ngừng hoạt động.

Anh lại cúi xuống ăn bát cháo âm ẩm vừa đủ.

Lâm Tử Dương rút mùi soa, vừa lau mặt vừa chửi cậu, chỉ thẳng mặt cậu mà rú: “Anh nên đưa Trác Tân đến mới đúng. Cậu ta gặp em là xông lên chém em luôn rồi, khỏi phải nói cái của nợ chi sất!” Thấy mặt cậu ngây như phỗng, hần nóng gáy mắng sa sả, “Nếu không phải vì muốn kiếm đủ tiền chạy trốn với em, sao Luật Thanh lại phải đồng ý đi chơi hàng hóa kỳ hạn? Cậu ta hỏi Thẩm Ngõ Bích Thị một khoản tiền nên mới phải khách sáo với con nhỏ kia vài ngày thôi! Quý tha ma bắt, em chất chơi thật! Mẹ nó, em làm bọn này suýt nữa mất toi cả cái quần, cả tiền riêng ông già nhà anh cũng tí thì bị em quạt bay. Được cái chuồn nhanh phải biết, không là em chờ đó xem em có chết với bọn này không?”

Cậu nghe anh nói cười nhau mà như thể ba hồn sáu phách đều dất tay nhau du lịch hết rồi, đi mà đập mặt vào cửa. Kêu cậu lấy thìa, kết quả cậu cầm một cái muôi đến, chọc Lâm Tử Dương lại phùng lửa thét oang oang: “Lộ Tiểu Phàm, té ra mồm em to như mồm cóc, ăn canh bằng muôi cơ đấy!”

Mắng thì mắng, giận thì giận, cuối cùng Bối Luật Thanh vẫn dẫn Lộ Tiểu Phàm bước trên con đường mới. Năm 1997, châu u mới chỉ có Hà Lan chấp nhận đăng ký kết hôn đồng tính, nên họ đóng cửa quán rồi thẳng tiến Amsterdam.

Dù mới chỉ đang trong thời gian thử nghiệm, nhưng xem ra các đôi đồng tính xếp hàng chờ đăng ký kết hôn có khá nhiều.

Lâm Tử Dương đứng ngoài cửa cười lạnh suốt: “Lộ Tiểu Phàm, bao giờ đến lượt em, nhớ đừng có xuê nhé. Đừng có run đến nổi quên cả họ nha.”

Lộ Tiểu Phàm chẳng giỏi đấu võ mồm cùng Lâm Tử Dương, hướng hồ mồm cậu giờ vẫn còn đang lạch cạch lạch cạch.

May mà còn Bối Luật Thanh cau mày hỏi: “Phiền cậu đi dự lễ có chút phong độ lịch thiệp hộ được không?”

Hình như trời cổ tình so sánh với Lâm Tử Dương, cạnh họ lúc này có một đôi đồng tính đi ra, thân bằng cố hữu đang chờ ngoài cửa đều rưng rưng nước mắt ôm chầm họ, hô to: Congratulation.

Lâm Tử Dương lấy làm xấu hổ: “Tôi nhắc em nó thôi mà. Đỡ phải đến lúc đó làm trò cười cho thiên hạ, đây còn là thể diện nước nhà nữa đây.”

Đáng tiếc, lại một lần nữa Lâm Tử Dương tưởng tượng sai. Khi Lộ Tiểu Phàm trả lời người chủ trì, giọng rất vang lại rõ, tinh thần hăng hái, vẻ mặt trang nghiêm, ngữ điệu nghiêm túc, ký tên lưu loát, tựa như cậu đã luyện tập cả nghìn lần rồi.

Cảnh này làm Lâm Tử Dương không hiểu vì đâu lại nhớ về năm xưa cậu cầm tay hắn, nói nghiêm túc: “Chiều cổ nhiều, chiều cổ nhiều!”

Từng hình ảnh chồng chéo lên nhau, rồi dừng ở hình ảnh Lộ Tiểu Phàm hôm nay đứng bên Bối Luật Thanh, đứng trước mặt người chủ trì trong trạng thái “perfect”.

Hắn cúi đầu gỡ lông mày, thở dài rồi bật cười: “Hừ!”

Trong mắt rất đông người, Lộ Tiểu Phàm chính là một con cóc tầm thường đến không thể tầm thường hơn. Cậu kết đôi cùng Bối Luật Thanh tạo nên một câu chuyện cổ tích con cóc kẻ vai bên thiên nga như vậy đấy.

Không dưới trăm lần Trác Tân cảm râm: “Đợi xem bao giờ họ chia tay!”

Trên thực tế, một năm các cậu chưa chia tay, hai năm chưa chia tay, sang năm thứ ba Trác Tân đã lười cảm râm rồi.

Lâm Tử Dương kỳ thực cũng buồn bực. Hắn hỏi Bối Luật Thanh: “Nhóc ấy có gì tốt?”

Câu trả lời của anh gọn lỏn thế này: “Không nghĩ ra.” Rồi anh ngừng một chút, nói, “Thích sống với em ấy.”

Câu hỏi đó Lâm Tử Dương đâu chỉ hỏi một lần, tuy đáp án nhận được chẳng khác gì nhau, song hắn luôn không nhịn được cứ hỏi tới hỏi lui.

Có lần hắn lại không nhịn được, lời vấn đề này ra hỏi Trác Tân: “Cậu nói nhóc ấy có gì tốt?”

Trác Tân trừng trợn: “Cậu vẫn bám đuôi họ cơ mà? Cậu còn không biết, tôi biết cái rắm à?”

Lâm Tử Dương bực dọc: “Nói thật, nghe thì khó chấp nhận quá. Nhưng ngẫm xem nếu có một ai như thế, mục tiêu cuộc đời của người ấy là cậu, nấu món cậu thích ăn, ngày ngày bật đèn cho cậu, làm ấm giường cho cậu, cậu mãi mãi không bao giờ sợ nếu đời có đổ bể thì cậu bị bỏ rơi, vì miễn là cậu còn cần người ấy, người ấy vẫn sẽ bên cậu. Ngẫm xem, sẽ thấy dễ chấp nhận thôi. Thế mới biết trên đời này phỏng chừng có tình yêu đích thực...”

Trác Tân cười khẩy: “Lâm Tử Dương, con nhỏ lần trước tự tử vì cậu giờ xuất viện chưa?”

Lâm Tử Dương cau bẳn: “Vậy mới nói chính ra Lộ Tiểu Phàm hơi bị khó tìm đấy. Kể cả cậu cay nghiệt bao nhiêu, Lộ Tiểu Phàm ít nhất không bao giờ tự tử.”

Trác Tân thiếu điều tắt thở, thuận khí được thì quay đầu bỏ đi luôn.

Sau khi Lộ Tiểu Phàm về nước cùng Bối Luật Thanh, tức thời phải chịu đủ loại áp lực ập đến từ mọi hướng. Nhất là Thẩm Ngô Bích Thị, khiến cậu nhận ra Bối Mật Sa hẳn còn dè dặt hiền hậu chán. Dùng nhà Lộ ra tạo sức ép chỉ là việc nhỏ, hai lần bắt cóc cậu mới là càn.

Nên dù Trác Tân và Lâm Tử Dương vừa đụng mặt cậu đã buông lời châm chọc, cậu vẫn dần dần coi họ thân thiết hơn. Đằng nào cái mạng nhỏ của cậu có bền hay không còn phải dựa vào hai vị này bảo vệ cậu có chu toàn hay không, đặc biệt là Lâm Tử Dương có dốc sức làm việc hay không.

Theo ý Trác Tân, Lộ Tiểu Phàm bị Thẩm Ngô Bích Thị thuê người hù mấy lần thì chắc rồi sẽ tự biết đường cuốn gói, nhưng sự thật chứng minh, cậu lần nào cũng bị dọa sợ chết khiếp song cho đến giờ vẫn chưa lần nào cuốn gói.

Lần nào Thẩm Ngô Bích Thị cũng nghĩ cậu chắc chắn sẽ tự biết điều, đến khi bà ta trở lại, lại thấy cậu đang phẩn chấn mà sống ngay tại chỗ cũ, có thể tưởng tượng cảm xúc này y hệt bạn chi ra cả núi tiền, mua cả núi thuốc diệt gián nhập khẩu, kết quả phát hiện gián đang ăn thuốc của bạn với cái tâm trạng hân hoan không để đâu cho hết.

Thẩm Ngô Bích Thị cứng thì cứng thật, song tiếc rằng khẩu súng trường của bà đã bị nhúng vào bùn nhão. Bùn nhão dễ vào, song khó ra lắm thay.

Lâm Tử Dương bảo với Trác Tân: “Tôi nghĩ Lộ Tiểu Phàm được Bối Luật Thanh chọn là đúng rồi. Cái bà La Sát kia cũng chỉ có Lộ Tiểu Phàm như miếng kẹo dẻo mới đỡ được thôi. Chứ không như Lý Văn Tây, bà ấy vừa đưa Luật Thanh sang đại lục, Lý Văn Tây đã tự động bỏ cuộc.”

Trác Tân cãi: “Tôi vẫn thấy Lý Văn Tây xứng với Luật Thanh hơn, công nhận không? Có tiền, có mã, có gia thế, có giáo dục, bị điểm nào xấu?”

“Không bị điểm nào xấu hết!” Lâm Tử Dương gõ cửa xe, cười nói, “Nhưng cậu ta sẽ không giữ chặt Bối Luật Thanh mãi mãi giống Lộ Tiểu Phàm đâu.”

Trác Tân tỏ vẻ khinh bỉ: “Cậu xạo hả? Chẳng phải nó chạy sang Bồ Đào Nha hót phân trâu đó sao?”

Lâm Tử Dương thở dài, lên xe rồi hạ kính xuống bảo y, “Lộ Tiểu Phàm ấy mà, cậu rồi thì nghĩ kỹ thử, thú vị lắm đấy.” Dứt câu, hắn ngênh ngang lái xe đi, Trác Tân chỉ kịp giờ ngón giữa sau đít xe hắn.

Thẩm Chí Cần đứng hút thuốc bên ngoài bức tường của một tòa biệt thự. Gần như hút đến điếu thứ ba rồi, trên tường mới lộ ra cái đầu Lộ Tiểu Phàm.

“Xin lỗi, bắt cậu chờ lâu!” Cậu e dè nói.

Thẩm Chí Cần cảm tức ngẩng phắt lên: “Làm sao mà phải hẹn tôi ngoài tường nhà các cậu thế hả?”

Cậu xấu hổ đáp: “Ừm... Anh mình thấy cậu sợ là sẽ nhớ đến việc kia.”

Thẩm Chí Cần nói: “Mắc sao không hẹn chỗ nào khác mà cứ nằng nặc ở bên ngoài cái cổng của các cậu mới chịu!”

“Giờ mình mà ra ngoài... sẽ có vệ sĩ, còn cả cảnh vệ, rồi thì...”

“Hứ, ngót nghét hai năm rồi, mục đích kia vẫn còn hăng hái gớm!”

Cậu đẩy gọng kính, ngượng ngùng nói: “Má Bối đến kỳ mãn kinh rồi...”

Thẩm Chí Cần cau mày: “Sao hai cậu không ra nước ngoài đi? Bối Luật Thanh cũng là nhân viên ngoại giao cơ mà.”

Cậu nói khê: “Anh nói ở đâu cũng giống nhau, ra nước ngoài, má Bối càng tiện.”

Thẩm Chí Cần rút một điếu thuốc, nhả mặt hỏi: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

Cậu nhào người trên bức tường, nói: “Là... muốn cảm ơn cậu.”

Y càng nhần: “Cảm ơn khỉ gì?”

“Cậu... Cậu nói cho anh mình rằng mình phản bội không phải vì tiền, mà vì muốn... muốn ảnh nhớ mình...”

“Mẹ kiếp, do cậu nhờ tôi nói mà!”

Cậu “ừm” một tiếng, rụt rè bảo: “Sự thật là sự thật. Cơ mà Lâm Tử Dương đánh cậu lâu lắc rồi, cậu vẫn còn nhớ rõ...”

Y vút đầu lọc, hếch mặt nói: “Tiểu Phàm, tôi tưởng cậu chưa lời ấy lại để tôi làm phao cứu mạng, ai dè cậu không có ý đó... Mẹ nó, cậu nói sớm sớm chứ, làm tôi nằm đau muốn kêu trời gọi đất cũng không dám ừ hử một lời trong điện thoại, chỉ sợ cậu căng thẳng gọi quá ba mươi giây khiến bọn chúng tra ra cậu ở đâu! Cậu nói cho sớm sửa đi chứ, tôi làm xong cho cậu lâu rồi!” Đoạn, y quăng mẩu đầu lọc cháy cụt lùn, thở phì phì bỏ đi chẳng buồn ngoái đầu.

“Không, không, mình là ý khác!” Cậu rướn người hét lớn, “Mình nói với cậu câu ấy thật sự để cứu cậu là chính, rồi...” Còn chưa tròn câu, đã thấy Bối Luật Thanh đang thùng thẳng lấy thư trong thùng thư, cậu cuống quýt nhét đoạn sau trở vào.

Cậu trèo xuống tường, búi rúi vào phòng khách. Bối Luật Thanh cầm thư về cũng không có biểu cảm gì đặc biệt. Cậu vừa thoáng nhẹ nhõm đã nghe anh quay lại phân phó: “Gọi thợ trát đến, xây tường cao lên. Con mèo hoang còn ra ra vào vào được thì tường còn tác dụng gì?!”

Nhất thời cậu kinh sợ, hình như năm đó xui xẻo, cậu đã cùng lúc đắc tội hai người quan trọng nhất.

Xã hội ngày càng tiến bộ. Thời khắc bước sang thế kỷ mới, Bối Mạt Sa đột nhiên phát hiện việc chưa chồng đã có thai mười năm trước là tội to đùng, còn mười năm sau hai đứa con trai yêu nhau, sống chung lại chẳng phải việc gì quá kinh hãi.

Từ nơi cao bước xuống, con trai lão là đồng tính tựa hồ cũng không quá nghiêm trọng như lão nghĩ, trái lại còn thấy hai đứa nó vướng mắc nhau suốt mười năm, có lẽ không chỉ dùng “mối duyên nghiệt ngã” mà giải thích tường minh cho được.

Sau khi Lộ Tiểu Phàm và Bối Luật Thanh trở về, Bối Luật Tâm rời nhà đi, kể từ đó bắt vô âm tín, nhà cửa yên ắng vắng vẻ, ngay cả bác Lâm cũng thôi lắm mồm.

Một sáng nọ Bối Mạt Sa ngủ dậy bất thành linh lên cơn đau tim, vật vã, ngắc ngoải mãi mới ấn được cái nút báo động đầu giường.

Lính cảnh vệ đưa ngay lão đến bệnh viện rồi báo cho Bối Luật Thanh tức khắc. Khi cả anh và cậu tới nơi, Bối Mạt Sa đã được đưa vào phòng mổ.

Dù sao cũng là ông già tám mươi tuổi rồi, sau mấy lần bác sĩ hạ thông báo bệnh nhân trong tình trạng nguy kịch, Thẩm Ngô Bích Thị bấy nay chỉ quen ngồi khách sạn năm sao gặp người nhà cũng sốt sắng lên mấy bay, bay xuyên đêm đến bệnh viện. Nghe nói Bối Mạt Sa khó qua khỏi, bà hình như khá bình thản.

Chỉ lúc ngồi xuống bên giường lão, thừa dịp không ai chú ý, bà vào cầu thang thoát hiểm lặng lẽ rơi nước mắt.

Khóc xong, muốn lau nước mắt rồi trở ra như không có việc gì, phát hiện mình không xách túi, không có khăn để lau mặt, mà khốn nỗi là bà khóc mặt nhoe nhoẹt toàn nước.

Đương lúc bà búi rúi, bỗng phát hiện túi xách của mình đặt trên bậc thang bà giật mình mở ra, phát hiện trong túi không thiếu món gì, còn dư ra một gói khăn giấy.

Khi bà lau khô mặt trở lại phòng bệnh Bối Mạt Sa, có nghe con trai hỏi Lộ Tiểu Phàm: “Cặp mẹ anh đâu, ban này mẹ để quên ở đây mà?”

Cậu trả lời: “Má Bối vừa về lấy rồi.”

Anh đang lo cho bệnh tình của bố, câu vừa hỏi chỉ thuận miệng, nghe cậu trả lời cũng không nghĩ kỹ, chỉ “ừ” một tiếng.

Buổi tối của sinh ly tử biệt luôn đàng đàng, đôi khi cũng giống tất thấy duyên phận của con người tích lũy theo tháng năm dài lâu, chậm chậm hồi tưởng.

Giây phút Bối Luật Thanh ra ngoài phòng bệnh, Thẩm Ngô Bích Thị vẫn ngồi yên trên ghế ngoài cửa, nói với anh: “Bố con là người rất lãng mạn.”

Anh mỉm cười: “Mẹ cũng vậy.”

Bối Mạt Sa bước một vòng qua cửa âm phủ trở về, Thẩm Ngô Bích Thị ngồi cạnh giường lão hỏi han: “Anh còn trách em không?”

Lão gắng hết sức cầm tay bà, nói: “Anh tưởng em luôn trách anh vì đã không thể bảo vệ em.”

Nước mắt đọng đầy trong mắt Thẩm Ngô Bích Thị song vẫn nén trở về, nhưng bà thì lại không trở về. Thỉnh thoảng gặp Lộ Tiểu Phàm, bà sẽ chau mày hỏi: “Sao trước kia không nhìn ra con có vấn đề nhỉ?”

Cậu ngắc ngứ không dám trả lời bà, bà cũng kệ thôi, mà bà kệ thôi cậu thật, vì rất lâu sau đó Bối Luật Thanh mới chợt nhớ ra: “Ừa, lâu rồi mẹ không phải ai đến?”

Cậu và anh như được thả tù. Anh đề nghị đi du lịch, cậu vui vẻ đồng ý. Họ lái xe rong ruổi nơi nơi, đến một hôm cậu thấy cảnh vật quen mắt lắm, quen thuộc đến nỗi cậu có thể tả lại sinh động rồi lại nhớ không ra.

Anh đỗ xe, cất lời: “Kìa, hẻm nhà Lộ kìa.”

Cậu trông thấy một căn nhà ngói mới xây, không nhắc nổi một bước. Từ trong nhà, một cô gái mở cửa, nói: “Con nghe thấy tiếng ô tô, anh ba về đấy!”

“Tiểu... Tiểu Đích!” Cậu bắt gặp một cô gái thời trang và xinh đẹp.

“Là anh ba, anh ba về rồi!” Lộ Tiểu Đích thấy là cậu bèn hô vào trong nhà.

Trong nhà lệt xệt tiếng bước chân, rồi thì má Lộ, ba Lộ, Lộ Tiểu Bình đều đi ra. Bối Luật Thanh gõ cửa xe nhắc: “Nào, ra đi em!”

Cậu đặt chân xuống, chân giẫm lên lớp bùn mềm mềm, chỉ cảm thấy chân mình run rẩy, anh phải đỡ cậu, cậu mới đứng vững.

Má Lộ ra sớm nhất, thấy cậu càng bước nhanh hơn, gọi: “Phàm Phàm, Phàm Phàm, cuối cùng con đã về!”

Cậu có cảm giác đang mơ. Đây là người nhà của cậu, là người nhà nghèo túng và rầy rà, xoàng xĩnh mà chân thật của cậu.

Cậu gặp họ rồi mới biết mình đã nhớ họ biết bao nhiêu. Cậu vẫn hằng mơ thấy họ không phải vì không thể quên họ đã làm khó cậu đến ngạt thở, không phải vì không thể quên họ đã bỏ rơi và ruồng rẫy cậu, mà là vì cậu nhớ họ... Nhớ người nhà của cậu.

Lộ Tiểu Phàm vào nhà, phát giác nhà đã xây thành nhà gạch ngói, nhà hầm hình như cũng xây sửa lại, có lắp nước máy, lắp cả bình nóng lạnh năng lượng mặt trời.

Ba Lộ tuy cũng kích động ra đón cậu, nhưng nhớ ra con mình vào nhà giàu chẳng cười tiểu thư mà lại cười công tử nhà người ta, kết cục âm dương lâm lệch này vẫn làm ông u sầu lắm, nên một mình đứng ngoài hút thuốc.

Má Lộ kể chuyện nhà cho cậu nghe, cậu mới biết nhà mình cũng đã trải qua quãng thời gian hai năm vô cùng khốn khó.

Lộ Tiểu Bình sau khi về nhà sa sút cực độ. Người trong nhà ngoài ngõ đều biết hắn đã ba hoa khoác lác một lời nói dối to tướng, gì mà có quan lớn kinh đô chiếu cố kiểm ra bọn tiền, hóa ra là giả, ngay cả hắn còn mất việc về quê.

Người nông thôn chất phác là thật. Trước kia vì ngại nhà Lộ có ông lớn ở kinh đô nên buộc phải vừa ghen tỵ vừa nịnh bợ nhà họ, nay thực tế chứng minh ông lớn người ta không coi nhà họ ra gì, vậy nên người ta lăm lăm dìm hàng.

Chức trưởng làng của ba Lộ bị bầu lại, vườn tược đã được phân chia xong xuôi cũng bị xới ra chia lại, gốc óc chó mới trồng được hai năm trong vườn cũng bị người ra bán tống bán tháo.

Việc cưới hỏi của Lộ Tiểu Đích không ai hỏi đến, Lộ Tiểu Thế vốn dĩ được vào học một trường cấp ba trọng điểm của làng cũng bị gạch tên.

Má Lộ cắn răng kêu nhà mình một lần nữa trồng lại óc chó và táo.

18. Chương 18

Lộ Tiểu Bình đã đắc tội Lý Văn Tây nên không dám ra ngoài tìm việc, bèn ở nhà làm kỹ thuật viên. Hắn có học, đầu óc cũng nhanh nhạy, chẳng mấy chốc thành bán chuyên gia gieo trồng óc chó. Làng thường có người nhờ hắn đi xem giúp câu óc chó hoặc là chiết cành óc chó.

Lộ Tiểu Đích không chịu làm ruộng, thế là đi xuống miền Nam làm thuê, mấy năm qua chịu đủ khổ ải nhưng trở thành người từng trải, hiện tại bán hàng điện tử mà sống, trở thành nữ thương nhân, sản phẩm điện tử to to nhỏ nhỏ làng trên đều một tay nhỏ mang về.

Lộ Tiểu Thế không được học trường cấp ba trọng điểm nhưng thi đỗ đại học Tây An, học ngành Thăm dò địa chất, sau khi ra trường thường vác dụng cụ đi khắp nơi thăm dò đo đạc, người ta chê nhàm chán vô vị, nhưng Lộ Tiểu Thế trầm tính dường như thích công việc lặng yên giao tiếp cùng lòng đất này lắm.

Dân làng thấy nhà họ Lộ lại ngóc đầu, tình làng nghĩa xóm chan hòa hẳn lên. Tiếc thay ngày lành chưa được bao lâu, Thẩm Ngô Bích Thị đã tìm đến.

Bà cử người đòi má Lộ xách Lộ Tiểu Phàm về, còn cho một khoản tiền, cảnh cáo thêm nếu không làm theo, đừng trách bà khách khí.

Má Lộ cũng khách khí trả lời con trai mình đã được con trai Thẩm Ngô Bích Thị chi một trăm nghìn mua mất rồi, nên giờ muốn xách cậu về cũng phải gọi Bối Luật Thanh xách cậu về, chứ nhà bà không còn tư cách.

Má Lộ còn nói tuy nhà bà nghèo, bán con là hết cách, nhưng việc giữ chữ tín cơ bản nhất phải có. Nếu con trai đã bán cho Bối Luật Thanh thì bà phải giữ lời.

Luận về một mình PK, Thẩm Ngô Bích Thị ắt nhiên không phải đối thủ của má Lộ. Mỗi tội sức mạnh tổng hợp của Thẩm Ngô Bích Thị mạnh ăn đứt má Lộ.

Chẳng chóng thì chầy hạt giống Lộ Tiểu Bình xem giúp người ta xảy ra sự cố, nhà Lộ sứt đầu mẻ trán mới êm xuôi được vụ việc, thì Lộ Tiểu Đích bị Cục Công thương phạt tiền một lô hàng điện tử số lượng lớn, nói là hàng giả, hai ngày sau lại đến lượt Lộ Tiểu Thế kêu bị một chiếc xe đâm phải.

Nhà Lộ suýt nữa suy sụp, đúng lúc ấy xuất hiện vị cứu tinh, không phải Lâm Tử Dương nhiều năm trước đã bắt tay cùng Bối Luật Thanh chơi Lộ Tiểu Bình một ván thì ai? Dưới sự hỗ trợ của hắn, nhà Lộ mới xem như tai qua nạn khỏi dưới hàng loạt những phiền toái nhỏ to do Thẩm Ngô Bích Thị bày ra.

Được Lâm Tử Dương giúp đỡ, mà Lộ gọi điện cho Thẩm Ngô Bích Thị, nói thế này: “Tôi hiểu làm sao bà làm vậy, nhưng vô ích thôi. Bà có thể quản lý được con trai bà không? Nếu bà quản lý được thì sao bà đòi tôi quản lý con trai tôi? Nếu ngay cả con trai mình cũng không quản được, bà nghĩ tôi quản được đứa con tôi đã bán một trăm nghìn cho người khác ư? Hay là bà nghĩ bà già nhà quê như tôi giỏi hơn bà nhiều lắm?”

Má Lộ tuân một lèo làm Lâm Tử Dương sợ toát cả mồ hôi. Có thể nói Thẩm Ngô Bích Thị đã ném đủ cao trào nhấp nhô của cuộc đời, lúc thì đỉnh cao chính trị, khi thì năm phần tử xấu, từng ăn tiệc tùng Trung Nam Hải, cũng từng nhai bánh mì cứng nơi chuồng bò, mạng người lẫn tình người đều thấu đáo, nếu tỏ ra cứng rắn với bà đúng là tự tìm đường chết.

Quả nhiên, Thẩm Ngô Bích Thị cho người kiện Lộ Tiểu Đích ra tòa với tội danh lừa đảo. Phiên tòa còn chưa mở, má Lộ đã nhờ người viết một bức hoành rồi cả nhà khiêng đến cửa tòa án.

Lâm Tử Dương nhìn dòng chữ rõ to viết trên hoành: Tội bán con một trăm nghìn.

Ai đi ngang qua hỏi, má Lộ sẽ nói con gái bà không có tội, bà mới có tội, vì bà đã bán con trai mình đi với giá một trăm nghìn.

Mở phiên tòa còn chưa thẩm vấn, bà đã đập đầu vào cột nhà, mặt nhem nhuốc máu. Lãnh đạo tòa án nơi thôn làng nghèo khổ chưa gặp quá nhiều sự đời nay bị dọa, sợ sinh án mạng nên việc này cứ thế giậm chân tại chỗ, cuối cùng được lạng lẽ cho qua.

Dân quê thường liều mạng vì chỗ dựa của mình, bởi lẽ mạng họ rẻ bèo vậy thôi, ở đời có quá nhiều thứ còn giá trị hơn nó, một chút đất, một chút tiền, một chút không gian sinh tồn. Trong mắt họ, mạng không phải để hưởng thụ mà là để vĩnh viễn đấu tranh.

Má Lộ dọa Lâm Tử Dương sợ đến điếng hồn. Bối Luật Thanh sai hần đi bảo hộ nhà Lộ mà kết quả má Lộ suýt chết trước mặt hần. Hần gọi điện cho Thẩm Ngô Bích Thị, kể chuyện này cho bà, sau đó hần bàn lùi một bước, nếu má Lộ chết đổi lấy sự cắt đứt quan hệ từ Bối Luật Thanh, thật sự sẽ không có lỗi.

Thẩm Ngô Bích Thị cứng rắn là thế rồi cuộc bị sự không màng tính mệnh của má Lộ bức lui.

Lộ Tiểu Phàm xoa xoa vết sẹo trên trán bà, mắt ướt ướt nhưng không khóc. Má Lộ chỉ cười: “Hết đau lâu rồi.”

Cậu và Bối Luật Thanh ở vài ngày rồi về. Từ sau khi hết bệnh, Bối Mạt Sa luôn mồm nhắc đến Bối Luật Tâm, khó khăn lắm mới dò la được nơi của cô liền nhanh nhanh chóng chóng nhờ người gửi giúp một bức thư.

Bối Luật Tâm lưu lạc ra nước ngoài, tham gia một tổ chức từ thiện cứu trợ trẻ em nghèo đói châu Phi. Nhận được thư Bối Mạt Sa, cô chỉ hồi đáp một câu đơn giản: Coi như con chết thối ở châu Phi rồi, đừng nhớ.

Bối Mạt Sa điên tiết lại viết thêm một lá: Dù con có chết thối ở châu Phi rồi cũng về ly hôn với Tiểu Phàm đi!

Lúc này, Bối Luật Tâm không trả lời.

Lộ Tiểu Phàm bán quán ăn nhỏ ở Bồ Đào Nha, về kinh thành mở một quán ăn còn nhỏ hơn nữa. Lâm Tử Dương hay chọc cậu: “Ý da, em mở quán bán đồ ăn sáng hay bán đồ ăn khuya vậy ta?”

Cậu cũng không có cách nào khác. Đồng nhân dân tệ mất giá như chuyến tàu Kinh Hồ(*), hàng năm tăng tốc, vài năm trước mọi người còn đang sốc vì giá gạo bỗng nhiên đột phá lên tận một đồng, thì nay một trăm đồng chỉ mua được hộ kinh tế, mọi người trái lại bình tĩnh hơn.

(*) Bắc Kinh và Thượng Hải

Phải khen, họ quả thật là một dân tộc tự lực tự cường.

Ở thời khắc giao thoa của thế kỷ, Lộ Đào ra tù. Vì anh ta biểu hiện tốt trong tù nên được thả sớm mấy tháng.

Được mùa thị trường chứng khoán, anh ta và Thẩm Chí Cần dời xuống miền Nam phát hành riêng lẻ.

Thẩm Chí Cần ngày ấy ghé quán Lộ Tiểu Phàm gọi một bát cháo, từ đầu tới cuối trả tiền, ăn cháo, chỉ mắng một câu sao nhạt thế, suốt mười phút đồng hồ chẳng nói lấy nửa lời dư thừa cùng cậu.

Lâm Tử Dương bê bát ngoái lại nhìn, rồi lại ngoái lại nhìn, rồi không nhịn được kéo cậu ra một góc hỏi có phải Thẩm Chí Cần không.

Cậu xác nhận đúng rồi.

Lâm Tử Dương nói: “Giỡn mặt à, sao y làm như không biết em thế?”

Cậu dọn bát đĩa Thẩm Chí Cần ăn, nói: “Trong lòng cậu ta biết em.”

Bối Luật Thanh lại bắt đầu hành trình đi ngoại giao. Trác Tân lên làm Trưởng phòng, xem như chính thức đứng vào hàng ngũ cán bộ cao cấp. Còn trẻ mà đã thăng tiến, hiển nhiên rất có triển vọng bồi dưỡng.

Y phụng phịu: “Sao lại là tôi? Tôi không khôn khéo được như Luật Thanh, cũng không linh lợi được như cậu...”

Lâm Tử Dương cười hì hì: “Vì chỉ số thông minh của cậu không bằng nhân dân nên mới làm quan.”

Trác Tân “xì” một tiếng khinh miệt, sau đó liếc Lộ Tiểu Phàm, Lâm Tử Dương liền thùy y: “Khỏi nhìn, cậu không thông minh bằng em nó đâu!”

Nhưng qua một năm, thành phố dọn sạch Thái tử đảng, Lâm Tử Dương có tên top đầu trong danh sách đen bởi “tiền án” ra ra vào vào thị trường tài chính của hắn, bị ông già nhà hắn quyết tâm hy sinh cái nhỏ bảo vệ cái lớn, tống hắn ra nước ngoài. Nhanh tới nỗi Lộ Tiểu Phàm chẳng kịp gấp mặt.

Có lần cậu hỏi Bối Luật Thanh: “Còn phải lưu đây đến bao giờ?”

Anh đang đọc sách, mãi sau mới đáp: “Chắc là bao giờ ông bố chết thì cậu ta về khiêng quan tài.”

Cậu cười khanh khách hồi lâu mới thở dài thườn thượt. Nhớ đến con rắn khẩu Phật biết tuốt kia, bỗng chốc nhận ra cho tới nay Lâm Tử Dương chưa từng làm chuyện gì ác ý thực thụ với cậu, cậu không khỏi sực sật.

Tối ôm anh ngủ, chẳng rõ vì sao cậu lại nằm mơ về hội salon năm đó, ngây ngô nghe các thanh niên hăng hái trình bày ý tưởng của mình. Lại thay đổi được nhắc đến nhiều nhất thật ra không phải “political”, mà là “our country.”

Trên đời có hai thứ phải thường thường ôn lại mới không quên lãng. Một là tri thức, hai là lý tưởng.

Năm nay bọn cậu về nhà ăn Tết. Nhà Lộ luôn luôn ồn ào náo nhiệt giờ càng thêm náo nhiệt ồn ào. Tiểu Phượng tự đứng xuất hiện, bỏ lại một đứa bé năm, sáu tuổi rồi bỏ đi.

Mặt mũi đứa bé đúng là đúc ra từ một khuôn với Lộ Tiểu Bình.

Mấy năm qua má Lộ liên tiếp đến nhà Tiểu Phượng cầu hôn, mẹ Tiểu Phượng từ lâu đã không muốn đồng ý cũng phải đồng ý, nhưng Tiểu Phượng khẳng khái không đồng ý. Ai cũng không biết cô phải chịu đau khổ ra sao mới nuôi thành đứa lớn được thế này.

Tiểu Phượng ở thành phố đầu tiên là đi gội đầu thuê, sau đó hành nghề cắt tóc, giờ thì mở häng một cửa tiệm chính thức làm bà chủ, đầu tắt mặt tối thâu đêm suốt sáng, cho nên mới đưa con trai về chỗ bố nó.

Lộ Tiểu Bình ngay cả cơ hội âu yếm còn chưa có, Tiểu Phượng đã đi mất tăm mất dạng.

Nhà Lộ nuôi một đứa bé lớn như này, hỏi tên mới biết thằng nhỏ tội nghiệp gọi là Đậu Đậu, chẳng có cả tên tử tế. Đậu Đậu chắc là từ nghĩa “đậu nhà ai trồng nhà ấy hái” mà ra đây, quả tình là sở khóc dở cười.

Chủ gia đình đương nhiên là ba Lộ, chuyện to tát như đặt tên dĩ nhiên là phần của ba Lộ. Hiềm nỗi ba Lộ nào phải người văn chương bay bướm gì cho cam, rặn cả hồi mới bỗng nhớ ra nhà mình còn trống một cái tên, thế là vỗ đùi đặt tên thằng cháu là Lộ Tiểu Giới.

Như vậy Bối Luật Thanh chụp ảnh gia đình cho cả nhà Lộ. Má lộ ôm Lộ Tiểu Giới trên đầu gối, đứng sau là Lộ Tiểu Bình Lộ Tiểu Phàm Lộ Tiểu Đích Lộ Tiểu Thế lộn xộn xếp hàng bao lâu mới xong. Cả nhà đồng loạt “say cheese”, và hình ảnh ấy đọng lại trong ống kính của Bối Luật Thanh.

Tấm ảnh cả nhà Lộ cười tươi rói được phóng to, treo trên bức tường trắng, trên khung ảnh còn có năm con chữ nho nhỏ, đỏ rực.

Ấy chính là: Bình Phàm Đích Thế Giới.

Ngoại truyện: Trong hơi ấm

Cơm no rượu say, Bối Luật Thanh dẫn Lộ Tiểu Phàm đi ngâm nước nóng. Trác Tân than chưa uống đã ghiền Lâm Tử Dương bèn kéo y đi uống tiếp. Vào trong suối nước nóng cởi quần áo, Lộ Tiểu Phàm mới nhớ ra bèn nói: “Anh ơi, em đi lấy đồ lót cho anh.”

Anh đã đội khăn mặt xuống nước, nghe cậu nói, chỉ “ừ” một tiếng.

Cậu tất tả chạy đi lấy quần áo, mà vừa mới về nhà nghỉ, thang máy mở ra, đã nghe giọng nói hậm hực của Trác Tân vọng đến: “Cậu mới xem Luật Thanh có điểm nào không tốt, thì là do cái tật xấu không tốt Chứ

cậu ta không phải cái tật xấu. Bằng sức anh em mình, cậu ta cho phép, anh em mình còn phải hỏi ý mấy ông già sao?”

Cậu hoảng hốt trốn sang lối thoát hiểm kế bên. Dây hành lang vắng lặng cách qua một cánh cửa vẫn nghe rõ tiếng Lâm Tử Dương Cười hì hì “Ồ cậu còn bắt bình thể kia mà! Luật Thanh từng nói là chí cần cậu muốn cậu ta chi tiền tôi chỉ lực còn gì.”

“Mỗi tội giờ đang là thiên hạ của bọn Thượng Hải, dân bản xứ bọn mình làm cái của khí!”

Lâm Tử Dương vẫn cười he he: “Thì kiếm thêm tiền cũng Trác Tân càng oang oang: ”Sao cậu ta lại chia tay Lý Văn Tây? Lý Văn Tây muốn tiền có tiền, muốn người có người mà chẳng bằng Lộ Tiểu Phàm, tôi không hiểu, so sánh Lộ Tiểu Phàm với Lý Văn Tây, nó còn thua cả một ngón tay người ta, tôi muốn đâm cậu ta hai cú lăm. Luật Thanh bị điên hay bị u mê? Sao cậu ta cứ đòi phải ở với thằng bỏ đi đó mới được? Có muốn chơi trò em rể kích thích cũng đến lúc đủ rồi chứ!”

“Liều liệu cái mồm, liều liệu cái mồm!” Lâm Tử Dương vội lên tiếng chặn lời y, sau đó giận dữ báo, “Đang yên đang lành đến cái tím cũng không lành nốt cho xong. Thôi cậu đừng có nghĩ nữa.” Cửa thang máy “đỉnh” mở ra, cậu thấy họ đi rồi mới vào phòng lấy quần áo, rồi lại thở hồng hộc chạy ra hồ nước nóng.

Trong hồ đang có hai, ba người. Lộ Tiểu Phàm xuống hồ đi tới chỗ Bối Luật Thanh. Anh nghe cậu thở hồng hộc, bèn mở khăn mặt nhíu mày: “Em chạy vội làm gì? Chưa ngâm em đã đổ mặt khó thở, lát nữa kéo choáng váng.”

Cậu không đáp, chỉ thò tay xuống nước chạm vào hạ thể anh. Cậu Vừa chạm, đôi mắt nhắm của anh liền mở bừng, rít qua kẽ răng: “Em cố ý đúng không?”

Cậu đổ mặt không trả lời, chỉ có hai tay càng ra sức hơn. Bối Luật Thanh có thể cảm giác bụng dưới căng ra và nhanh chóng ngóc đầu. Nhìn lướt qua hai vị khách đang nhắm mắt dưỡng thần anh kéo cậu qua một bên hòn non bộ có thể ngăn trở tầm mắt người khác.

Cậu trông thấy ánh mắt anh tôi sẫm là biết anh đã hứng thủ. Anh thì đang nhíu mày nghĩ không biết làm sao để an toàn lên bờ mà không ai thấy nơi anh bị Lộ Tiểu Phàm khơi mào.

Cậu lại hít sâu một hơi, lặn xuống nước, đưa anh vào miệng.

Cơn kích thích khổng lồ khiến anh hít sâu một hơi. Thường thì Lộ Tiểu Phàm cứ lù khù, trừ phi cao trào còn có thể cắn người thì đa số cậu cũng chỉ gây cho người ta khoái cảm được thỏa thuê chòng ghẹo và giày vò thôi.

Anh chưa từng thấy cậu chủ động phóng dăng bao giờ, suýt nữa đã không thể nén nổi bản thân.

Cậu ở bên dưới vẫn cố gắng giúp anh hài lòng, từ mặt nước chỉ có thể thấy thấp thoáng tấm lưng trần trụi của cậu. Hai tay anh chống,ng trên tường. phải cắn răng mới ngăn tiếng hừ đặt ra từ xoang mũi.

Chẳng bao lâu sau,vết tích nổi lợt lạt trên mặt nước như núi lửa phun trào từ đáy hồ. Cậu không kịp ngậm miệng, sặc mấy ngụm nước, vội vàng nhô đầu lên ho khụ khụ.

Anh khê thở dốc. rồi đưa tay nắn mông cậu trong nước, gằm ghè: “Hơi của em dài đấy.”

Cậu nói xấu hổ: “Em giữ hơi giỏi nhất lớp.” Anh cup mắt, “ừ” một tiếng. Hai vị khách phía đối diện đứng dậy lên bờ, anh cũng kéo tấm khăn trắng bên cạnh, buộc vào, lên bờ theo. Cậu tò mò hỏi: “Anh không ngâm nữa ạ?”

Anh cúi xuống nhìn cậu: “Đừng nóng, đợi lát nữa anh cho em ngâm tha hồ”

Bạn đang ?

Anh đi ra ngoài chỉ một lúc đã về, cậu đang hưởng thụ làn nước nóng khoan khoái giữa tiết trời mùa đông. Anh lại bỏ khăn xuống, bước vào hồ.

Cậu thấy anh trở lại bèn gọi: “Anh ơi, hình như hôm nay có tuyết, vừa rồi mới rơi xuống mấy bông.”

Anh lại “ừ”, không nói nhiều, cũng chạm vào hạ thể cậu như cách cậu quấy nhiễu anh ban nãy. Lộ Tiểu Phàm là người không chịu nổi khiêu khích, ú ớ gọi: “Anh...”

Anh cười bảo: “Em vừa nói em giữ hơi lâu lắm phải không? Để anh xem lâu được bao nhiêu.”

Anh lật cậu lại, để cậu chống lên bờ, đoạn theo dòng nước ấm nóng, anh đưa chính mình đi vào.

Cảm giác nơi phía sau lấp đầy, cậu nói run run: “Anh ơi lát nữa sẽ có khách vào mất!”

Anh kề bên lỗ tai cậu rì rầm: “Hồ này chứa nhiều nhất được ba mươi người. Anh vừa ra mua ba mươi vé nên sẽ không có ai vào. Nhưng mà nhân viên phục vụ cũng đứng không xa đâu, nếu em không nhịn kêu sẽ bị nghe thấy đấy”

Cậu chưa kịp phản đối, anh đã dìu cậu vào cảm giác tê dại rạo rực. Anh đỡ lấy cậu, mỗi một chuyển động đều dậy lên từng hồi sóng lẫn tẩn. Như cả màn lông Vũ đang bủa vây cậu, cậu chỉ cảm giác được tất cả nơi mẫn cảm trong thân xác đều đang bị khuấy động không ngừng.

Cậu kiềm không được, ngoái lại lấp bắp; “Anh, anh ơi, em chịu thôi!”

“Chịu gì cơ?” Anh hỏi thăm.

Toàn thân cậu đỏ ửng như con tôm luộc, khóc òa lên: “Em... Em muốn kêu!”

“Thì kêu đi!” Anh Cười cười, dùng sức hơn.

Cậu nhịn không hết toáng lên, thế rồi thẳng thốt, vội chộp lấy tấm khăn trắng anh bỏ lại, nhét vào miệng mình. Dù có như vậy cậu cũng phải cắn miêng gấu gao mới không để mình vượt ra âm thanh đáng thẹn ngay nơi công cộng. Không rõ nhân viên có đến không. bao giờ sẽ đến, cậu càng sinh ra khoái cảm vùng trộm. Khấp mình được kích thích như bay lên, tâm trí lâng lâng chênh choáng. Chỉ nhớ anh lật cậu lại dùng đưa một hồi nữa, dẫu lưng lẫn đùi được anh giữ chặt, dưới thân là sức nổi của nước, cũng không đến nổi quá mệt mỏi.

Nửa chừng, không trung thả tuyết lác rác, nửa thân trên lạnh tới nổi da gà, nửa thân dưới lại nóng cháy tựa ứ máu, cậu thấy mình như sắp bị anh chặt đôi.

Và cao trao lại ủa vầy, cậu buộc phải thét to: “Anh ơi, anh ơi...”

Sau lưng là giọng Bối Luật Thanh: “Anh đây, Tiểu Phàm.”

Anh đây, Tiểu Phàm. Lộ Tiểu Phàm bỗng chốc nhận ra, khi tâm tư đang tại nấc thang hạnh phúc, thì đầu là trời băng đất tuyết cũng sẽ cảm thấy ấm áp vô ngần, cũng sẽ cảm thấy nơi đây rồi xuân sẽ về, rồi hoa sẽ nở.

Lời cuối sách

Lúc sửa bản thảo Lấy chồng nhà giàu, người sửa bản thảo nói với tôi thế này. ôi trời Lưu Hương ơi, sao viết ít thế, viết thêm chút nữa đi. Kỳ thực câu chuyện này nếu viết thả phanh thì cũng phải cỡ hơn bốn mươi, năm mươi vạn chữ. Nhưng nếu viết nhiều như thế thì nó sẽ không chỉ là tiểu thuyết đam mỹ nữa XD. Mặc dù tôi thường xuyên treo đầu dê bán thịt chó, song để mọi người kích động bỏ tiền ra mua một quyển tiểu thuyết đam mỹ không quá giống tiểu thuyết đam mỹ thì cũng không hay. Huống hồ kể cả tôi có viết trên một trăm vạn chữ, cũng không thể nào viết ra một “thế giới hình thường” khác. Thế nên chỉ viết cái phần chúng ta đều có thể tiêu hóa và cảm thấy hứng thú mà thôi, những phần khác thôi đừng vậy XD.

Đọc xong quyển sách này có lẽ sẽ rất nhiều người úi chà, tại sao mẫu đàn ông như Bối Luật Thanh lại thích một cậu trai hình thường như Lộ Tiểu Phàm? Câu hỏi này thực chất cũng rất bình thường giữa cuộc đời bề bộn, luôn luôn có người oán thân, tại sao người đàn ông như A lại cưới một phụ nữ như B thậm chí là C? Phụ nữ chấm điểm khắt khe đều coi rất nhiều phụ nữ khác là C XD)

Kỳ thực mọi người thường vì nghi ngờ người khác mà nghi ngờ chính mình. Từ người đàn ông như A làm sao lại cưới người phụ nữ như B, biến thành, người như vậy sẽ không có kết quả với mình đâu, hoặc là nếu có bên nhau thì cũng chia tay thôi, vân vân và vân vân.

Tôi luôn cho rằng, người nghi ngờ tình yêu sẽ không có tình yêu.

Người nghi ngờ hạnh phúc sẽ không có hạnh phúc.

Nếu chúng ta đều là hạt đậu, người ưu tú là đậu đỏ. người ảm áp là đậu xanh, và Thượng Đế là cô bé Lọ Lem đáng thương sẽ bóc từng hạt đậu bỏ vào từng chiếc bình riêng, chúng ta sẽ phát hiện, thì ra trên đời này người ưu tú nhiều hơn người ảm áp biết bao nhiêu.

Chúng ta luôn tự hỏi mình có đủ ưu tú hay không, bằng cấp đủ cao không. kiến thức đủ rộng không, lại ít khi nào hỏi bản thân mình có đủ ảm áp không.

Vậy nên không cần nghi ngờ chỉ số thông minh của Bối Luật Thanh A khi chọn Lộ Tiểu Phàm E nha XD.

Hồi trước tôi đọc Kiêu hãnh và định kiến(*), mở đầu có một câu thế này: Gia đình hạnh phúc luôn giống nhau, gia đình bất hạnh luôn có các cách bất hạnh khác nhau. Tôi thường nghĩ câu này thật tầm bậy, vì cách để hạnh phúc cũng phong phú đủ kiểu, mỗi người đều có thể đạt được hạnh phúc cho riêng mình ở những hoàn cảnh khác nhau. Điểm nghĩ suy duy nhất của người hạnh phúc chính là họ đều có tâm tư an nhiên mà ảm áp, nên ngày ngày họ tự hỏi với mình rằng hôm nay có học được gì mới không, cứ sao lại không hỏi hôm nay mình có ảm áp không nhỉ?

(*) Tác phẩm nổi tiếng của nhà văn Anh Jane Austen, nói về tình yêu và hôn nhân của tầng lớp quý tộc nhỏ tại Anh vào đầu thế kỷ XIX.

Chúc tất cả các bạn có một mùa xuân ảm áp. Thuận tiện chúc năm mới vui vẻ sang năm gặp lại.

Triệt Dạ Lưu Hương

15/12/2011

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-chong-nha-giau>